

Quality စာအုပ်တိုက်မှ ပီစံရှိသည်

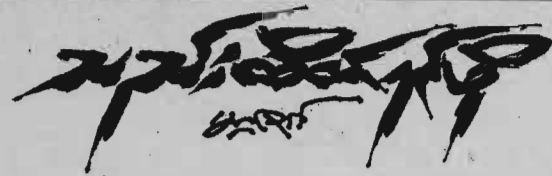
အမည်မရှိသော

အမည်မရှိသော

BURMESE
CLASSIC
COM

ဗိုးကျော
မိုးအနုတ်မျှင်အနုတ်
မောင်ရွှေစွန်
မျက်လုံးတစ်ထောင်
သားကောင်တစ်ယောက်
တိုးထက်
လိပ်ပြာသတ်၍သေသူ

အင်္ဂလန်
စိမ်းပြာသတ်
မိုးလင်း
လှမ်း (ယဉာဓာတ်)
ဦးထင်ဦး (ကျွန်ုပ်)
လွှမ်းထက်
ကောင်းသော
တိုးထက်
ခွလမ်းမောင်
မောင်ရွှေစွန်
ကျော်မြင့်ကျော်
ဗိုးကျော
အောင်သန်းစုစု

December 2009

ကဗျာ

သူရဇော်	လယ်မြေထဲကဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	၁၂
ဇော်နောင်	နောက်ဆုံးလက်ဆောင်	၁၃
မောင်ကြူရင်	မိုးတိမ်တမန်	၁၄
အပျောက်မြေမောင်ဆွေမွန်	လွမ်းတယ်	၁၅
နွယ်စိမ်းဝေ	စစ်ပွဲ	၁၆
သက်ထွက်ဦး	သိုက်ခြင်း	၁၇
ကိုဘိုဝိုင်(ရေဦး)	အရှုံး	၁၈
စိုးမြင့်စိုး(ကျောက်ပန်းတောင်း)	ငှက်ကလေးသို့သတိလွှာ	၁၉
မင်းမဟော်(ပုသိမ်)	ဝါသနာ	၂၀
ဆန်းမြင့်ဦး	ဟော့ပေါ့ကဗျာ	၂၁
ဟန်နီဦး	မိနစ်ကိုးဆယ်	၂၂
နေကျော်(ဒဿန)	လူကြမ်း	၂၃
ဝင်းမိုး(ဥက္ကလာ)	သွားနဲ့လျှာ	၂၄
ကိုကိုဝန်ချော(ကသာမြေ)	တစ်နှစ်တစ်ပေါင်းတဲ့အခါ	၂၅
	နှစ်ခြစ်သွားသလိုမျိုး	၂၆
ဘိုဘိုကျော်	အံ့ပန်း	၂၆

ဂျပံဂူင်

ဇေရက်	THE LAST HOUSE	
ပေဒင်	ON THE LEFT	၆၀
စိမ်းမြသက်	ပေဒင်	၅၆

ဆောင်းပါး

မိုင်ဝင်း	သည်းထိတ်ရင်ဖိုဟာသများ	၂၉
လှမိုး(ပညာရေး)	တမြေပြီပြီ	၃၂
ဦးတင်ဦး(ကျူရှင်)	ယင်ကောင်လူသား	၄၂
လျှမ်းထက်	ထူးဆန်းသောကံတရား	၄၆

ဝတ္ထုတို

ကောင်းသော်	လူသတ်လက္ခဏာနှင့်လူ	၆၆
လေးမောင်	မုဆိုးဖြစ်ရသည့်အကြောင်း(၃)	၁၂၁
မောင်ရွှေစွန်	မျက်လုံးတစ်ထောင်သားကောင်တစ်ယောက်	၁၄၂
ကျော်မြင့်ကျော်	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည(၉)နာရီ	၁၆၃
မိုးကျော	မို့အနုတ်မျှစ်အခုတ်	၁၉၄
အောင်သန်းချစ်	ဘရာစိုနှစ်သုည(ဒုတိယပိုင်း)	၂၀၂

ဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး

တိုးထက်	လိပ်ပြာသတ်၍သေသူ	၇၁
---------	-----------------	----

အပိုင်း

ព្រះបាទសីហនុវិរ័យ

ឧបសគ្គស្រុកបឹងកក

អង្គបុរាណ

ଅମିତଭୟ

လေယျာ၊ ဉာဏ်လင်းထက်။

(GTA)

ကိုစိုးသိန်း၊ အိမ်နဲ့အောင်၊ မိုးမိုးကွယ်၊ မြူမြူသင်း၊ မြတ်ဗေးနွယ်၊ ဝါဝါကွယ်၊
ဆန်းဇော်၊ ထွန်းထွန်းကွယ်၊ ဝေလင်းဦး၊ လူမင်း၊ ကင်ဒိုင်ထွန်း။

အုပ်ချုပ်မှု

ဦးမြင့်ထွန်း (မြ-၀၄၂၂၀)

Quality Publishing House

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁) ဂွာ၊ ပထမထပ်၊

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသမားလမ်းထောင့်(သုတေသနနှင့်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မောင်နှမများအားလုံးအတွက်

გზაყურ

significanti

ကံကောင်း၊ အောင်စံမြင့်၊ ချမ်းအေးဟန်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်စိုးညိုနိုး

လှသစ်အောင်(အင်းလျား)။ ဆွေမြင့်။

ကျန်းမာရေး အပေါ်

Quality

0505

၎င်းစံနှုန်း(ချာပီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၁၈၂၇၇)၊

အမှတ် ၁၂၊ အနံ့လမ်း၊ အနံ့မြို့နယ်။

10/20/2011

တစ်ဦးချင်း

2500-9000

057-2900

အာရှတိုက်ရှိ နိုင်ငံများ

အမှတ် - ၅၀၈/၉၂ (၂) ဂျပာဏထပ် ကန့်သတ်ရမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသတ်ရမ်းထောင်၊

တရားရုံးတော်ကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဟိုး- ညောင်ဇော်၊ ညောင်ဇော်

**BURMESE
CLASSIC**

ဂန္ထီရလောကမဂ္ဂဇင်း လစဉ်ဝတ္ထုတိုစာမူပြိုင်ပွဲကို အောက်ပါစည်းကမ်းချက်များ အတိုင်းပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။

- ၁။ စာမူပြိုင်ပွဲတွင် ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်၊ ကလောင်ရင်း၊ ကလောင်နု၊
ဝါသနာရှင်မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။
- ၂။ ပြိုင်ပွဲဝင်စာမူများအား အဖွဲ့ဖြင့်စိစစ်ရွေးချယ်မည်ဖြစ်ပြီး စာမူတစ်ပုဒ်ချင်းစီအပေါ်
သုံးသပ်ချက်နှင့်တကွ လစဉ်ပြန်ကြားပေးသွားပါမည်။
- ၃။ ပြိုင်ပွဲဝင်စာမူများအနက် ဆုမရသည့်တိုင် ဂန္တီရလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် အသုံး
ပြုနိုင်လျှင် အသုံးပြုပေးပါမည်။
- ၄။ ဆုရစာမူအတွက် စာမူခ ကျပ် ၁၀၀၀၀ တိတိ 'ချီးမြှင့်'ပါမည်။
- ၅။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထု၊ သို့မဟုတ် အမှီးဝတ္ထု (adaptation) များဖြင့် ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်ပါ
သည်။ အမှီးဝတ္ထုဖြစ်လျှင် မူရင်းဝတ္ထုအမည်နှင့် စာရေးဆရာ၏အမည် ဖော်ပြ
ပါရှိရမည်ဖြစ်ပါသည်။
- ၆။ ပြိုင်ပွဲဝင်စာမူပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ပေးပို့သည့်စာအိတ်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း
ပြိုင်ပွဲဝင်စာမူဟု ထင်ရှားစွာရေးသားပြီး ဂန္တီရလောကမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ရပါ
မည်။
- ၇။ ပြိုင်ပွဲဝင်သူ၏ ပတ်စပို့အရွယ်အစား ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ အမည်ရင်း၊ နိုင်ငံသား
ကတ်နံပါတ်၊ နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ဆက်သွယ်နိုင်သည့် တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်များကို ဖော်ပြပေးစေလိုပါသည်။
- ၈။ ရွေးချယ်ခြင်းမခံရသော စာမူများကို ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
- ၉။ လစဉ်ပြိုင်ပွဲဖြစ်ပြီး လစဉ်စာမူများ ရွေးချယ်ချီးမြှင့်သွားမည်ဖြစ်သည်။
- ၁၀။ ပြိုင်ပွဲဝင်စာမူသည် မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းတွင်မျှ ဖော်ပြခြင်းမခံရသေးသည့်စာမူ
ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယင်းစာမူအတွက် အစစတာဝန်ယူကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြ
ပါရှိစေလိုပါသည်။
- ၁၁။ အခွင့်သင့်ပါက ဆုရစာမူများကို စုစည်း၍ လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ဆုပြည့်စုံသည့်
စာပေမူ စိစစ်ထုတ်ဝေပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာမူရှင်များ သိကြားစေ

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း လစဉ် ဖြစ်ရပ်မှန် (True Story)

ဝတ္ထုတိုစာမူဖြိုင်ပွဲ ဖြိုင်ပွဲဝင်စာမူ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း လစဉ် ဖြစ်ရပ်မှန် (True Story) ဝတ္ထုတိုစာမူဖြိုင်ပွဲ ကို အောက်ပါစည်းကမ်းချက်များအတိုင်း ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။

- ၁။ စာမူဖြိုင်ပွဲတွင် ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်၊ ကလောင်ရင်း၊ ကလောင်နု၊ ဝါသနာရှင်မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။
- ၂။ ဖြိုင်ပွဲဝင်စာမူများအား အဖွဲ့ဖြင့်စီစစ်ရွေးချယ်မည်ဖြစ်ပြီး စာမူတစ်ပုဒ်ချင်းစီအပေါ် သုံးသပ်ချက်နှင့်တကွ လစဉ်ပြန်ကြားပေးသွားပါမည်။
- ၃။ ဖြိုင်ပွဲဝင်စာမူများအနက် ဆုမရသည့်တိုင် သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် အသုံးပြု နိုင်လျှင် အသုံးပြုပေးပါမည်။
- ၄။ ဆုရစာမူအတွက် စာမူခ ကျပ် ၁၀၀၀၀ တိတိ ချီးမြှင့်ပါမည်။
- ၅။ စာမူပါအကြောင်းအရာသည် ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းပါရှိသည့် ဓာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်ရပါမည်။
- ၆။ ဖြိုင်ပွဲဝင်စာမူပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ပေးပို့သည့်စာအိတ်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း ဖြိုင်ပွဲဝင်စာမူဟု ထင်ရှားစွာရေးသားပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ရပါမည်။
- ၇။ ဖြိုင်ပွဲဝင်သူ၏ ပတ်စပို့အရွယ်အစား ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ အမည်ရင်း၊ နိုင်ငံသား ကတ်နံပါတ်၊ နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ဆက်သွယ်နိုင်သည့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်များကို ဖော်ပြပေးစေလိုပါသည်။
- ၈။ ရွေးချယ်မခံရသော စာမူများကို ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။
- ၉။ လစဉ်ဖြိုင်ပွဲဖြစ်ပြီး လစဉ်စာမူများ ရွေးချယ်ချီးမြှင့်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။
- ၁၀။ ဖြိုင်ပွဲဝင်စာမူသည် မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းတွင်မျှ ဖော်ပြခြင်းမခံရသေးသည့် စာမူဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယင်းစာမူအတွက် အစစတာဝန်ယူကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြပါရှိစေလိုပါသည်။
- ၁၁။ အခွင့်သင့်ပါက ဆုရစာမူများကို စုစည်း၍ လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ဆုပြည့်စုံထွန်း စာပေမှတ်စစ်ထုတ်ဝေပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂန္ထီမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ၂၅-၉-၂၀၀၉ နေ့အထိ လက်ခံရရှိသော ဝတ္ထုစာမူများမှ ရွေးချယ်ထားသော စာမူအမည်စာရင်း ကိုအောက်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤစာရင်းတွင် ဖော်ပြထားသည့်စာမူများအနက် အခြားတိုက်များသို့ ထပ်မံပို့ထားသည့်စာမူများပါဝင်ပါက အယ်ဒီတာအဖွဲ့ထံ အမြန်အကြောင်း ကြားစေလိုပါသည်။

ရွေးချယ်ခြင်းမခံရသော စာမူများအား ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်သည်ကို နား လည်ခွင့်လွှတ်ကြပါရန်။

၂၅-၉-၀၉ နေ့အထိ ရွေးချယ်ထားသော ဝတ္ထုစာမူများ

လေးမောင်

မောင်ရွှေစွန်

ကျော်စင်ဝင်း

မောင်မောင်မိုးအောင်

- မုဆိုးဖြစ်ရသည့်အကြောင်း (၄)
- မုဆိုးဖြစ်ရသည့်အကြောင်း (၅)
- မုဆိုးဖြစ်ရသည့်အကြောင်း (၆)
- သူတို့နှစ်ဦး စိန်ခေါ်သည့်ပွဲ
- ငရဲတံခါးသေ့ပိတ်ထားသလား
- သံသရာတစ်ကွေ့
- သေဘေးမှသိသိကလေး
- ဟင်္သာအိုင်ဇာတ်ကြောင်းနှင့် အုတ်ဂူဟောင်းတစ်လုံး
- ကမ်းပါးပြိုချိန်
- မျောက်သေတစ်ကောင်နှင့် လမ်းပျောက်သူငါးယောက်

ကျော်မင်းညွန့်(လှည်းကူး)

သစ်ဦးစင်

မောင်ယဉ်မိုး

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

- အမှောင်တွင်းမှ မျက်လုံးများ

- တိုက်ပွဲဆင့်ဆင့်

- ဝဋ်

- မှင်စာများနှင့် ကခုန်ခြင်း

- သံသရာဆုံမှတ်က ချစ်သူ

- မြစ်ရဲ့မာယာ

- သစ်ပင်ထက်မှပလွေသံ

- ထိုတစ်ည

- ထိန်ပင်တစ္ဆေ

- သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှအပြန်

- ပရနယ်မြေမှအပြန်

- ဂန္တီရကျောက်နှစ်တုံး

- ကျောက်တစ်လုံးအိုင်

- သူသေကိုယ်သေ

- တောမီးထဲမှာ တစ်ညတာ

- လူမုဆိုးနှင့်ဝံမုဆိုး

- လောင်မြိုက်ခြင်းများဖြင့်

- မဟုတ်မခံ ရဲတင်းချစ်စံ

- မရုဏ်ကမ္ဘာမှလက်စားချေခြင်း

- ယူလာမိမှား

- ကြိုးကလေး

- ရေကာတာဝိညာဉ်

- ပုလဲနားဆွဲလေး

- မိဝေးဖဝေး

စကြာမင်းနိုင်

မင်းရဲကျော်

နီလာကျော်မင်း

သက်ဝင်းမြင့်

ဦးကျော် (ပုတာအို)

မောင်လှယဉ်(မော်လမြိုင်)

မင်းသက်နိုင်(ဝက်လာ)

ကောင်းသူခ

မန္တလာသား

- သတိပေးသောအိပ်မက်

- တည်းခိုခန်းမှသုံးအိပ်ကျော်

- အာဠာဝကမင်းမောင်နှင့် ပတ္တမြား
ကျောက်စီရွှေကလပ်

- ကြမ္မာငင်သောမုဆိုး

- အကြင်နာနုလုံးသားရင်ပြင်ဝယ်

- သရဲသေပြီ

- ငရဲမကြီးပါ

- ပြေး

- မောင့်ကို သေစေညွှန်းရောသလား

- တမလွန်လောကတစ်ခုကို စိန်
ခေါ်ခြင်း

- မေခမြစ်ကမ်းပါးမှ မောင်နံနစ်ဖော်

- ဂျာဆိုင်းပန်း၊ စွဲပိုဝါနှင့် ကျွန်ုပ်

- ဘအောင်စိန်နှင့် ဆံရည်ကိုယ်တော်

- ပုဆိုးလေးတစ်ထည်ကြောင့်

- အငယ်မမှ အကြီးကောင်သို့

- စကြာဒေဝီသိုက်

- ကြည်မြင်တိုင်မှ မေပုလဲ

- ဒုဌဝတီမြစ်ရိုးမှ လှေမုဆိုး

- သေနတ်သမားနဲ့ အမဲကြီးများ

- မုဆိုးမှာလည်းနုလုံးသားနှင့်ပါ

- ကားမုဆိုးနှင့်ပြောင်ထီးပိုး

မျိုးသစ်

စိမ်းမြသက်

နတ်မိမယ်

မိုးကျော့

ခင်မြင့်အောင်

ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)

နန်းထိုက်စိုး(နိုင်/သိပ္ပံ)

သိမ်သူ

မြရာပင်မောင်တင်ယုံ

မင်းအောင်ကျော်

လင်းသက်ခိုင်

ဖျာပုံလှမိုးနွယ်

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

စိုးမြင့်လတ်

မိုးကျရွှေကိုယ်

- ဂူသား ချိုးသား တစ်ဟင်းစား

- စောရဝိညာဉ်

- အိပ်မက်တို့ခေါ်ဆောင်ရာ

- တိုက်ပွဲပျော်တို့၏ ဘဝခရီး

- တန်ခိုးရှင်၏ ကြေညာချက်

- တစ္ဆေချွတ်၍ ကျွတ်တဲ့သူ

- စိတ်မှော်ရုံက ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ

- ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ မိုးနတ်မယ်

- စိတ်တစ်ဖက်ကမ်းက လခြမ်းနီ

- စိတ်ကစဉ်ကလျားအောင်ဒင်

- လူသားစားသောကျား၏ဘဝနိဂုံး

- ထူးဆန်းသောအိပ်မက်နှင့် ...

- ကားသင်္ချိုင်းမှကင်းစောင့်တစ္ဆေ

- ကျွတ်ပါ လွတ်ပါ ကိုမေဒါ

- အိပ်မက်

- သစ္စာရင်ခွင်

- တန်ပြန်သက်ရောက်ခြင်း

- ဝက်ခါးပတ်ကျား

- သင်္ချိုင်းကုန်းမှလူဦးခေါင်းခွံ

- မိစ္ဆာတောင်ကြား

- လူထိုက်ကံကောင်းနှင့် မီးအိမ်ခုနစ်

လုံးစံအိမ်

- ဇေယျဒီပါလက်ယာတောင်ကျွန်း

- မနုဿတောဝါ

မင်းဟိန်းထိပ်

ဂုဏ်သိမ်

Seaman လှဝေ

ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)

မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)

ဇေယျမင်းသူဦး

နီရာထူး

မေသက်ခင်

ပိုင်

နတ်လူသစ်

အောင်သာမိုး

ကျော်မြင့်ကျော်

စိုးဝေ

ခင်မြင့်အောင်

ကောင်းသော်

ဇရာ

- နတ်ကြီးသောတော

- ပေါက်ပင်တစ္ဆေ

- အောင်နိုင်သူက ကျွန်ုပ်တို့လေ

- နွမ်းမြေစေ လောင်ကျွမ်းစေ

- ဒေါသရယ် အမှားရယ် ဟင်းစားရယ်

- ချစ်ခြင်းအားဖြင့် မေတ္တာဂန္ထဝင်

- ဝက်ပါ

- ဝဋ်ကြွေးတုံတင် ရှိပါလျှင်

- ဇင်နီယာရဲ့ ညီမသေဆုံးခြင်း

- ကြမ္မာရိုင်း

- တရားခွင်ပေါ်မှ ချစ်လိပ်ပြာ

- မကောင်းဆိုးဝါး လေ့နဲ့အပြိုင်

- ကြိုးတိုက်ခန်းအမှတ် (၈) ထဲကလူ

- ကမ်းဝေးပုံပြင်

- ဂမ္ဘီရဆေးသုံးခွက်

- အရိပ်ပြအကောင်ထင်

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

လယ်မြေကလေးလမ်းတစ်ဖုန်

သုဇ္ဈင်

ထွန်ယက်ပတ်ကြ...
 လယ်ထဲသန်ရှင်၊ စပါးပင်ကို
 ယှဉ်၍ပေါက်ဖွား၊ ငါတကားဟု
 ကြားကာမာန်တက်၊ အံ့တုလျက်...
 မြက်ပင်ဝင့်ထည်နေခဲ့သည်။
 စပါးပင်ကား...
 ရှင်သန်ချိန်သင့်၊ အစွယ်ရင်၍
 စွင့်စွင့်ကားကား၊ ကောက်နှံများလျှင်
 အသားလည်းရှိ၊ အန်ပြည်သော်
 မြက်၏သဏ္ဌာန်၊ အားမတန်၍
 မာန်ကိုချထား၊ ညွတ်ကျသွားပြီ
 စပါးပင်ခြေအောက်မှာတည်း။

BURMESE
CLASSIC
.com

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

နောက်ဆုံးလက်ဆောင်

ခေါ်နောင်

ယပ်တောင်ပေါ်သိ
 သူ့နာမည်ကို၊ ငါသည်ဖတ်ကြည့်
 ကြေကွဲမိသည်၊
 အသိစိတ်မှာပေါ်၍လာခဲ့
 သည်မှာစာသားရေးမထားလည်း
 'ငါသွားနှင့်ပြီ၊ သွားနှင့်ပြီ' ဟု
 ရည်ရွယ်ဖော်ဆောင်၊ နှုတ်ဆက်မောင်သို့
 ယပ်တောင်ကလေး။
 လက်ဆောင်ပေးသွား၊ ငါရေးကြည့်လျက်
 ပြန်နှုတ်ဆက်မိ
 ကွဲအက်တိုးညင်း
 ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့်
 သူငယ်ချင်းရေသွားနှင့်တော့၊
 သူငယ်ချင်းရေ...
 သူငယ်ချင်းရေ...
 သူငယ်ချင်းရေ...

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

မိုးတိမ်တမန်

မောင်ကြူးရင့်

ဝက်ပါကောင်းကင်တောအုပ်စိမ်းမှောင်
ကတ္တီပါနက်ပြန့်ကားလျှပ်ရဲလေကြမ်းပိန်းပိန်း
အိအိရွေရွေဟင်းလင်းပြင်အဖြူရင့်ရင့်
မြေသားပေါ်မိုးနှင်းဆီပွင့်တွေပေါ့...။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

လွမ်းတယ်

အဖျောက်မြေမောင်ဆွေမွန်

အလယ်အလတ်တန်းစားလို
သတ်မှတ်တဲ့မြို့ကလေးတစ်မြို့ဟာ
သက်တမ်းရှည်ကြာစွာကိန်းဝပ်
မြို့ရဲ့အထိန်းအကွပ်လည်းဖြစ်
အထွတ်အမြတ်တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူရှိတယ်။
သည်မြို့လေးဟာ...
'တော်ဝင်နဂါး' စားသောက်ဆိုင်
'အာဟာရ' 'ကောင်းသန့်' 'ရွှေဟင်္သာ' နဲ့
'ဟာမိုနီ' 'လှဒေဝီ' စတဲ့ထမင်းဆိုင်တွေရှိတယ်။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း
တစ်ဆိုင်နဲ့တစ်ဆိုင်ကပ်လို့...။
ဟင်္သာတ-ရန်ကုန်
ဇလွန်-ရန်ကုန်
အစုံအဆန်ပြေးလွှား
မှန်လုံကားတွေလည်းရှိတယ်။
ကုန်သွယ်စီးပွား
ပွဲရုံတွေလည်းအများကြီး...။
မိဒီ၊ ဝီစီဒီ၊ ဒီဝီဒီ
အခွေအငှားဆိုင်တွေလည်း
သူနေရန်သူ့အဝင်ခွင့်ကျရှိလေရဲ့။
ကျွန်တော်တို့ဟာ
အိမ်သည်လိုဆိုင်တွေဟာ
မဇားဘဲလည်းနေနိုင်တယ်။

မဇားဘဲလည်းနေနိုင်တယ်။
အရင်တုန်းက 'မိုး' စာပေဆိုတာ
ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့...။
မြို့ကလေးဟာ
အသက်ရှင်နေဆဲဖြစ်တဲ့
'ဂန္ထဝင်' စာပေကို
တစ်ခါတလေရောက်တယ်။
ဩဇာကိုလွမ်းကျော်ကိုသတိရတယ်။
လွေလွေကျော်ဦးကိုအောက်မေ့တယ်။
ဆန်းပြင့်ဦးကိုတမ်းတတယ်။
ခုတော့...ကိုယ်ရယ်
လွေလွေမောင်စိမ်းအောင်ရယ်
မျိုးဆက်သစ်ဖြစ်တဲ့လွမ်းသျှင်နောင်
(မဟာသာဓု)ရယ်
ညီနောင်သုံးဦးတည်းနဲ့
တစ်လှေတည်းစီး
တစ်ခရီးတည်းသွားနေခဲ့ရ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့အထီးကျန်ဘဝ
မလှမပနဲ့ကဏ္ဍဇာတ်ခုံပေါ်မှာကပြရင်း
မိုးလင်းခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေ...
မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါပဲလေ။။
(မိုးစာပေသို့အမှတ်တရ)

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

စစ်ပွဲ

နှယ်မိမိခေ

ခယားကသေသွားတာ

ကြာပြီဒါပေမဲ့

သူ့အမွေကခုထိယားတုန်း။။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

သိပ္ပံနည်း

သက်ထွက်ဦး

“ငွေပျက်ဝန်းမှာ

ရက်ရွက်ဝါ

ကြေတာကွဲအက်ခြေရာထုတ်...”

“ပိုးပျက်ဝန်းမှာ

ငွေမှုန့်လွှာ

ရွာသွန်းဖျန်းပတ်ခြေရာထုတ်...”

“ဆောင်းပျက်ဝန်းမှာ

နှင်းမှုန့်လွှာ

လေမှာကြဲပတ်ခြေရာထုတ်...”

“ငါ့ပျက်ဝန်းမှာ

ဝေဒနာ

ကဗျာရေးလျက်ခြေရာထုတ်...”

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

“အို”

ကိုဘဉ် (ရေဦး)

နေပူတော့ပျင်း
မိုးအုံ့တော့ပျင်း
ချမ်းတော့ပျင်း
အပျင်းသုံးရာသိန္နီ
ပျင်းနေတဲ့လူတွေရှိတယ်။
နေပူတော့ပျော်
မိုးအုံ့တော့ပျော်
ချမ်းတော့ပျော်
အပျော်သုံးရာသိန္နီ
ရှော်နေတဲ့လူတွေရှိတယ်။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

ငှက်ကလေးသို့ သဝဏ်ဏ္ဍာ

စိုးမြင့်စိုး (ကျောက်ပန်းတောင်း)

ငှက်တို့ရဲ့အားမာန်ဟာ
တောင်ဝံသာပြစ်တယ်။
အမြင့်ကိုပျံပျံ
လေဆန်ကိုပျံနှင့်
မြေပြင်မှာပဲနားနား
စိတ်အားထိန်းချုပ်
ခလုတ်ဟာတောင်ဝံ။
အက်ရာ...အနာ...အဆာ
တောင်ဝံမှာကင်းစေဖို့
ခွင်းလာတဲ့လေးသံ
နာခံရင်းပျံသန်းတတ်ရမယ်။
ဉာဏ်ကစားတဲ့
ငှက်ခတ်သမားတို့ရဲ့ပိုက်အတွင်း
အိပ်တန်းဆင်းမှာမပိဖို့။
သတိတမံဉာဏ်ကိုသုံး
ကျုံးတွေကိုနားလည်ရမယ်။
အဋ္ဌာရဿပညာအစုံနဲ့
မာယာဘုံလောကထဲ
ရဲရဲပျံသန်း
တိမ်ပန်းတွေဆွတ်ခူး
ကြည့်နူးတေးချိုနဲ့
ဆိုဖို့ပြစမ်းပါငှက်ကလေးရယ်။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

ဝါသနာ

မင်းမဟော် (ပုသိမ်)

တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ဖူးမလို့ပဲ
ဒါပေမဲ့...
ငါးတစ်ကောင်မျှလာမဟပ်
အကျိုးအမြတ်မရတဲ့ဘဝ...
လိုချင်တာမရပေမဲ့လည်း
အလကားတွေမပြန်နိုင်ဘူးလေ
ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်လျှော့ဖွပ်လို့
အတ္တရေတစ်ကြီးချိုးပြီး
ငါးဖျားချိတ်ကြိုးပြန်ရစ်ခဲ့မိရဲ့...။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

ဟေ့ပေါ့ကဗျာ

ဆန်းမြင့်ဦး

မိန်းမလွန်မိန်းမ'ဟန်ထွက်အောင်
လမ်းလျှောက်တတ်ကြတဲ့ကောင်မလေးများ
ကိုကြည့်ရှောင်ရင်း...
'မတော်တဆသူများ'ကိုခလုတ်မတိုက်မိအောင်
သတိကြီးနေရတဲ့ငါ့ခြေလှမ်းတွေ
ဘယ်ဆီဦးတည်နေလဲ။
.....
.....
'နက်ဖြန်'ဟာဘိယာခွက်ထဲက
အမြှုပ်တွေလား
အသားကျဘိယာပဲလား
ဒါပေမဲ့'နက်ဖြန်'ကိုတော့
သောက်ပျိုထားရတော့မယ်...ဒါမှ၊
'ဒီနေ့'ကကော
ယပ်ပူဇော်ခြင်းခံရတော့မယ့်
သားကောင်လားဆိုတဲ့အတွေးကို
ငါရင်ဆိုင်နိုင်မယ်။
နောက်ပြီ...ငါဘာဆက်တွေးနိုင်သေးလဲ။
.....
.....

ကောင်းကင်အရောင်ပြာတိုင်း
လိုက်ပြာရအောင်
ငါကကန်ရေပြင်ပူမဟုတ်ပဲ။
လပြည့်ဝန်းရဲ့
ဆွဲဆောင်မှုမှာလိုက်ပြီး
လှုပ်ရှားတက်ကြွရအောင်
ငါကဒီရေပူမဟုတ်ပဲ။
တွေးတာမဟုတ်ငါ့ရင်ထဲထပ်ဟပ်သွား
တဲ့အရောင်။ကြွတက်လာတဲ့ခံစားမှု။
အိပ်စားမှုနောက်ငါလည်းကြွတက်
မြောက်ပါသွားပြီ...။
ကဗျာပတ်နေသူ
အိပ်စက်နေတဲ့
ခင်ဗျားဘာသာပဲချက်ပြုတ်စား
သောက်လိုက်ပါတော့။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုတဗျာ

မိနစ်ကိုးဆယ်

ဟန်နီငြိမ်း

ကိုယ့်ဘဝက
ခဏလေးတောင်ပျ
နားခွင့်မရခဲ့ဘူး
လောကဝံ့နိုင်လှကြီးက
အထက်စီးကပ်နေရာတကစောင့်ကြည့်
သတိနဲ့ပဲပြေးလွှားနေရ။
ဝမ်းတစ်ထွာဆိုတဲ့...
ကွင်းပြင်ထဲမှာ
ဒုက္ခဆိုတဲ့တစ်ဖက်သင်းက
ခြေကိုနှင်းလိုက်လှမ်းဆွဲလိုက်
ပြစ်ဒဏ်ရမလားမှတ်တယ်
မတ်တတ်ရပ်လိုက်
မင်းပြန်ထလိုက်...တဲ့။
သည်လိုနဲ့ပဲ
လွဲချော်မှုတွေများ
မိမိသံကြား
ပြေးလွှားနေရင်းမိနစ်ကိုးဆယ်ပြည့်တော့မယ်။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုတဗျာ

လူကြမ်း

နေကျော် (ဒဿန)

ရှုတင်မှာပိပြင်အောင်
မင်းသားထိုးတာခံလိုက်ရတယ်။
ပျက်နှာကြီးကိုဖူးရောင်လို့
ရော...နှစ်ထောင့်ငါးရာတဲ့
ကျောအောင်တာလိမ်းဖို့
ဒဏ်ကြေးသေးတောင်မိပါ့မလား
ရယ်ကြတာသောက်သောက်လဲ
မင်းသားကလူကြမ်းကိုနိုင်ခန်းဆိုပဲ။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

သွားနို့လျှာ

ဝင်းမိုး (ဥက္ကလာ)

သူငယ်ချင်း
 ထမင်းဆိုလည်း
 ငါ့မိသွက်သွက် ခပ်ညက်ညက်ဝါး။
 ဟင်းကောင်းဟင်းလျာ
 ဆိုပြန်ပါလည်း ငါ့မိသွက်သွက်
 ခပ်ညက်ညက်ဝါး
 မုန့်ပဲသွားရေစား
 ဆိုပြန်ပါလည်း ငါ့မိသွက်သွက်
 ခပ်ညက်ညက်ဝါး။
 သူငယ်ချင်း
 မင်းစဉ်းစားပါ။ ငါ့ဟာ သွားပဲ
 ဝါးရုံပျာသာဝါးရပါ၏
 ဝါးတာကိုသာ လှူပြင်ပါ၏
 အာခံတွင်းမှာနေတဲ့ လျှာက
 ငါဝါးသမျှ အာဟာရတွင်
 အပြီပါဝင်သည်။ ချို - ချဉ် - ပန် - ခါး
 ရသာများကို...
 ခံစားသွားတာ သူငယ်ချင်း။ ။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

တစ်နို့တစ်ပေါင်းကဲ့အခါ
 နှစ်ခြစ်သွားသလိုမျိုး

ကိုကိုခန့်ချော (ကသာမြေ)

‘မိုးသည်းညစာရည်...’ ဆိုတဲ့
 စာကြောင်းကို ခပြီးပတ်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက
 တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုဖြစ်တော့မှာ
 သေချာနေသလိုပါပဲ...။
 နှင့်ကိုငါက
 ကောင်မလေးရေလို့ခေါ်လိုက်ပြီဆိုမှတော့
 ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာရှိတဲ့ နှလုံးသားက
 တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ
 နှင့်ကိုချစ်မိသွားတော့မယ်ဆိုတာ
 ဝေဒင်ပေးစရာမလိုပါဘူးကွယ်။ ။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုကဗျာ

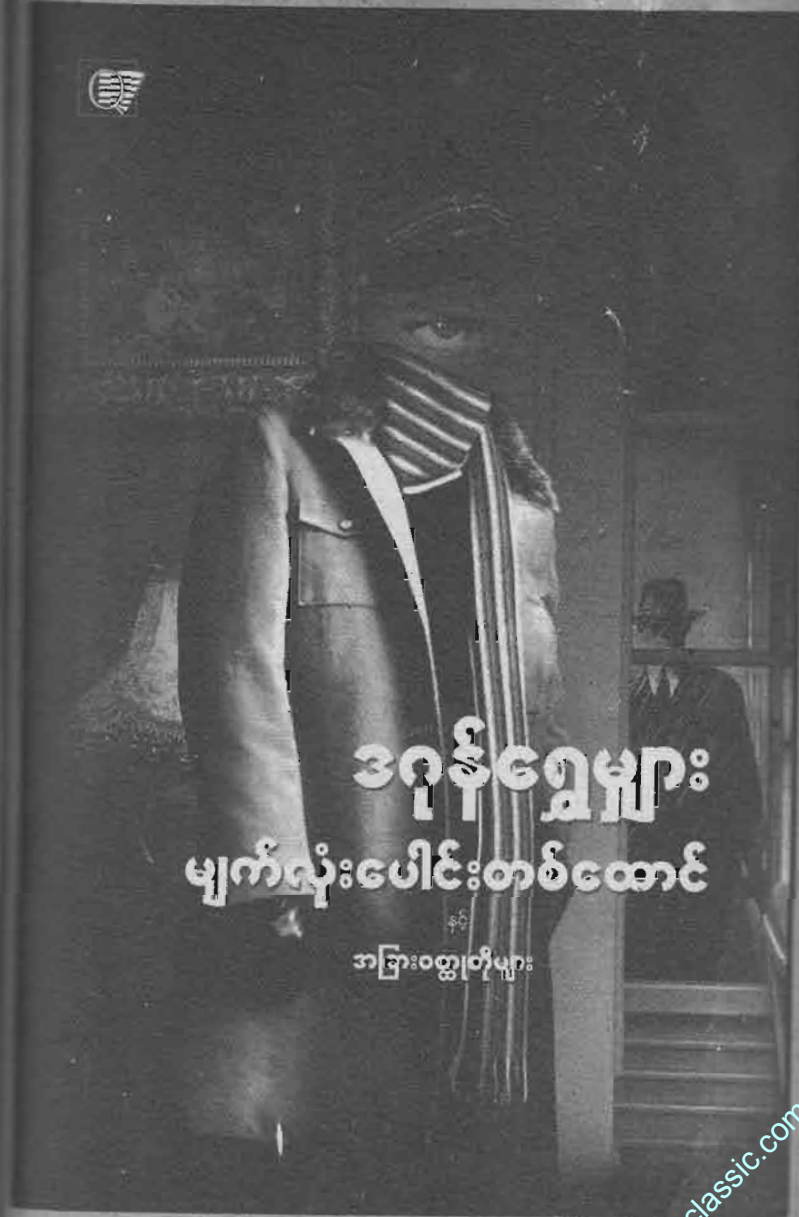
အံ့လန်း

ဘိုဘိုကျော်

စိမ်းပန်ပန် အပြုံးပါးလေးနယ်
 ပျာတတကလှုပ်ရှားဟန်လေးနယ်
 ဘိယာနဲ့မြည်းနေရတာကြာပေါ့။
 နှစ်ယောက်တည်းလူရှင်းတဲ့လမ်းမှာတွေ့လည်း
 ဒီတောင်ကိုမကျော်နိုင်ပြန်။
 ဆေးလိပ်မီးခိုးပေါ်
 အစိမ်းဝမ်းဆက်လေးရဲ့ဟန်ရေပြေမှုက
 သူတိုက်တွေ
 ကျွန်တော်အိပ်ပေါ်ရောက်လို့ဖြစ်မယ်။
 နှလုံးသားကိုဖြေဖြေကြည့်နေရတာ
 ခြေရာလက်ရာပျက်လှပြီ။

၂၆

Quality Publishing House

အရန်ရွှေမျှား
 မျက်လုံးပေါင်းတစ်ထောင်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပြန်ကြည့်ရက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၉၁၁၀၈

ဒုန့်ရွှေမျှား လူတင် ခြင်ရပ်သန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

အုပ်စုချုပ်ဆုတ် - ၅၀၀၇၁၆၀၄၀၇

မိုင်းဝင်း

သည်း

ထိတ်

စို

စို

ဟာ

သ

များ

၁။ ဒီလိုမျိုးမှ စားချင်တယ်

တရင်တန်နှင့် ချမ်းသာသော သူ့သူငယ်ချင်းများက ပြင်သစ်နိုင်ငံ သဘောတရားစီးပွားတွင် ရှိနေကြပြီး သူက နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့်ရေးထားသော မီးနူးစာရွက်မှ အစားအစာများကို မှာကြာရင်း သူမည်မျှတော်ကြောင်းကို သူငယ်ချင်းများအား ပြသချင်နေသည်။ စားပွဲထိုးကအံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော် မှာကြားချက်ကို သူ လိုက်ရေးမှတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် ပန်းသီးတစ်လုံးရှိသော ဝက်ကောင်လုံးကင်တစ်ကောင်ဖြင့် ဖြန့်လာသည်။ တရင်တန်က ဝက်ပါးစပ်ထဲမှ ပန်းသီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မင်းတို့ သိလား” သူက သူငယ်ချင်းများကို ပြုံးပြလျက်ပြောသည်။ “အဲဒါ ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသီးကို ဒီလိုမျိုးမှ စားချင်တာကွ”

၂။ တံခါးခေါက်ပါ

အမျိုးသမီး - ဒီမယ်လင်း၊ နောက်မင်းငှါအခန်းထဲဝင် ရင်တံခါးခေါက်ပါ။ ငါ အဝတ်အစားလဲကောင်းလဲနေ နိုင်တယ်။

လင်း - ကျွန်တော် တံခါးခေါက်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် တံခါးသော့ပေါက်ကနေ အမြဲတမ်းအရင်ကြည့်ပါတယ်။

၃။ ထူးဆန်းသည်

ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားများသည် အလွန်ထူးဆန်းလှသည်။ ဥပမာ သူ့အနီးကို ၅ နှစ်အတွင်း မနမ်းရှုပ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သည် သူ့အနီးအား နမ်းရှုပ်သူကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်လေသည်။

အုပ်စုချုပ်ဆုတ် - ၅၀၀၇၁၆၀၄၀၇

၄။ စီရင်ချက်

ရုံသမာဓိအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် စုဝေးတိုင်ပင်နေကြပြီ။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ အဖြေထွက်မလာသေးချေ။ ထို့ကြောင့် တရားသူကြီးက အခြေအနေ မည်သို့ရှိသနည်းဟု အမှုထမ်းအား သွားရောက်ကြည့်ခိုင်းသည်။ ခဏကြာသောအခါ အမှုထမ်းပြန်လာသည်။

“ရုံသမာဓိအဖွဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ” တရားသူကြီးက မေးသည်။

“သူတို့ ၁၀ မဲ ၂ မဲနဲ့ ရပ်တည်နေကြတယ်လို့ သတင်းပို့ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း”

“ဘယ်လိုစီရင်ချက်အတွက်လဲ” တရားသူကြီးက မေးသည်။

“ကျွန်တော် အတိအကျမသိပါဘူး၊ တရားသူကြီးမင်း” အမှုထမ်းက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့အခါ အကျဉ်းသားရဲ့မုဆိုးမအတွက် ထောက်ပံ့ငွေ သူတို့စတင်ကောက်ခံနေကြပါတယ်”

၅။ ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်

ဟိုမေးက သူ၏စားသောက်ဆိုင်ကို အထူးအဆင့်မြင့်ဆိုင်ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြုပြင်မွမ်းမံသည်။ ထို့ကြောင့် အဲလ်ဘတ် ဝင်လာပြီး ကုတ်အင်္ကျီချွတ်သောအခါ ဟိုမေးက သူ့ကိုပြစ်တင်ဝေဖန်သည်။ “မင်းဒီနေရာမှာ ကုတ်အင်္ကျီချွတ်လို့မရဘူး၊ မင်းဝေါ့ဒေါ့စားသောက်ကြီးမှာ ဒီလိုလုပ်ရင် သူတို့ဘာပြောကြမလဲ”

“မင်းဘယ်နေရာကို ရောက်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ။ ဟိုမေးရဲ့ဆိုင်မှာ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်သလားလို့ သူတို့ပြောကြမှာပေါ့” အဲလ်ဘတ်က တုံ့ပြန်ပြောလေသည်။

၆။ နာရီနှင့်အတူ

ရဲက သတင်းကို မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဘဲ တံခါးခေါင်းလောင်းတီးလိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး သူမက တံခါးဝ၌ရပ်၍ ဥပဒစိုးမိုးရေးအဖွဲ့ဝင်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒီသတင်းပြောရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စမာမီ” သူမပြောသည်။ “ခင်ဗျားခင်ပွန်းရဲ့နာရီအသစ် အကုန်လုံးကွဲကြွေးသွားပြီ”

“အကုန်လုံးကွဲကြွေးသွားပြီလား” သူမက အာမေဍိတ်သံဖြင့်ပြောသည်။ “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူ့အပေါ်စန္ဒရားတစ်လုံး ပြုတ်ကျသွားတယ်”

၇။ ကနေသောစုံတွဲ

“ကပ္ပဲခန်းမထဲက စုံတွဲ ၂၀၀ ကျော်ရဲ့ရှေ့မှာ အမျိုးသားက အမျိုးသမီးကို ဆွဲပင်းညှစ်သတ်တယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း၊ အားလုံးက သူတို့ကို ကနေကြတယ်လို့ ထင်နေခဲ့ကြပါတယ်”

□ မိုင်ဝင်း

ထင်ပါ။
သည့်ကဏ္ဍလုပ်

တဖြည့်ဖြည့်

လှမိုး (ပညာရေး)

၁၉၁၂

ခုနစ်၊ ပြီလ၏စွတ်
စိုသော နံနက်ခင်း
ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်
နိုင်ငံ၊ ဒီဇန်ရှင်ယာပြည်နယ် ဒါးဝတ်
မြို့၊ အထက်တန်း ကျောင်းမှ အငြိမ်း
စားသိပ္ပံဘာသာပြဆရာလောရင့်ဘီ
စလေသည် သူအိမ်ထဲစက် ခြံတံမှ
စာကလေးများ၏ တိတိတာတာ ကျူး
ရင့်သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ ထ၍
ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ သူ့စာရေး စား
ပွဲရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ သူ့ညီမဖြစ်
သူနှင့် အိမ်ဖော်မလေးတို့၏ စကား
တီးတိုးပြောသံသည် ထမင်းစားခန်း

တွင်းမှ ပျံ့လွင့်လာသည်။
လောရင့်ဘီစလေသည် လာမည့် ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် အသက် ၈၉
နှစ်ပြည့်ပေတော့မည်။ သူ့အငယ်ဆုံးညီမပင် အသက်၆၀ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။
သူသည် ဘဝကို အလွန်ခုံမင်ပေသည်။ နေရအောင်လည်း ကြိုးပမ်းပုံရ၏။
ကျန်းမာရေးလိုက်စားသည်။ အမြဲတမ်းနုပျိုနေသော ဆေးကောင်းတစ်လက်
ရထားသကဲ့သို့ နေလာခဲ့သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများက သူ့အား မွေးရာပါ
ကျောင်းဆရာဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။ ကျောင်းသားများကို သံယောဇဉ်တွယ်
သည်။ စာသင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှစိတ်မဝင်စား။ နိုင်ငံတကာက ပညာရေး
စနစ်နှင့် ပတ်သက်သောစာအုပ်စာတမ်းတွေကလွဲပြီး အခြားစာအုပ်တွေမဖတ်။

သူ့အငြိမ်းစားယူခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျောင်းဆင်း ကျောင်းတက် ခေါင်း
လောင်းသံကို နားထောင်သည်။ သူတက်သင်စလူငယ်ဘဝက ကျောင်းဆရာ
အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည့် ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဝယ်
ကာ သူ့အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်အထိနေထိုင်သည်။ လူပျိုကြီးအဖြစ်ကြောင့်ကြံ့ခွဲ
ကင်းစွာနေခဲ့၏။

သူ့မိတ်ဆွေရင်းများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းရင်းများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သူတပည့်အများမှာ အင်္ဂလန်
နိုင်ငံ စစ်ဘက်နယ်ဘက်များတွင် ရာထူးကြီးကြီး ထမ်းဆောင်နေကြသည်
တပည့်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှာမူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဝန်
ကြီးချုပ် ရာချီ၏အစိုးရအဖွဲ့တွင် အတွင်းဝန်များအဖြစ် အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့
ကြသည်။ သူတပည့်များပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်ကုန်
ခဲ့ပြီ။

သူ့ကျောင်းသားဘဝက ခင်မင်တွယ်ခဲ့သော လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးသည်
ခေတ်မီသော လမ်းမကြီးများ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးများ၊ မိုးထိမြင့်မားသော
အဆောက်အအုံများဖြင့် ခေတ်မီသောမြို့တော်ကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ
ကျောင်းသားဘဝက လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးမဟုတ်တော့။ သူ့ခေတ်က မြင်း
ရထားသံတွေ လူသံတွေ တည်ညံ့နှင့် သူနေသည့်လန်ဒန်မြို့ကြီးမဟုတ်
တော့။ သူ့ခေတ်က လမ်းထောင့်ကလေးများတွင် တွေ့ရသော သတင်းစာ
ရောင်းသည့်ဆိုင်ကလေးများ၊ အစားအသောက်ဆိုင်ကလေးများ၊ စာအုပ်
အဟောင်းရောင်းသည့်ဆိုင်ကလေးများ မရှိတော့ပြီကို သတိရလာသည်။

သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဖက် သွားလေသူ မိတ်ဆွေ
များအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း သတိရပေတော့သည်။ သတိရစရာ မိတ်ဆွေ
များ၏ ဦးရေသည် လက်ဆစ်ချိုး၍ ရေတွက်၍ မကုန်နိုင်ပေ။ အောက်မေ့၍
မဆုံးဖြစ်ရတော့သည်။ အသက်ရှင်နေရသူ လူစုအင်အားက နည်းပြီး ကွယ်
ကွယ်လွန်သူ လူစုအင်အားက များသည်ထက်များ၍ လာသောကြောင့်
သူ့အဖိုရင်နှင့်၍လာသည်။

သူတုံးစုံအတိုင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးရန် စာကြည့်စာရင်းပုံသို့

ခဲ့သည်။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ပေါက်မြူးထူးဝင်လာသည့် မိုးသက်လေတွင် သစ်ရွက်ဆွေးနံနှင့် မိုးနံ့များပါလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိုးချန်းသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားလာရပြန်သည်။ မိုးဦးသစ်ခွဲပါပြီလေ။

ဆရာလော့ရင့်ဘီစလေသည် သူနေစဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ရေးရန်ပြင်ဆင်သည်။ သူ့စာရေးစားပွဲပေါ်တွင်အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၊ ခေတ်သစ်ပညာရေးစနစ်အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ မဂ္ဂဇင်းများ ဝုပုံလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုမရေးဖြစ်သေးဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသည့် သူ့ဇာတိ ဒါဝတီမြို့ကလေး၏ ရှုခင်းကိုပင် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဇာတိမြို့ကလေးပင် သူကျောင်းသားဘဝက ခေတ္တနေထိုင်ခဲ့ရသော လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးကဲ့သို့ ခေတ်မီပြောင်းလဲနေလေပြီ။

လော့ရင့်ဘီစလေသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်က သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ဝံ့ထားသည့်စာအုပ်များပေါ်သို့ ကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုစာအုပ်များတွင် သူကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို ရေးသားထားသည့် "The Loss of S.S Titanic" တိုက်တန်းနစ် နစ်မြှုပ်ခွဲစဉ်ကစာအုပ်ကို မြင်ရသည်နှင့် နှစ်ပေါင်း ၆၀ နီးပါး တဖြည့်ဖြည့်ခံစားခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာဟောင်းသည်ရှုတ်တရက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။ သူသည်ဤစာအုပ်ကိုကမ္ဘာကျော်တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးနစ်မြှုပ်ခွဲစဉ်က သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး လပိုင်းအတွင်း သူ့အမှန်တကယ်ကြုံခဲ့ရသည့် ရင်နှင့်ဖွယ်ရာဖြစ်စဉ်ကို တိတိကျကျ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ထိုစဉ်က သောကံသောကံလဲ ရောင်းချရသည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော်တိုက်တန်းနစ်(၆) သတင်းစာ စာအုပ်ဝေဖန်ရေးကဏ္ဍနှင့် လန်ဒန်တိုင်း(မ) သတင်းစာ ဝေဖန်ရေးကဏ္ဍမှ စာပေအကဲဖြတ်သူများကမူ ကျောင်းဆရာလော့ရင့်ဘီစလေရေးသားထုတ်ဝေသည့် "တိုက်တန်းနစ်နစ်မြှုပ်ခွဲစဉ်" က စာအုပ်ကို ခတ်ရွံ့ခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်တွေ့ခံစားရသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး မျက်ရည်ကျမိမိသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရ၏။

ယင်းစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေသော ကျောင်းဆရာလော့ရင့်ဘီစလေမှာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ရပြီး တိုက်တန်းနစ်နစ်မြှုပ်ခွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ခုံဖွဲ့ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ခုံရုံးတော်ကြီးများတွင် လော့ရင့်ဘီစလေ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို တာဝန်ရှိသူများက အရေးတယူ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်ဟုသိရသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းဆရာ လော့ရင့်ဘီစလေမှာ တက်သစ်စလူငယ်ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သူ့ဇာတိမြို့ကလေးမှ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရေကြောင်းခရီးဖြစ် မထွက်ခဲ့ဖူးပေ။ နိုင်ငံတကာပညာရေးစနစ်ကို မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် လေ့လာလိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့အနှစ်နှစ်အလလ ဝုဆောင်းထားသော ငွေကလေးဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပညာရေးလေ့လာရေးခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် မိတ်ဆွေများကလည်း သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ထောက်ခံကြ၏။

သူသည် ပင်လယ်ခရီးဖြင့် ခရီးမထွက်ဖူးသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ လီတပူး(လ်)မြို့မှ ထုတ်ဝေသော ပွဲတင်သံသတင်းစာတွင် လည်းကောင်း၊ လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသောသတင်းစာကြီးများတွင်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဩဇာအကြီးမားဆုံးသတင်းစာကြီးဖြစ်သော လန်ဒန်တိုင်း(မ)သတင်းစာကြီးတွင်လည်းကောင်းအင်္ဂလန်နိုင်ငံဆောက်သစ်ပတန်သင်္ဘောကျင်းတွင် တည်ဆောက်ခဲ့သောဟာလင်နှင့် ၃(၆)သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးကုမ္ပဏီနှင့် ကြယ်ဖြူသင်္ဘောသွားလာရေးကုမ္ပဏီပိုင် မဟာတိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ၁၉၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ထွက်ခွာမည်ဟူသော သတင်းနှင့် သင်္ဘောကြီး၏ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့်သတင်းအချက်အလက်များကို ရေးသားဖော်ပြချက်များ ဖတ်ရှုမိသည်။

တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးသည် တန်ချိန် ၄၆၃၂၉ တန်ရှိပြီး ကမ္ဘာ့ရေကြောင်းသွားလာရေးသမိုင်းတွင် အကြီးမားဆုံးမဟာသင်္ဘောကြီးဖြစ်သည်။

ဟူ၍လည်းသတင်းများကဖော်ပြထား၏။သူပြောကိုယ်ပြောသတင်းများအရ
မဟာတိုက်တန်းနစ်သဘောကြီးမှာ မည်သည့်အခါမျှ မနှစ်မြုပ်နိုင်သော
သဘောကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ခေတ်မီနည်းပညာဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး သ
ဘောကြီးပေါ်ရှိထမင်းစားခန်း၊အနားယူခန်း၊ရေကူးကန်၊အိပ်ခန်း၊ကပ္ပိခန်း၊
တကြည့်ခန်းများကို မွမ်းမံပြင်ဆင်ရာတွင် ထိပ်သီး ဗိသုကာကြီးများကို ငှား
ရမ်းပြင်ဆင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထမင်းစားခန်းများတွင် အသုံးပြုသည့် ပန်း
ကန်ခွက်ယောက်များကိုလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးကြွေထည်လုပ်
ခန်းကုမ္ပဏီများမှ မှာယူခဲ့ပြီး သဘောကြီးပေါ်ရှိ ဧည့်ခန်းကပ္ပိခန်းများတွင်
ခင်းသည့်ကော်ဇောကြီးများကို ထိုစဉ်က ပါရှားနိုင်ငံမှ နာမည်ကျော်ကော်
ဇောရက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီများမှအထူးရက်လုပ်ပေးခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ခရီး
သည်များအတွက် စားသောက်ရေးကို တာဝန်ယူချက်ပြုတ်ရသည့် စားဖိုမှူး
ကြီးများမှာလည်း ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းဟိုတယ်ကြီးများမှ စားဖိုမှူးကြီးများကို
ကြေးကြီးကြီးပေး၍ခေါ်ယူခဲ့သည်ဟူ၍လည်း သတင်းများထွက်ပေါ်ခဲ့၏။

ဗြိတိသျှ ရေကြောင်းသွားလာရေးအဖွဲ့၏ စစ်ဆေးသူ အရာရှိကြီးများ
ကလည်း တိုက်တန်းနစ်သဘောကြီးတည်ဆောက်သည်မှ ရေချသည်အထိ
အကြိမ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မည်သည့်ချို့ယွင်းချက်မျှ မရှိပါ
ဟုအာမခံသည်ဟူ၍လည်း သတင်းကြီးလျက်ရှိ၏။

ဘီစလေကမူသူကြားရသည့်အသံသည်
သဘောကြီး၏ဝမ်းဗိုက်မှသံပြားကြီးကို
ခွံပြိုလိုက်သည့်အသံဟုထင်မိသည်။

တိုက်တန်းနစ်သဘောကြီး၏ ကပ္ပိတန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့် မစ္စတာ
စမစ်မှာ ဝါရင့်ထိပ်တန်းသဘော ကပ္ပိတန်ကြီးဖြစ်သည်။ သူ့အား တိုက်တန်း
နစ်သဘောကြီး တည်ဆောက်ခဲ့သော ကြယ်ဖြူသဘောမှ တာဝန်ရှိသူများ
က အထူးရွေးချယ်ထားခဲ့ပြီး တိုက်တန်းနစ်သဘောတွင် ထမ်းဆောင်မည့်
အမှုထမ်းများအားလုံးကိုလည်း ကပ္ပိတန်ကြီးစမစ်နှင့်ကြယ်ဖြူသဘော
ကုမ္ပဏီတို့မှအတူရွေးချယ်ခန့်ထားသောလက်ရွေးစင်များသာဖြစ်၏။လိုက်ပါ
အမှုထမ်းကြရမည့်သူပေါင်း ၉၀၀တွင် ၃၄၀ မှာ သဘောကြီးဝမ်းအတွင်း
ဆောင်ရွက်ကြရသည့် အင်ဂျင်နီယာများ၊ မီးထိုးသမားများ၊ လျှပ်စစ်ပညာ
ရှင်များ၊ အမဲဆိထိုးသမားဖြစ်ကြသည်။ ကျန်အမှုထမ်းများမှာမူ သဘောစီး
ခရီးသည်များအား ဧည့်ခံသူများ၊ နေရာချထားရသူများ၊ စာရေးများ၊
စားဖိုဆောင်လုပ်သားများ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားများဖြစ်သည်။

စားဖိုဆောင်တွင် တာဝန်ယူကြရသူများတွင် နိုင်ငံတကာ အစား
အသောက်များကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နိုင်သည့် လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်သည်
ဟု သတင်းကြီးခဲ့၏။ ဤသို့သတင်းကြီးခဲ့သော မဟာတိုက်တန်းနစ်သဘော
ကြီးဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပညာရေးလေ့လာရေးခရီးထွက်ရန်
ကျောင်းဆရာလောရင့်ဘီစလေသည်စီစဉ်ခဲ့သည်။ သူ့မှိတ်ဆွေများ၏တိုက်
တွန်းချက်ဖြင့် သူတပည့်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ သတင်းစာဆရာတစ်ဦး၏
အကူအညီနှင့် အထက်တန်းခရီးသည်လက်မှတ်ကို ကြိုတင်ဝယ်ယူခဲ့
သော်လည်း ဝယ်ယူ၍မရခဲ့ပေ။ အထက်တန်းခရီးသည်လက်မှတ်များမှာ ကြို
တင်ဝယ်ယူထားပြီးဖြစ်၏။

တိုက်တန်းနစ်သဘောကြီး၏ ပထမတန်းခရီးသည်များ၏ ထက်ဝက်ခန့်
မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများသို့ လာရောက်လည်
ပတ်သည့် မိသားစုများဖြစ်ကြသည်။ ထိုခရီးသည်များတွင် နာမည်ကျော်
သုတ္တုတွင်းပိုင်ရှင် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးများပါဝင်သည်။ သာကောားဖြင့်
ထိုစဉ်က ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်ချမ်းသာသည်ဟု သတင်းကြီးနေ
သော သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဂျေဂျေအက်စတာနှင့် ဇနီးသည်လည်းပါဝင်
သည်ဟုဆိုသည်။

ကျောင်းဆရာ လောရင့်ဘီစလေအဖို့ ဒုတိယတန်းခရီးသည် လက်မှတ်ကိုသာ ကြိုတင်ဝယ်ယူခဲ့ရတော့၏။ ဒုတိယတန်းခရီးသည် အမှတ်စဉ်တွင် သူသည် စတုတ္ထဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ အခန်းအမှတ်မှာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အခန်းနံပါတ် (၄) ဖြစ်သည်။ ဘီစလေသည် အခွဲအလမ်းကြီးသူမဟုတ်သဖြင့် ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုဟူ၍သာ ယူဆထား၏။

၁၉၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၀ရက် မွန်းလွှဲပိုင်းချိန်တွင် မဟာတိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆောက်(သ်)ပတန်သင်္ဘောဆိပ်မှ စတင်ထွက်ခွာသည့်အခါ ဥဩများဆွဲကာ ဆိပ်ခံတံတားမှ ခရီးသည်များအား လိုက်လံပို့ဆောင်သူများ၏ နှုတ်ဆက်သံ၊ သင်္ဘောပေါ်မှ ခွဲခွာရတော့မည့် ခရီးသည်များ၏ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများဖြင့် ဆူညံနေပေလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ထားသည်။ သို့သော် သင်္ဘောကြီးဆိပ်ခံတံတားမှ ခွာသည့်အထိ သင်္ဘောကြီးဝက်ခတ်သံသာလျှင် ကြားရပြီး လူသံနှင့် အခြားအသံငလံများကို မကြားရဟု နောင်အခါ သူတိုက်ထွေ့ဖြစ်စဉ်စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းများအရ အထက်တန်းခရီးသည် ၃၃၇ ဦး၊ ဒုတိယတန်းခရီးသည် ၂၇၁ ဦးနှင့် တတိယတန်းခရီးသည် ၇၁၂ ဦး၊ စုစုပေါင်းခရီးသည် ၁၃၀၉ ဦးရှိခဲ့ပြီး သင်္ဘောအမှုထမ်း ၈၉၁ ဦးနှင့်ပေါင်းလျှင် တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် လူပေါင်း ၂၂၀၁ ဦးရှိသည်။ အထက်တန်းခရီးသည်အများစုမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသားများဖြစ်ကြ၏။ ဒုတိယတန်းခရီးသည်အများစုမှာ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ဗြိတိသျှအမျိုးသားများဖြစ်ကြသည်။ တတိယတန်းခရီးသည်များမှာ အိတလီ၊ အာဖေးနီယန်၊ ဆီနီဂါလား၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ အိုင်ယာလန်၊ တရုတ်အမျိုးသားများပါဝင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘီစလေသည် ဆိပ်ခံတံတားမှ တဖြည်းဖြည်းထွက်ခွာလာသည့် တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးမှ ဆောက်(သ်)ပတန်ဆိပ်ကမ်း၏ လွမ်းမောဖွယ်ရှုခင်းကို ဝေးဝေးကြည့်နေစဉ် ဆိုက်ကပ်ထားသော "The New York"

နယူးယောက် ကုန်တင်သင်္ဘောပေါ်မှ အလုပ်သမားများ၊ သင်္ဘောသားများ၏ ဆူဆူညံညံအော်ဟစ်သံ၊ ထိုသင်္ဘောမှ စူးရှသော ဥဩမှတ်သံကို ကြားရသည်နှင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အသံများကို ကြားမှပင် တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောကြီးသည် ရေကြောင်းလမ်းကို ပြောင်းလိုက်သည်နှင့် တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောသည် ဆိုက်ကပ်

ထားပြီး ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်နေသော နယူးယောက်သင်္ဘောနှင့်တိုက်မိခြင်းမရှိတော့ဘဲ သီသီကလေးလွတ်သွားသည်။ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောသည် နယူးယောက်သင်္ဘောကို ရုတ်တရက် တိုက်မိပါက သမိုင်းကြောင်းသည် ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားပေမည်။

နောင်အခါ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးနစ်မြုပ်သွားခဲ့ပြီး အသက်မသေကြွင်းကျန်ရစ်သော ကျောင်းဆရာလောရင့်ဘီစလေအပါအဝင် ခရီးသည်အများကမူ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အတိတ်ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးများလောဟု ဆိုကြသည်။

တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး ရေခဲတုံးကြီးနှင့် တိုက်မိသည့်အချိန်မှာ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့ည ၁၁ နာရီ ၄၀ မိနစ်အချိန်ဖြစ်၏။ တိုက်မိသည့်အချိန်တိုတာဝန်ရှိသူများနှင့် ခရီးသည်အားလုံးသည် ကျရောက်လာမည့်အန္တရာယ်ကို

မည်သူမျှ မသိကြ။ သင်္ဘောကြီးသည် မည်သည့်အခါမျှ မနှစ်မြုပ်နိုင်ဟု ယူဆထားသည်။ ကျောင်းဆရာလော့ရင့်ဘီစလေသည် ထူးထူးခြားခြားသော ကံမရောက်သက်မပျောက်သူ တစ်ဦးဟု ဆိုရမည်။ ထိုနေ့ညကမူ သူသည်ပင် ပန်းခွမ်းနယ်နေသော်လည်း အိပ်စက်၍မရ။ ဘယ်လူးညာလိုမဲ့ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရစဉ် ရုတ်တရက် တုန်ခါသွားပြီး ကျယ်လောင်သော အသံကြီးကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ သင်္ဘောကြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောကြီးကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသားတစ်ဦးနှစ်ဦးသာ တွေ့ရပြီး ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကျောင်းဆရာ ဘီစလေကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီးမှ ကပ္ပတိန်ကြီးစမစ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး အရေးပေါ်ဥပဒေများ ဆွဲရန် အမိန့်ပေးခဲ့တော့သည်။ ဘီစလေကမူ သူကြားရသည့်အသံသည် သင်္ဘောကြီး၏ ဝမ်းဝိုက်မှ သံပြားကြီးကို ဆွဲဖြလိုက်သည့်အသံဟု ထင်မိသည်။ သင်္ဘောကြီးနင်းကြမ်းပေါ်မှ သင်္ဘောအရာရှိဗစ်စတာ(စ)ဒွတ်ကမူ သင်္ဘောကြီးအတွင်း ရေလုံခန်းများကို ပိတ်ထားရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားနေသည်ကိုလည်း မြင်မိ၏။ သင်္ဘောကြီးအနည်းငယ်စောင်းသွားသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

အချက်ပေးဥပဒေသံ မီးရှူးမီးပန်းများဖောက်သံကြောင့် ခရီးသည်အများမှာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးများ၏ အော်သံ၊ ကလေးငယ်များ၏ငိုသံ၊ လူအများပြေးလွှားကြသည့်အသံတို့မှာ ကမ္ဘာကြီးပျက်ခဲ့လေပြီဟု ထင်မှတ်မိလောက်အောင် ဆူညံနေသည်။ ဤသို့ ဆူညံသံများကြားတွင် ကပ္ပတိန်ကြီးစမစ်သည် လက်ထောက်အရာရှိ ဟားဘတ်လိုက်ကိုလာနှင့် ဟာဘတ် (ဒ) လိုတို့အား သက်ကယ်လှေများကိုရေပြင်သို့ချပြီး အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်များကို ဦးစားပေးကယ်ဆယ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သင်္ဘောသားများသည် အသက်ကယ်လှေ၁၆ စီးနှင့် စောင်လေးစီးကို ရေပြင်သို့ချလိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် သင်္ဘောကြီးမှာ ထူးထူးခြားခြား စောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သင်္ဘောမှ တာဝန်ရှိသူများကမူ ခရီးသည်များအား အသက်ကယ်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ရန်နှင့် သက်ကယ်လှေများရှိရာသို့ စနစ်တကျလာရောက်ကြရန် အော်ဟစ်ဖြေဆိုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားနေသော ခရီးသည်များသည် အသက်ကယ်လှေများရှိရာသို့ တိုးဝင်သွားကြ၏။ တာဝန်ရှိသူ သင်္ဘောအရာရှိကလေးကမူ ကလေးငယ်များနှင့် အမျိုးသမီးများသာ သက်ကယ်လှေအတွင်းဆင်းကြရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပြီး အမျိုးသားများတို့မူ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်စေသည်။

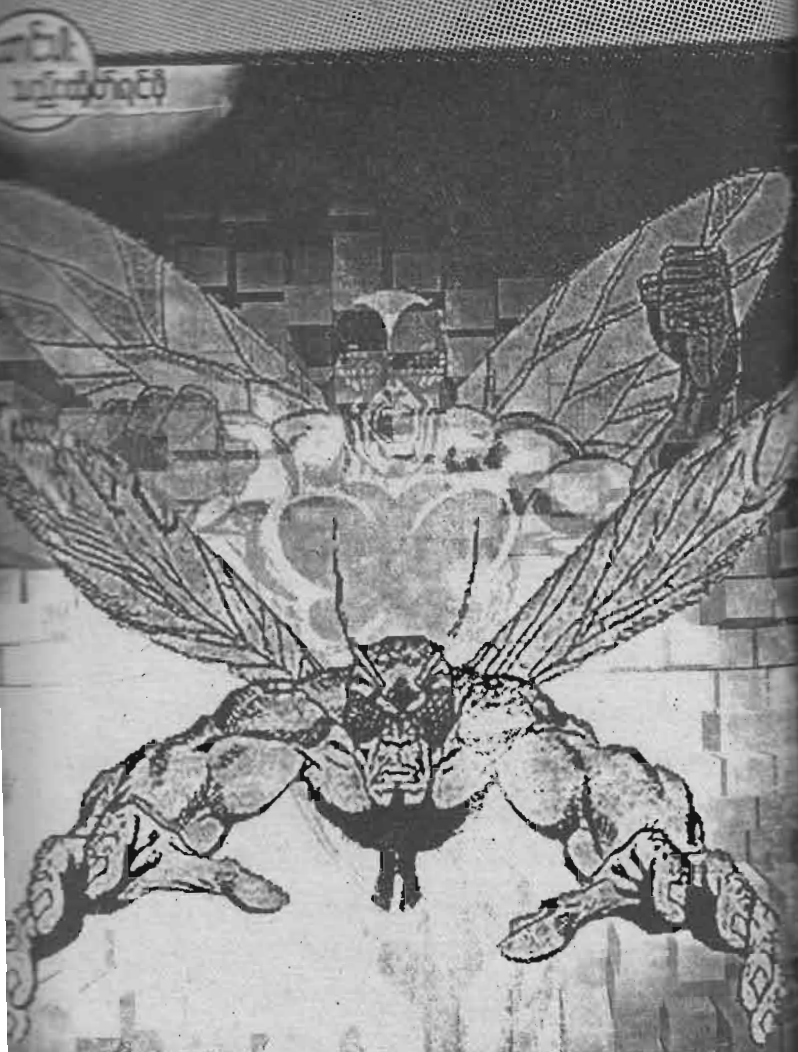
ကျောင်းဆရာ ဘီ(စ)လေကိုမူ ပထမတန်းခရီးသည် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ သက်ကယ်လှေအမှတ် (၄) ပေါ်သို့ တက်ရောက်စေခဲ့သည်။ သက်ကယ်လှေအမှတ် (၄) ကို ကြီးကြပ်သူမှာ သင်္ဘောအရာရှိ ဂျိုးဇက်ဂျီဘောက်(စ) ဟော(လ်) ဖြစ်သည်။ ဘီစလေသည် တိုက်တန်းနှစ် သင်္ဘောကြီးဦးထောင်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်နေသည့် မြင်ကွင်းကို သူတစ်သက်တွင် ဖျောက်မရတော့။ လူအများအော်သံများကိုလည်း ဖျောက်မရဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နံနက်ခင်း ၄ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင်မူ သူတို့အား ကာပါသီရာ သင်္ဘောမှ ကယ်တင်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘီစလေသည် နယူးယောက်မြို့သို့ရောက်သည်နှင့် သူတွေ့ကြုံရသည့် ဖြစ်စဉ်များကို စာနယ်ဇင်းသမားများအား ပြောပြခဲ့သည်။ တိုက်တန်းနှစ်သင်္ဘောနှစ်မြုပ်ရခြင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသော ကော်မတီကလည်း သူ့အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့၏။ ကျောင်းဆရာ လော့ရင့်ဘီစလေသည် အသက် ၈၉ နှစ်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာရှိခဲ့ပြီး ၁၉၆၇ ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် လူကြီးရောဂါနှင့် သူ့ဇာတိ ဒါဝတ်မြို့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပါကြောင်း။

□ လှပိုး(ပညာရေး)

စာကိုး - (၁) Her Name Titanic

(၂) A Treasure of Titanic Tales

ယင်ကောင်လူသား

ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်)

ယနေ့

ခေတ်လူငယ်များသည် “ပင့်ကူလူသား” ကိုကောင်းစွာ သိကြသည်။ ပင့်ကူလူသား (Spider Man) ဟူသောရှင် ရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲများလည်းရှိသည်။ “ပင့်ကူလူသား”

သည် မြင့်မားသော အဆောက်အဦးကြီးများကို တက်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ထို ယနေ့ခေတ်ပေါ် ပင့်ကူလူသားသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က တရုတ်နိုင်ငံတွင် မြင့်မားသောအဆောက်အအုံတစ်ခုကို စွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ တက်သည်ဆိုကာ အဖမ်းခံရကြောင်း သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ကြရသေးသည်။

ပင့်ကူလူသားမပေါ်မီက “ယင်ကောင်လူသား” ပေါ်ဖူးသည်။ ဂျော့စ်ဘ ဆင်ပေါ်လီ (George Gibson Polley) ဆိုသူဖြစ်သည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ်က ထိုခေတ်ထိုအချိန်၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင်အမြင့်ဆုံးအဆောက် အအုံဖြစ်သည့် နယူးယော့မြို့မှ ဝူးလဝပ်အဆောက်အအုံ (Wool-Worth Building) ကို ဂျော့စ်ဘ တက်ပြခဲ့ရာ လူထောင်သောင်းတို့သည် ဝိုင်းအုံ့၍ရင်တမမဖြင့် မော့ကြည့်ခဲ့ကြ၏။ နံရံတွင် တွယ်ကပ်သွားသော ဂျော့စ်ဘရပ်သဏ္ဌာန်ကို သေးသေးလေးသာမြင်ကြရသည်။

ဂျော့စ်ဘ အထပ် ၃၀ ကို တက်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ၂၇ ထပ် တက်ရန် ကျန်သေးချိန်တွင် ရဲသားတစ်ဦးသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု ထွက်လာပြီး ဂျော့စ်ဘ အဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် အဖမ်းခံရ သည့် ပင့်ကူလူသားကဲ့သို့ပင် တရားဝင်စွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို တက်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂျော့စ်ဘ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ဝှမ်း၌ အဆောက်အအုံပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်ကို ချော်ကျခြင်း၊ လိမ့်ကျခြင်းတို့ တစ်စုံတစ်ရာ မကြုံဘဲ တက်နိုင် ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုလူများက ယင်ကောင်လူသား (Human Fly) ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်ကောင်လူသားဂျော့စ်ဘ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်များက ငှားရမ်းကြသည်။ လူတို့၏ စတိုးဆိုင်ဖွင့်ပွဲတွင် သူ၏အစွမ်းကို ပြသပေးစေရန် အတွက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါအငှားလျှင် ဒေါ်လာ ၂၀၀ ပေးရလေရာ ထိုခေတ်က ငွေကြေးတန်းဖိုးအရဆိုလျှင် နည်းလှသော ငွေပမာဏ မဟုတ်ပေ။

ဂျော့၏ယင်ကောင်လူသားဘဝကိုစတင်ခဲ့ခြင်းမှာကလေးဘဝကတည်းက ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဂျော့သည် တဂျင်းနီးယားပြည်နယ် ရစ်ချ်မွန် မြို့တွင် ကလေးဘဝ ဘေ့စ်ဘောရိုက်ကစားရာ တစ်ခွတွင် သူ၏ဘောလုံးသည် လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး ခြောက်ထပ်တိုက်အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူတို့သည် ဤဘောလုံးတစ်လုံးမျှသာ ရှိပေရာ ဂျော့သည် မိမိတို့မှာ ရှိသည့်တစ်ခုတည်းသော ဘောလုံးကို ရယူရန် ခြောက်ထပ်တိုက်ခေါ်ပိုးပေါ်သို့အထိတက်ခဲ့လေသည်။

ဂျော့၏ မိသားစုသည် ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ချီကာဂိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ ဂျော့သည် ထိုမြို့တွင် သတင်းစာဖိုသည်အလုပ်ကိုရသည်။ သတင်းစာဖိုသမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရင်း တစ်နေ့သည့် စတိုးဆိုင်တစ်ခုတွင် တန်ဖိုးကြီးသည့် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဂျော့မြင်လေသည်။ ဝတ်စုံကို လိုလည်း လိုချင်ငွေကြေးလည်း မတတ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီဝတ်စုံမျိုးပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီအဆောက်အအုံရဲ့ထိပ်ဖျားမှာ ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြမယ်” ဟု ဂျော့က ဆိုင်ရှင်အား ပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်က ရယ်မောလျက် “မင်းကမှ လုပ်ပြနိုင်တယ်ဆိုရင်ကွာ။ ငါကလည်း ပေးမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီဝတ်စုံမျိုးပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီအဆောက်အအုံရဲ့ထိပ်ဖျားမှာ ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြမယ်” ဟု ဂျော့က ဆိုင်ရှင်အား ပြောလိုက်သည်။

ဂျော့သည် သူလိုချင်သောဝတ်စုံရရှိသွားလေသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့် ထိုမြို့မှဇာတ်ရုံတစ်ရုံက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဂျော့အား ငှားရမ်းလေသည်။ ပွဲကြည့်မည့်လူများ စိတ်ဝင်စားအောင် ဂျော့က အဆောက်အအုံများကို တက်ပြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ယင်ကောင်လူသား ဂျော့သည် အမေရိကန်နိုင်ငံအနှံ့ သူ့အစွမ်းကို လိုက်ပြခဲ့သည်။ ဘော့စတွန်မြို့မှ ပေ ၅၀၀ အမြင့်ရှိသော ကပ်စတန်ဟောက်စ်ကို တက်ခဲ့သည်။ ဟတ်ဖီမြို့တွင် တစ်နေ့တည်း အဆောက်အအုံသုံးခုကို တက်ခဲ့၏။ ပရောဗီဒင့်မြို့တွင် မျက်နှာအဝတ်စည်းပြီး အလံတိုင်တစ်ခုကို အမြန်တက်ဆင်းပြခဲ့သည်။

သူသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို မတက်မီ အန္တရာယ်ကင်းနိုင်လောက်၏။ မကင်းနိုင်လောက် သေသေချာချာ စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။ အန္တရာယ်မဖြစ်လောက်ဟု စိတ်ချသေချာတော့မှ တက်လေ့ရှိ၏။

ဤယင်ကောင်လူသား ဂျော့ကစ်ဘ်ဆင်ပေါ်လီသည် နှမြောဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အသေစောရှာ၏။ သူသေတော့ အသက် ၂၉ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ လူ့ဘဝကို ၂၉ နှစ်မျှနှင့် နိဂုံးချုပ်သွားရသော်လည်း သူသေရသည်မှာ အဆောက်အအုံတစ်ခုခုပေါ်တက်ရင်း ချော်ကျလိမ့်ကျ၍ သေခြင်းတော့မဟုတ်ပါ။ ဦးနှောက်အကျိတ်ဖြစ်သည့်ရောဂါနှင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်) □

Ref: Strange Stories, Amazing Facts.

ဆင်ပါး
သည်းထိတ်ရင်ဖို

ထူးဆန်းသောကံတရား

လျှမ်းထက်

ကျွန်တော် သည် “သည်းထိတ်ရင်ဖို” မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် “ကံ” “ကံသီသီကလေး” “ကံတူအကျိုးပေး” စသည့် ထူးဆန်းသောကံတရားနှင့်ပတ်သက်သောဖြစ်ရပ်ထူးခြားဖြစ်စဉ်များကို ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော စာအုပ်စာတမ်းများမှထုတ်နုတ်၍ အခါအားလျော်စွာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ “ကံတူအကျိုးပေး” ဟူသော ဆောင်းပါးတွင်မူ အနောက်တိုင်းမှ လျှမ်းထက် နာမည်ကျော်ခဲ့သည့် ပြည်သူ့အသည်းခွဲမင်းသားတစ်ဦးနှင့် အရှေ့တိုင်းမှဟိုးကျော် ပြည်သူ့အချစ်တော်မင်းသားတစ်ဦးတို့မှာ ပြိုင်ကားမှောက်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ အယူအဆအရ လူနတ်သတ္တဝါမှန်သမျှ ကံပြုသမျှ ကံ၏ စေတားသမျှ ခံစားကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အနောက်တိုင်းသားတို့ ရှေးသူဟောင်းစကားပုံတစ်ခုတွင်လည်း “ကံတရားကို ကာကွယ်နိုင်သော သံချပ်အင်္ကျီမရှိ” ဟု ဆိုပါသည်။

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့်ဖြစ်ရပ်ဆန်း နှစ်ခုမှာ ထူးဆန်းသောကံတရားကို တစေ့တစောင်းဖော်ပြသော ထူးခြားဖြစ်စဉ်များဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို ၁၉၆၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့နှင့် ၁၄ ရက်နေ့များတွင် ထုတ်ဝေသော Weekend သတင်းဂျာနယ်တွင် အခန်းဆက်ဆောင်းပါးအဖြစ် ဓာတ်ပုံသာမက အထောက်အထားစုံစုံလင်လင်နှင့် ဖော်ပြထားသည်။ မက်ဆီကိုနိုင်ငံမှ အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဂါရိုယာ ဆိုသူ၏ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်စဉ်ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ မက်ဆီကိုနိုင်ငံသား အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဂါရိုယာကဲ့သို့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့သူမှာ စပ်နှိပ်နိုင်ငံသား ကျူးတီးနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သူ အသက်တစ်ဆယ့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိ အာဖင့်ဒိုဆိုကာရပ်စ် ရပ်မီရက်(စ) ဆိုသူ၏ ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆန်းကြယ်သော ကံတရားအကြောင်းကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော Sun သူရိယဂျာနယ်၊ နေရှင်နယ်အင်ကွာရာသတင်းဂျာနယ်အပါအဝင် ဂျာနယ်များ၊ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ နာမည်ကျော် Fate ကံကြမ္မမဂ္ဂဇင်းကြီးကလည်း ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ ဝေဝေဆာဆာဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အံ့ဖွယ်စွန့်စားမှုများသည် တူညီကြသော်လည်း အချိန်အခါ၊ ဒေသ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့မတူကြပါ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအား နေစ်တကျ အနီးကပ် ပြုစုစစ်ဆေးစောင့်ကြည့်ခဲ့ရသော ဆေးပညာပါရဂူများကိုယ်တိုင် တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ စွန့်စားပုံ၊ စွန့်စားနည်းတို့မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူညီနေပေသည်။ အသက်အန္တရာယ်ဘေးမှ လွတ်ကင်း၍ အသက်ရှင်ရပုံကို နိုင်ငံတကာမှ ဆေးပညာရှင်ကြီးများကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရပြီး အငြင်းပွားခဲ့ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏

ထူးဆန်းသော ကံတရားဟူ၍သာ ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးဘားနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သူ စပိန်နွယ်ဖွား အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(စ်)၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ကံတရားအကြောင်းကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ နာမည်ကျော် တိုင်း(မ်) သတင်းမဂ္ဂဇင်းနှင့် လိုက်(စ်) ရုပ်စုံသတင်းမဂ္ဂဇင်း ဟိုက်မှ ထုတ်ဝေသော "Above and Beyond" ထူးဆန်းသမျှ ထိပ်ခေါင် ဟူသော စာအုပ်တွင် ဓာတ်ပုံများနှင့် အထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖော် ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုတူထူးခြားဖြစ်စဉ်ကိုပင် စပိန်နိုင်ငံ မက်ဒရစ်မြို့မှ ထုတ် ဝေသော အေဘီစီ သတင်းစာကြီး၏ မျက်နှာဖုံးတွင် ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ဟိုးဟိုး ကျော်ခဲ့ရသော သေကံမရောက်သက်မပျောက်သည့် ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၉ ခု ဇွန်လ။

စပိန်နိုင်ငံ မက်ဒရစ်မြို့တော် ဗဟိုဆေးရုံကြီးမှ သမားတော်ကြီးများ ပါမောက္ခများ၊ ဆရာဝန်ကြီးများသည် သူတို့ရှေ့တွင် ထိုင်နေကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှင့် သတိရနေသော သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဖြစ်ခဲ့သူ အာဗင်ဆို ကာရပ်(စ်) ကို တအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးအချို့ ကမူ "ဟုတ်မှဟုတ်ပေလား" ဟု သူတို့မျက်စိကိုသူတို့မယုံကြည်။ သူ့အား အနီးကပ် ကုသကြည့်ရှုစစ်ဆေးသော အထွေထွေရောဂါကု သမားတော် ကြီးကမူ လူနာအားဝိုင်းကြည့်ရှုကြသော သမားတော်များ၊ ဆရာဝန်ကြီးများ၊ ပါမောက္ခများအား "ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာရှင်တွေအနေနဲ့ ပြောရရင် တော့ ကျူးဘားနိုင်ငံကထွက်ပြေးလာတဲ့ လူငယ်အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(စ်) ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မျှအသက်ရှင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ သူခံစားလာ ရတဲ့ အအေးဓာတ်ပမာဏဟာ လူသားတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင် နိုင်စရာမရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သိထားတဲ့အတိုင်း လူကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့ စည်းပုံဟာ သူခံစားရတဲ့ လေယာဉ်ပျံသန်းခဲ့တဲ့ အမြင့်၊ သူရှိခဲ့ရတဲ့ လေ၊ သူကွယ်ကပ်ခဲ့လို့လိုက်ပါခဲ့ရတဲ့ နေရာမျိုးဟာသာမန်လူသားတစ် ယောက်အဖို့ သေကိုသေရမှာပါ။ သူ့အခုလို အသက်ရှင်တာတွေ့

ရတော့ "ယုံချင်ယုံမယုံချင်နေ" Believe it or not စာအုပ်တွေ ထဲက ဖြစ်ရင်တွေ့သတိရမိတယ်။ သူ့အခုလို အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ ကံတရားလိုသာ ဆိုရမှာ" ဟု ပြောပြခဲ့၏။ ဤဖြစ်စဉ်ကား ဆေးပညာသမိုင်းတွင် ထူးခြားဖြစ်စဉ်ဟူ၍သာ မှတ်တမ်းတင်ရပေ တော့မည်။

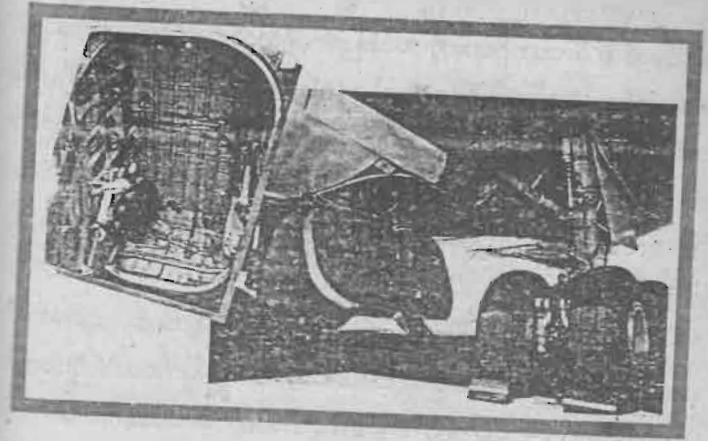
ပါမောက္ခကြီးများ၊ သမားတော်ကြီးများ၊ ဆရာဝန်ကြီးများ အနီးကပ် စူးစမ်းလေ့လာပြီးဝိုင်းကြည့်နေခြင်းခံရသူမှာ ကျူးဘားနိုင်ငံ ဟာဗာနာမြို့ တော် ဆင်ခြေဖုံးတွင် နေထိုင်သော ကြံစိုက်ပျိုးရေးသမားတစ်ဦး၏ သားဖြစ် သူစပိန်နွယ်ဖွား အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(စ်) အမည်ရှိ အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ်တက်သစ်စ လူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(စ်) သည် ဟာဗာနာမြို့တော်ရှိ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူငယ်တို့သဘာဝ စွန့်စားလိုသည်။ ကျူးဘားကျွန်းမှ နိုင်ကိုးဆယ်သာ ကွာဝေးသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ လည်းကောင်း၊ စပိန်နိုင်ငံ မက်ဒရစ်သို့လည်းကောင်း ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့်တိတိတဆိတ် ထွက် ပြေးလိုသည်။ ကျူးဘားမှ ထွက်ပြေးရန်မှာ ထင်သလောက်မလွယ်ကူ။ သူ၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဂျော့ပီရာရက်စ်ဘလင်ကိုကလည်း ကျူး ဘားမှ ထွက်ပြေးလွတ်ခဲ့လျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ သို့မဟုတ် စပိန် နိုင်ငံမှ သူဝါသနာပါသော ဘေ့(စ်)ဘော(လ်)ဘောလုံးလောကတွင် အ ထိုက်အလျောက်နာမည်ကြီးကစားသမား တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ယူဆ ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျူးဘားနိုင်ငံ ဟာဗာနာမြို့တော်မှ ထွက်ပြေးလွတ် ခြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုရှာကြသည်။ သဘောဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေ ဖြင့်လည်းကောင်း ထွက်ပြေးရန် မလွယ်ကူ။ ကျူးဘားအစိုးရကလည်း ကျူး ဘားကျွန်းကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်များတွင် လုံခြုံရေးတင်းကျပ်ထား၏။ သို့ ဖြစ်၍လေယာဉ်ဖြင့်သာ ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာရမည်ဖြစ်၏။

ပြည်ပသို့ ထွက်ခွင့်အား သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံမှ လွယ်လွယ် တူကူနှင့် ထွက်ခွင့်ပေးမည်မဟုတ်ပေ။ ထွက်ခွင့်ရသည့်တိုင်အောင်

ယာဉ်စရိတ်ကမလွယ်။ သူတို့စိတ်ကူးရည်ရွယ်ချက်တူသူနှစ်ဦးသည်လူငယ်
အတွေးတွေးကာ လေယာဉ်ကိုခိုးစီးရန် စဉ်းစားမိကြသည်။ လေယာဉ်ခိုးစီး
ရန်မှာ သဘော၊ မီးရထားနှင့်မတူ အထူးစွန့်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ သာမန်
လေယာဉ်ခရီးစီးများနှင့်ရော၍ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ရန်မှာ အထူးအခက်
အခဲဖြစ်သည်။ ကျူးဘားအစိုးရသည် အထူးသဖြင့် လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါ
သည့်ခရီးသည်များအား သေသေချာချာ စိစစ်လေ့ရှိသည်။ လေယာဉ်ကွင်း
လုံခြုံရေးများကိုလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆောင်ရွက်ထားသဖြင့် လေ
ယာဉ်ဖြင့် ထွက်ပြေးရမည့်လူငယ်နှစ်ဦးအဖို့ အခက်အခဲကြုံရ၏။

ပထမဆုံး ဟာတနာလေဆိပ်အနေအထားကို စူးစမ်းလေ့လာကြသည်။
ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာသည့် လေယာဉ်ကြီးများ၏ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှ ထက်
ကောင်းကင်သို့ ပျံ့တက်မီအခြေအနေများကို နေ့စဉ်လေ့လာကြသည်။ လေ
ယာဉ်ကြီးများသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအဆုံးမှ ကောင်းကင်သို့ ပျံ့တက်မီ
မိနစ်ဝက်ခန့်အရှိန်ကိုပြောင်း၍ လေယာဉ်ဘီးများကို လေယာဉ်ဘီးများသို့
လှောင်ခန်းသို့ သွင်းရန်ပြင်ဆင်လေ့ရှိသည်ကိုတွေ့ကြရ၏။

သို့လျှင်ခန်းသည် ဟရင်ဟိုက် သုညဒီဂရီအောက်
၄၀ ဒီဂရီအမှတ်အောက်ရောက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့
အခြေအနေမျိုးတွင် လူသားတစ်ယောက်သည်
၄၅ ခုကျော်အတွင်း မေ့မြောသွားပြီး ၂ မိနစ် ၃ မိနစ်
အတွင်း သေဆုံးသွားမည်ဟု ဆေးပညာရှင်များက
တွက်ဆထားသည်။ ယခု အာဗင်ဒိုဆို(က)ရပ် (၁)၏
ဖြစ်ခဏမှာမူ

ဤသို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ထက်ကောင်းကင်သို့ ပျံ့တက်
မည့် လေယာဉ်ကြီးများဘီးများ၊ ဘီးသိုလှောင်ခန်းသို့ သွင်းရန် ပြင်ဆင်ခြင်း
ကို သေသေချာချာကြည့်ရှုကြပြီး ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ကြီး
တစ်စီး၏ လေယာဉ်ဘီးများကို တွယ်၍ လိုက်ပါသွားရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤကဲ့သို့ လေယာဉ်ဘီးကို တွယ်ဖက်လိုက်ပါသွား
ခြင်းဖြင့် ကြုံတွေ့ရမည့်ဘေးအန္တရာယ်ကို မစဉ်းစားမိကြ။ သူတို့၏ အကြံအ
စည်မှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းဆုံးအနီးရှိ မြက်တောများအတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ
မှူးအောင်းနေကာ လေယာဉ်ကြီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းဆုံးသို့ရောက်သည်
နှင့် ဘီးကိုဖက်တွယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် လေယာဉ်ဘီးသိုလှောင်ခန်းတွင် အေး
အေးဆေးဆေး ဘေးအန္တရာယ်လုံခြုံချောမွေ့စွာနှင့် ပြည်ပနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိ
သွားပေလိမ့်မည်ဟု သေသေချာချာတွက်ဆထားသည်။ သူတို့အကြံအစည်
ကိုလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော်ပြောပြချက်မရှိ။ ပြည်ပသို့ထွက်ခွာမည့်
လေယာဉ်ပျံ၏ အချိန်စာရင်းကိုသာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းထားခဲ့ကြသည်။
အုပ်စု ခုနစ် ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့ နေ့ခင်းတွင်မူ အိုင်ဘေးရီဟာလေကြောင်း
ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီမှ ဒ်ကိုတာ အမှတ် ၈ [D.C.S] ထွက်ခွာမည်ဟု သတင်း
ထိတ်ကျကျရထား၏။

ထိုစဉ်က လေကြောင်းကုမ္ပဏီအချို့မှ လေကြောင်းခရီးစဉ်များတွင် ဒါကို ဒါ အမှတ် ၈ လေယာဉ်များကို အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။ မှတ်တမ်းများအရ ထို လေယာဉ်များသည် အမြင့်ပေ ၃၀၀၀၀ (သုံးသောင်း) ထိ ပျံသန်းနိုင်ပြီး တစ် နာရီ မိုင်၇၀၀ နှုန်းဖြင့်ပျံသန်းသည်ဟု သိရ၏။ ထိုစဉ်က ဤလေယာဉ်များ သည် အစစအရာရာ စိတ်ချရသည်ဟု ခရီးသည်အများက ယုံကြည်ထားသ ဖြင့် လေကြောင်းခရီးစဉ်အများတွင် ဤလေယာဉ်ကြီးများကိုသာ အသုံးပြု ကြ၏။

လေယာဉ်ကြီးမထွက်ခွာမီ နှစ်နာရီ သုံးနာရီခန့်ကပင် သူရဲကောင်း နှစ်ယောက်သည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအဆုံးဘေးရှိ မြက်တောကြီးအတွင်း ပုန်းနေခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲတိတိတွင်မူ စပိန်နိုင်ငံ မက်ဒရစ် မြို့တော် ဘရာဂျာလေဆိပ်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းမည့်လေယာဉ်ကြီးသည် လေ ဆိပ်မှ စတင်ထွက်ခွာလာသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း လေဆိပ်အဝေး ပြေး လမ်းဆုံးသို့ရောက်လာသည်နှင့် အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈) နှင့်ဂျောပီရာ ရက်(၈)ဘလင်ကိုတို့ နှစ်ယောက်သည် မြက်တောထဲမှ ပြေးထွက်လာကြ ပြီး ဒါကိုဒါအမှတ် ၈ လေယာဉ်ကြီး၏ လေယာဉ်ဘီးမောင်းတံကို ခုန်ဆွဲလိုက် ပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ ဖက်ထားစဉ် လေယာဉ်ဘီး သည် ရုတ်တရက် မြေမှ ကြွ၍ ဘီးမောင်းတံကြီးသည် ခေါက်ချိုးကွေးကာ ဘီးများသိုလှောင်သည့်အခန်းသို့ရောက်သွားသည်။ အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈) လည်း ဘီးမောင်းတံနှင့်အတူ ထိုဘီးသိုလှောင်ခန်းအတွင်းရောက်သွား တော့၏။ သူ့အဖို့ ဤဘီးသိုလှောင်ခန်းအတွင်း ဘီးညပ်၍သေရပေတော့ မည်ဟု ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဂျောပီရာရက်(၈)ဘလင်ကို ဘီးမောင်းတံနှင့်အတူ ပါလာသည် ပါမလာသည်ကို သတိမထားမိတော့ သို့သော်ဖြစ်သလို ဘီးမောင်းတံအကြား ကိုယ်ကိုကွေး၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ကြီး၏ဝက်သံမှာ သူ့အဖို့နှားကွဲလှမတတ် ဆူညံနေသည်။

လေယာဉ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာစဉ်သူ့ကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ အေးမိမိလာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သွေးခဲ၍ သေရပေတော့မည်

ဟု ထင်မိသည်။ လေယာဉ်ကြီး တစ်စတစ်စမြင့်တက်လာသည်နှင့် အအေးဓာတ်က လွန်ကဲလာသည်။ သူ့အဖို့လေယာဉ်ဘီးမောင်းတံညပ်၍ မသေ၊ အအေးလွန်၍သေရပေတော့မည်ဟု ထင်သည်။ ဤကဲ့သို့ စဉ်းစား နေစဉ် ရုတ်တရက်မေ့မြောသွားခဲ့တော့သည်။

နာရီပေါင်းမည်မျှကြာမြင့်သွားသည်ကို မသိရ။ သူ မည်သို့မည်ပုံ စပိန် နိုင်ငံ မက်ဒရစ်မြို့တော်ဘရာဂျာ လေဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်ကိုလည်း မသိရ။ သူ့သတိပြန်ရလာသောအခါဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်ဖော်ပြထား ခဲ့သည့်အတိုင်း စပိန်နိုင်ငံ မက်ဒရစ်မြို့တော် ဗဟိုဆေးရုံကြီးရှိ အထူးကြပ် မတ်ဆောင်ရှိ သီးသန့်လူနာခန်းတွင် ရောက်နေပြီ။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး များ၊ သမားတော်ကြီးများ၊ ပါမောက္ခများကဝိုင်း၍ တအံ့တဩကြည့်နေကြ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအတွင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကမူ သာမန်လူတစ် ယောက်က သည်လိုအဖြစ်မျိုးရောက်လာတယ်ဆိုတာ ယုံတမ်းပုံပြင်လို ဖြစ်နေတယ်။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်လိုသာ ပြောရတော့မှာပဲဟု ပြောလိုက်သော အသံကြားရသည်။ သူ့အဖို့ အိပ်မက်မက်ရာမှ ရုတ်တရက်နိုးလာသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။ လိုက်ပါလာသော ဘီးသိုလှောင်ခန်းသည် ဗာရင်ဟိုက် သုည ဒီဂရီအောက် ၄၀ ဒီဂရီအမှတ်အောက်ရောက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့အခြေ အနေမျိုးတွင် လူသားတစ်ယောက်သည် ၄၅ စက္ကန့်အတွင်း မေ့မြောသွားပြီး ၂ မိနစ် ၃ မိနစ်အတွင်း သေဆုံးသွားပေမည်ဟု ဆေးပညာရှင်များက တွက်ဆထားသည်။ ယခု အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈)၏ ဖြစ်စဉ်မှာမူ အံ့ဖွယ်သူရဲ ဖြစ်ရတော့သည်။ သို့သော် သူနှင့် အကြံတူစွန့်စားခဲ့သော ဂျောပီရာရက်(၈) ကိုမူ မသေရတော့။ သူ သတင်းအစအနကိုမရ။ ကျူးဘားအစိုးရကလည်း ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ပြန်ခြင်းမပြုခဲ့။

အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈)ကိုမူ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးဂျာစီ ပြည် နယ်မှဦးလေးဖြစ်သူနှင့် နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေးကော်မတီက အကူအညီ ပေးခဲ့ကြသည်ဟု သတင်းများက ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကဲ့သို့ အသက်စွန့်၍ လေယာဉ်ဘီးများသိုလှောင်ခန်းမှ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သူတစ်ဦး ၁၉၆၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလက ရှိခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ထိုသူမှာ မက်ဆီကိုပြည်သား အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်ရှိ ဟာဂါရီးဟားဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ကျူးဘားကျွန်းသား အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈) ကဲ့သို့ စွန့်စားခဲ့သူဖြစ်၏။ ဂါရီးယား၏ မိဘများမှာ မက်ဆီကိုနိုင်ငံကျေးလက် ဒေသတွင်းနေထိုင်ပြီး သာမန်လက်လုပ်လက်စားများသာဖြစ်၏။ မွေးချင်း ၁၀ ယောက်ရှိခဲ့ရာတွင် ဂါရီးယားမှာ မိဘများအား ဒုက္ခအပေးဆုံးသော သားဖြစ်၏။ သူ့အား ဓမ္မေမျိုးသားချင်းများက ဆိုးသွမ်းလူငယ်တစ်ဦးဟု ယူဆထားသည်။ သူသည် သူနေထိုင်ရာ မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ကိုလံဘီယာနိုင်ငံဘိုဂိုတာမြို့တွင် ကြုံသလို နေထိုင်သည်။ အလုပ်မရှိ ငွေမရှိသဖြင့် ဆက်လက်ရပ်တည်နေထိုင်ရန်မဖြစ်တော့။ မက်ဆီကိုစီးတီးသို့ပြန်ရန်ကြံရွယ်သည်။

ကိုလံဘီယာနိုင်ငံဘိုဂိုတာမြို့သည် မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့မှခိုင်ပေါင်း ၂၆၂၀ ကွာဝေးသည်။ သူ့အတွက် ပြန်ရန် လေယာဉ်ခရီးစရိတ်လည်းမရှိ။ လေယာဉ်ခိုးစီးရုံသာရှိသည်။ နည်းလမ်းရှာသည့်အခါ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော ကျူးဘားနိုင်ငံသား အာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈)ကဲ့သို့ လေယာဉ်ဘီးကိုတွယ်၍ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဘိုဂိုတာလေဆိပ်မှ မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့သို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်အမှတ် [H.K 727] ၏ လေယာဉ်ဘီးသိုလှောင်ခန်းအတွင်းမှ လိုက်ပါသွားခဲ့ရာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မေ့မြောသွားသည်။ သူ သတိရသောအခါ မက္ကဆီကိုစီးတီးရှိ ကြက်ခြေနီဆေးရုံကြီးအထူးကုလူနာဆောင်တွင် ရောက်နေတော့သည်။ သူသေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့သည်ကို မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှ ဆေးပညာရှင်များက တအံ့တသြဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ အဘယ့်ကြောင့် အသက်မသေခဲ့သနည်းဆိုသည်ကို ဆက်စပ်၍ တွေးမရ။ သူကြုံရမည့် ဖြစ်စဉ်မှာကျူးဘားနိုင်ငံသားအာဗင်ဒိုဆိုကာရပ်(၈)ကဲ့သို့ဖြစ်ရကား ရုတ်တရက်နလုံးသွေးရပ်၍သေဆုံးရမည်ဖြစ်အခြေအနေဖြစ်သည်။

အောက်ပါအတိုင်း

ဂါရီးယားသည် ဖာရင်ဟိုက်သုညအောက် ၄၀ ဒီဂရီရှိသော လေယာဉ်ဘီးသိုလှောင်ခန်းတွင် ၄ နာရီခန့် နေလာခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သူ အဘယ့်ကြောင့် အသက်မသေသနည်း။ အံ့ဖွယ်သူဖြစ်သော ကံတရားကြောင့်သာ ဖြစ်ပေမည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း။

□ လှမ်းထက်

ဇာကိုး - (၁) Above and Beyond.

(၂) Week End (8-11-1967)

ဒုန့်စုက်သားသမီးအတွက် မေတ္တာ

စိမ်းပြာသက်
ဒီဇင်ဘာလ

ကနဦး

လမင်းကိုမျှော်ကြည့်ရသလို အေးချမ်းမှုကို သင်အလွန်လိုလားနေလိမ့်မည်။ ဘာသာရေးကို အရေးပေး၍ ဆောင်ရွက်ပါ။ တရားတအုပ်လှူပါ။ အရှေ့စူးစူးသို့ ခရီးထွက်လိုသော် ရွက်လှဆောင်ပါ။ ခြေထောက်၌ မတော်တဆထိခိုက်နိုင်သည်။ ဘုရားရပ်တော်မူ၏ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ ရှေ့သို့ အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်ခြင်း ရှောင်ပါ။ ယုံကြည်ရမည့်သူနည်းသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက်နေသူထံမှ လုပ်ငန်းပြောင်းလိုကြောင်း အရေးဆိုနေမည်။ မပြောင်းပါနှင့်။ ကြက်သားဟင်းနှင့်ထမင်းလှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလိုသူများ ဒေသစာစီကြွနေသည့် ဘုရားပုံတော်ကို ဆွမ်းကပ်ပါ။ ဝန်ထမ်းများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ သူတစ်ပါး ပြဿနာကို ဝင်မရှင်းပါနှင့်။ အရဟံသိဒ္ဓိပုံတီးကိုးပတ်စိပ်ပါ။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ကြိုးစားသလောက် ခရီးရောက်မည်။ လမုန့်လှူပါ။ ချစ်သူ၏မိသားစုကြောင့် သောကရောက်မည်။ မုန့်စိမ်းပေါင်းလှူပါ။

ကနဦး

သင်တောင့်တနေသော ငွေရရှိလိမ့်မည်။ ကတိပေးထားသည်ကို အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပါမှ အန္တရာယ်ကင်းမည်။ အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ခရီးထွက်လိုသော် ပျဉ်းမဆောင်ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ မိမိစိတ်ကို လျှော့ထားပါ။ မလိုလားအပ်သော ဒေါသကြောင့် ရောက်ရတတ်သည်။ ဆေးလှူပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ စက်ကိရိယာနှင့်ပတ်သက်၍ သောကရောက်မည်။ C.D ခွေ (တရားခွေ) ၃ ချပ်လှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက်နေသူပို့သောငွေထံမှ ကျောက်ဆင်းတုဝယ်၍ တနင်္လာနံပါသောကျောင်းကို လှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလိုသူများသာ

ကုယျှင် (သို့) သာကုမုန့်ဖက်ထုပ်လှူပါ။ ဝန်ထမ်းများ ငွေကြေးရှင်းတမ်းကို သတိထားပါ။ ပြာကိုဗောင်းမှာ အနည်းငယ်သုတ်၍ အိပ်ပါ။ ချစ်သူကနိုင်ငံခြားသွားချင်နေလိမ့်မည်။ ဖြစ်နိုင်အောင်တားပါ။ မတားပါက ဝေးကွာမည်။ ငွေပန်းကို ဦးဖက်ထောင့်မှာလှူပါ။ ပညာသင်ကြားနေသူ ဆရာကောင်း တွေ့မည်။ မဟာသမယသုတ်ကို ရွတ်ပါ (သို့) အစွေဖွင့်၍ နာယူပါ။

အင်္ဂါ

သင်သည် မိတ်ဆွေကောင်း၏ စောင်မကြည့်ရှုမှုကြောင့် အလုပ်အဆင်ပြေမည်။ လိင်မတူပါက ဆင်ခြင်ပါ။ ညက်တော်မြင့်သော ဘုရား (စေတီမဟုတ်ပါ) ရပ်တော်မူကို ပန်းအဝါရောင်လှူပါ။ ဝမ်းဗိုက်မကြာခဏရပ်၍နာမည်။ မပေါ့လျော့ပါနှင့်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုခံရနိုင်သည်။ ဘဲဥ (၃) လုံးကြော်၍ ဆွမ်းလောင်းပါ။ တောင်စူးစူးသို့ ခရီးထွက်လိုသော် သီဟိုဠ်စေ့ဆောင်၍သွားပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ အိပ်ရေးပျက်အောင် အလုပ်မလုပ်ပါနှင့်။ ခရီးထွက်ပေးလျှင် ပို၍ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့်ရေနင့်နီးသောနေရာ (သို့) ရေလမ်းခရီးဖြစ်လျှင် ကောင်းသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေသော ကြင်ဖက်အတွက် စိတ်ပူရသည်။ ဆိတ်သားဟင်း လှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလိုသောသူများ ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ ဆေးလှူပါ။ ဝန်ထမ်းများ အချင်းချင်းတည့်အောင်နေပါ။ အပြောင်းအရွှေ့ရှိသည်။ မပြောင်းလိုပါက ပြောင်းဖူးကြော်လှူပါ။ ချစ်သူက လက်ထပ်ရန်ပူဆာမည်။ အချိန်မသင့်သေးပါ။ ဆန်ကို သီလရှင်အား လှူပါ။ အိမ်ထောင်သည်များ လူဦးရေ တိုးပွားကိန်းရှိသည်။ အရပ်တစ်ရပ်ဝယ်၍ အိပ်ရာထဲမှာထားပါ။ ပညာသင်ကြားနေသူများ အဝေးမှ အတတ်ပညာတစ်ခုရရှိမည်။

ဗုဒ္ဓဟူး

သင့်ထက်ငယ်သူ (သို့) လက်အောက်ငယ်သားကြောင့် သင်အကျိုးရှိမည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ခရီးထွက်သည်ဟု မက်ပါက ထိထိုးပါ။ အနောက်စူးစူးတို့ ခရီးထွက်လိုသော် စနေနံ တစ်ခုခုဆောင်၍ သွားပါ။ ဥပမာ၊ ထီးအနက်။ ကိုယ်ပူရိန်တက်၍ ဖျားတတ်သည်။ အအေးမိ၍ ဖျားတတ်သည်။ နာနတ်ယိုကို လှူပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ ခရီးထွက်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ (နိုင်ငံရပ်ခြား) မဖြစ်မနေသွားရပါက ရွှေပြားလှူပြီးမှ သွားပါ။ လူယုံသား

ဘတ်သည်။ သတိထားပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ ဘုရား၏ ယာဘက်နားတော်ကို ရွှေ (၄) ဆိုင်းချပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလိုသူက နဂါးကို နို့တိုက် ပါ။ ဝန်ထမ်းများ ပိုလ်နေမြဲကျားနေမြဲဖြစ်စေရန် တနင်္လာထောင်ရှိ ကျားရုပ်ကို ရေ လောင်းပါ။ ချစ်သူက ကိုယ့်ကို ဩဇာပေးနေသဖြင့် စိတ်ညစ်မည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်ခေါင်းကို သက်စေ့ပုတ်ပါ။ ပညာသင်ကြားနေသူများ စာဖတ်တိုင်းခေါင်းမကောင်း ဖြစ်နေ မည်။ စာအုပ်ကို သူရသသတိမယ်တော်ရှေ့မှာ ခေတ္တထားပြီးမှ ဖတ်ပါ။

ကြာသပတေး

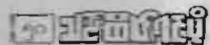

ချမ်းအေးသောကာလဖြစ်သော်လည်း ဈေးပြန်လောက်အောင် ပြဿနာများ ရှင်းနေရမည်။ ဘာသာကွဲနှင့် ရှင်းရပါက ပို၍သတိထား ပါ။ ဘာသာကွဲ၏မျက်နှာကို မြင်အောင် အာရုံယူ၍ မေတ္တာပို့ပါ။ အမျိုး သမီးလေးများ စန်းပွင့်၍ အိမ်ထောင်သည်များ စိတ်ညစ်ရမည်။ အုန်း ပန်းလှူ၍သွားပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ ငွေရွှင်မည်။ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံလှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက် နေသူက ပြန်လာချင်နေမည်။ မပြန်စေလိုပါက လက်ကာ၍ထားသည့် ရုပ်ပွား (အဘယမုနိ) အား ပန်းသီးလှူ၍ ဆုတောင်းပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလိုသူက ကျန်း မာရေးနှင့် ဆိုင်သောနေရာမှာ မုန့်လှူပါ (တစ်ယောက်ယောက်လှူလျှင်ရသည်)။ ဝန်ထမ်းများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် အလုပ်မှာပြဿနာ ပေါ်တတ်သည်။ သုဂ တော သိဒ္ဓိသက်စေ့ရုပ်ပါ။ ချစ်သူက ကျန်းမာရေး အကြောင်းပြု၍ ရှောင်နေမည်။ ခံပယ်ပန်းလှူပါ။ စာပေနှင့်ဆက်စပ်နေသူများ စက်ပန်းထိုးထားသော အဝတ်ကို လှူပါက ပို၍အောင်မြင်မည်။

သောကြာ

ယခုသင်ငို၍ရယ်၍မရအောင် စိတ်တင်းကျပ်နေမည်။ ခရီးထွက်လိုက် ပါ။ အဆင်မပြေပါက အိပ်ရာပြောင်းအိပ်လိုက်ပါ။ အနောက်တောင် အရပ်သို့ ခရီးထွက်လိုပါက ကြံလှူပါ။ အာရုံထွေပြားခြင်း၊ နားကြား လွဲခြင်း၊ နားနာခြင်းဖြစ်တတ်သည်။ သီးခေါက်သနပ်ခါးကို မီးရှို့၍ ဘုရားသီးပူဇော်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းပြောင်းရွှေ့ ခြင်း၊ အဆောက်အအုံသစ် သို့ပြောင်းရွှေ့ခြင်းပြုပါက ကောင်းသည်။ အဆင်မပြေပါက ပရိဘောဂများကို နေရာ ရွှေ့ပြောင်းပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ နေမကောင်းဟူသော သတင်းရရှိပါက ဆေးရုံကို အ

မှတ်ပြန်လှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလိုပါက သင်္ဘောခဲဆေးကို လေယာဉ်ပျံအရပ်တွင် ဘုတ်၍ အိမ်မှာ ကြိုးနှင့်ဆွဲပါ။ ဝန်ထမ်းများ မယ်တစ်ဦးမောင်တစ်ဦး ဖြစ်နေမည်။ ဇွယ်တော်ရွက်တွင် နှစ်ယောက်အမည်ရေး၍ ပဓိအပ်နှင့်တိုးပြီးလှူပါ။ ချစ်သူနှင့် မျှော်ရှင်သော ခရီးသွားရမည်။ အိမ်ထောင်သည်များ ရှေ့ရေးကို မတိုင်ပင်ပါနှင့်။ ရန်ဖြစ်တတ်သည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ဆက်မလုပ်ချင်အောင် ဖြစ်နေမည်။ မိမိ၏အမည်ကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါင်ပေါ်တွင် ရေး၍ ဘုရားစင်မှာထားပါ။

ပင်္ဂန

အိမ်နားမှာ မီးလန့်သော် ထိတိုးပါ။ မုဆိုးမ/ဖိုကို အိပ်မက်မြင်မက် သော် သူခိုးခိုးခံရတတ်သည်။ ကြက်သွန်နီ/ဖြူကို ပစ္စည်းနားမှာ တား ပါ။ အရှေ့မြောက်အရပ်သို့သွားလိုသော် ဆီးညွန့်လှူ၍သွားပါ။ အူ ရောင်ခြင်း၊ အစာအိမ်ရောင်ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ကြက်အူဟင်း (သို့) ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းလှူပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ အမှုအခင်းဖြစ်တတ် သည်။ စနေနံပါသော ရှေ့နေကို ငှားပါ။ ဝတ်ရုံခြုံလွှမ်းထားသော ဘုရား (ဥပမာ - သကျသီဟ) ကိုသစ်သီးလှူပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက်နေသူက လာလည်ရန်ခေါ်ယူ မည်။ ငှက်ပျောသီး ၅ ဖီးနှင့် ဘုရားပွဲလှူပြီးမှ သွားပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက်လိုသူများ ရွှေထီးငွေထီး (၁) လက်စီ လှူပါ။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတိုးကိန်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရွှေတိဂုံ ပုံတော်ကို နာနတ်ယိုကပ်ပါ။ ချစ်သူများ အမှိုက်ကစပြောသားမီးလောင်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များပါ စကားပြောဆင်ခြင်ပါ။ တရုတ်စံကားပွင့်လှူပါ။ ပညာသင် ကြားနေသူများ နှင်းဆီဝါသုံးပွင့်လှူ၍ ဆုတောင်းကာ သောကကင်းစွာဖြင့် ပညာ ရမည်။

□ စိမ်းပြသက်

THE LAST HOUSE ON THE LEFT

ဇော်က

လည်းထိတ်ရင်မိုရင်ရှင်အော်က

IF ONLY PEOPLE KNEW HOW MUCH YOU LOVE
THEY WOULD LET YOU GO TO MEET THEM ANYTIME

အဓိပ္ပာ

ရွှန်နှင့် မာရီးကောလင်းဝင်းတို့သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို လက်စသတ်ပြီးနောက် ရေကန်ကြီးနံဘေးရှိ ၎င်းတို့၏အိမ်၌ အပန်းဖြေရန် မော်တော်ကားမောင်း၍ မြို့

တော်မှ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ထိုအိမ်သို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာမီ၌ မာရီးက မိဘများ၏ မော်တော်ကားကို မောင်းနှင်ကာ မြို့ထဲရှိ သူမသူငယ်ချင်း ပိတ်(ဂျီ)ထံသွားလည်သည်။ ကုန်စုံဆိုင်၌ အရောင်း စာရေးအဖြစ် အလုပ် လုပ်နေသော ပိတ်(ဂျီ)နှင့် မာရီးတို့သည် ခရီးသွား သူစိမ်းကောင်လေး ဂျပ်စတင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီး ဂျပ်စတင်က သူ့ဟိုတယ် ခန်းထဲ၌ ဆေးခြောက်ရှူဖို့ ဖိတ်ခေါ်သောအခါ ၎င်းတို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ မာရီးတို့သုံးဦးဟိုတယ်ခန်းထဲ၌ဒေချိန်ဖြုန်းနေခိုက်ဂျပ်စတင်ဖခင်“ခရ(ဂ်)”၊ ဂျပ်စတင်ဦးလေး “ဖရန်းစစ်”နှင့် ခရ(ဂ်)၏ချစ်သူမိန်းကလေး “ဆေဒီ”တို့ ရောက်လာကြသည်။

ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ခရ(ဂျီ)အား ရဲအရာရှိနှစ်ဦးက အချုပ် ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာစဉ် လမ်းခုလတ်တွင် ဖရန်းစစ်နှင့် ဆေဒီတို့က အချုပ်ကားကို ၎င်းတို့၏ ကားဖြင့်ဝင်တိုက်ပြီး ရဲနှစ်ဦးကိုသတ်၍ ခရ(ဂ်) ကိုကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ဒေသခံသတင်းစာ၌ ခရ(ဂ်)နှင့် ဆေဒီတို့ဓာတ်ပုံများနှင့် ပူးတွဲဖော်ပြထားရာ ခရ(ဂ်)က ထိုသတင်းစာ တစ်စောင် ယူလာပြီး ဂျပ်စတင်ကို ပြသည်။ ပိတ်(ဂျီ)နှင့် မာရီးကို အိမ်ပြန် ခွင့်ပြုပါက မိမိတို့အကြောင်း သတင်းပေးမှာ စိုးရိမ်ရသောကြောင့် ခရ(ဂ်)က ၎င်းတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီးမာရီး၏မော်တော်ကားဖြင့် မြို့ကို စွန့်ခွာဖို့ ကြံစည်သည်။ ခရ(ဂ်)က အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကို လိုက်ရှာစဉ် မာရီးက သူမမိဘများ၏ အပန်းဖြေဂေဟာဆီ ဦးတည်သော ကားလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သည်။ ထို့နောက် မာရီးက ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရန် ကြံစည်ပြီး ပိတ်(ဂျီ)က ရုန်းကန်ရာ ကားပေါ်၌ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်သည်။ ခရ(ဂ်) လည်း မော်တော်ကားကို အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် ချောက်ထဲကျပြီး သစ်ပင်နှင့်ဝင်တိုက်ရာ မော်တော်ကားမှာ သုံးမရအောင် ပျက်စီးသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ခဲ့သော မာရီးကြောင့် ဒဏ်ရာရပြီး ဒေါသထွက်နေကြသည့် ဖရန်းစစ်နှင့် ဆေဒီတို့က မော်တော်ကားပျက်ထဲမှ တွားသွား၍ ထွက်လာသော သူမကိုရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ကြသည်။ ခရု(ဂ်)က ဂျပ်စတင်အား ယောက်ျားပီသစေရန် သင်ခန်းစာပေးသည့်အနေဖြင့် မာရီးကို အဓမ္မပြုကျင့်ခိုင်းသည်။ ဂျပ်စတင်က ငြင်းဆန်သောအခါ သူကိုယ်တိုင် ပြုကျင့်သည်။

ချုပ်နှောင်ခံထားရသော ပိတ်(ဂျီ)က ၎င်းအကြံမအောင်စေရန် အော်ဟစ်ဆဲဆိုသည်။ ခရု(ဂ်)က သူ့ကိစ္စဇာတိရပ်ပြီး ပေ(ဂျီ)ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနှင့် နှစ်ချက်ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ ပိတ်(ဂျီ)သွေးလွန်ပြီး အသက်ထွက်သွားပုံကို မာရီးက လှမ်းကြည့်နေစဉ် ခရု(ဂျီ)က သူမကို ဆက်လက်ဇက်ကားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ မာရီးသည် ရှိသမျှခွန်အားကိုသုံး၍ လူဆိုးအုပ်စုလက်ထဲမှ ထွက်ပြေးသည်။ ခရု(ဂ်)တို့က လိုက်ဖမ်းသော်လည်း သူမက ရေကန်ထဲ ရေကူးပြီး ဘေးကင်းရာသို့မရောက်ခင် ခရု(ဂ်)၏ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က သူမ နောက်ကျောက်ကို ထိမှန်သွားသည်။ မာရီးသွေးထွက်ပြီး ရေကန်ထဲ၌ ပေါလော မျောနေပုံတွေ့ရ၍ သူမသေပြီမှတ်ပြီး ခရု(ဂ်)တို့ပြန်သွားကြသည်။

ထိုညက မုန်တိုင်းကျသဖြင့် ခရု(ဂ်)တို့ဝိုက်သည် အနီးအနားရှိ ဂျွန်နှင့် အမ်မာတို့၏ အိမ်တွင် ခွင့်တောင်း၍ ခိုလှုံကြရသည်။ ၎င်းတို့မှာ မာရီး၏မိဘများဖြစ်ကြောင်း ဂျပ်စတင်ရိပ်မိသောအခါ ၎င်းတို့ကို သတိပေးသည့်အနေဖြင့် သူကောက်ယူခဲ့သည့် မာရီး၏လည်ဆွဲကို မီးဖိုကောင်တာပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ခရု(ဂ်)တို့ကို နေရာချပေးပြီးနောက် တံခါးခေါက်သံကြား၍ ဂျွန်နှင့်မာရီးတို့က အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်ရာ ခွေးကတက်ပေါ်၌ သွေးအလူးလူးဖြင့် လဲကျနေသော မာရီးကိုတွေ့သဖြင့် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဂျပ်စတင် တင်ထားခဲ့သော မာရီး၏လည်ဆွဲကိုလည်း အမ်မာတွေ့ရှိသွားရာ သူမကို နှိပ်စက်ခဲ့သောလူများမှာ မိမိတို့အိမ်ထဲတွင် ခိုလှုံလျက်ရှိသည့် ခရု(ဂ်)တို့အုပ်စုပင်ဖြစ်ရမည်ဟု သူမတထစ်ချယုံကြည်သည်။

ဂျွန်တို့လင်မယားသည် မာရီးကို ကားမရှိ၍ မော်တော်ဖြင့် ဆေးရုံသွားပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပျောက်ဆုံးနေသော မော်တော်သော့ကို ရှာဖွေနေကြစဉ် လူဆိုးများကို ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သတိမေ့မြောနေသော မာရီးအား စားပွဲပေါ်၌ ဖရန်စစ်မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့သွားသော်လည်း ဂျွန်နှင့်အိမ်မာတို့က ၎င်းကို အလစ်တိုက်ခိုက်၍ မီးဖိုခန်းအတွင်း အသေသတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ခရု(ဂ်)နှင့် ဆေဒီတို့ဆီ ဂျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံရောက်သွားသောအခါ ဂျပ် စတင့်လက်ထဲ၌ ခရု(ဂ်)၏ သေနတ်ကိုင်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အေးဆေးရိုးသားပြီး မတရားလုပ်တာ မနှစ်မြို့သောဂျပ်စတင့်က ခရု(ဂ်)ကို သတ်ဖို့ ဂျွန်အား သေနတ်လှမ်း ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်ဆေဒီအိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ဂျွန်ကိုမြင်၍ အော်ဟစ်စဉ် ခရု(ဂ်)က အိမ်ထဲမှထွက် ပြေးသွားကာ ဂျွန်နှင့်အိမ်မာတို့မှာ မာရီး၏မိဘများဖြစ်ကြောင်း သဘော ပေါက်သွားသည်။ အိမ်မာက ဆေဒီဦးခေါင်းကို သေနတ်နှင့်ပစ် ပြီးနောက် ဂျွန်ကခရု(ဂ်)ကိုလိုက်ရှာသည်။ အိမ်မကြီးထဲ၌ ခရု(ဂ်)နှင့် ဂျွန်တို့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြစဉ် အိမ်မာနှင့်ဂျပ်စတင့်တို့လည်း ဝင်ကူ ကြသည်။ နောက်ဆုံး ခရု(ဂ်)ရှုံးနိမ့်ပြီး သတ်လစ်သွားသည်။ ခွဲစိတ်ဆရာ ဝန်တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျွန်ကခရု(ဂ်)အား လည်ပင်းအောက်ပိုင်း အကြော သေအောင်လုပ်ပြီး ဦးခေါင်းကို မိုကက္ကရီဝေ(ဖ်)မီးဖိုထဲ ထိုးသွင်း၍

အပူချိန် ခလုတ်ကို အဆုံးအထိဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်ဂျွန်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဂျပ်စတင့်နှင့် မာရီးတို့ကို မော်တော်ပေါ်တင်ကာ ရေကန်ကို ဖြတ်၍ ဆေးရုံသို့ဦးတည်သွားကြလေသည်။

□ ဝေဂျက်

၁၉၇၂ ခုနှစ်က Wes Carven ရေးသားရိုက်ကူးခဲ့သော ဇာတ်ကားကို ဗိုငြိမ်း၍ Adam Alleca နှင့် Carl Ellsworth တို့ က ဇာတ်ညွှန်းရေးကာ ဒါရိုက်တာ Dennis Iliadis ရိုက်ကူးပြီး Tony Goldwn (Ghost), Monica Potter (Along Came a Spider), Sara Paxton, Aaron Paul ESifh Grey Dilahuntတို့ခေါင်းဆောင် ပါဝင်ထားသော Last House on the Left မှာ မကြာသေးမီက ရုံ တင်ခဲ့သော ထိတ်လန့်သည်ဖို့ဇာတ်ကားအချို့ဖြစ်သည့် The Uninvited, Friday the 13th (3-D), My Bloody Valentine (3-D) ဇာတ်ကားတို့ထက် ပိုနှစ်ခြိုက်အားရဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်ကားဟု ဆိုချင် ပါသည်။ (Rogue Pictures မှ ကြာမြင့်ချိန် မိနစ် (၁၁၀) ရှိ ဒီဗီဒီအဖြစ် ဖြန့်ချိထားသည်။)

ရဲ့ သက်ဝင်စွာ အားပေးမှုနဲ့

“သန်းလွင်ဦးဓားထိုးခံရလို့ဆုံးပြီ”

“လုပ်ကြပါဦး၊ သန်းလွင်ဦး ဓားထိုးခံရတယ်”

ဦးဘိုးလူ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ပုတီးစိပ်နေခိုက် အောက်ထပ်အိမ်သားများ အသံများကို ကြားလိုက်ရ၍ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ပုတီးစိပ်ပင်ဘယ် ရောက်သွားပြီမသိ။ ဘုရားခန်းမှ အမြန်ထွက်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ အပြေး ဆင်းခဲ့သည်။ ည ၁၁ နာရီခန့်ရှိပြီ။ ဦးဘိုးလူသည် အိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားရှိ နံရံ ပုတီးစိပ်နေကျဖြစ်သည်။ ဦးဘိုးလူတွင် သားနှစ်ယောက်ရှိရာ မင်းလူက အိမ်ထောင်ကျပြီး ဖြစ်သော်လည်း အိမ်တွင် အတူနေခဲ့သည်။ အငယ်ကောင် သန်းလွင်ဦးမှာ ဆယ်တန်းကို နှစ်ကြိမ်ကျသဖြင့် ကျောင်းမနေတော့ဘဲ အိမ် တွင် လူပိုဖြစ်နေသည်။ ယခုတလော သန်းလွင်ဦးအိမ်ပြန်နောက်ကျတတ် သည်။ အိမ်ပြန်လာရာတွင်လည်း မူးပြီးပြန်လာလေ့ရှိသည်။ ဦးဘိုးလူအောက် ထပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဇနီးဒေါ်မြက ငိုယိုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်ကြပါဦး၊ သားလေးစားထိုးခံရလို့ ဆုံးဖြ့်”

ဒေါ်မြက အဆက်မပြတ် ဂိုဏ်းနေသည်။ ဦးဘိုးလူမှာ စိတ်မောသွားသော်လည်း ဒေါ်မြက နှစ်သိမ့်နေရသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ ဘယ်သူက ဓားနဲ့ထိုးတာလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်တာလဲ”

ဘယ်သူ့ထိုးတယ်ဆိုတာ မသိရသေးပါဘူး။ ဖြစ်တာကတော့ စံပယ်ခြံ
သေးမှာပါ။

ဦးဘိုးလူ၏အမေးကို သားကြီးမင်းလူက ဖြေလိုက်သည်။ စံပယ်ခြံဟူ၍ အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဦးဘိုးလူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဦးဘိုးလူတို့ အထိုင်သည့် အောင်ချမ်းသာလမ်းထိပ်တွင် စံပယ်ခြံရှိသည်။ ခြံကျယ်ပြီး ဘိုယခင်က စံပယ်ပင်များစိုက်ပျိုးခဲ့ဖူးသဖြင့် စံပယ်ခြံဟု အမည်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံပိုင်ရှင်မှာ ဦးအောင်မြတ်ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မြတ်နှင့် ဦးဘိုးလူ နှစ်ယောက်တူများဖြစ်ကြသည်။ လူချင်းအဆင်မပြေသဖြင့် စကားမပြောခဲ့သည် ဟု နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ လူချင်းအဆင်မပြေရသည်မှာလည်း သန်းလွင်ဦးကြောင့်

ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မြတ်၏သားရဲဝင်းနှင့် သန်းလွင်ဦးတို့မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ရန်သူများဖြစ်လာကြရသည်။ သန်းလွင်ဦးစံပယ်ခြံ အနီးတွင် အသတ်ခံရခြင်းမှာ စပယ်ခြံမှ တစ်ဦးဦး၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ထိုလူသတ်သမားမှာ ရဲဝင်း၊ သို့မဟုတ် ဦးအောင်မြတ်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ရဲဝင်းကပို၍ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိနေသော်လည်း လူသတ်သမားမှာ ဦးအောင်မြတ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ဦးဘိုးလူယုံကြည်လိုက်သည်။ ဦးအောင် မြတ်သတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ဦးအောင်မြတ်သတ်ခြင်းကို ရဲက မဖော်ထုတ်နိုင်ခင် မိမိကအရင်ဖော်ထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဦးဘိုးလူသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး သူ၏စာအုပ်စင်တွင် အရေးကြီးစာရွက်တစ်ရွက်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ အရေးကြီး၍ အလျင်လို နေမှ စာရွက်က ရုတ်တရက်ရှာ၍မတွေ့ပါ။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ရှာဖွေမှ လိုချင်သော စာရွက်က ထွက်လာသည်။ လူတစ်ဦး၏ လက်ဝါးလက္ခဏာကို မင်နိုင်ထားသော ပုံစံစာရွက်ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာမှာ ဦးအောင်မြတ်၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ စာရွက်ထိပ်တွင် ဦးအောင်မြတ်ဟု အမည်ပါ ရေးထိုးထားပါသည်။

ဦးဘိုးလူသည်ထိုစာရွက်ကိုယူပြီးရဲစခန်းသို့အမြန်လာခဲ့ပါသည်။ စခန်း မှု ဦးတင်မောင်ဆွေမှာ ဦးဘိုးလူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာ ပညာကို အထူးစိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၍ ဝါသနာတူချင်းပေါင်းဖက်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော်လက္ခဏာဆရာကြီး ဦးသက္ကထံတွင် ပညာသင် ခတ်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဘိုးလူသည်ဦးသက္ကထံတွင် လက္ခဏာပညာ ကို လေ့လာရင်း မသိသည့်အချက်များကို မေးမြန်းလေ့ရှိပါသည်။ တစ်နေ့ တွင် ဆရာကြီးဦးသက္ကထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို ရုတ်တရက်ကြား လိုက်ရသည်။ ကြားလိုက်ရသည့်စကားအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိပါ သည်။

“လူသတ်မယ့်လူရဲ့ လက္ခဏာဟာ အပြီးပါလာတတ်တယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့် ဒီလိုလက္ခဏာပိုင်ရှင်ဟာ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ဦးဘိုးလူသည် ဆရာကြီးသင်ပြသည့်အချက်များကို မှတ်သားလိုက် သည်။ သို့သော် ဆရာကြီးဆက်ပြောလိုက်သည့်စကားအတွက် အထူးအံ့နံ့ လှုပ်မိပါသေးသည်။

“ဒါဟာ စံပယ်ခြံမှာနေတဲ့ ဦးအောင်မြတ်ရဲ့လက္ခဏာပါပဲ”

ဦးဘိုးလူမှာ ကြားရသည့်စကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွားကြောင့် ဦးသက္ကက သတိထားမိပုံရသည်။ မျက်နှာပျက်နေသော ဦးဘိုးလူကို ဆက် ပြောပါသည်။

“ဘာလဲ၊ မောင်ရင်က ဦးအောင်မြတ်နဲ့ ရင်းနှီးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာကြီး။ ဦးအောင်မြတ်နဲ့ ကျွန်တော်က မတည့်လို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ရင်သတိထားနေပေတော့။ ဒီလူမှာ လူသတ်မယ့် လက္ခဏာပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်လေ၊ ဒီဂြိုဟ်နံရယ်ဒီဘက်ကအရေးအကြောင်း တွေရယ်၊ ဒါတွေက လူသတ်မယ့်လူဆိုတာကို ဖော်ပြနေတယ်”

ဆရာကြီးဦးသက္ကက ဦးအောင်မြတ်၏ မင်နိုင်ထားသော လက္ခဏာ တ်ရွက်ပေါ်တွင်ခဲတံဖြင့် ထောက်ပြပြီး တစ်ခုချင်းအသေးစိတ်ရှင်းပြပါသည်။

“မောင်ရင်မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေပါ။ တစ်နေ့နေ့ကြားရလိမ့်မယ်”

“ဦးအောင်မြတ်ဘယ်နေ့က လက္ခဏာလာမေးသလဲဆရာကြီး”

“မကြာသေးပါဘူး။ သုံးလေးရက်လောက်ရှိပြီ။ သူလည်းအိပ်မက်တွေ မကောင်းလို့စိတ်ပူပြီးလက္ခဏာလာကြည့်တာပါ။ လက္ခဏာရဲ့အခြေအနေက သိပ်မကောင်းလို့ သေချာအောင် မင်နိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်တာ”

သန်းလွင်ဦးကို မသတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို သတ်မှာ။ ဒါမှ လက္ခဏာမှန်မှာပေါ့။ ဦး အောင်မြတ်သည် ပြောပြောဆိုဆို အသင့်ယူလာသော ဓားဖြင့် ဦးဘိုးလူ၏ ရင်ဝသို့ ခိုက်ချလိုက်ပါသည်။

“ဆရာကြီးက သူ့ကိုမြင်တဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်သလား”

“တိုက်ရိုက်ပြောလို့တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒေါသမကြီးဖို့ရယ်၊ အသက်အရွယ်အရ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဒေါသရှေ့ထားရင် အမှုကြီးများနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာတယ် စသည်ဖြင့် သူလည်း သဘောပေါက် အောင်ဟောလိုက်ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ တစ်လမ်းတည်းနေတယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နိုင် ဘာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့လက္ခဏာ မှင်နှိပ်စာရွက် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ ဟားဆရာ၊ လေ့လာခွင့်ရတာပေါ့”

ဆရာကြီး၏ခွင့်ပြုချက်အရ ဦးဘိုးလူသည် ဦးအောင်မြတ်၏လက္ခဏာ စာရွက်ကို ယူခဲ့ပါသည်။ ယခု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးအောင်မြတ်က မိမိ၏ သားကို သတ်လိုက်သဖြင့် လက္ခဏာစာရွက်ကိုယူကာ ရဲစခန်းသို့ အမြန် လာခဲ့သည်။ ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူး ဦးတင်မောင်ဆွေနှင့် အသင့်တွေ့ရသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။ ဦးတင်မောင်ဆွေက တရားခံဖမ်းမမိသေး၍ ဦးဘိုးလူကို တောင်းပန်ပါသည်။

“တရားခံတော့ မမိသေးဘူးအစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုးစားနေ ကြပါတယ်။ မပူပါနဲ့ မိအောင်ဖမ်းပေးမှာပါ”

“တရားခံအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ စခန်းမှူးကြီးရာ။ ကျုပ်အဲဒီကိစ္စကို ပြောရအောင် လာခဲ့တာပါ။ ဟောဒီမှာ တရားခံအစစ်ကဒီလူပဲ” ဦးဘိုး လူက လက္ခဏာစာရွက်ကို စခန်းမှူး၏ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ဦးသက္က က ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း ဦးဘိုးလူက အစအဆုံးပြောပြပါသည်။

ဦးဘိုးလူ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီး လက္ခဏာစာရွက်ကို အပြန်အလှန်ကြည့်ပြီးမှ စခန်းမှူးက ပြောပါသည်။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်အစ်ကို။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်စစ်ဆေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော်စစ်ဆေးရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ရဲဝင်းနှင့် ဦးအောင်မြတ်တို့ပါပါတယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာက ဦးအောင်မြတ်ရဲ့ အိမ်အနီးမှာဆိုတော့ သူ့ကို ချန် ထားလို့မရဘူး။ နောက်ပြီး လူငယ်ချင်းကလည်း ရန်စရှိထားတော့ သားအဖ နှစ်ဦးစလုံး စစ်ဆေးရမှာပါ။ အခု လက္ခဏာကိစ္စအထောက်အထားရလိုက်

တော့ ဦးအောင်မြတ်ဆိုတာ ခိုပြီး သေချာသွားတာပေါ့။ နိုင်လုံတဲ့ သက်သေ ရအောင် ရှာနိုင်ရင် အမှုကပြီးနေပြီပဲ”

ဦးဘိုးလူသည်ရင်ထဲရှိသမ္မုပြောလိုက်ရ၍ကျေနပ်သွားပါသည်။ သူ့သား ကို သတ်ဖြတ်သည့်တရားခံကို ကိုယ်တိုင်ဖော်ထုတ်နိုင်သဖြင့် ပီတိဖြစ်နေပါ သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် စခန်းမှူးဦးတင်မောင်ဆွေသည် ရဲသားသုံးဦးနှင့် အတူ ဦးအောင်မြတ်၏အိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြတ်ကို အသင့်တွေ့ရ သဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးအောင်မြတ်ညက ဒီအနားမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တာကို သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မအိပ်သေးပါဘူး။ ဆူဆူညံည အသံတွင်ကြားရလို့ ထွက်ကြည့်တော့ သန်းလွင်ဦးအသတ်ခံရကြောင်း သိ လိုက်ရပါတယ်”

“မောင်ရဲဝင်းတစ်ယောက် မတွေ့ပါလား ဦးအောင်မြတ်”

“မောင်ရဲဝင်းတစ်ယောက် ဒီမနက်မှကညင်ငူရွာက သူ့ဘကြီးဆီအလည် သွားပါတယ်”

“...က အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန် မောင်ရဲဝင်း ဘယ်မှာရှိပါသလဲ”

“အိမ်ထဲမှာရှိပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား၊ ဦးအောင်မြတ်”

“ကျုပ်နဲ့ အတူရှိနေတာပဲ။ ဒါထက်သေချာရဦးမှာလား။ စခန်းမှူးကြီးက ရဲဝင်းအပေါ်သံသယရှိနေလို့လား”

“တရားခံအစစ်ကို မတွေ့ခင်တော့ စုံစမ်းမေးမြန်းရတာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပါ။ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်နေရတာကိုတော့ နားလည်ပေးပါဗျာ။ ချုပ် ဒါထက် ဦးအောင်မြတ်ကို မေးမြန်းစရာရှိလို့ စခန်းကို လိုက်ခဲ့ပေးပါ”

စခန်းမှူး၏စကားကြောင့် ဦးအောင်မြတ် ရင်ထိတ်သွားပါသည်။ စခန်း သို့လိုက်ရန် ဝန်လေးသဖြင့် ထပ်မံမေးရသည်။

“ဒီအိမ်မှာ မေးလို့မရဘူးလားခင်ဗျာ”

“တရားဝင် မေးမြန်းရမှာမို့ပါ”

“ကျုပ်ကို ဖမ်းဆီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဖမ်းပါဘူးဗျာ။ ပထမစစ်ဆေးချက်ယူရုံလောက်ပါ။ သက်သေမခိုင် လုံရင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မဖမ်းပါဘူး”

ဦးအောင်မြတ်သည် နောက်ထပ် ဆင်ခြေပေးမနေတော့ဘဲ စခန်းမှူးနှင့် အတူ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ စခန်းသို့ရောက်သောအခါ ချက်ချင်းမေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ဒုရဲအုပ်ညိုကြီး၏အခန်းတွင် ခဏနေစေခဲ့ပါသည်။ ညိုကြီးမှာ တစ်ကိုယ်တည်းသမားဖြစ်၍ ဦးအောင်မြတ်ကို စစ်ဆေးနေခြင်းအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က သိစေရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်မြတ်ကို ညိုကြီး၏အခန်းတွင်ထားစဉ်လုံခြုံရေးရဲသားနှစ်ဦးကို အနီးတွင် စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ချထားပေးပါသည်။ ဦးအောင်မြတ်ကို ညိုကြီးက ညစာကျွေးပြီး ညဘက်ရောက်မှ စခန်းမှူးက ရဲစခန်းသို့ ခေါ်၍ စစ်ချက်ယူပါသည်။ စစ်ဆေးရာတွင် ဦးအောင်မြတ်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ ထိုအမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိကြောင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ထွက်ဆိုပါသည်။ ဦးတင်မောင်ဆွေမှာ ဦးအောင်မြတ်ထံမှ သူ လိုချင်သည့် အဖြေမရသဖြင့် တစ်ညလုံး လှည့်ပတ်မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ နံနက်လင်းမှ ဦးအောင်မြတ်ကို ညိုကြီး၏အခန်းသို့ ပြန်ပို့ပြီး အနားယူစေပါသည်။ ဦးအောင်မြတ်မှာ အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် ညိုကြီး၏အခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် အိပ်ပါသည်။ တစ်နေ့လုံးဦးအောင်မြတ်ကို အနားပေးထားကာ ထမင်းချိန်ထမင်းကော်ဖီချိန်ကော်ဖီတိုက်၍ ညဘက်ရောက်မှ စခန်းမှူးရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူမေးမြန်းပါသည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် ညိုကြီး၏အခန်းသို့ ပြန်ပို့ပေးပြီး အနားယူစေပါသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် စခန်းမှူး၏အခန်းသို့ရောက်စဉ် စခန်းမှူးမရှိခိုက် ညိုကြီးနှင့်နှစ်ယောက် စခန်းမှူးကိုစောင့်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ၏လက္ခဏာပုံစံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လက္ခဏာပုံစံထိပ်တွင် ဦးအောင်မြတ်ဟု ရေးထားသဖြင့် မှားနိုင်စရာမရှိပါ။ ဦးအောင်မြတ်က ကိုညိုကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“ဒါကျုပ်ရဲ့ လက္ခဏာပုံစံပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီစားပွဲပေါ်ရောက်နေတာလဲ”

“အဲဒီလက္ခဏာစာရွက်ကြောင့် အခုလို ဦးကိုခေါ်ယူမေးနေတာပါ။ ဒါဦးဘိုးလူယူလာပြီး လူသတ်သမားရဲလက်ပုံစံဆိုပြီး စခန်းမှူးကိုပြောလို့ အခုလို စစ်ဆေးရတာပါ။ ဒါဦးကို ခင်လို့ ခေါ်တာနော်။ ဒီကိစ္စဦးဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြန်မပြောပါနဲ့။ စခန်းမှူးသိရင် မလွယ်ဘူး”

ဦးအောင်မြတ်က အကြောင်းအရာများကို ဆက်စပ်စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပါဟု ညိုကြီးကို ကတိပေးလိုက်သဖြင့် ညိုကြီးက ထိုစာရွက်ကို စခန်းမှူး၏ခိုင်းတွဲတွင် ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ စခန်းမှူးပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ကဲ ဦးအောင်မြတ် ဒီညတော့မေးဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ဦးအောင်မြတ်သည် စခန်းမှူး၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာမိပါသည်။ လက္ခဏာစာရွက်ကိစ္စကို မေးလိုသော်လည်း ညိုကြီးကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် မျှသိပ်ထားလိုက်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအမှုတွင် မိမိပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိ၍ ပြန်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။ အိမ်သို့ အပြန်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်မှ စိတ်ပူနေသော ဇနီးသည်အား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြရသည်။ ရဲဝင်းပြန်မရောက်သေးသဖြင့် ရဲဝင်းအပေါ် စိတ်ပူရပြန်သည်။ ဦးအောင်မြတ်ကိုယ်တိုင် ရဲဝင်းအပေါ် သံသယရှိနေခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် ရဲဝင်းအိမ်တွင် ရှိနေပါသည်ဟု ရဲစခန်းတွင် မိမိထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း အမှန်မှာ ထိုအချိန်က ရဲဝင်းအိမ်တွင် ရှိမနေပါ။ မိမိကို ရဲစခန်းက ခေါ်ယူစစ်ဆေးစဉ် စိတ်ထဲက ဒေါသထွက်နေသော်လည်း သားအပေါ်ရဲက စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။ ယခု မိမိကို လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ရဲဝင်းအပေါ်များ သံသယရှိနေမည်လားဟု တွေးရင်း ရင်မောလာသည်။ အဓိကတရားခံသည် ရဲဝင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်လာသဖြင့် ဦးအောင်မြတ်တုန်လှုပ်နေမိသည်။ ဦးအောင်မြတ်၏စိတ်တွင် ဦးဘိုးလူအပေါ် ဒေါသထွက်ရသည်။ မိမိအပေါ်မကောင်းကြံသည့် ဦးဘိုးလူကို ဆုံးမရင်သည်။ ရဲဝင်းလွတ်မြောက်ရေးအတွက် မည်သို့ကူညီရမည်ကို စဉ်းစားသည်။

သည်။ တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားနေခဲ့ရာ ညနေမှ တစ်ချက်ခုတ်ချက်ပြတ်အဖြေကို ရခဲ့သည်။ ထိုအဖြေကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်သာလိုနေသည်။ မိမိဒုက္ခရောက်အောင် ချောက်တွန်းခဲ့သော ဦးဘိုးလူကို ရှင်းပစ်မည်။ နောက်ရဲစခန်းတွင် အဖမ်းခံမည်။ အမှုနှစ်ခုလုံးအတွက် ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်မည်။ ဦးဘိုးလူအပေါ်လက်စားချေရာ ရောက်မည်။ သား၏အပြစ်ဒဏ်ကို ကယ်တင်ရာလည်း ရောက်မည်။ မိမိမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရမည့်အတူ သားလေးလွတ်မြောက်ပါက ကျေနပ်ပါပြီ။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဓားမြှောင်ကို ဝှက်၍ယူလာပြီး နေဝင်စတွင် ဦးဘိုးလူ၏အိမ်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် မှောင်ရိပ်ခိုကာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ဦးအောင်မြတ်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ညဘက်နေဝင်စဖြစ်၍ ထိုလမ်းတစ်ဝိုက်တွင် လူပြတ်လျက်ရှိနေပါသည်။ ဦးဘိုးလူက လမ်းမပေါ်လျှောက်သွားသဖြင့် ဦးဘိုးလူကို နောက်မှ အမိလိုက်ရသည်။

“ကိုဘိုးလူ၊ နေပါဦးဗျ”

ဦးဘိုးလူက မည်သူမှန်းမသိ၍ ရပ်စောင့်နေသဖြင့် ဦးအောင်မြတ်က ဦးဘိုးလူ၏အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ ဦးအောင်မြတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဦးဘိုးလူ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ပြီး ကြက်သေသေလျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်လက္ခဏာပုံစံပြပြီး စခန်းမှူးကို တိုင်တယ်ဆိုဗျ” ဦးဘိုးလူထိတ်လန့်ပြီး အသံတုန်တုန်နှင့် ပြန်ပြောပါသည်။

“ကျုပ်ပြောတာက ဒီလိုပါဗျ။ ဆရာကြီးဦးသက္ကက လူသတ်မယ့်အရေးအကြောင်းတွေအကြောင်းပြောပြလို့ ကျုပ်က ဦးတင်မောင်ဆွေကို လက္ခဏာအကြောင်းပြောမိတာ။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့လက္ခဏာဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာဦးသက္ကဟောတာ သိပ်မှန်တယ်။ လူသတ်မယ့်လက္ခဏာပါရှိနေတဲ့လူဟာ လူကို သတ်ရတယ်။ သိပ်မှန်တာပေါ့”

“ဒါအဖြင့် သန်းလွင်ဦးကို ခင်ဗျားသတ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“သန်းလွင်ဦးကို မသတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုသတ်မှာ။ ဒါမှလက္ခဏာမှန်မှာနော်။ ဦးအောင်မြတ်သည် ပြောပြောဆိုဆို အသင့်ယူလာသောစားဖြင့် ဦး

ဘိုးလူ၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ချလိုက်ပါသည်။ ဦးဘိုးလူမှာ နှလုံးသားနေရာကို ထိလိုက်သဖြင့် အော်ပင်မအောင်နိုင်ရှာတော့ဘဲ အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားပါသည်။ ဦးဘိုးလူအသက်ပျောက်သွားသည်မှာ သေချာမှ ဦးအောင်မြတ်သည် ဦးဘိုးလူ၏ရင်ဝမှဓားကို ဆွဲနုတ်ပြီး ရဲစခန်းသို့ လျှောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ရဲစခန်းတွင် ဦးတင်မောင်ဆွေကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးတင်မောင်ဆွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ စခန်းမှူးကြီး ကျုပ်ကို ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ဖမ်းပါတော့ဗျာ ကျုပ်ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့မယ်။ ကျုပ်က လူတစ်ယောက်သာမက နှစ်ယောက်သတ်ခဲ့ပြီ။ ရော့ဒီမှာ ကျုပ်သတ်ခဲ့တဲ့ဓား”

စခန်းမှူးဦးတင်မောင်ဆွေမှာ အံ့အားသင့်လျက်နားမလည်နိုင်အောင် ရိုနေပါသည်။

“ဗျာ ဘယ်သူတွေကို သတ်ခဲ့တာလဲ”

“ညက သန်းလွင်ဦးကို သတ်တယ်။ အခု ဦးဘိုးလူကို သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သတ်ခဲ့တယ်။ ကဲ ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်။ စစ်ချက်ယူဖို့လုပ်တော့လေ”

ဦးတင်မောင်ဆွေမှာ ယခုအထိ ဦးအောင်မြတ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရိုနေပါသည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်မြတ်ကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး အချုပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြတ်သည် စခန်းမှူးခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရပြီး အချုပ်ခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြနေမိသည်။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် သူ၏သားရဲဝင်းကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင် သားကို ဘာကြောင့်ဖမ်းရတာလဲ။ စခန်းမှူးကြီး ကြည့်လုပ်ပါဦး။ သန်းလွင်ဦးကို ကျုပ်သတ်ခဲ့တာလေ။ ကျုပ်ဖြောင့်ချက်ပေးပါမယ်”

“ဦးအောင်မြတ် နောက်ကျသွားပါပြီ။ သန်းလွင်ဦးကို သူ သတ်ပါတယ်ဆိုတာ ရဲဝင်းက ဝန်ခံပြီးနေပါပြီဦးအောင်မြတ်”

“ဟာမှားကုန်ပြီ။ သား၊ မင်းက ဘာကြောင့် မင်းမသတ်ဘဲ သတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပထမလွတ်အောင်ပြေးဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ
ကို ဖမ်းထားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်မပြေးနိုင်တော့လို့ ဖေဖေ လွတ်အောင်
လာပြီး အဖမ်းခံပြီး ဝန်ခံလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က တကယ်သတ်ခဲ့တဲ့လူ
ပဲဖေဖေရယ်။ သားမှာ နစ်နာစရာမရှိပါဘူး”

ထိုစဉ် ငြိမ်၍နားထောင်နေသော စခန်းမှူးက ဝင်၍ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော်က ဦးအောင်မြတ်သတ်တယ်ထင်လို့ ဦးအောင်မြတ်ကို
ခေါ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရဲဝင်းက လာရောက်အဖမ်းခံပြီး ဝန်ခံချက်ပေး
လို့ ဦးအောင်မြတ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာပါ”

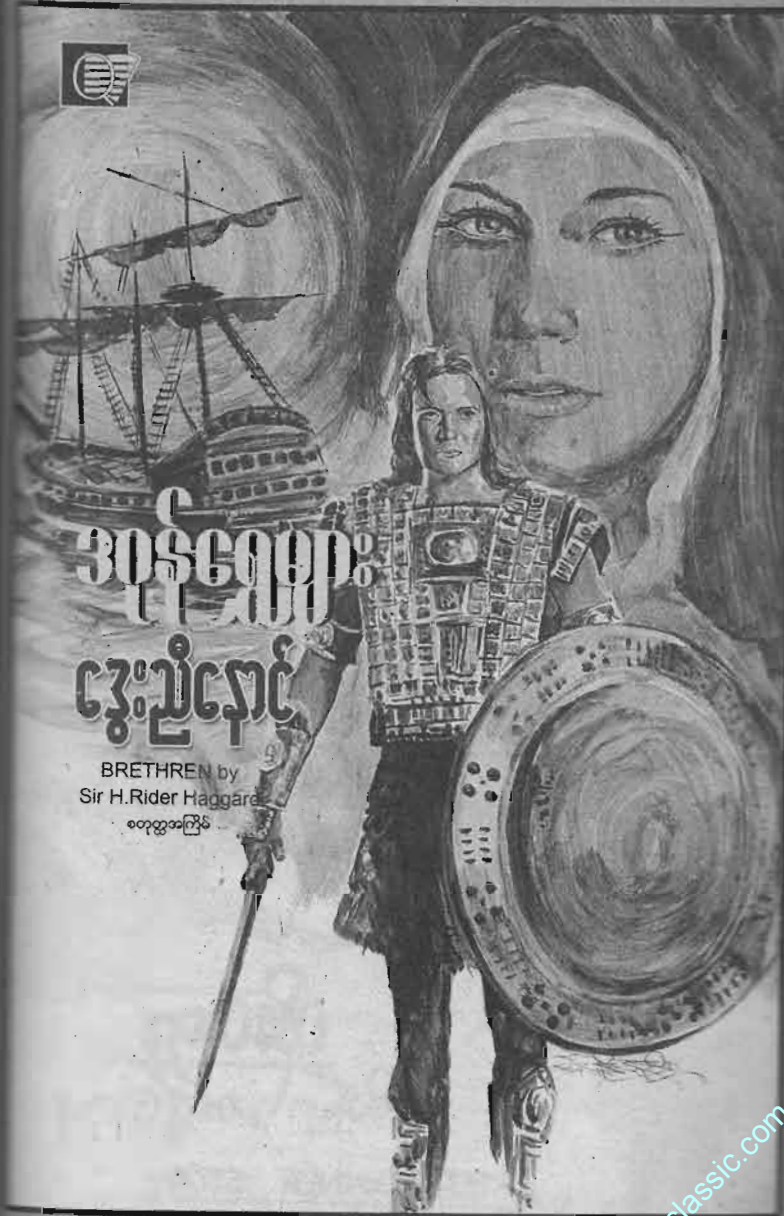
“ဟာ မှားကုန်ပါပြီ”

ဦးအောင်မြတ်မှာ နှုတ်မှလွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီး ဝိုင်းကျသွားပါသည်။
ထိုစဉ် ရဲသားတစ်ဦးရောက်လာပြီး ဦးဘိုးလူ၏အလောင်းကို သူ၏အိမ်ရှေ့
တွင် တွေ့ရှိရကြောင်း သတင်းလာပို့ပါသည်။

“ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး”

□ ကောင်းသော်

Quality Publishing House

ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၇၀၄၀၉

အိပ်မက်
လိမ္မော်သစ်

AFTER-DINNER STORY

WILLIAM IRISH

အိပ်မက်

သည် အဆောက်အအုံအထပ်နံပါတ် ၁၃ ကမှ ဓာတ်လှေကား
တက်စီးမိခဲ့သည်။ သူသည် နယ်လှည့်အရောင်းဈေးသည် တစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီ၏သောက်ရေသန့်အိုးများကို လျှောက်
ရောင်းရသည်။ ထိုနေ့ကမူ ရောင်းရသမျှ အမှာစာတင်သွင်းစာရင်းပေးရန်ရုံးသို့ ထွက်
ခဲ့နောက် အိမ်ပြန်မည်ဟု အပြန် အထပ်နံပါတ် ၁၃ မှနေ၍ ဓာတ်လှေကားတက်
မည်။ ကံဆိုးပါသည်ဆိုသော ဆယ့်သုံးဂဏန်းအထပ်မှနေ၍ ဓာတ်လှေကားကို
သွားနာကြုံရပါသည်ဟု သူ့အနီးသည်အားဆပ်သောသောဖြင့် ပြောမိရသည့်အခါ
ထိုအချိန်တိုက်များတွင် နံပါတ် ၁၃ တပ်မထားကြချေ။ ဆယ့်နှစ်ပြီး ဆယ့်လေးလုပ်သည်
ဆိုသို့ပြောင်ညာချက်ဖြင့် ကံကြမ္မာကို လိမ်၍ရရှိလား။

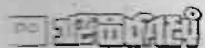
အနီရောင်မီးလုံးပွင့်သွားပြီး ဓာတ်လှေကားကတန်သွားသည် ဓာတ်လှေကားက အမြန်ဓာတ်လှေကား ဖြစ်သည်။ အတက်ရောအဆင်းတွင်ပါ အထပ်တစ်ဆယ်အောက်အထပ်များတွင် အတင်အချ မပြုချေ။ မက်ကန်နီ ဓာတ်လှေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ချိန်တွင် ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ဓာတ်လှေကားမောင်းသူအပြင် အခြားသူနှစ်ယောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ညနေပင် မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ရုံးခန်းအများစုမှ ဝန်ထမ်းများပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

ဓာတ်လှေကားစီးခရီးသည်တစ်ဦးမှာ စာသမားပေသမားပုံစံ ကိုင်းမပါသော မျက်မှန်တစ်လက်တပ်ဆင်ထားပြီး အရပ်ကရှည်ရှည် ခါးကကိုင်းချင်ချင်အသွင်ရှိနေခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး၏အမည်ကို မက်ကန်နီသိရကိန်းဆိုက်သည့် အချိန်ရောက်လာပေသည်။ ထိုရောအခါကျမှ ထိုစာသမားပေသမားပုံပေါက်သူ၏အမည်မှာ ကင်ရှောဖြစ်ကြောင်း သူသိမည်။

အခြားသူတစ်ဦးက ဂင်တိုတို လပြည့်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကလေးကြီးမျက်နှာနှင့်။ ဓာတ်မီးဘောပင်လေးများရောင်းချရန်ကြိုးစားနေသော အိမ်တွင်းမူလုပ်ငန်းလေးတစ်ခု၏ပိုင်ရှင် ငွေရှင်နှစ်ဦးမှ ရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်။ သူသည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းသက်နေစဉ် သူ့ကုမ္ပဏီပစ္စည်းလေးဖြင့်ပင် ဆော့ကစားနေခဲ့သည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးကို ကြွားနေဟန် ဓာတ်မီးလေးကို ဒွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ပြုနေခဲ့သည်။ သူ့အမည်မှာ လမ်ဘတ်ဖြစ်ကြောင်း ဒနောင်တွင် မက်ကန်နီ သိလာရသည်။

ဓာတ်လှေကားက အပြေးညက်နေခဲ့သည်။ ကရိုမီနွန်နှင့် ကြေးပါရောစပ်နေသော သပ်သပ်ချပ်ချပ် ဓာတ်လှေကားလေး။ အလွန်အန္တရာယ်ကင်းဘေးကင်းဟန်ရှိနေခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားသည် ဆယ့်နှစ်ထပ်မြောက်အထပ်တွင် တန်သွားသည်။ မျက်ခုံးမွေးထူထူ၊ မျက်နှာစုပုပ်ပုပ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လာသည်။ သူ့နှာမည်က ပါရန်ဒါဂတ်စ်။

ထို့နောက်တွင်မူ ဓာတ်လှေကားမောင်းသူ၏ ခလုတ်ခုံတွင် နံပါတ်ဆယ့်တစ်ကုန်းကွက်က လင်းလက်သွားသည်။ ထိုအထပ်တွင်လည်း ဓာတ်လှေကားတန်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးပေါက်ပွင့်သွားသောအခါတွင်မူ

မက်ကန်နီနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိမည့်လူတစ်ယောက်နှင့် မွေးဖွားဖြူနေသောနှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်တိညှပ်ထားသော အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက် ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူရွယ်သာလျှင် ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လာသည်။ အသက်ကြီးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကမူ လူရွယ်၏လက်မောင်းကို တစ်ချက်ဖမ်းဖျစ်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

“အီလီနော့ကို ပြောလိုက်။ ဖေဖေမေးတယ်လို့”

လူရွယ်လေးက “သွားပြီဖေဖေ” ဟု တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်၍ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လိုက်သည်။ သူ့နှာမည်က ဟဒ်ဒက်ကာ။ သူသည် တံခါးဝဘက်သို့ မျက်နှာပြုရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မက်ကန်နီသည် မျက်ခုံးထူထူနှင့် ဓာတ်လှေကားထဲသို့ နောက်ဆုံးဝင်လာသည့် ဟဒ်ဒက်ကာ၏ နောက်ထည့်တည့်တွင် ရှိနေခဲ့သည်။ သူသည် ဟဒ်ဒက်ကာ၏ နောက်စေ့တည့်ထည့်တွင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဤသည်မှာလည်း ဟဒ်ဒက်ကာက ဓာတ်လှေကားတံခါးဘက်ဆီသို့ ပြန်အလှည့်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ခြေထောက်ကို အမှတ်မသင်နင်းမိ၍ ဖြစ်ပေမည်ဟု မက်ကန်နီက တွေးလိုက်မိသည်။

ဒသမမြောက်အထပ်တွင်မူ တစ်ယောက်တည်းသော ခရီးသည် တက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသူ၏လက်ထဲတွင် ပန်းရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင် ဖြတ်ဝိုင်းတစ်ထပ်ကြီးကိုဝတ်ထားပြီး ထိုစာရွက်များကိုပင် တံဖျပ်ဖျပ်လှန်လှောကြည့်နေခဲ့သောကြောင့် သူသည် အကြွေးလှည့်တောင်းရသော နံထမ်းဖြစ်ပေမည်ဟု တွက်ဆရခဲ့သည်။ သူ၏ညစ်ညူးနေသော မျက်နှာထားအရမူသူယနေ့ကံမကောင်းခဲ့ဟု ဆိုရမည်ဟုထင်သည်။ သို့မဟုတ်လမ်းလျှောက်ကြွေးတောင်းရလွန်း၍ ဖိနပ်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်မည်။ ဤသူ့အမည်က ဂီဂါမင်။

သို့ဖြင့် ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားအပါအဝင် လူခုနစ်ဦးရှိသွားသည်။ အားလုံး ဓာတ်လှေကားတံခါးပေါက်ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာပြု၍ စုစုဝေးဝေးရပ်နေခဲ့သည်။ မြေညီထပ်ရောက်သည့်အထိ ရပ်နေရာမရှိခဲ့တော့ချေ။ သိပ်ပြီးလူများလှသည်မဟုတ်သောကြောင့် ဓာတ်လှေကား

ကားတွင် ဆံသည့်အရေအတွက်ထက်များစွာ နည်းပါးနေခဲ့သေးသည်။ မက်ကန်ဒီ၏ မျက်စိတည့်တည့်လောက်နေရာတွင် ကပ်ထားသော စာတမ်း ကမူဤဓာတ်လှေကား၏ကြံ့ခိုင်မှုကိုလွန်ခဲ့သောဆယ်ရက်ပင်မရှိသေးခင်က စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဟု ဆိုညွှန်းထားခဲ့သည်။

ဓာတ်လှေကားသည် မြေညီထပ်တွင် ရပ်တန့်မသွားခဲ့ချေ။

မက်ကန်ဒီသည် ထိုဖြစ်စဉ်ကို ထိုညတွင် သူ့အနီးသည်အား ပြန်လည် ပြောပြရာတွင် အထပ်ဆယ်ထပ်မြောက်ကို လွန်သောအခါတွင် ဓာတ်လှေ ကားမောင်းသမားက အရှိန်ကိုမြှင့်လိုက်ပုံရသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေ ကားက အထပ်တစ်ဆယ်မှ တစ်အထိကိုမရပ်မည့် အမြန်ဓာတ်လှေကား ဖြစ်သောကြောင့် ဤအချက်ကို သူ့အမှတ်တမဲ့သာ ထားလိုက်သည်။ ဤ အချိန်လောက်မှာပင် ဓာတ်လှေကားမောင်းသမား၏ ဇက်ပိုး သူ့ယူနီဖောင်း ကော်လာအထက်နားတွင် အနာစိမ်းတစ်ခုရှိနေပြီး ထိုဘုကို ကန့်လန့်ဖြစ် ပလတ်စတာနစ်ထပ်ကပ်ထားသည်ကို သူသတိပြုမိလိုက်သည်ဟု အမှတ်ရ လိုက်သည်။ အလွန်မတ်စောက်စွာ ထိုးဆင်းသည့်အခါတွင် လူအများစုခံ စားလေ့ရှိသော ဝမ်းဗိုက်ထဲ သရိုးသရီဖြစ်သွားမှုမျိုးကို သူခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အနီးရှိလူ ဆယ်တစ်ထပ်မှလူရွယ်သည် သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး မချီ ပြုံးလေးပြုံးလိုက်သောကြောင့် သူလည်းသူ့ကဲ့သို့ပင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ သရိုးသရီ ဖြစ်နေမှန်း သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူတို့နောက်ဘက်ရောက်နေသူ တစ်ဦးကမူ သူဘဝင်မကျဖြစ်လာသည်ကို လေချွန်သံတစ်ချက်ဖြင့် ဖြေသိမ့် သည်ကဲ့သို့လေချွန်သံပြုလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဓာတ်လှေကားကအဝိတ်။ သတ္တုကိုယ်ထည်အပြည့်။ ထို့ကြောင့် အဆောက်အအုံအထပ် တံခါးပေါက်များ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လွန်သွားသည် ကို မမြင်ရချေ။ သို့သော် မက်ကန်ဒီသည် နားအူသလို ဖြစ်လာသည်။ ဒူးဆစ် များချောင်လာသည်။ ခြေထောက်များပျော့ခွေသွားမည်ကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။ ဓာတ်လှေကားသမားက ဓာတ်လှေကားမောင်းတံကို ရှေ့နောက်အသည့် အသန်လှုပ်ခါယမ်းလာသောအခါတွင်မူ တစ်ခုခု မဟုတ်တော့မှန်း သူတို့အား

လုံး ပထမဦးဆုံး သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားမောင်းတံက သူ့တာဆုံးပတ်ချာလည်သွားသည့်တိုင်အောင် ဓာတ်လှေကားက အရှိန် မပျက်။ အရှိန်မသတ်။ အရှိန်လျော့မသွားချေ။ ဓာတ်လှေကားမောင်းသမား သည် ဓာတ်လှေကားမောင်းတံအား "ရပ်" ဟု သင်္ကေတထိုးထားသောအံ့ထဲ သို့ ဆောင့်ဆောင့်ထိုးနေခဲ့သည်တိုင်အောင် ဓာတ်လှေကားက ဘာမျှ ဖြစ် မလာခဲ့ချေ။ ဓာတ်လှေကားသက်ဆင်းနေသော အရှိန်သည် ရင်ပျိုလောက် အောင်ပင် ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ ဘုံနောက်တွင်မူ ဓာတ်လှေကားမောင်းသ မားက အသံအစ်အစ်နှင့် အော်လိုက်သည်ကို သူတို့ကြားလိုက်ရသည်။

"သတိထား၊ အောက်ကိုထိတော့မယ်"

ထိုအော်သံကို ကြားရုံသာ အချိန်မီလိုက်တော့သည်။ တခြား ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။ အမြောက်တစ်လက်ပေါက်ကဲ့သည်ကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲသံမျိုး ပေါ်လာသည်။ မှောင်ကြီးကျသလို လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သွားပြီး မီးသီးဖန်စများ ကြွေကျကာ မီးများပြတ်သွားလေတော့သည်။

သူတို့အားလုံး စုပြုံလဲကျသွားကြသည်။ မက်ကန်ဒီသည် ထိုအုပ်စုထဲ မှ ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့အောက်မှ အခြားခန္ဓာကိုယ်များခံ ကူး သည်ကို သိလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဓာတ်လှေကားကြမ်းပြင်မာမာပေါ် ဆောင့်ကျမသွားခဲ့ချေ။ သို့သော် သူ့ခါးဆစ်နှင့် ပခုံးတော်တော် မျက်သွား သည်။ ဖိနပ်ခံနေသည့်တိုင်အောင် ခြေထောက်က မြောက်တက်သွားပြီး ဓာတ်လှေကား၏နံရံနှင့် ဆောင့်မိသောကြောင့် ခြေဖဝါးမှာ ထုံကျည်သွား သည်။

လူကြီးမင်းတို့၊ ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက် က ကျုပ်သားကို သတ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၂၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့မှာလို့ အတိအကျ တင်ပြပါရစေ။ အဲဒီလို သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ အဲဒီ ပစ်သတ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်မခံရသေးဘူး

ဓာတ်လှေကားက အပေါ်သို့ ပြန်ရန်တက်သွားသည်။ စပရိန်ကြောင့် လား။ လေအိတ်ကြောင့်လားမသိ ပြန်မြောက်တက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မြောက်တက်သွားရမည့်အဖြစ်ကလည်း အတော်ရင်ပျိုစရာ။ သို့သော် အရှိန် နှင့် ကျဆင်းနေစဉ်ကလောက် မဆိုးခဲ့ချေ။ ဓာတ်လှေကား ပြန်ရန်တက် သည့်အရှိန်က လျော့သွားသည်။ အောက်သို့ပြန်ကျပြန်သည်။ ဒုတိယအ ကြိမ် ဆောင့်ကျသည်။ စောစောကထက်ပင် ပို၍ သူတို့ကို လုံးထွေးသွားစေ ခဲ့သော အကျဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဖိနှပ်များက မက်ကန်ဒီ၏ ဦးခေါင်းကို ခတ်သွားသည်။

ဒုတိယအကြိမ် သာသာလေးဆောင့်တက်ပြီး တတိယအကြိမ်ရွေ့ရွေ့ မျှသာ ဆောင့်သွားပြီးနောက်တွင် ဓာတ်လှေကားသည် ကျရှိန်ကုန်သွား သည့်ဘောလုံးကဲ့သို့ အခုန်ရပ်ပြီး တန့်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲတွင်မူ ပိန်းပိတ်မှောင်နေခဲ့ပြီး မွန်းကျပ်နေသည်သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ လူးလွန် ရုန်းကန်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အရှုပ်အထွေးစွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရသူ များ၏ ညည်းတွားသံ၊ ညည်းတွားမှုပင် မပြနိုင်တော့အောင် အခြေအနေဆိုး နေ သူတို့ထံမှ သက်မချသံ တစ်ချက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ချက်။

မက်ကန်ဒီ၏ အောက်တည့်တည့်မှ လူတစ်ယောက်ကမူ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့ချေ။ သူသည် ထိုသူကို လှမ်းစမ်းလိုက်သည်။ မာတောင့်တောင့် ကော်လံမတ်မတ်တစ်ခုကို စမ်းမိလိုက်သည်။ ထိုကော်လံ အထက်နားတွင်မူ ပလတ်စတာကြက်ခြေခတ်ကပ်ထားသည့်ဘု။ ဓာတ်လှေကားမောင်းသမား ကအသက်ပျောက်နေချေပြီဟု သူသိလိုက်သည်။ သူ ခေါင်းအောက်ဓာတ် လှေကားကြမ်းခင်းမှာ ကပ်စေးစေးဖြစ်နေခဲ့သည်။

မက်ကန်ဒီသည် ဓာတ်လှေကား၏ သတ္တုနံရံချောပြောင်ပြောင်ကို လှမ်းစမ်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ဖမိုးများ၊ တံတောင်ဆစ်များထောက်၍ လှမ်း လိုက်သည်။ မိရာဖမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် သူတွန့်လိမ်ကာ ထလိုက်သည်။ မတ် တတ်ရပ်မိသောအခါအေးမြနေသော ကြေးနံရံကို ကျောမှီလိုက်သည်။

အသံတစ်သံက ကလေးတစ်ယောက်၏ နားပူနားဆာတိုက်ပုံဖြင့် ရေရွတ်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီထဲက ထုတ်ပေးကြပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီ ထဲက ထုတ်ပေးကြပါ။ ကျွန်တော်သေလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီထဲက ထုတ်ပေးကြပါ”

ဤအသံရှင်မှာ မျက်ခုံးထူထူ မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်မည်ဟု မက်ကန်ဒီ ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် လူထွားလူကြမ်းပုံပေါက်သူများကား အတွင်းမှာပင် သတ္တိခေါင်းပါးသူလူညံများဖြစ်တတ်ကြသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်မှာလည်း မိန်းမရှိတာပဲ။ မိန်းမရှိတာ နဲ့ ဒီကိစ္စဘာဆိုင်လဲ”

မက်ကန်ဒီက အသံရှင်ကို ဟောက်ထည့်လိုက်မိသည်။

လတ်တလောအန္တရာယ်အကြီးဆုံးအချက်မှာ ပိန်းပိတ်မှောင်နေခြင်း လည်းမဟုတ်။ ဓာတ်လှေကားပျက်ထဲတွင် ပိတ်မိနေခြင်းလည်းမဟုတ်။ သူ တို့ရထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များလည်း မဟုတ်မှန်။ မက်ကန်ဒီသဘော ပေါက်မိသည်။ အသက်ရှူမရ မွန်းကျပ်နေသည်ဟူသော ခံစားမှုသာလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုခု ချက်ချင်းလုပ်သင့်သည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားသည် ဓာတ်လှေကားတံခါးကို လက်နှင့် ဆွဲဖွင့်ဆွဲပိတ်ပြုခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးတစ်ဘက်တွင် ဓာတ်လှေ ကားတွင်း၏ နံရံကြီးသာ ကပ်နေသည့်တိုင်အောင် ဓာတ်လှေကားတံခါး ခွင့်လိုက်နိုင်လျှင် ကြားလပ်နေရာမှနေ၍ လေတိုးဝင်လာနိုင်ကောင်းသည် ဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။ သူတို့ကို ကယ်ဆယ်သူတို့ ရောက်မလာခင် ထို ပေါက်ပေါက်စပ်စပ်ဝင်လာသောလေကိုပင် သူတို့ အားထားရှုရမည်ဟု သဘောပေါက်မိခဲ့သည်။

မက်ကန်ဒီသည် ချောပြောင်နေသော ဓာတ်လှေကားတံခါးချပ်တစ်ပြင် ကိုလက်နှင့် လျှောက်စမ်းလိုက်သည်။ တံခါးအဖွင့်အပိတ်ပြုချိန် လက်ကုန် ခန့် နေရာကိုရှာမိသည်။

“မီးခြစ် မီးခြစ်မရှိဘူးလား။ မီးပြစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် ဒီတံခါးဖွင့်ကြည့်
မလို့ပါ။ ဒီထဲမှာ လေလုံနေလွန်းတယ်”

ချက်ချင်း လက်ငင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် မျှော်လင့်မိသော တုံ့ပြန်ချက်
ကားလူထွားကြီးထံမှချောင်ပိတ်မိသောခွေးကဲ့သို့စိတ်ပျက်စွာဟစ်အော်သံ။
ထိုခဏ၌ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ်ရှိသော အခြားအသံတစ်သံပေါ်လာသည်။

“ခဏဗျာ”

သို့သော် ဘာမျှဖြစ်မလာခဲ့ချေ။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မက်ကန်ဇီ အော်လိုက်သည်။

“သောက်ကျိုးနည်းမှ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ မီးခြစ်မပါဘူးလား”

သူဒေါသက မတရားပုံပေါက်နေခဲ့သည်က အမှန်ပင်။ သူကိုယ်တိုင်က
မီးခြစ်မပါဘဲ တခြား သူတို့ထံမှာမှ မီးခြစ်ပါရန် မျှော်လင့်နေခဲ့ခြင်းက တစ်ဖက်
စောင်းနင်းကျသည်။

“ဟေ ဓာတ်လှေကားဆင်းနေတုန်းက ဘောလ်ပင်ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့
ဆော့နေခဲ့တဲ့သူ။ ခင်ဗျားရဲ့ဘောလ်ပင်ဓာတ်မီးရော”

စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသော လေသံမျိုးမဟုတ်သည့်တိုင်အောင် စိတ်
ဓာတ်ကျနေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှခဲ့သော အသံတစ်သံက စိတ်ပျက်
ဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘောလ်ပင်ဓာတ်မီးကျိုးသွားပြီဗျ”

ထို့နောက် ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျသည့် အဖြစ်ထက် ဆိုးဝါးသော ဖြစ်
ရပ်ကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သော စကားထွက်လာသည်။

“ပြုတ်ကျရင် ကျိုးမှာပဲဆိုတာ ပေါ်လွင်သွားတာပေါ့။ ပြုတ်ကျရင် မကျိုး
ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာမှာ ဟစ်ကြွေးထားခဲ့တာဗျ”

“တော်ဗျာ”

မက်ကန်ဇီက စိတ်ကုန်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက်စိတ်လှုပ်
ရှားစွာပြောလိုက်သည်။

“ရပြီဗျရပြီဗျ”

သူသည် တံခါးချပ်ပေါ်မှာ လက်ကုပ်ရာချိုင့်ကွက်လေးကို စမ်းမိ၍ ဝမ်း
သာအားရ ဟစ်လိုက်မိသည်။ သူသည် အသက်မဲ့နေသော ဓာတ်လှေကား
မောင်းသမားပေါ်မှ ကိုင်းညွတ်၍ တံခါးရွက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ တံခါးရွက်က
သုံးပုံတစ်ပုံမှာ ပွင့်သွားပြီး နောက်လုံးဝကပ်သွားသည်။ ထိုမျှ လေဝင်ပေါက်
ဟသွားသည်ကပင် လတ်တလောအတွက် လုံလောက်ခဲ့သည်။ သို့သော်
ထိုအပေါက်ကြားမှ ထိုးထွက်၍ မရနိုင်ခဲ့သည်က အမှန်ပင်။ ဓာတ်လှေကား
ကျင်း၏ အုတ်ကြမ်းကြမ်းနံရံနှင့် ဓာတ်လှေကားကိုယ်ထည်မှာကား လက်ညှိုး
တစ်ချောင်းစာမျှသာ ကွာနေခဲ့သည်။ သို့သော် ဤဓာတ်လှေကားပျက်ကို
ဆွဲတင်ရန် မည်မျှကြာသည်ဖြစ်စေ သူတို့ လေပိတ်၍ သေတော့မည်မဟုတ်
သည်က အမှန်ပင်။

“ရပြီ ကိုယ်လူတို့။ ဒီထဲကို လေဝင်နေပြီ။ စိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး”

မက်ကန်ဇီက သူ့နောက်မှာ လူတို့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားကျင်းအထက်ဘက်မှ မီးလင်းနေသည်ဆိုပါလျှင် ဤ
အောက်အထိ အလင်းမရောက်ခဲ့ချေ။ ဓာတ်လှေကားကျင်းနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်အပေါက်သည် ဓာတ်လှေကားအတွင်းကအတိုင်း မှောင်မိန်းနေခဲ့သည်။

“ကျုပ်တို့အသံကို သူတို့ကြားပါတယ်။ ဘာဖြစ်မှန်း သူတို့ သိတယ်။ သံ
ကုန်ဟစ်နေလို့ကတော့ အပိုပဲ။ အရေးပေါ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချက်ချင်းဖွဲ့ပြီး ကယ်
ဆယ်ရေးလုပ်မှာပါပဲ။ ကျုပ်တို့ထိုင်စောင့်နေရုံပဲရှိတယ်”

မက်ကန်ဇီက ကျန်လူများကို ပြောလိုက်သည်။

မျက်နှာပုပ်သိုးသိုး လူထွားပင်ဖြစ်မည်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်
အောင် အော်ဟစ်နေခဲ့သောအသံက ဤအခါမှ ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် တိတ်သွားသည်။
တခြားသူတစ်ဦးထံမှ အဆက်မပြတ်ညည်းသံက ဆက်လက်ပေါ်ထွက်လာ
နေခဲ့သည်။

“ဘုရားရေး။ ငါ့လက် ငါ့လက် နာလိုက်တာ”

ထိုထက်မက နက်ပန်ရှိသော ဒုက္ခရာရင်၏ သက်မချသံကား အတော်
စောစောကတည်းကပင် သံသယဖြစ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခပ်

ဆိတ်သွားသည်။ ထိုသူ သတိလစ် (သို့မဟုတ်) အသက်ပျောက်သွားခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

မက်ကန်နီသည် ဓာတ်လှေကားမောင်းသမား၏ ခြေကားရား လက် ကားရား သဏ္ဌာန်ကို လှမ်းစမ်းလိုက်ပြီး နံရံနှစ်ခုကြားထောင့်ချိုးကို မှီလျက် သားဖြစ်အောင် အထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူသည် လပ်သွား သော ကြမ်းပြင်နေရာ ကွက်ကွက်တွင်ခူးတုပ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိရှိသူဟု သူ မယူဆမိချေ။ လက်တွေ့သမားဟုသာ ခံယူမိခဲ့သည်။

သူတို့အားလုံး တဒင်္ဂမျှ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကား ကျင်း၏ အထက်မှ အကြွင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေဟန်ရှိနေခဲ့၍ လူထွား ကြီးက ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်သွားဟန်ရှိခဲ့ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ကိုတစ်ညလုံး ဒီလိုပဲပစ်ထားတော့မှာလား။ ခင်ဗျားတို့ဘာထိုင် လုပ်နေကြလဲ။ ဒီထဲက မလွတ်ချင်ဘူးလား။”

သူက ငိုတော့မည့် ညည်းတွားသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်ဗျာ၊ အဲဒီလူ တိတ်သွားအောင် ပါးစပ်ပိတ်ရိုက် လိုက်စမ်းပါ”

မက်ကန်နီက စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သက်မရှိကသံပေါ်လာပြန်သည်။

“ငါ့လက်ငါ့လက်”

“ကျိုးသွားတာဖြစ်မယ်။ အနာသက်သာအောင် ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ တင်းတင်း ပတ်ထားပါလား။”

မက်ကန်နီက စေတနာသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အချိန်ကာလရပ်သွားဟန်ရှိခဲ့သည်။ အနေကျပ်လော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ၏ လှုပ်ရှားသံ၊ ညည်းတွားသံတစ်ချက်၊ စိတ်မရှည်စွာသက်ပြင်းချသံ။ အ ကြောက်ကြီးသူတစ်ယောက်၏တစ်ချက်တစ်ချက်အော်သံ။ စောင့်ဆိုင်း နေရ သည့်အဖြစ်၊ ချောင်ပိတ်မိနေသူတို့၏ သောကစိတ်တို့က မတော်တဆဖြစ် ဖျက်မှုထက်ပင် စိတ်ကို၍ ဒုက္ခပေးလာသည်။

“ကျုပ်တို့အားလုံးသေပြီ မှတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နေကြတယ် မှတ်တယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အဲဒီလိုမနေကြပါဘူး။ လုပ်စရာရှိသမျှကို အမြန်ဆုံး လုပ်နေကြမှာပါ”

မက်ကန်နီက ဖြေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်ကာလအထိ သူ မကြားမိသော အသံတစ်သံက မည်သူ့ကိုမျှ ရည် ခွယ်ပြောဟန်မရှိဘဲ ဆိုရွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေပါလိုက်မလာခဲ့မိတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

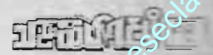
တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီဖုန်းကိုသာ ကျုပ်ပြန်နားမထောင်ခဲ့ရရင်၊ နောက်ပြီး ဖုန်းကလည်း ဖုန်းမှား။ အဲဒီဖုန်းသာ မလာခဲ့ရင် အရင်ဓာတ်လှေကားခေါက်နဲ့ ကျွန်တော် ဆင်းလာနိုင်ခဲ့မှာ”

မက်ကန်နီ၏ လက်ပတ်နာရီက မီးစုန်းဒိုင်ခွက်နှင့် လက်ပတ်နာရီဖြစ် သည်။ ဓာတ်မီးဘောလံပင်ကဲ့သို့ပင် သူ့လက်ပတ်နာရီကွဲသွားခဲ့လျှင်ကောင်း လေသားဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။ ယခုတော့ အတော့်ကို အာရုံပျက်စရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိနစ်နဲ့အမျှ သူ့မျက်လုံးက ထိုနာရီသို့သာ ရောက်နေခဲ့သည်။ အရိုက်ခန့်ကြာပြီဟု ထင်ချိန်တွင် နာရီကို လှမ်းကြည့်သောအခါ ငါးမိနစ် သာ လွန်သေးမှန်း တွေ့ရသည်။ သူသည် ထိုအကြောင်း တခြားသူတို့ကို မပြောမိချေ။ သူ အချိန်သိနိုင်မှန်း သူတို့သိသွားလျှင် “ဘယ်လောက်ကြာပြီ လဲ” ဟု ထပ်မနားမေးကြ၍ သူရူးသွားနိုင်သည်။

နာရီကိုပထမသူကြည့်မိချိန်မှနေ၍ နှစ်ဆယ့်နှစ်မိနစ်ခွဲကာလကြာသော အခါတွင်သူ့အပေါ်အဝင်ကျန်လူအားလုံးက ယောင်ကတမ်းနီးပါးအခြေအနေ ခြုံပြီးပြီးပြီဖြစ်သွားကြဟန်ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဓာတ်လှေ ကားအမိုးပေါ်သို့ လေးလေးလံလံ အရာတစ်ခုကျသံအသံမျိုး မပျော်လင့် သော အသံကြီးကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

မက်ကန်နီ ခုန်ထလိုက်သည်။ ပွင့်နေသောတံခါးပေါက်အဝမှနေ၍ ဓာတ် လှေကားကျင်းအုတ်နံရံကို ပါးအပ်ပြီး စက္ကူတစ်ရွက်စာမျှပါးလွှာသော ကြား သံခနရာ ထအော်လိုက်သည်။

“ဒီမှာဒီမှာ”

“ကျွန်တော်တို့ရောက်လာပါပြီ။ စိတ်အေးအေးထားပါ”

အသံတစ်သံက အထက်မှ ဆင်းလာသည်။

ထူသံနှက်သံမျိုးများ ထပ်ကြားရသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သတ္တုသံ ဘျိုင်းလာ စက်ရုံတစ်ရုံ မီးကုန်ယမ်းကုန် ခုတ်မောင်းနေသည့်အသံမျိုး ဓာတ် လှေကားတစ်ခုလုံး တုန်ခါနေဟန်ရှိခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားကျင်း၏ ကျဉ်း မြောင်းမှုကြောင့် အသံဗလံမှန်သမျှ လွန်းပျံ့ယှက်ထိုးပဲ့တင်နေခဲ့၍ ဆူညံနေ မှုတို့ကို ကျော်အောင် စကားမပြောဆိုနိုင်ခဲ့ချေ။

မဟာတပာပွင့်နေသော ဓာတ်လှေကားတံခါး အပြင်ဘက်ကျဉ်းမြောင်း သောနေရာလပ်တွင်အပြာရောင်လျှပ်မီးတောက်တစ်ပွင့်လုံဖြာသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ပွင့်၊ နောက်တစ်ပွင့်၊ အထဲတွင် အလင်းရောင် မဖြာသာနိုင်အောင်မင်လျင်မြန်စွာ ပျောက်သွားပြန်သည်။

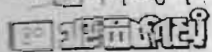
အက်ဆီတလင်းမီးတောက်များပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ကယ်ထုတ်ရန် အတွက် ဓာတ်လှေကားခေါင်မိုးတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓာတ်လှေကားကျင်းထဲတွင် မြေညီထပ်ထွက်ပေါက်ရှိခဲ့ပါလျှင် ဓာတ် လှေကားသည် မြေညီထပ်ကိုလွန်၍ ကျင်းအောက်ခြေအထိ ထိုးကျခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်။

မျက်နှာကြက်ကိုဖောက်၍ မီးတောက်တစ်ခုပွင့်ဖြာသွားသည်။ ထို့ နောက် နောက်တစ်ပွင့်။ ထို့နောက်တွင်မူ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံစံအရာထင် လာသည်။ သူတို့ထဲသို့ မီးတောက်မီးပွင့်များ တစ်ဝက်လောက်ကျလာသည်။ သူတို့မျက်နှာများကို တစ်မိနစ်ခန့် ပျူမြင်သာစေခဲ့သည်။

အသံဗလံက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ အသံနောက်မှ ထက် ကြပ်ပါလာသောတိတ်ဆိတ်မှုက နားကွဲလောက်အောင်ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ထို တို့အပေါ်တည့်တည့်မှ အသံတစ်သံက ဟစ်လိုက်သည်။

“အောက်က လူတွေသတိထား။ အပေါက်ဖောက်တော့မယ်။ မျက်စိမှိတ် ထားကြ။ နံရံတွေကိုကပ်နေ”

အသံဗလံက ထွက်လာပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်အနားပိုကပ်လျက် အသံ ပိုကျယ်လောင်လျက် အဆက်မပြတ်ရှိက်ခတ်နေမှုကြောင့် မက်ကန်ဒီ၏ သွားချင်းပင်ရှိက်ပြီး နာချင်ချင်ဖြစ်မိသည်။ ကယ်ဆယ်ခံရသည့်အဖြစ်က ဤ အောက်ထဲ ပိတ်မိနေသည့်အဖြစ်ထက် ဆိုးဝါးနေခဲ့သည်။ သူသည် ငယ်သံပါ အောင် အော်ဟစ်သံတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ “အိ လီနော အိလီနော” ဟုသော အသံမျိုး နှစ်ကြိမ်။ သို့သော် နားကွဲလှပတတ် ညံ့နေသည်။ အသံတောထဲတွင် သူ့အကြားကို သူမ မသေချာခဲ့နိုင်။

မီးပွင့်မီးတောက်လေးများက ရေတံခွန်ကဲ့သို့ တဖွားဖွားကျလာခဲ့သည်။ မက်ကန်ဒီက သူ့မျက်လုံးများကို သတိဖြင့် မှေးလိုက်သည်။ အခြားမီးပွင့်များ ကဲ့သို့ မီးပွင့်တစ်ပွင့်က အောက်သို့ဒေါင်လိုက်ကျမလာဘဲ ကန်လန်ဖြတ် ခြတ်သွားသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသလို ထင်မိလိုက်သည်။ နောက်ပြီးအရောင် အဆင်းကလည်း တစ်ဘာသာခြားပြီး လိမ္မော်ရောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အလင်း တစ်လှည့်အမှောင်တစ်လှည့် လူးယှက်နေမှုကြောင့် အမြင်မှားခြင်းဖြစ် သည်။ သို့မဟုတ် မီးသင့်နေသောသတ္တုစတစ်ခုလွင့်ကျလာပြီး ဓာတ်လှေကား မှန်ကို ကန်ပြီးလွင့်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု သူ ယူဆမိလိုက်သည်။

ဆူညံသံနှင့် မီးတောက်မီးပွင့်တို့ ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်။ ခေါင်မိုး ကိုဖောက်လိုက်သူတို့သည်သူတို့ဖြတ်လိုက်သည့်ခေါင်မိုးသတ္တုပြားအောက် မှ လူတို့အပေါ် အချပ်လိုက်ကျသွားမည်ကိုစိုး၍ ကုတ်နှင့်အပေါ်သို့ မတင် လိုက်ကြသည်။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်များအထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ရဲ သားတစ်ယောက်က ထိုခေါင်မိုးပေါက်ထဲမှနေ၍ သူတို့ထံသို့ ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။ သူ့နောက်မှနေ၍ ကြိုးများချပေးလိုက်ကြသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဘယ်သူ့အရင်တက်မလဲ။ ဘယ်သူ့အကဲရာအပြင်းဆုံးလဲ” သူက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ခိုနေသူများ၏ ခြေရင်းတွင် မလှုပ်မယှက်သဏ္ဌာန်သုံးခုကို မီးရောင်ဖြင့် မြင် ရသည်။ ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားက သူ့ကို မက်ကန်ဒီကျောပိုထားခဲ့ရာ ဓာတ်လှေကားထောင့်တွင် စာသမားပေသမား ပုံစံပေါက်သော ကိုင်းခွေများ

မှန်တပ်ဆင်ထားခဲ့သူကား ယခု မျက်မှန်ကင်းမဲ့စွာပင်။ (သူ့မျက်လုံး တစ်ဖက် အောက်ဘက်နားမှ ဟက်တက်ကွဲရာကြီးက သူ့မျက်မှန် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို ပြသနေခဲ့သည်) ဘေးတစောင်းလဲကျသတိလစ်နေခဲ့ သည်။ နံပါတ်တစ်ဆယ့်တစ်အထပ်မှနေ၍ ဓာတ်လှေကားကို တက်စီးခဲ့သော လူရွယ်ကမူ သူ့ပေါ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကန့်လန့်ဖြတ် မှောက်လျက်ကျနေ ခဲ့သည်။

“ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားက သေနေပြီ။ ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ဓ ဝေဒနာကင်းနေတယ်။ လက်ကျိုးနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကိုအရင် တင်လိုက်”

မက်ကန်ဒီက ကျန်လူတို့အတွက် ပြောရေးဆိုခွင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ ဆိုလိုက် သည်။

ရဲသားသည် မျက်နှာသွေးဆုတ်နေသော ကြွေးတောင်းဝန်ထမ်း၏ ချိုင်း အောက်မှနေ၍ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာလျှိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် အမိုးအပေါက်ဘက်သို့ အော်လိုက်သည်။

“ဆွဲတင်တော့ ဖြည်းဖြည်း။ သူဒဏ်ရာရထားတယ်”

ကြွေးတောင်းသူသည် ချုပ်ခံထားရသော ကြွက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခြေ ထောက်ကွေးလျက်သား ညည်းတွားရင်းဖြင့်ပင် မျက်နှာကြက်အပေါက်ထဲ တက်သွားသည်။

ဒုတိယလူမှာမူ သတိမေ့လျက်သား ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် စာသမား ပေသမားပုံစံပေါက်သူ။ နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးကွင်းဆင်းလာသောအခါတွင်မူ ရဲသားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲနေသော လူရွယ်၏ချိုင်းကိုလျှိုရန် သူ့ ညှိတ်လိုက်သည်။

“သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

မက်ကန်ဒီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သဏ္ဌာန်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ဖြတ်မေ လိုက်သည်။

“သူက သေနေပြီလေ။ သူ့ကို နောက်မှတင်လို့ရတယ်”

ရဲသားက တုံးတိတ်ဆိုလိုက်သည်။

“သေနေပြီဟုတ်လား။ ဟာဗာ ကျွန်တော်တို့ အောက်လိုပြုတ်ကျပြီး တော်တော်ကြာတဲ့အခါကျမှ သူ့အဖေလည်း ဓာတ်လှေကားနဲ့ မလိုက်လာခဲ့ တာ ဘုရားမတာပဲဆိုတဲ့ သဘောပြောတာကို ကျုပ်ကြားလိုက်ရသေးတယ်”

“အဲဒီလိုပြောခဲ့ပြီး အခု သေနေလို့ လဲရတယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်အလုပ်ကို ဆရာလုပ်နေတာလား။ ဒီလိုဒုက္ခကြားက ထွက်လာတာတောင်မှ ခင်ဗျားပုံ ကထောင်ထောင်ထောင်ထောင်ဖြစ်နေပါလား”

ရဲသားက ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ထားတော့ဗျာ”

မက်ကန်ဒီက အလိုက်သင့်လျော့ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူ ပထမကောင်း နေပြီးယခုသေနေပြီဆိုလည်း သူ့ကိစ္စမဟုတ်ဟုပင်ရင်ထဲက သတ်မှတ်လိုက် သည်။ နှလုံးအားနည်းသည့် ဝေဒနာသည်ဖြစ်လျှင်ဖြစ်မည်ပေါ့။

သူနှင့်ဓာတ်မီးဘောလိပ်သမားတို့သာလျှင် လုံးဝအဆီအခိုက်ကင်းသူ များဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဓာတ်မီးဘောလိပ်သမားသည် သူ့ပစ္စည်း၏ ဒဏ်မခံနိုင်မှုကို အလွန်စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် သူဘာဖြစ်ဖြစ် အရေး မခိုက်တော့ဟန်ဖြင့် နေခဲ့သည်။ သူ့ကို ဓာတ်လှေကားအမိုးပေါက်ထဲမှ ကယ် ထုတ်ချိန်မှာပင်လျှင် အလွန်ချဉ်စုတ်နေသော သံပရာသီးတစ်လုံးကို ကိုက်ခံ ခဲ့သူကဲ့သို့ သူ့ပစ္စည်းအကျိုးလေးကိုသာ တသသ စစ်ဆေးကြည့်နေခဲ့သည်။

သေသူနှစ်ဦးမှအပ ဓာတ်လှေကားပေါက်ထဲမှ နောက်ဆုံးထွက်လာခဲ့ သူမှာ မက်ကန်ဒီပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် လျှောတံခါးဖြုတ်ထားသော မြေညီ တပ်အပေါက်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုအထပ်အပေါက်ကား ဓာတ် လှေကားအမိုးအထက် လေးပေလောက်တွင်သာ ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ဓာတ်လှေကားကျင်းသည် ဓာတ်လှေကားအမြင့် တစ်ပြန်စာ သာသာလေးသာ နက်နေခဲ့သည်။ မြေညီထပ်နှင့် တဖြည်းညီစွာတွင် ဓာတ် လှေကားကျင်းကို ကျလက်စမသတ်။ ထိုသို့ဆက်နက်ရသည့်အကြောင်းကို သူနားမလည်ခဲ့ချေ။ ထိုသို့ မြေညီထပ်မှာပင် တန့်ထားပါလျှင် သူ့

ယခုကဲ့သို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပိနေခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့နေရာလက်မခံပေးလျှင် ဓာတ်လှေကား မြေညီထပ်သို့ဆင်းလာတိုင်း သူ့ကြိုးများဖြင့် ပိတ်ညပ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် အဆောက်အအုံကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ကိုရှင်းပြခဲ့သည်။

မြေညီထပ်စင်ကြယ်လမ်းတွင် လူနာထမ်းစင်များရှိနေခဲ့ပြီး သူနာပြုဆရာနှစ်ဦးက ကြွေးတောင်းဝန်ထမ်းနှင့် စာသမားအသွင်ရှိသူတို့ကို ရှေးဦးသူနာပြုနည်းဖြင့် ပြုစုနေရမည်ကို တွေ့ရသည်။ လူကြမ်းပုံပေါက်သောလူထွားမှာမူ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေဆဲဖြစ်သောကြောင့် သူနာခေါင်းဝ ဂျုံဆေးပေးနေခဲ့ရသည်။ သူနာပြုတစ်ယောက်က သူ့အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်မည်ဟု ဆိုသောကြောင့်သာလျှင် မက်ကန်ဒီက ကြည့်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူနာပြုကလည်း သူသိနေသောအချက်ကိုသာ ပြောလိုက်သည်။ သူ ဘာမျှမဖြစ်ဟု သူသည် တာဝန်ကျရအရာရှိအား သူနာမည်နှင့် သူ့လိပ်စာပေးလိုက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ပေါက်သည့် လှေကားထမ်းများအတိုင်း လျှောက်တက်သွားခဲ့သည်။ ဤနည်းဟောင်းလမ်းဟောင်းလှေကားဖြင့် တက်ဆင်းရခြင်းက ကောင်းပေသေးတော့သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အလိုလို မှတ်ချက်ချမိလိုက်သည်။

အဆောက်အအုံ၏ ဧည့်ဆောင်တွင်ကား လူတို့ ပြတ်သိပ်နေခဲ့သည်။ သူသည် သူမည်မျှဒဏ်ရာရနေပါကြောင်း၊ မည်မျှလျော်ကြေးရနိုင်ပါကြောင်း အသည်းအသန်လိုက်ပြောခြင်းဖြင့် အမှုရှာရန်ကြိုးစားနေသော ရှေ့နေနှင့် ဦးကို ခါထုတ်လိုက်သည်။

“အမှုကောင်းကောင်းဆင်ပြီး လျော်ကြေးတောင်းရင် ခင်ဗျားထောပြီဗျ” ရှေ့နေစကားကို မကြားဟန်ပြုပြီးနောက် သူမိန်းမထံကို တယ်လီဖုန်းရံလေးတစ်ရံမှနေ၍ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ စိတ်ပူစရာ သတင်းကြားရလျှင် အပူနည်းသွားစေရန်သာ။ နောက်အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာကို ကျောခိုင်း၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့နောက်ဆုံး ရိုးတိုးရိပ်တိမ်ခြင်လိုက်မိသည့်အချက်ကား ဖွေးဖွေးဖြူနေသော နှုတ်ခမ်းမွေး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်းတည်းအသွင်ပေါ်လွင်နေသောသူ။ ဓာတ်လှေကားထိ

တွင် သေဆုံးကျန်ခဲ့သောလူရွယ်၏ဖခင်။ သူသည် လက်လှမ်းမီသမျှ ရဲများကို ချောင်ပိတ်လျက်မေးပြီးမေးရင်း မေးနေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်သားရော။ ကျွန်တော့်သားကို ဘာလို့ အပေါ်ပြန်ခေါ်တင်မလာကြသေးတာလဲ”

သို့သော် သူတို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံကမှ အဖြေတုံ့ပြန်မရခဲ့ချေ။ ထိုအဖြေမရခြင်းကပင် အဖြေဖြစ်နေခဲ့သည်။

နောက်လေးရက်အကြာ သောကြာနေ့၊ ညနေစာစားပြီးချိန်တွင် အိမ်ရှေ့လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံမြည်၍ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“မက်ကန်ဒီ မဟုတ်လား။ တနင်္လာနေ့ညက ဓာတ်လှေကားပျက်ထဲမှာ ခင်ဗျားပါခဲ့တယ်မဟုတ်လားဆရာ”

“ပါခဲ့ပါဗျာ”

မက်ကန်ဒီက မချီပြုံးပြုံး၍ ဖြေလိုက်သည်။ မှန်ပါ။ သူပါဝင်ခဲ့သည်ပေါ့။

“ကျုပ် ရဲဌာနချုပ်ကပါ။ ဆရာ့ကို နည်းနည်းမေးမြန်းချင်လို့ပါ။ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ ပါဝင်ပတ်သက်သမျှ လူတွေကို ကျုပ်ကလိုက်ပြီး တွေ့ဆုံမေးမြန်းနေတာပါ”

“လာလေ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦး”

မက်ကန်ဒီက စိတ်ဝင်စားစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်က ဖျက်သည်ကိုလည်းကောင်း။ အဆောက်အအုံစည်းမျဉ်းဖောက်ဖျက်မှု တစ်ခုခုကိုလည်းကောင်း သူတို့နှစ်ဦးနေကြသည်ဟု မက်ကန်ဒီ ပထမတွက်ဆမိလိုက်သည်။

“ဓာတ်လှေကားပျက်ကျတာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ပုံ ပေါက်လား”

“အဲဒီဘက်ကတော့ ထင်စရာမရှိပါဘူး။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ အသက်ပျောက်နေခဲ့တဲ့လူရွယ်၊ ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်၊ ဝက်စလီဟာဒ်ဒက်က၊ သူ့အလောင်းကို မူခင်းဆရာဝန်က ဝစ်တော့နာလုံးသားထဲမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်တွေတယ်”

တုန်လှုပ်သွားသော မက်ကန်ဒီသည် လေတစ်ချက်ပင် ချွန်လိုက်မိသည်။

“ဂျူး ကျုပ်တို့အားလုံး အဲဒီထဲမှာ ပိတ်မိနေတုန်းမှာ သူ့ကိုတစ်ယောက်ယောက် ပစ်သတ်လိုက်တယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုလိုချင်တာလား”

ရဲစုံထောက်သည် မကြည်ဟန်မပေါ်စေရန် ချုပ်ထိန်းလိုက်ပြီး သူမေးမြန်းစစ်ဆေးခံရန် ရောက်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အမူအရာဖြင့် အရိပ်အယောင်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို သိခဲ့သလား”

“ကျုပ်ဘဝမှာ သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီအခင်းဖြစ်တဲ့ည ဓာတ်လှေကားပေါ်တက်လာတဲ့အချိန်အထိ သူ့ကို မမြင်ဘူး။ မသိခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ သူ့နာမည်ကို သိနေပါပြီလေ။ နောက်တစ်နေ့သတင်းစာမှာ ဖတ်လိုက်ရတာကိုး။ အဲဒီကာလကတော့ မသိခဲ့ဘူးပေါ့”

စုံထောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာသေနတ်သံလို အသံမျိုးကြားမိသလား”

“မကြားမိပါဘူး။ အက်ဆက်တလင်းမီးတိုင်တွေနဲ့ အပေါက်မဖောက်ခင် အထိပေါ့။ အဲဒီနောက်တော့ ဘာသံမျှ မကြားနိုင်ခဲ့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလင်းဘန်းတစ်ချက်တော့ မြင်လိုက်ရတယ်။ မီးတောက်တစ်စက အပေါ်ကနေ အောက်ကို ကျမလာဘဲ ကန့်လန့်ဖြတ်ပြေးသွားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ အရောင်ကလည်း လိမ္မော်ရောင်”

စုံထောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ တခြားသူနစ်ယောက်လည်း အဲဒီမီးပွင့်ကို မြင်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒါ သေနတ်ပစ်ချက်အမှန်ပဲ။ သေနတ်မီးပွင့်သွားတော့ သေနတ်ပစ်လိုက်သူရဲ့မျက်နှာတွေဘာတွေလင်းထိန်သွားတာ မရှိခဲ့ဘူးလား”

“မရှိခဲ့ဘူး။ ပိန်းပိတ်အမှောင်နဲ့ အဲဒီ အမိုးဖောက်ရာက ကျတဲ့မီးတောက်မီးပွင့်တွေကြားထဲမှာ မျက်စိထဲ မီးပန်းတွေလို့ ချာချာလည်နေခဲ့တယ်”

မက်ကန်ဒီက ဆိုလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် တွေးတွေးဆဆဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အတော်မဟုတ်တဲ့ကိစ္စပဲဗျ။ လူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီအချိန် အဲဒီနေရာရွေးပြီး လုပ်မှာလဲ”

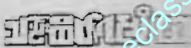
“အတော်မဟုတ်တဲ့ကိစ္စပါဗျ။ အဘိုးကြီး ဟင်ဒက်ကာက ဒီကိစ္စကို သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဆိုတဲ့ အရောင်လေးခြယ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ။ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေတုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ မှုခင်းဆရာဝန်က ဒီလိုပဲမြင်မယ်။ အဘိုးကြီးဟင်ဒက်ကာကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက်မျှကို သူ့သားနဲ့ သိကျွမ်းသူရယ်လို့ ထောက်မပြနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘနလာနေ့ညနေ ၆ နာရီအခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မတိုင်ခင်အထိ မြင်ဖူးတော့မှ မြင်မရှိပေါ့။ သေနတ်ကတော့ အဲဒီကောင်လေးရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပဲ။ လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်တာ။ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်တော့ သေနတ်ပါခဲ့တယ်။ သူ့အလောင်းကို မလိုက်တော့ သေနတ်ကို အောက်မှာတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သေနတ်ပေါ်မှာလည်း သူ့လက်ဗွေရာပဲရှိခဲ့တယ်။ အမှုစစ်ဆရာဝန်ကလည်း ဒဏ်ရာကိုတွေ့ပစ်ချက် ဒဏ်ရာလို့ တွေ့ရတယ်။ ကျည်ဝင်ပေါက်ပတ်ပတ်လည်မှာ ယမ်းလောင်ချက်တွေပဲ”

“ကျုပ်တို့အားလုံးစုပြုံနေခဲ့တော့ ဘယ်လိုပဲပစ်ပစ် အနီးကပ်တော့ ပစ်မှတ်ဖြစ်မယ်”

မက်ကန်ဒီက ကန့်ကွက်ရန် ကြိုးစားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

စုံထောက်ကမူ သူ့စကားကို ခါထုတ်လိုက်သည်။

“ယမ်းငွေ့စစ်ဆေးချက်အရတော့ သူ့လက်ညှိုးကပဲ သေနတ်မောင်းကို ညှစ်ခဲ့တာကို တွေ့တယ်။ တခြားသူတွေကို အဲဒီအချိန်က အဲဒီလို စစ်ဆေးမှု မပြုခဲ့တာမှန်ပေမဲ့ သေနတ်ထဲက ကျည်တစ်တောင့်ပဲ ပစ်ခဲ့တာရယ်။ တခြားသေနတ်တစ်လက်တလေမျှ မတွေ့ခဲ့တာက သိပ်အလေးထားစရာမလိုဖြစ်စေခဲ့တယ်လေ။ ကျည်ဆန်က အဲဒီသေနတ်ထဲကပဲ ထွက်ခဲ့တာလို့ ကျည်ဆံပါရဂူက ပြောခဲ့တယ်။ ချာတိတ်က နည်းနည်းအက်ဆတ်တဲ့၊ စိတ်နာမငြိမ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ အဲဒီ ဓာတ်လှေကားပျက်ထဲမှာ စိတ်ကယောက်ကယက်ကျိတ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီး စိတ်မနိုင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်တာပဲ”

ဒါပေမဲ့သူ့အဘိုးကြီးကတော့ သူ့သားက စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့တယ်။
ချစ်စရာဇနီးမယားလည်းရှိနေခဲ့တယ်။ သူ့မယားဟာ ကိုယ်ဝန်တောင်လွယ်
ထားပြီးပြီ။ သူ့သားအနေနဲ့ ဘဝမှာ နေပျော်စရာကြီးပဲလို့ တစ်ဖက်က
ဆိုနေတယ်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူက ကယ်ဆယ်မယ့်သူတွေက
ဓာတ်လှေကားကို ဖောက်နေတဲ့အချိန် ကယ်ခံရဖို့ လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ
သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရမှာလဲ။ ဘာလို့ စောစောကတည်းက သတ်မသေတာ
လဲ”

မက်ကန်နီက ကန့်ကွက်စကား ခပ်ဝါးဝါးဆိုလိုက်သည်။

ရဲစုံထောက်ကမူ မက်ကန်နီနှင့် စကားလက်စပြတ်ပြီဟု ယူဆသည့်ပုံစံ
မျိုးဖြင့်ထိုင်နေရာမှထလိုက်သည်။ သို့သော်အိမ်ရှေ့တံခါးသို့လျှောက်ရင်းဖြင့်
သူ့ကို အသိပညာဖြန့်ဝေပေးနေဟန်ဆိုလိုက်သည်။

“လူတွေက လျှပ်တစ်ပြက်မှာ စိတ်ဖောက်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအောက်
မှာမိနစ်နှစ်ဆယ် နာရီဝက်လောက်ပိတ်မိနေပြီး တဖြည်းဖြည်းစုဝေးလာချက်
ကပေါက်ကွဲတာ။ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေတဲ့သူ စိတ်ဖိစီးနေတဲ့သူကို
အသံဗလံတွေက ဘယ်လိုဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုတာကို စိတ်ပညာရှင်တိုင်း
ပြောပြနိုင်တယ်။ အဲဒီ မီးသေနတ်တွေရဲ့ အသံတွေက မောင်းဖြတ်ပစ်လိုက်
နိုင်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်တာ။ စိတ်
မှန်မှန်နဲ့ မတွေးနိုင်တော့ဘူးလေ။ မိန်းမရှိတာတို့ ကလေးရှိတာတို့က ပိုလို့
တောင် စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ နောင်ကြိုးမရှိတဲ့သူ
တာဝန်မရှိတဲ့သူဟာ အရေးပေါ်အခြေအနေမှာ ပိုပြီး သွေးအေးလေ့ရှိတယ်”

“အင်း ခင်ဗျားပြောတော့ ကျွန်တော်ပညာတိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်
အတွက်ကတော့ အသစ်အဆန်းစကားပဲ။ ကျွန်တော်က သောက်ရေစစ်အိုး
တွေ လောက်ပဲသိတယ်”

“ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ ကောက်ချက်မှန်ဖို့က ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ။ ကိုင်း
ကောင်းသောညချမ်းပါမစွတာ မက်ကန်နီ”

ဖုန်းတစ်ဖက်မှ အသံက ဆိုလိုက်သည်။

“မစ္စတာမက်ကန်နီပါလား။ ဒါလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကြာ ဩဂုတ်လမှာ
မြစ်ဖွားခဲ့တဲ့ ဓာတ်လှေကားပြုတ်ကျမှုမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ မစ္စတာစတီဗင်မက်ကန်
နီပါလားခင်ဗျာ။ သတင်းစာက ဖော်ပြတဲ့လိုပဲစာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မက်ကန်နီပါပဲ”

“အော် လာမယ့် စနေနေ့ညနေ ခုနစ်နာရီတိတိအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်
မှာ ကျင်းပမဲ့ ညစာစားပွဲကို လာတက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မက်ကန်နီသည် နံရံကပ်မှန်ထဲမှ သူ့ရုပ်သွင်ကိုသူ မျက်မှောင်ကုတ်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို အရင်ပြောပြရင်မကောင်းဘူး
လား”

“အို ဆောရီးပဲဗျာ။ ပြောပြီးပြီလို့ ကျွန်တော်မှတ်နေတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်
နာရီလောက်ကတည်းက ကျွန်တော်အခုလိုဖုန်းဆက်ဖိတ်နေခဲ့တော့လည်း
မသိရဘူး။ ကျွန်တော် ဟယ်ရီးလ်ဟဒ်ဒက်ကာပါ။ ဟဒ်ဒက်ကာသွင်းကုန်ထုတ်
ကုန်ကုမ္ပဏီရဲ့ဦးစီးပါ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော့်သား
လည်း ပါခဲ့ပါတယ်။ သူ့အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပါတယ်”

“အို...”

မက်ကန်နီ အာမေဩတ်ပြုလိုက်သည်။ ယခုမှ သူ့အမှတ်ရသည်။ သင်
သပ်ရပ်ရပ် တိဖြတ်ထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနှင့် လူအုပ်စုထဲတွင် ရပ်
လျက် ကြုံသမျှရဲတို့ကို အသည်းအသန်လိုက်မေးမြန်းနေသူ ပုဂ္ဂိုလ်။

“လာမယ့် စနေနေ့ညနေ ၇ နာရီမှာ ခင်ဗျားကို မျှော်လင့်လို့ရမလား။ မစ္စ
တာမက်ကန်နီ၊ ကျွန်တော့်လိပ်စာကတော့...ပတ်အေဗင်းနယူးပါ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်သဘောမပေါက်နဲ့
ဘာလို့ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း ရွေးထုတ်ရတာလဲ”

ဟိတ်ဟန်ကြီးသမားမဟုတ်သော မက်ကန်နီသည် ထိုသို့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
တို့၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို တမက်တမောပြုရန်အကြောင်းမမြင်ဘဲ အရိုးခံအ
ရိုးခံနိုးစင်းစင်းပြောလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟဒ်ဒက်ကာက စိတ်ရှည်လက်ရှည်စကားချိုချိုဖြင့်ပင် တုံ့ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကို ကျွန်တော်ရွေးထုတ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မစ္စတာမက်ကန်နီ။ ကျွန်တော့်သားနဲ့အတူ အဲဒီညက ဓာတ်လှေကားပေါ်မှာပါခဲ့တဲ့ သူတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ဖိတ်ကြားပြီးပါပြီ။ သူတို့အားလုံး အဲဒီစားပွဲကို တက်ရောက်ဖို့သဘောတူကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကြိုတင်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဒီညဉ့်ခံပွဲပြုလုပ်နေတာ အဲဒီရက်ညဉ့်ချက်နဲ့ပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ။ ကျွန်တော်သားကတော့ နှစ်သက်စားစားမရသေးခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်တစ်နေ့မနက် ဇောဇောအချိန်မှာပဲ သူ့ဇနီးသည်ဟာ ကလေးမီးဖွားရင်း မီးတွင်းမှာ မိခင်ရော ကလေးပါသေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး ကျွန်တော် ဆီပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က သုံးမကုန်စားမကုန်အောင် ငွေကြေးတွေပေါကြွယ်နေတဲ့ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ မိတ်ဆွေမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်အထီးကျန်အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခု ပေါက်လာတယ်။ ကျွန်တော်သားနဲ့အတူ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုကို အတူတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ လူငါးဦးကို စုဝေးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်လို့”

တစ်ဖက်မှအသံသည်ထိုနောက်ဆုံးစကားခေါင်းထဲနက်နက်ဝင်ရောက်သွားစေရန် အချိန်ပေးသည်ကဲ့သို့ ခဏတန့်သွားပြီးနောက် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားကျွန်တော့်အိမ်ကိုစနေနေ့ညနေညစာစားဖို့လာခဲ့ရင်ကျွန်တော်အရေးကြီးတဲ့ ကြေညာချက်တစ်ခုပြုလုပ်တာကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားရောက်လာခဲ့ရင် ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးမယုတ်တန်ပါဘူးလို့မှတ်တယ်”

မက်ကန်နီသည် သူ၏ သောက်ရေစစ်ဘူး အရောင်းသမားလစာကို သူ့စိတ်အာရုံဖြင့်မှန်းဆတွက်လိုက်သည်။ ယခင်အခါခါပြုစဉ်ကြုံရသည့်အတိုင်း ပင်ကျေနပ်ဖွယ်မဟုတ်ဟုခံစားမိလိုက်ပြန်သည်။ သို့ဖြင့်သူသဘောတူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

စနေနေ့ညနေ ခြောက်နာရီအချိန်အထိပင် သူဆိုနေမိခဲ့သည်။

“ဒီလူစိတ်မမှန်ဘူးမှတ်တယ်။ ဘယ်အခါဘယ်ကာလမျှ သူမသိခဲ့သလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်မသိကြတဲ့ လူငါးယောက် ကြံဖန် နောက်ချက်တစ်ခုများလားမသိဘူး”

“ရှင်အဲဒီလို ယူဆရင် အဲဒီစားပွဲမသွားနဲ့ပေါ့”

သူ့ဇနီးသည်က သူ၏နက်ပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝက်မှင်ဘီးဖြင့်တိုက်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲလို့ သိချင်စိတ်တော့ ငါဖြစ်နေတယ်။ ဘာဇာတ်ဖန်တာလဲလို့လေ”

တံခါးဝသို့ ရောက်သောအချိန်တွင်မူ သူ့ဇနီးသည်က နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ကြ စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“စတိတ်ရှင် ဇာတ်ရှင်နိုင်မှန်း ကျွန်မသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီကိစ္စကို ဘဝင်မကျရင် တခြားသူတွေလည်း ရောက်မလာခဲ့ရင်ပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဆက်မနေနဲ့နော်”

မက်ကန်နီက သူ့မယားစကားကို ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းပြောမှပဲ ငါ ဟိုအသံတိတ်ခေတ်က ရုပ်ရှင်ထဲက လူရိုးလူအလေးတွေလို ခံစားရမလိုဖြစ်နေတယ်။ ကြီးကျယ်တဲ့ အခမ်းအနားကြီးတစ်ခုကို ဘက်ဖို့ တစ်ဖက်က ဖိတ်လို့သွားတက်ခါမှ ဗီလိန်နဲ့ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတဲ့ဇာတ်မျိုးလေ။ မပူပါနဲ့အချစ်ရယ်။ အဲဒီညဉ့်ခံပွဲမှာ ဘယ်သူမျှမရှိရင် ကိုယ်ချာခနဲ လှည့်ပြီးပြန်လာခဲ့မယ်စိတ်ချ”

အဆောက်အအုံမှာ ပတ်ခံအဝင်နယူးလိပ်စာဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ထိုရင်ပြင်အလွန် သီးသန့်လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုပေါ်တွင် တည်ရှိခဲ့သည်။ တစ်ထပ်လျှင် တစ်ခန်းကျသာရှိသော အလွန်အလွန်သီးသန့်ကျသော အိမ်ရာစခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံ၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ မက်ကန်ဒီက မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မစ္စတာဟယ်ရီးလ်ဟဒ်ဒက်ကာက ဘယ်အထပ်မှာပါလဲ။ ကျွန်တော် နာမည်စတီဝင်မက်ကန်ဒီပါ”

ဧည့်ဆောင်ဝန်ထမ်းက နာမည်ငါးခုပါသော လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာရင်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်ကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ နာမည်လေးခုကို ခဲတံဖြင့် ခြစ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ယခု နောက်ဆုံးအမည်ကို ခဲတံဖြင့် ခြစ်၍ပြောလိုက်သည်။

“အပေါ်တည့်တည့်တက်သွားပါ မစ္စတာမက်ကန်ဒီ။ တတိယထပ်ပါ”

ဓာတ်လှေကားဝမှနေ၍ အမှုထမ်းတစ်ယောက်က သူ့ကို အမည်နှင့်တကွ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်၍ သူ့ဦးထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ဤနေရာ၏ နေအင်အား အရိပ်အယောင်သည်ပင်လျှင် မည်သူ့ယုံကိုးစိတ်ကိုမဆို ပြည့်ဝစေနိုင်သည်။ ဤသို့ အဆင့်အတန်းတွင် နေထိုင်သော လူစားတို့သည် သူစိမ်းသက်သက် လူငါးဦးကို ညစာစားပွဲဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီး ကွယ်လွန်သူသား၏ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ခွဲဝေပေးနိုင်သော လူစားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ဤမျှကို ထမင်းစားရေသောက်ကဲ့သို့ သဘောထားနိုင်သူများဖက်ဖြစ်သည်။

ဟဒ်ဒက်ကာသည် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘိုလင်းခန်းမတစ်ခုကဲ့သို့ နှစ်ပိုင်းခြားသော အလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့ကို အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးပုံရိပ်နှင့် ယှဉ်လျှင် အတော်အိုစာသွားပုံပေါက်နေခဲ့သည်က အမှန်ပင်။ သူသည် ပရုံးအနည်းငယ် ကိုင်းနေခဲ့သည်။ ခါးအတော် ပိန်သွယ်နေခဲ့သည်။ သောကကို ပြင်းစွာခံစားထားရသည့်ပုံပင်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းမွေးများက ပုံမပျက်။ တိတိရိရိသပ်သပ် ရပ်ရပ်ပင်။ ညစာစားပွဲတက် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီအောက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကော်လံပျော့အင်္ကျီအသစ်သည် ဆံပင်ဖွေးဖွေးဖြူပြီး ကတုံးဆံထောက် ပုံညှပ်ထားသည့်တိုင်အောင် နုပျိုပုံပေါက်စေခဲ့သည်။

ဟဒ်ဒက်ကာသည် အရမ်းဖော်ရွေလှိုက်လှပုံလည်းမရောက်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးအသွင်လည်း မပေါက်သောအနေနှင့် သူ့လက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် မစ္စတာမက်ကန်ဒီ။ ခင်ဗျားကို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အထဲကိုကြွပြီး တခြားသူတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦး။ စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် တစ်ခွက်တစ်ဖလားလေးသုံးဆောင်ပါဦး”

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေခဲ့ချေ။ အမျိုးသားလေးဦး အေးအေးလူလူထိုင်နေလျက်သား စိတ်တင်းရင်းနေမှု၊ အနေကျပ်အထိုင်ကျပ်မှုမရှိခဲ့ချေ။ အမျိုးသားကြီးများသက်သက်ဧည့်ခံပွဲများ၏ထုံးပင်။ အမျိုးသမီးများမပါသောကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်အသွင်ရှိသည်။

စာသမားဟန်ပေါက်သော ကန်ရှော၏ မျက်နှာပေါ်တွင်မူ သူ့မျက်မှန်ကျိုးစဉ်ကရခဲ့သော ဒဏ်ရာအနာရွတ်က ထင်းထင်းပေါ်နေခဲ့သေးသည်။ ကလေးပေါကြီးပုံစံပေါက်နေသော ဓာတ်မီးဘောလံပင်လုပ်ငန်းရှင် လမ်ဘတ်ကမူ ထို ဓာတ်မီးဘောလံပင်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ယခုအခါ အမျိုးသမီးအတွင်းခံပစ္စည်းလုပ်ငန်းလုပ်နေသည်ဟု မက်ကန်ဒီမမေးသည့်တိုင်အောင် မက်ကန်ဒီကိုပြောပြခဲ့သည်။ စက်ကိရိယာဆန်သောပစ္စည်းမျိုးစုံကို သူမကြံရွယ်တော့ဟု မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးနှင့် လူထွားကြီးကိုမူ ပရန်ဒါဂတ်၏ ဟု သိလိုက်ရသည်။ အလုပ်အကိုင်ကိုမူ ဖော်ပြခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ကြွေးတောင်းဝန်ထမ်းဖြစ်သော မက်ဂါမင်းကမူ ကြွေးတောင်းဝန်ထမ်း မဟုတ်ခဲ့တော့ချေ။ သူ့လက်ချောင်းတစ်ချောင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်အတုလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို လှည့်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။

“သူများအကြွေးလိုက်တောင်းပေးမနေတော့ဘူး။ ကိုယ့်အကြွေးပဲကိုယ်လိုက်တောင်းတော့တယ်”

မက်ကန်ဒီသည် စကော့စီစက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး တခြားသူတို့ကို သူလိုက်မီသလောက် ရှိသွားချိန်တွင်မူ အိမ်ဝန်ထမ်းစားပွဲထိုးသည် သူ့ကို သော့ပေါက်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်၍ ရေချိန်ကိုက်မကိုက်တွက်နေခဲ့သည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး နောက်ပြန်ထွက်သွားပေသည်။

“ကိုင်းကျပ်တို့အဓိကကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြရအောင်လူကြီးမင်းတို့”

ဟဒိဒက်ကာက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို အနေမကျပ်အောင် ဧည့်ဝတ်ပြုတတ်သည်က အမှန်ပင်ဟု မက်ကန်ဒီက တွေးလိုက်မိသည်။

ညစာစားပွဲပေါ်တွင်မိန်းမတို့ဆင်ယင်လေ့ရှိသကဲ့သို့အပယ်ကအရာများ မပါရှိခဲ့ချေ။ ခြောက်ဦးစာစားပွဲထက်တွင် ပန်းများလည်း အိုးမထိုးထား။ ဝ ယောင်းတိုင်များလည်း စိုက်မထား။ လှလှပပ စားပွဲခင်းလက်သုတ်ပဝါပကာ သနများ မတွေ့ရချေ။

“ကြိုက်တဲ့နေရာ ထိုင်လိုက်ကြဗျာ။ ထိပ်ကုလားထိုင်သာ ကျွန်တော့် အတွက် လပ်ထားလိုက်ပါ”

ဟဒိဒက်ကာက ဆိုလိုက်သည်။

လမ်ဘတ်နှင့် ကန်ဆောက စားပွဲတစ်ဖက်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ပရန်ဒါဂတ်စ်နှင့် မက်ဂါပင်က အခြားတစ်ဖက်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ မက်ကန်ဒီကမူ စားပွဲဖျားတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ သူတို့အိမ်ရှင်သည် သူပြုရန် ရည်ရွယ်သော ကြေညာချက်ကို စားပွဲပြီးမှ ပြုရန်လျာထားပုံခဲ့သည်။ ယင်းသည်ပင်လျှင် ကောင်းသောအစီအစဉ်ဟု မက်ကန်ဒီမှတ်လိုက်သည်။

ဟဒိဒက်ကာ၏ ဘဏ္ဍာစိုးပုံစံ လှုပ်ရှားနေသော အိမ်တော်ဝန်ထမ်းသည် သူတို့အားလုံး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ လျှောက်ခါးများကို ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်လေးမှာပင် ရပ်တန့်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ စားပွဲထိုးသည့်ကိစ္စကို အမျိုးသားတစ်ဦးက ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဟင်းအမည် များကလည်း လူပျိုအိမ်တွင် တွေ့ရသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ကင်းသော ဟင်းများ သာဖြစ်ခဲ့သည်။ အချို့ပွဲကား သာမန်မုန့်ပဲသွားရေစာမျှဖြင့် မပြီးချေ။ ဒိန်ခဲ၊ ကပိုင်ဇာအရက်ကို အပေါ်လွှာတွင်တင်ထားသော ကော်ဖီရည်တစ်ခွက်၊ နောက်ဆုံးတွင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း အဆီရစ် အရည်ရစ် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ် ခံစားရင်းလာလတ္တံ့သော ငွေကြေး။ သူတို့တစ်သက်မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ထက်သာသောငွေကို မျှော်လင့်ရင်း ဟဒိဒက်ကာ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရှုစောင့်စားမိကြသည်။ လောကကြီးကား မဆိုးလှချေတကားဟု

အားလုံးနှလုံးသွင်းမိနေခဲ့ကြသည့်အနေရောက်နေခဲ့သည်။

မက်ကန်ဒီဘဝင်မကျသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ရှိခဲ့သည်။ ဤသည် ကလည်း သူဌေးအိမ်များတွင် အိမ်ဖော်အိမ်စေသီးသန့်စားပွဲထိုးတို့နှင့်ဧည့် ဝတ်ပြုသည်ကို သူမကြုံဖူးသောကြောင့် သမားရိုးကျဖြစ်စဉ်လား၊ ဆန်းဆန်း၊ ပြားပြားဖြစ်စဉ်လား သူ နားမလည်မိခဲ့ချေ။

ထမင်းစားခန်း၏ တစ်ဖက်တစ်လျှောက်တွင်မူ တန်ဖိုးကြီးမဟော်ဂန် သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကောင်တာတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ သို့သော် စားပွဲထိုး သည်ထိုကောင်တာပေါ်မှနေ၍တည်ခင်းခြင်း၊ သို့မဟုတ်အစားအစာလှီးဖြတ် ခြင်းများ မပြုခဲ့ချေ။ အစားအစာကို တစ်ခုချင်းသီးခြား ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ အသားကင်ကိုလည်း ထိုသို့ပင် တည်ခင်းခဲ့သည်။ ကော်ဖီနှင့် ဝိုင်တို့နှင့်ပတ် သက်၍လည်း ထူးမခြားနားခဲ့ချေ။ မျက်ကွယ်တွင် ငွေထည့်ခဲ့ပြီး မျက်စိရှေ့တွင် ချပေးသောအခါကြွေခွက်အပြည့်၊ ဖန်ခွက်အပြည့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဤသို့တည် ခင်းသောကြောင့် စားပွဲထိုးအတွက် အလုပ်ပိုရှုပ်သလို စားပွဲသောက်ပွဲလည်း နှေးကွေးရသည်။ သို့သော် ဟဒိဒက်ကာ၏အိမ်တွင် ထိုသို့စားပွဲတည်ခင်း သည်ဆိုလျှင်လည်း သူနှည်း၊ သူရုပ်၊ သူ့လေး၊ သူထုံး ဘာပြော၍ရမည်တုံး။

သူတို့အားလုံးစားသောက်ပြီးစီး၍စီးကရက်ကိုယ်စီဆေးပြင်းလိပ်ကိုယ် စီဖြင့် ဖိမ်ကျနေခိုက် စားပွဲထက်မှ ကော်ဖီခွက်လွတ်များမှအပ ကျန်ပန်းကန် ခွက်ယောက်တို့ကို ရှင်းပြီးနောက်တွင် နော်ထက်ဟင်းလျာတစ်မည်အသွင် ပေါက်သော အမည်တစ်ခုကို စားပွဲထက်တွင် ချပေးလာသည်။ ငွေဖြင့်ပြုလုပ် ထားသော ခြေတံရှည်လေးတစ်လုံးနှင့် ချပေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

စားပွဲထိုးသည် အဖုံးပါသော ထိုခြေတံရှည်လေးကို စားပွဲအလယ်တည့် တည့်တွင် ချလိုက်သည်။ အလယ်တည့်တည့်ကျစေရန်အတွက် မျက်စိဖြင့် ချိန်ဆ၍ ကွက်တိချပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လေ့ရှိအဖုံးကို ဖွင့်လိုက် သည်။ လေ့ထဲတွင်မူ ပူတင်းဆန်ဆန် အဝါရောင်အနစ်များကို တွေ့ရသည်။ ထိုအနစ်များမှာ အပူငွေ့အမျှင်တန်းတက်နေခဲ့သည်။ စားပွဲထိုးမှ လူအားလုံး ၏မျက်လုံးများ ထိုနေရာဆီသို့ စုပြုံရောက်နေခဲ့သည်။

“ကောင်းကောင်းဖျော်ထားရဲ့လား”

ဟဒ်ဒက်ကာမေးမြန်းသည်ကို သူတို့ကြားလိုက်ရသည်။

“သေချာဖျော်ထားပါတယ်ဆရာ”

စားပွဲထိုးက ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါဆိုရပြီ။ အခန်းထဲ နောက်ထပ်လာစရာမလိုတော့ဘူး”

စားပွဲထိုးသည် သူဝင်ထွက်ခဲ့ရာ မီးဖိုဆောင်ကူးတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ကလန်ထိုးလိုက်သံကိုပါ သူတို့အားလုံး ကြားရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၊ မက်ဂါဗင်ဟု ထင်သည်။ သူက အသံညက်ညက် ကလေးမေးလိုက်သည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် မျှော်လင့်နေသေးဟန်ဖြင့် -

“ဘာတွေလဲဗျ”

“ဟိုဟာဒီဟာတွေပေါ့ဗျာ။ ကြက်ဥအကာတို့၊ ကြက်ဆူဆီတို့၊ နနွင်းခါးတို့ပေါ့ဗျာ။ ရောနှောမွှေနှောက်ထားတာ”

ဟဒ်ဒက်ကာက ခပ်လွယ်လွယ်ပင်ပြောလိုက်သည်။

မက်ကန်ဒီက ခပ်လှောင်လှောင်ဟန်ဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာအမည်တွေက အဆိပ်ဖြေဆေးဖော်နေတာကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဆိပ်ဖြေဆေးပါပဲ”

ဟဒ်ဒက်ကာက စားပွဲထိပ်မှနေ၍ သူ့ကိုမမှီတံမသုန်ဖြင့် ကြည့်လျက် ပြောလိုက်သည်။ သူသည် စားပွဲအောက်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတစ်ခု နှိပ်လိုက်ဟန်ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အိမ်တော်ဝန်ထမ်းက လျှော့တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမဝင်ဘဲ တံခါးကြားတွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဟဒ်ဒက်ကာက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါပေးထားတဲ့ သေနတ်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတံခါးတစ်ဖက်မှာရပ်နေ။ ဒီထဲက လူတစ်ယောက်မျှ အပြင်ထွက်မလာစေနဲ့။ ထွက်လာခဲ့ရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

လျှော့တံခါးက ပြန်ပိတ်သွားသည်။ အိမ်တော်ဝန်ထမ်းကိုကွယ်သွားသည်။ သို့သော် ကွယ်သွားခင်တွင်မူ မက်ကန်ဒီသည် ထိုသူလက်ထဲတွင် သတ္တုအရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟဒ်ဒက်ကာက စကားစတင်ဆိုလိုက်သည်။ သူ့အသံက မကျယ်လောင်။ ဒေါသထွက်နေဟန်လည်း မပေါက်ခဲ့ချေ။ သို့သော် သံမဏိကဲ့သို့ မာဆတ်ပြီး အကြင်နာကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်”

လူငါးဦးစလုံး၏ သက်ပြင်းရှိက်သံများ တစ်မြိုင်နက်တည်း ပေါ်သွားကြသည်။ သူစကားကို တုန်လှုပ်သွားကြသည်မဟုတ်။ သူစကားနောက်ကွယ်မှ ခြိမ်းခြောက်ရိပ်ကို ရိပ်ကဲဖမ်းမိ၍ဖြစ်သည်။

အားလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်ငြိမ်နေခဲ့ကြသည်။

ဟဒ်ဒက်ကာသည် ရှည်လျားသေးသွယ်သော ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို သောက်နေခဲ့သည်။ သူသည် မရုဏလက်ညှိုးမည်းမည်းကြီးဖြင့် သူတို့အားလုံးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်ကဲ့သို့ ထိုဆေးပြင်းလိပ်ဖြင့် သူတို့ကို ပိုညွှန်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့၊ ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက်က ကျုပ်သားကို သတ်ခဲ့ဘယ်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့မှာလို့ အတိအကျတင်ပြပါရစေ။ အဲဒီလို သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ အဲဒီပစ်သတ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်မခံရသေးဘူး”

ဟဒ်ဒက်ကာ၏ စကားတို့သည် ရေနက်ထိပ်ချလိုက်သော ခဲလုံးကဲ့သို့ ဂယက်များ အထပ်ထပ်ထွက်သွားစေခဲ့သည်။ ထိုဂယက်တွင် ကြောက်စရာ အရိပ်တို့ လွင့်ဝဲထွက်နေခဲ့သည်။

မက်ကန်ဒီက လေးကန်စွာ ဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကိုခင်ဗျား တရားရေးအာဏာပိုင်တွေရဲ့ အထက်က လို့ သတ်မှတ်နေတာလား။ မှုခင်းဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစစ်ချက်က စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတုန်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာဆို”

ဟဒိဒက်ကာသည် ကျာပွတ်နှင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ သူ့စကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုကျင်းပနေတာမဟုတ်ဘူး”

အတန်ကြာစကား တန်နေပြီးခါမှ သူသည် တိုးသော်လည်းပီသသဲကွဲ သောအသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကွပ်မျက်သုတ်သင်မှုတစ်ရပ်ပဲ”

အသက်ရှူကျပ်လောက်သော တိတ်ဆိတ်မှုတစ်ရပ်လွှမ်းလာပြန်သည်။ မက်ကန်ဒီသည် သူ့ကို ထိတ်လန့်စွာ ငေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ချောက်ချောက်ချားချားမဟုတ်။ ဓာတ်လှေကားပျက်ကျသည့်ညကထက် ပို၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ချေ။ စာသမားပုံစံပေါက်သော ကန် ရှေ့ကမူဘဝင်မကျသည့်မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။ မလိမ္မာသည့်တပည့် နှင့် ကြုံသည့်ဆရာကဲ့သို့။ ထိုမျက်နှာထားကြောင့် သူ့ပါးပြင်ထက်မှ အနာ ရွတ်ကပို၍ ထင်းနေခဲ့သည်။ မက်ဂါဗင်၏ အကြည့်မှာမူခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အသွင်၊ ကြောင်ကတိုးတစ်ကောင်တစ်ခုခုလုပ်ရန်စဉ်းစားနေဟန်မျိုး။ မျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုးလူထွားကြီး၏ မျက်နှာအရေးအကြောင်းများ ရှုံ့လိုက်မဲ့လိုက်ဖြစ်နေ ပုံအရဆိုလျှင်မူ သူ မကြာမတင်ကာလမှာပင် မိုးပြိုသလို ငိုချမည့်အသွင်။ လမ်ဘတ်ကမူ သူ၏နှာရိုးကို တဒင်္ဂဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး-

“ဒုက္ခောပဲ။ ကလပ်မသွားဘဲ ဒီလာမိတဲ့ အပြစ်ပဲ” ဟု ဆိုရွတ်လိုက်သည့် အသံမျိုးသူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟဒိဒက်ကာကမူ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် စကားတစ်ခွန်းတလေမျှ မပြောမိ သေးသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ အဲဒီလူ ဘယ်သူမှန်း ကျုပ်သိတယ်။ အဲဒီတရားခံကို ကျုပ်တစ်နှစ်လုံးလုံး စုံစမ်းခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူမှန်း ဒွိဟကင်းကင်း နှင့်ကျုပ်တပ်အပ်သိပြီ”

ဤသို့ပြောရင်းဖြင့်ပင် သူသည် သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြားများသူအလေးချိန်နှင့်သူ သူ့ကော်ဖီ ပန်းကန်ပြားထဲ ပြုတ်ကျသည်ကို ကြည့်နေလိုက်မိခဲ့သည်။

“ရဲတွေကတော့ ကျုပ်စကားကို လက်မခံဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ် သေတာပဲလို့အတင်းပြောခဲ့ကြတယ်။ ပထမအကြိမ်ကသက်သေအထောက် အထားတွေက သူတို့ ယုံလောက်အောင် မခိုင်လုံခဲ့ဘူး။ ခုလည်း ခိုင်လုံချင်မှ ခိုင်လုံမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ဟဒိဒက်ကာသည် စကားပြောဆိုရင်းပင်လျှင် ခေါင်းမောကြည့်လိုက် သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သားရဲ့အသက်အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးဆပ်မှု ကိုကျုပ်တောင်းဆိုတယ်”

သူသည် တန်ဖိုးကြီးသော အဋ္ဌင်ပုံစံနာရီတစ်လုံးကို သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲ မှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ထားလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ အခု ညကိုးနာရီရှိပါပြီ၊ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ကြာလှတစ် နာရီအတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက် သေဆုံးလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ သီးခြားဧည့်ခင်းကျွေးမွေးခဲ့တာ သတိ ပြုမိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအားလုံးထဲမှာ ဟင်းပွဲတစ်ခုတည်းက အဆိပ် ပါတယ်။ ခု ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ထိုင်နေချိန်မှာ သူ့ရဲ့အစွမ်းကိုပြနေတယ်”

သူသည် သူတို့အားလုံးနှင့် တပြေးညီအကွာအဝေးတွင် တည်ရှိသော ငွေလုံကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အဖြေကအဲဒီမှာပဲ။ အဆိပ်ဖြေဆေးကအဲဒါပဲ။ ကျုပ်ကကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဥပဒေအထက်က ပါးကွက်သားအနေနဲ့ တင်မြှောက်ဖို့ မရည်ရွယ်ဘူး။ လူသတ်သမားကသူလမ်းသူရွေးပါစေ။ ဖြေဆေးကိုသူ့ဘာသာသူလက်ကင်း ပြီး ခင်ဗျားတို့အားလုံးရှေ့မှာ တရားခံအဖြစ် ပေါ်လွင်ပါစေ။ ဒါမှမဟုတ် သက် သေအထောက်အထားနှင့် အတိအကျ တရားစွဲလို့မရလို့ သီးသန့်စီရင်ကွက် မျက်ခွဲရတဲ့အဖြစ်ကို ဖြောင့်ချက်မပေးဝန်မခံ သူ့ဘာသာသူ တိတ်တဆိတ် ခံသွားပါရစေ”

သူတို့အားလုံး၏စိတ်ထဲမှမေးခွန်းကိုလမ်ဘတ်ကအသံထွက်မေးလိုက် သည်။

“ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားတရားခံအမှန်ကိုအဆိပ်တိုက်ခဲ့မှန်သေချာပါရဲ့လား”

“ကျုပ် လုံးဝမမှားခဲ့ပါဘူး။ စားပွဲထိုးကို သေချာသွန်သင်ထားခဲ့ပါတယ်။ လူသတ်သမားကလွဲလို့ ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်တလေမျှ ဘေးမသင့်ပါဘူး”

လမ်ဘတ်သည် ဤစကားမှစိတ်ဖြေစရာတွေ့ဟန်မရှိခဲ့ချေ။

“ခုမှလာပြောတယ်။ အစာတစ်လုတ်ချေဖို့အတော်မကောင်းတဲ့နည်းပဲ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါဗျာ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ချောက်ချောက်ချားချား အော်လိုက်သည်။

“မိနစ်နှစ်ဆယ်အချိန်ရှိသေးသည်။

ဟဒ်ဒက်ကာသည် ရေဒီယိုပေါ်မှ အချိန်နာရီကြေညာချက်ပေးသံတမျှ အသက်မပါသော လေအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မက်ကန်ဇီက အမျက်ဒေါသကင်းမဲ့သော လေအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်တာ ရူးနေလို့ဖြစ်မယ်သိလား”

“ခင်ဗျားမှာ သားမရှိဘူးလား”

ဟဒ်ဒက်ကာက တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

မက်ဂါဝင် ပေါက်ကွဲသွားဟန်ရှိသည်။ သူ့ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ ဝုန်းခနဲ တွန်းပြီး ထလိုက်သည်။ အသံအစ်အစ်ဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားမယ်ဗျာ”

တံခါးရွက်နှစ်ခုသည်နှစ်လက်မခန့်ညက်ညက်လေးပွင့်သွားပြီးသေနတ်ပြောင်းဝမည်းမည်းလေးက ဖြူလာသည်။

“အဲဒါမှာ ရပ်နေတဲ့သူ ပြန်မထိုင်ရင် သူ့ကိုပစ်ချလိုက်”

ဟဒ်ဒက်ကာက ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

မက်ဂါဝင်သည် ကျာပွတ်စာမိလိုက်သည်။ ခွေးဆိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကုပ်ကုပ်လေးပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ တံခါးရွက်သည် ဆံချည်တစ်မျှင်စာမျှသာ ဟတော့သည်အထိ ပြန်စေ့သွားသည်။

“အော် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာမှာ နေနေရတဲ့အတိုင်းပါပဲလားနော်”

မျက်နှာပိုင်းဝိုင်းနှင့် ကလေးပေါကြီးအသွင်ပေါက်နေသော လမ်ဘတ်က ညည်းလိုက်သည်။

“ဆယ့်ရှစ်မိနစ်”

စားပွဲထိပ်မှ အသံက ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပန်ဒါဂတ်စ်သည် ရုတ်တရက် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ရှုံးလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်လက်နှစ်ဖက်ယှက်တင်ပြီး နဖူးအပ်လိုက်သည်။ အသံကျယ်လောင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် လွှတ်ပေး။ ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး”

စားပွဲတစ်ဝိုက်မှ မသတိအရိပ်များ လျှံသွားသည်။ သူ့စိတ်မနိုင်ချုံးပွဲချလိုက်၍မဟုတ်။ သူ့လိုလူဤသို့ပြုမည်ဟုထင်စရာမရှိ၍ဖြစ်သည်ဟုမက်ကန်ဇီက အကဲဖြတ်လိုက်မိသည်။ လူသတ်သမားဖြစ်လျှင် လမ်ဘတ်လိုလူက ဖြစ်သင့်သည်။ သူ့ရှုပ်လက္ခဏာက လူသတ်သမားရုပ်လက္ခဏာ။ သို့သော် လမ်ဘတ်ကလည်း သူ့မှာ ပြဿနာနှင့်၊ သူ့ခွေနှင့်၊ သူ့ခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရှင်ဘတ်ကို သူ့ပုတ်လိုက်သည်။

“ဦးလေထိုးနေတယ်”

“ခင်ဗျား နည်းလမ်းက မဟုတ်သေးဘူး။ ခင်ဗျားဘက်က တကယ်နိုင်လုံတယ်ဆိုရင်”

မက်ကန်ဇီက မကျေမနပ်နှင့် စကားစလိုက်သည်။

“ဒါကျုပ်နည်းလမ်းပဲ။ ကျုပ်က အဲဒီလူကို သူ့ကံကြမ္မာ သူ့ရွေးချယ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး ကျုပ်နည်းလမ်းကို သူ့လျှောက်ဖို့မလိုဘူး။ သူ့ရွေးစရာလမ်းရှိတယ်လေ။ ဆယ့်လေးမိနစ် အချိန်ရှိသေးတယ်။ အေး ဖြေဆေးက ကြာရင် အစွမ်းပြယ်သွားလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျုပ်သတိပေးလိုက်ချင်တယ်။

မက်ကန်ဇီသည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ကွန်ကရစ်တစ်တုံးရောက်နေသည်ကဲ့သို့ ခံစားမိသည်။ စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် အစာမကြေဖြစ်သည်မျိုးမရှိကြောင်း သူသိသည်။ သို့သော် သူသည် ငွေလုံကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

သူတို့အားလုံး ထိုငွေလုံကိုသာ တွင်တွင်ကြည့်နေမိသလောက်သည်။ ပရန်ဒါဂတ်စ်က ခေါင်းပြန်ထောင်ထနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့

က အင်မတန်တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်နေသော ကလေးတစ်ယောက်မျက်နှာ
ထားမျိုး၊ မက်ဂါဝင်၏မျက်နှာမှာ ညိုပုပ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာတသသပြု
နေခဲ့သည်။ ကန်ဆောကမူ လက်ပိုက်လျက် အခန်းသား ထိုင်နေခဲ့သည်။
အသက်ဘေးကင်းရာကင်းကြောင်း ရည်ရွယ်၍ ငွေဖလှယ်ဆီမည်သူများ လက်
ကမ်းမည်နည်းဟု မျှော်လင့်နေသည့်အသွင်မျိုး။

မက်ကန်ဒီသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တင်းတင်းရင်းရင်း နာကျင်သလို ခံစား
မိသည်။ ကြွက်တက်သည်ကဲ့သို့ပင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ထိုကြွက်
တက်မသက်မသာဖြစ်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်နိုင်ခြေကို တွက်ရင်း သူ နဖူးထက်ချွေး
ပြန်လာသည်။ အဆိပ်က သူ့ဝမ်းထဲမှာများ ရောက်နေသည်လား။

လမ်ဘတ်က ရုတ်တရက် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး
တစ်အောင့်မျှ ရပ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့လက်က ငွေဖလှယ်သို့ မရောက်။
ဘေးတစ်ဖက်ရှိ သွားကြားထိုးတံဘူးသို့ ရောက်သွားသည်။

သွားကြားထိုးတံနစ်ချောင်းကောက်ယူပြီး တစ်ချောင်းကိုသူ ရင်ဘတ်
အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ချောင်းကို သွားကြားထိုးလိုက်သည်။

“အကျွေးအမွေးအတွက် ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူက ဟဒ်ဒက်ကာအား ဂိုတိတ်ပုံစံပြောလိုက်သည်။

အထင်နှင့် တလွဲဖြစ်သွားသည့်အတွက် တစ်ယောက်က ခပ်အက်အက်
ရယ်မောလိုက်သည်။ ကန်ရှောက သူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ စောစော
က တရားခံ ကိစ္စပြတ်ပြီးမှ ထင်ချက်မှားယွင်းသွားသည်ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်
မျက်မှန်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ချွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခုလိုလုပ်ရင်ကြောင့် ခင်ဗျားကို စာနာထောက်ထားစိတ်တောင်
ပျောက်သွားနိုင်တယ်”

မက်ကန်ဒီက ဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စာနာထောက်ထားမှု တောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ တန်ရာ တန်
ရာတုံ့ပြန် အပြစ်ဒဏ်ကို တောင်းဆိုနေတာ။ ကျုပ်ဆီက ဘဝသုံးခုယူဆောင်
သွားခံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားကျုပ်ရဲ့ချွေးမနဲ့ သူတို့ရဲ့ရက်

မစေဘဲ မွေးရတဲ့ရင်သွေး၊ အဲဒါအတွက် လက်တုံ့ပြန်အကြွေးကို ကျုပ်လိုချင်
တယ်”

ဟဒ်ဒက်ကာက အေးဝက်ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

ပရန်ဒါဂတ်စ်သည် သူ့လာလမ်းကို သူ ရုတ်တရက် ဖမ်းကိုင်ပြီး ဝိုညည်း
လိုက်သည်။

“ကျုပ် ကျုပ် အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး” ကျုပ်ကို သူ အဆိပ်ခတ်လိုက်
ပြီ”အိုဘုရားကယ်ပါ”

ဤအချိန်လောက်တွင် ဟဒ်ဒက်ကာကို ကြည့်မရဖြစ်လာသောမက်
ကန်ဒီသည် ပရန်ဒါဂတ်စ်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖမ်းထိန်းလိုက်သည်။

“လေအောင့်တာနေမှာပါ။ သူပြောတာတွေ မယုံနဲ့။ မသေချာဘဲနဲ့”

“မယုံနဲ့ ဟုတ်လား။ အခု ကျုပ်၊ သေသွားရင် ခင်ဗျားက ပြန်ပြီး
အသက်သွင်းပေးမှာလား”

ပရန်ဒါဂတ်စ်က ရန်ပင်ပြန်ပြုလိုက်သေးသည်။

“ဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူသင့်တယ်”

ယခုမှသာ ပထမဦးဆုံးအချက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသော ကန်ရှော
က မကျေမနပ်ဆိုလိုက်သည်။ သူ့မျက်မှန်မှန်သားပြင်များ မှိုင်းဝေနေခဲ့သော
ကြောင့် မျက်လုံးမရှိသူ ပုံစံပေါက်နေခဲ့သည်။

“ဖမ်းဆီးအရေးယူဟုတ်လား။ ဟုတ် ဟုတ်သေးတော့တယ်။ သူ့ကို
ကျုပ်ကောင်းကောင်းတရားစွဲဆိုပစ်လိုက်မယ်။ ကျုပ်ကိစ္စ ပြတ်ပြီးချိန်မှာ
တော့ သူ့ခွက်ဆွဲရအောင်ခွဲစေရမယ်။ ကျုပ်အာမခံတယ်”

လမ်ဘတ်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ဒေါမာန်ပါပါဆိုလိုက်သည်။

ဟဒ်ဒက်ကာက သူ့အားရွံ့မုန်းဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တယ်။ သူ့ပိုပြီး သေချာတဲ့နည်းကို
သဘောကျပုံရတယ်။ ခေါင်းမာတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အပြစ်ကို ဝန်ခံတဲ့အခါ
အသေခံမယ့်သဘောရှိတယ်”

မက်ကန်ဒီသည် သူ့ကုလားထိုင် ဖင်ထိုင်ခုံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။
ဝမ်းဗိုက်ထဲ တကယ်အဆိပ်ရောက်နေပြီဆိုလျှင် “ငါမသေခင် သူ့အားကို

ကုလားဆိုင်နဲ့ခိုက်သတ်ခဲ့မယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေကို ဒီလိုလိုက်သတ်လို့ မရကြောင်းပြောပြရိုက်မယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြမ်းဝါးမိသည်။

မက်ကီဝင်ကမူ သူတို့ကို ခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးညှဉ်းဆဲနေသူကို စူးရှရှအသံ ဖြင့် ရေလွှတ်ဆဲဆဲနေခဲ့သည်။

“ငါးမိနစ်အချိန်ရှိသေးတယ်။ နောက်စက္ကန့်သုံးဆယ်အတွင်းမှာဖြေဆေး မသောက်လို့ကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး”

ဟဒ်ဒက်ကာသည် နာရီကို ဆက်လက်ကြည့်မှတ်နေရန်ကား အပိုသာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆဟန်ဖြင့် နာရီကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

မက်ကန်နီသည် အသက်ရှူကျပ်သလိုခံစားမိသည်။ သူလည်းစီး ဖြေ လိုက်သည်။ ကော်လံကြယ်သီးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ အသက်ရှူမရလောက် အောင် သူ့ရင်ဘတ်ထဲအောင့်လာသည်။

ပရန်ဒါကတ်စ်မှာမူ မျက်ဖြူဆိုက်နေခဲ့သည်။ တက်သည်လား။ မေ့သည် လားမသိ။ သတိလစ်သည့်အခြေအနေဆိုက်လုဆိုက်ခင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လမ်ဘတ်ပင်လျှင် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်နေရသည်ကို စိတ်ကုန်လာသကဲ့ သို့ တန်လိုက်သည်။ ကန်ရှောသည် သူ့မျက်မှန်ကို ငါးမိနစ်ကာလအတွင်း၌ သုံးကြိမ်မြောက်ရွတ်၍ သုတ်လိုက်သည်။

လက်တစ်စုံက ရုတ်တရက် ထိုးထွက်လာသည်။ ငွေလုံကို လှမ်းဆွဲ လိုက်သည်။ မော့သောက်လိုက်သည်။ သောက်နေသူ မျက်နှာ ရုတ်တရက် ကွယ်သွား၍ မည်သူမှန်း မက်ကန်နီ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။ အဆိပ်ဖြေဆေး ကို အငမ်းမရသောက်နေသောသူ၏ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလှုပ်ကိုသာ ငေးမိ သည်။ နောက်မှ သူသည် လမ်ဘတ်ဘေးတွင် ထိုင်နေသူ စာသမားပေသမား ပုံစံပေါက်နေသောကန်ရှော။ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးတွင် စကားအနည်းဆုံးသူပင် ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ ငွေလုံထဲမှ အဆိပ်ဖြေဆေး အားလုံးကို အငမ်းမရသောက်ပြီးခါမှ သူသည် ငွေလုံကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက် နှာပေါ်လာသည်။ နံရံကို ထိမှန်သွားသော ငွေလုံကမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆူညံ ဓွာကျသွားသည်။

ကန်ရှောသည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်မျှ စကားမပြောနိုင်ခဲ့ချေ။ ဟဒ်ဒက်ကာ မှလွဲ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စကားမပြောနိုင်ခဲ့ချေ။ ဆွဲအနေခဲ့ကြသည်။ ဟဒ်ဒက်ကာကိုယ်တိုင်ကမူ ပြောနိုင်သည့်တိုင်အောင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်လျက် သာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော်လိုက်သော တရားခံအား အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကန်ရှောက သက်မရှိက်လိုက်သည်။ သူ့ပါးများက အကြောဆွဲသလို တွန့်သွားသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်...အဆိပ်ပြေပါ့မယ်နော်”

ဟဒ်ဒက်ကာသည် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လိုက်သည်။ ကန်ရှောကိုသာ စေ့ စေ့ကြည့်လျက် တခြားသူတို့ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ သိကြပြီမဟုတ်လား။ ကျုပ်မှန်လား မှားလား။ ခင်ဗျားတို့ သိကြပြီ မဟုတ်လား”

ကန်ရှောသည် သူ့ခေါင်းနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် အသာဖိကိုင်ထားခဲ့သည်။ ယခုမှ စကားပြောရသည်က စိတ်ပေါ့သွားစေသည်ဟု ယူဆသည်ကဲ့သို့ ကရားရေလွှတ်တတွတ်တွတ်ပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားမှန်တယ်။ ကျုပ် သတ်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်သတ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်သတ်မယ်။ အားလုံးပြည့်စုံနေတဲ့ သူဌေး သား အဲဒါတောင်မှ သူ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူဘယ်လောက်တော်တယ်ဆို တာ ပြရသေးတယ်။ ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာဖို့ ကိုယ့်လှေကိုယ်ထိုး။ ခင်ဗျား ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သူကအလုပ်မဝင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်အဖေကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ်ဝင် လုပ်ရင်လူအထင်မကြီးဘူး။ အဖေအရှိန်နဲ့ ဖြစ်တာလို့ ပြောကြမှာမို့ ကျုပ် အလုပ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီကို လာပြီး အလုပ်တောင်းရတယ်။ ဒီအပြင် သိုသိုသိပ် သိပ်လျှို့ဝှက်မလာနိုင်ဘူး။ သူဘယ်သူ့သားပါလို့ ကြေညာရတယ်။ သူက တစ် ဆင့်ခင်ဗျားအင်အားကို ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး သူ့ကို နေရာပေးလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အိမ်မှာ မယားနဲ့သားနဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တခြားသွားပြီး အရှိန်အခါ ကြီးတဲ့ဖေအေးနာမည်ပြော နေရာယူလို့မရဘူး။ ကျုပ်က အညာတရကိုး”

ကန်ရှော၏ အသံက စူးစူးရှရှထွက်လာသည်။

“ကျုပ်ဘယ်လို အဖြစ်တွေကြုံလဲ ခင်ဗျားသိလား။ ကျုပ်အသက်အရွယ် ကြီးနဲ့ မိုးထဲလေထဲ ကျုပ်အလုပ်ရှာခဲ့ရပုံကို ခင်ဗျားသိလား။ ခံစားနိုင်လား။ အရေးထားလား။ ကျုပ်မယားက သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအတွက် လုပ်ရတာကို ခင်ဗျားသိလား။ ကျုပ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ပန်းကန်တွေဆေးရတာ၊ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ရင်ဘတ်မှာဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်ရတာတွေသိလား။ ကျုပ်နေရာကို လူသွားတဲ့ သူဌေးသားလေးကြောင့် ကျုပ်ဘဝပျက်ရတာလေ။ ဘယ်ကျုပ်ခေါင်းထဲ အဲဒီစိတ်မပိစီးဘဲ နေပါ့မလား။ ကျုပ် သူ့ဆီကို ရေးခဲ့တဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ခင်ဗျားဖတ်မိတယ်ထင်တယ်”

ဟင်ဒင်ကာသည် သူ့စကားကို ငြင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို အသာအယာယမ်းခါလိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့ သူ ဓာတ်လှေကားပေါ်တက်လာတော့ သူ ကျုပ်ကို မမြင်ဘူး။ ကျုပ်ကို မြင်လည်း သူ သိမှာမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ်မြင်တယ်။ နောက်ကျုပ်တို့ ဓာတ်လှေကား ပြတ်ကျတယ်။ အဲဒီလို ပြတ်ကျတော့ သူ သေပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မသေဘူး။ အမှောင်ထဲမှာ ကယ်မယ့်သူတွေကို စောင့်နေတုန်း ကျုပ်ခေါင်းထဲ တဖြည်းဖြည်း အတွေ့ဝင်လာတယ်။ ဓာတ်လှေကားအမိုးကို အပေါက်ဖောက်တော့ အသံတွေဆူညံနေတုန်းမှာ ကျုပ်သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ သူ့ကို လည်မျိုညှစ်သတ်မလို ယိပ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ရုန်းထွက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ဖို့ သေနတ်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အကြောက်ကြီးပြီး ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတဲ့ သူက ရန်လုပ်တာလို့ ထင်ပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ရူးကြောင်နေခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ။ လက်တုံ့ပြန်လိုစိတ်နဲ့ ရူးနေခဲ့တာလေ။

“ဒါနဲ့ ကျုပ် သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ သေနတ်ကိုတော့ မဆွဲဘူး။ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့သူ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး သူ့ဘက်ကို ပြန်ချိန်လိုက်တယ်။ သူ့နှလုံးသားတည့်တည့်ကို သူက “အီလီနော် ဘီလီနော်” လို့ ခေါ်လိုက်သေးတယ်။ သူ့ခိုင်းမကို တတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ချမ်းသာမပေးပါဘူး။ သေနတ်မောင်းပေါ်တင်ထားတဲ့သူ့လက်ညှိုးကိုအပေါ်ကနေကျုပ်ကပဲထပ်ဖိပေးလိုက်တယ်။

တယ်။ သူ့သေနတ်နဲ့ သူ့ကို ပစ်သတ်လိုက်တာလေ။ အဲဒီတော့ ချောက်ချောက် မှန်သလိုတော့ရှိသား။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်နေမှုမျိုးပဲတဲ့။ ဟား ဟားဟားဟား။

“သူ ကျုပ်အပေါ်အိကျလာတယ်။ ကျုပ်ရောနေရာမှ မရှိခဲ့တာ။ ကျုပ်က သူ့အောက်ကို ပထမ လှဲပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုထပ်လျက်တွေ့ရအောင်ပေါ့။ သူ့ကိုယ်ကို ကျုပ်ပေါ်အသာ မှေးချလိုက်တယ်။ သူ့သွေးတွေ ကျုပ်ပေါ် နည်းနည်းကျလာတယ်။ နောက်တိတ်သွားတယ်။ ကယ်တဲ့သူတွေ ရောက်လာတော့ ကျုပ်က သတိလစ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သေးတယ်”

“လူသတ်သမား လူသတ်သမား”
ဟင်ဒင်ကာက ရွတ်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ရေခဲတမျှ အေးစက်နေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားအပေါ် သူ အဲဒီလိုပြုမိမှန်း သူ လုံးဝမသိဘူး။ ခင်ဗျားဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားမပီသနိုင်ခဲ့ရတာလဲ။ ဘာလို့ သူ့ကို အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ခဲ့ရတာလဲ”

ကန်ရှောသည် ဖြေဆေးလေ့ကို ဖမ်းဆွဲစဉ်က သူ့မျက်မှန်ကျွတ်ကျသွားခဲ့ရာ ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ကိုင်းညွတ်၍ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက စားပွဲခွင့် တပြေးညီဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်စောစောက ပြောသမျှ သူတို့ ဘာကြားကြား ကျုပ်သတ်ကြောင်း ခင်ဗျားဘယ်လိုမျှ သက်သေထုလို့မရပါဘူး။ ကျုပ်သတ်တာ ဘယ်သူမျှ မမြင်ဘူး။ အမှောင်ကပဲမြင်တယ်”

ဟင်ဒင်ကာ၏အသံက တိုးညှင်းသာစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။
“ခင်ဗျားသွားမှာကလည်း အဲဒီအမှောင်ထဲပါပဲ”

ကန်ရှော၏ခေါင်းသည် စားပွဲအောက်သို့ ရုတ်တရက်ရောက်သွားသည်။ ကုလားထိုင်လွတ်ကဘေးသို့ ချာနေလည်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် မြည်ဟိန်းကျသွားသည်။

သူတို့အားလုံး ကမန်းကတန်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိကြသည်။ သူ့ ပေါ်ကိုင်းညွတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဟင်ဒင်ကာမှအပ သူတို့အားလုံးဖြစ်သည်။ မက်ကန်နီက မတ်တတ်ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူသေသွားပြီ။ ခင်ဗျား ဖြေဆေးက အချိန်မမီဖြစ်သွားတယ်”

“အဲဒါ ဖြေဆေးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကမှ အဆိပ်။ အဲဒီဇလုံထဲက အရည်တွေမသောက်ခင်က ဘာအဆိပ်မျှ မမိထားခဲ့သေးဘူး။ သူ့ကိုသူ ခုံရုံးတင်တရားခွဲဆို စီရင်သွားတယ်လို့ပဲ ပြောရ ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ခင်ဗျား ဟိုထဲက ဘယ်သူတရားခံမှန်း ကျုပ် အမှန်တကယ်မသိခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်သား သူ့ကိုယ်သူသတ်သေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုကိုပဲ ကျုပ်သိနေခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲသိလား။ အဲဒီအမိုးဖောက်နေတဲ့အသံတွေက ကမ္ဘာပျက်အောင်ညံ့လည်း သူ သိပ်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက မွေးကတည်းက အတော် နားထိုင်းနေခဲ့တာ”

ဟဒ်ဒက်ကာက ပြောပြောဆိုဆိုပင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ဒီကို လိမ်ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်သားပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှကို ခင်ဗျားတို့ ကျန်လူလေးဦးအတွက် အညီအမျှခွဲဝေပေးမှာပါ။ ကျုပ်ကလည်းအခုကျုပ်ဖော်တဲ့ဆေးဝါးကျုပ်သောက်ဖို့အသင့်ပါပဲ။ ရဲကိုခေါ်လိုက်ပါ။ သူတို့နှင့် သူတို့ရဲ့ ခွဲချက်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ တရားသူကြီးတွေက ဆုံးဖြတ်ကြပါစေ။ သူ့ကို ကျုပ်သတ်သလား၊ သူ့ရဲ့မရိုးသားတဲ့ လိပ်ပြာကပ်သူကို သတ်လိုက်သလားလို့ လောကတရားနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြစမ်းပါစေ”

□ တိုးထက်

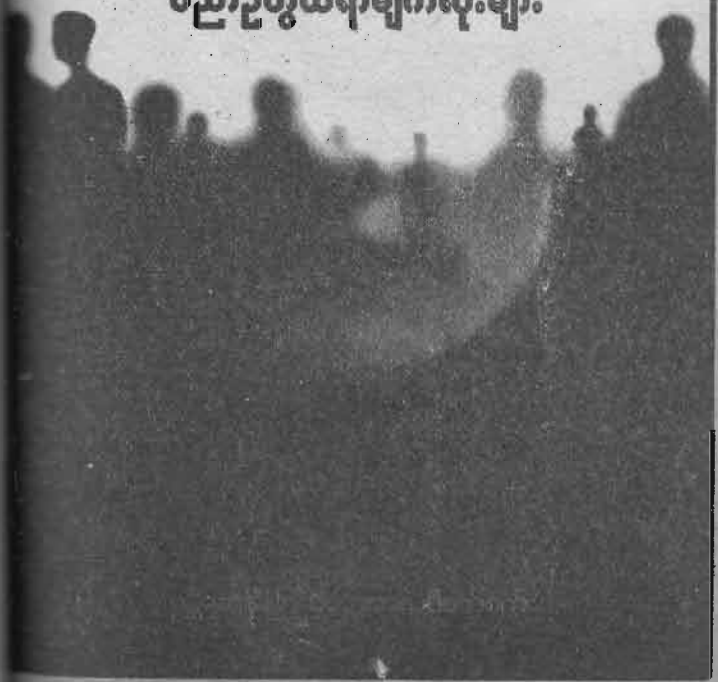
(AFTER DINNER STORY BY WILLIAM IRISH)

ပြည်စုံထွန်းစာပေ

ပြည်စုံထွန်းစာပေ

ငွေတစ်စောင်

ပိညာဉ်တွယ်ရာမျက်လုံးများ

ပြန်လည်အမှတ် - ၅၀၁၇၂၈၀၀၀

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဒေါ်ခင်မြ - ရာဇဝင် - ရာဇဝင် - ရာဇဝင်

ဆောင်းလူပင်

ဇွေးစားစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ နှစ်ပတ်စပို့၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရုပ်ကုန်ခွဲ)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၁။

www.burmeseclassic.com

တို့နိုင်ငံသည် ကျွန်ဘဝအပြင် သဘောကံဘဝထိနှစ်
ပေါင်းတစ်ရာကျော် ခံလိုက်ရပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ် လွတ်လပ်
ရေးကာလတွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်မြို့
ကြည့်မြင်တိုင် ယခင် (အိုးဘိုဂိတ်) ယခုကြည့်မြင်တိုင်ရေခန်း အစ်ကိုကြီး
ဖြစ်သူ ဦးစိုးမြင့်ထံ ရောက်လာခဲ့ကြရပေသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီးတော့မှ ကြည့်မြင်တိုင်ဗားဂရာမှ
(၁၀) တန်းအောင်ပြီး မုဆိုးဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းအကြောင်းကို ချုံငုံရေးသားတင်ပြ
သွားမည်ဖြစ်သည်။

အဖေနှင့် အစ်မကို ရွာတွင်လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ ရွှေငွေများနှင့် သေ
နတ်ကိုတောင်းယူစားပြတိုက်ခဲ့သော ဓားပြခေါင်းဆောင် ငွေနှင့် အပေါင်း
အပါနှစ်ဦးတို့မှာ ကျွန်တော်နှင့်ဆရာဖြစ်သူနှစ်ဦး၏ မနားတမ်း ပစ်လွှတ်
လိုက်ကြသည့် လေးသီးများတို့၏ ပြင်းထန်သောပစ်ချက်များတို့ကြောင့်
အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းမှာပင် သတ်လက်လွတ်ဖြစ်ကာ မေ့မြောနေကြစဉ်ရွာသား
များတို့၏ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် ရဲဘော်ဖြူများရောက်
ရောက်လာပြီး ငဝန်မြစ်ကမ်းတွင် ပုစွန်ဆိတ်အစမ်းခိုင်းလိုက်ရင်း ဇီဝိန်
ချုပ်ကုန်ကြသည်ဟုကြားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရန်ကုန်ရောက်
လာတော့ အစ်မခါးကြားတွင် သိုငှက်ထားသော ရွှေငွေအနည်းငယ်နှင့် ကျွန်
တော်တွင်သိုင်းလွယ်ထားခဲ့သော လောက်လေး နှင့် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ
လေးသီး(လောက်စာလုံး) အချို့သာပါလာပေသည်။

ထိုလောက်လေးသည် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် အမှတ်တရပို့
ကျွန်တော်အသေအချာသိမ်းထားခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါတော့ အိမ်နောက်ဖေး
တွင်ရှိသော တောင်မရိုးပင်ကြီးတွင် လာရောက်နားခိုကြသော ကျီးကန်းနှင့်
ဇက်ရက်ငှက်များကို ထုတ်ပစ်သည်။

ရန်ကုန်တွင်ရှိနေကြသည့် လူငယ်အချို့တော်တော်များများတို့က ထို
မစ္စည်းကို သူတို့မသိ။ သူတို့သိတာလောက်က လောက်လေးခွရယ်သာမို့။
ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းလက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်သည် အထင်

နှင့် တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်က အမှန်။ လက်ကလည်း တည့်သည်တောက်
ပါကလား။

တစ်နေ့ -

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများဖြစ်သူများက ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်ကြရင်း
ပြောလိုက်သည့်စကားတို့က -

“ဂိတ်တဲရေက ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ဗျိုင်းနဲ့လင်းဝက်တွေ သွားပစ်ကြရ
အောင်ကွာ”

သူတို့ပြောသည့်အပင်ကြီးက ဂိတ်တဲ၏ညာဘက် ပွဲစားတန်းလမ်း၏
ဟိုဘက်အခြမ်းထောင့်တွင်ရှိသည့် တိုက်ကြီးတစ်လုံး။ ထိုတိုက်အိမ်ကြီး
ကား အစိုးရပိုင်တိုက်ကြီးပင်။ မြေပေခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်ကျော်
လောက်ရှိပေမည်။ ထိုတိုက်ကြီးကား ထိုစခန်းကို တာဝန်ခံထားရသည့်
ရဲမှူးနှင့် မိသားစုတို့ နေထိုင်ရာတိုက်အိမ်ကြီး အဝန်းအဝိုင်းတွင် ရှိနေသည်။
ထိုအပင်ကြီးတွင် ကျီးကန်းများ၊ ဗျိုင်းများနှင့် လင်းဝက်ငှက်များ အသိုက်များ
ကိုက်ထားကြသဖြင့် နေညှင်ကအော်သံများတို့နှင့်အတိ။ သို့သော် မည်သူမျှ
သွားရောက် မပစ်ခတ်ရဲကြ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူကဘာမျှမပြော
သော်လည်း ကျွန်တော်တို့က သူလက်အောက်ဝန်ထမ်းများ၏ သားသမီးများ
ဖြစ်ကြသည့်အတွက် အရှိန်နှင့်လန့်ပြီး သွားရောက်မပစ်ခတ်ရဲကြခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အတွက် -

“ဟာကွာ ငါမပစ်ရဲပါဘူး။ တော်ကြာ ငါ့အစ်ကိုကြီး အလုပ်ပါထိခိုက်
နေဦးမယ်။ နောက်ပြီး အစ်ကိုကြီး ငါ့ကိုရိုက်နေဦးမယ်ကွ”

“ဒီည ထမင်းချက်ပြီး ငှက်သားဟင်းနဲ့ စားကြမလို့ကွ။ ငါတို့သွားပြီး
လေးခွနဲ့ ပစ်ပြီးကြပြီ။ အပင်ကမြင့်တော့ ဘယ်လိုမျှ ပစ်လို့မရဘူး။ သူတို့
ကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြပါဘူး။ လာပါကွာ လေးငါးကောင်လောက်
ပစ်ပေးပါဦး”

“ဗျိုင်းတွေကွာ အသားမှမရှိပဲ။ အရိုးချည်းပဲဟာ”

“အသားမရှိလည်း ပစ်ပေးပါကွာ။ ငါတို့စိစဉ်ထားပြီးကြလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် ဗျင်းကိုတော့ မပစ်ဘူးကွာ။ လင်းဝက်တွေ ပစ်ပေးမယ်။ အဲဒီ အပင်ကြီးကို ငါ လိုက် မပစ်ဘူး။ မင်းတို့လေးခွနဲ့ ခြောက်ပေးကြ။ ငါစခန်းဝင်း ထဲက ဒီဘက်ကို ပျံလာတဲ့အကောင်တွေကို ပစ်ပေးမယ်။ ဘယ်နှစ်ကောင် ရရင်ဖြစ်မလဲပြော”

“လေးငါးခြောက် ကောင်လောက်ရရင်တော်လောက်ပါပြီကွာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့တွေလေးခွနဲ့ ပစ်ပြီးသွားခြောက်ထုတ်ပေး။ ငါဒီဝင်း ထဲက ပျံတဲ့အကောင်တွေကို ပစ်ပေးမယ်”

ရဲစခန်းပတ်လည်တွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးများရှိနေကြသည့်အထဲမှ စခန်း၏ နောက်ဘက်ဆီရှိ အပင်ကြီးများတွင် ပျံသန်းနားလိုက်ကြ ထိုအပင်ကြီး တွင် ပြန်နားလိုက်ကြလုပ်နေသည့်အကောင်များမို့ ထိုကဲ့သို့အပျံတွင် စခန်းဝင်းအတွင်းမှ ပစ်ပေးရန်သဘောတူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်စွဲတော် လောက်လေးနှင့် လေးသီးများကို အိမ်ထဲဝင်ယူလိုက်ပြီး အသင့်စောင့်ဆိုင်း နေစဉ် စခန်းရှေ့ကုက္ကိုပင်ကြီးတွင်နားနေသောဗျင်းနှင့် လင်းဝက်အုပ်များ လန့်ကာ ပျံသန်းလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်က လေးညှို့ကိုဆွဲကာ လင်းဝက် များကို ဆက်တိုက်ပင် ပစ်ခတ်ချလိုက်ပေသည်။

သိပ်မကြာလိုက် လေးသီးထိမှန်ခံလိုက်ရသော လင်းဝက်ရှစ်ကောင် မှာ လေထဲမှာပင် အရပ်ကြီးပြတ်မြေပြင်ဆီသို့ ပြုတ်ကျလာကြသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရပေသည်။

သူတို့အဖွဲ့လင်းဝက်များကိုမြေပြင်တွင်အားရဝမ်းသာနှင့်လိုက်ကောက် ယူကြရင်းကြည့်လိုက်တော့ (၈) ကောင်တိတိပင်။

ယနေ့ည သူတို့အုပ်စု ညပိုင်းတွင် ငှက်များကို ဟင်းချက်ကာ ထမင်းစား ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သွားမစားဖြစ်သော်လည်း ထိုညတွင်ပင် ကျွန်တော် လောက်လေး ပစ်ချက်ကိုသူတို့နှင့်လူကြီးအချို့ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် ကြသည်ကို နောက်ပိုင်းတွင်ကြားလိုက်ရပေသည်။

အစ်ကိုကြီးလုပ်သူက ကျွန်တော် (၇) တန်းအောင်သောနှစ်တွင် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးသည်။ ထိုလက်ဆောင်ပစ္စည်းကား လေသေနတ် မီးချိုးနံပါတ် (၁) ကလေးပင်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

၁၂၅

အစ်ကိုကြီးက လေသေနတ်ကို ခါးချိုးပြီးကျည်ခဲလုံးသွင်းနည်း။ ချိန်ရှယ် ပစ်ခတ်နည်း။ သေနတ်မောင်းကိုတင်ထားပြီးအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မပစ်ခတ်ခဲ့ရလျှင် မောင်းကိုပြန်လျှော့နည်း စသည့်လုပ်ငန်းများ။ ပစ်မှတ် ထားရာကို ပစ်ခတ်သည့်အခါ ရှေ့ချိန်သီး၊ နောက်ချိန်ခွက်တို့တတန်း တည်းကျသောအခါ အသက်ကိုအောင့်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်သည့်သောစွာဆွဲ ခြုတ်နည်း။ ပစ်မှတ်ထားရာဆီသို့ ကျည်ခဲလုံးတို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားမသွား (စီးရိုးရင်း) လုပ်ကာ ချိန်တွယ်နည်း စသည်စသည်များတို့ကို တတန်ကြာကြာသင်ပေးသလို ကိုယ်ပစ်မည့်ကျည်လမ်းကြောင်းတွင် အန္တ ရာယ်မဖြစ်ဖို့အရေးတို့ကို စိတ်တိုင်းကျသင်ကြားပေးပြီးတော့မှ ကျွန်တော့် လက်တွင်းသို့ထိုသေနတ်ကလေးကိုအပ်သည်။

ထိုအချိန်မှစတင်ကာ ကျွန်တော် လောက်လေးကို မကိုင်တော့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်ကုန်မြို့အတွင်း ကျွန်တော်နေထိုင်ရာဝန်းကျင် ဆီတွင် တောကယူဆောင်လာခဲ့သည့် ထိုလေးနှင့်အိမ်ထဲတွင်ကျမဖြစ်သည့် အတွက် ထိုလေးကိုအိမ်တွင် အမှတ်တရသိမ်းဆည်းထားလိုက်ပေသည်။

ထိုအချိန်ကလေသေနတ်ကျည်ဆန်ကိုလင်းယုန်တံဆိပ်နှင့်အလုံဘက် ကထွက်သလို နောက်ပိုင်းတွင် ခြင်္သေ့တံဆိပ်နှင့် သမန်းကျွန်းဘက်ဆီမှ လုပ်ကြသဖြင့် ဈေးဆိုင်များတွင် လိုသလောက်ဝယ်ယူပစ်ခတ်လိုရသည့် အချိန်မျိုးမို့လွန်စွာအဆင်ပြေလှပေသည်။

ထိုအချိန်ကာလက ယခုလိုမြို့သစ်များ မရှိကြသေးသလို ယခုလို မြို့ သစ်များ တည်ဆောက်ထားကြသည့်နေရာများမှာ လယ်ကွင်းကြီးများဖြစ် ပြီး စပါးစိုက်ပျိုးကြသည့်နေရာများပင် ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သည့် ကြည့်မြင်တိုင်လိုနေရာမျိုးပင် လှည်းတန်းလိုနေရာ မီးရထား လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဟိုမှာ သည်မှာဘက်များဆီတွင် လယ်ကွင်းများနှင့် တန်စွန်းခင်းများနှင့်အတိ။ လယ်စောင့်တဲကလေးများတို့က ကျိုးတိုးကျဲဟ် ငှက်ပစ်ရန်အလွန်ကောင်းသော နေရာတို့ပင်။ ကြည့်မြင်တိုင်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ မင် အချို့သောရပ်ကွက်များတို့သည် လူနေအိမ်ခြေနည်းပါးကြသဖြင့် ကွက် ခြင်များနှင့် အတိမို့ ကျွန်တော့်ပစ်ကွင်း စားကျက်ကြီး ဖြစ်သည်က အမှတ်

၁၂၆

ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်က ကျောင်းစာကိုလည်း သင်အံ့လေ့ကျင့်သလို တစ်ဖက်ကလည်း ဝါသနာပါရာ လေသေနတ်ကလေးနှင့် အားလပ်ရက်များတွင် လိုက်လံပစ်ခတ်နေသူတစ်ဦးဆိုသော်လည်း အိမ်မှမိသားစုက အပြစ်မပြောကြ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နှစ်တစ်တန်းစာမေးပွဲအောင်နေပြီး သူတို့ပြောရလောက်အောင်လည်း အပြစ်ကမရှိခဲ့သလို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လေသေနတ်ကလေးကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့မိခြင်းကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် စုပေါင်းကာ ကျောင်းပိတ်ရက်များတို့အတွင်း လယ်ကွင်းများရှိရာဘက်ဆီသို့ လေသေနတ်၊ လေးခွများကို ကိုင်ဆောင်ကာ ငှက်ပစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။ တို့အတွက် အပေါင်းအသင်းများတို့က ညဘက်ပိုင်းတွင် ပစ်ခတ်ရရှိလာခဲ့ကြသည့်ငှက်များကို ကြော်လှော်ကာ တပျော်တပါး စားသောက်ကြရင်းက အတွေ့အကြုံများကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ နောင်အပတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မည်သည့်နေရာဆီသို့ သွားရောက်ပစ်ခတ်ကြရန် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းအစီအစဉ်ရေးဆွဲကြသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်သည့် သေနတ်က လေသေနတ်နံပါတ် (၁) ဖြစ်သည်မို့ ဝါးရုံထက်နားခိုနေကြသည့် ချိုးလိုအကောင်မျိုး

လိုင်ခင်ကိုရယူထားသည့် မုဆိုးတစ်ယောက်
အတွက် သစ်တောကြီးများအတွင်း အချိန်
မရွေး အားအားရှိတိုင်း သွားရောက်ပစ်ခတ်ခွင့်
ကိုတော့ ထုတ်မပေး။ သူ့ကာလနှင့် ရာသီ
အလိုက်သာ သွားရောက်ပစ်ခတ်ခွင့်ပြုသည်။

လောက်သာ ကောင်းသည်။ မြေပြင်ထက်တွင်ဆိုလျှင်လည်း ကမ်းစပ်များတွင် ကျက်စားပျော်ပါးကြသည့် စနိုက်ငှက် တစ်ကောင်ချင်းကို ပစ်ခတ်ရသည်လောက်သာ ကောင်းပေသည်။ အုပ်နှင့်ချီသော အကောင်မျိုးကို ပစ်ရလျှင် တစ်ကောင်တလေသာရပြီး အုပ်လိုက်လန်ပျံ့ပြေးကြသည့်အတွက် ဆုံးရှုံးမှုတို့က များသည်။ မိုးတွင်းကာလများတွင် လယ်ကွင်းများအတွင်းကျသည့် ငှက်ကြီးများကို ပစ်ခတ်သည့်အခါ ထိရောက်မှုမရှိသလို တိုက်ခတ်သည့်လေမိုးဒဏ်ကို ကျည်ခဲလုံးက ဖြတ်ဖောက်တိုးဝင်မှုအားနည်းသည့်အတွက် မည်သို့မျှ အားမထားလောက်သည့် သေနတ်မျိုးအဖြစ် စိတ်က တွေးထင်လာသည်။

သို့အတွက် ထိုကာလ မိုးတွင်းအချိန်တွင် ငှက်ပစ်ထွက်မည်ဆိုပါက ငါးများတံတိုနှင့် ကွန်များတို့ကို ပါယူသွားကြပြန်သည်။ ငှက်ပစ်လို့မရလျှင် ငါးများသည် ကွန်ပစ်သည်။ တွက်သားမကိုက်လျှင် အိုင်ကိုပင်ပက်လိုက်ကာ နှလုံးငါးဖမ်းကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြန်အလာကို စောင့်နေကြသော သူငယ်ချင်းများအဖို့ အချည်းနှီးတော့မဖြစ်။ ငှက်မရကငါးတော့ရသည်။ ချက်ကြပြုတ်ကြစားကြရင်း နောက်အပတ်မည်သည့်နေရာသွားကြဖို့ တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ထိုကဲ့သို့လုပ်နေရင်း အချိန်တန်တော့ စာမေးပွဲအောင်လာခဲ့ပြန်သည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် (၈) တန်းအောင်တော့ ကျွန်တော့်တွင် ငယ်ချစ်ဦးဆင်ရနေခဲ့ပေပြီ။

ငယ်ချစ်ဦးဆိုသည်က အခြားသူတော့မဟုတ်။ စခန်းရှေ့ခြံကျယ်ကျယ်နှင့်တိုက်ကြီးကြီးအတွင်း ဂျိုင်းများနှင့်လင်းဝက်ငှက်များ နားခိုအိပ်စက်ပေါက်ဖွားနေသည့် ခြံဝင်းကြီးထဲမှ ရဲမှူးကြီး၏သမီးချောပင်။ ထိုအချိန် သူမက (၁၀) တန်းကို အောင်ပြီးမှ တက္ကသိုလ်တက်ရန် တာစုနေသူတစ်ဦး။

သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်ချစ်ဦးသူအကြောင်းကို ထည့်သွင်းပြောဆိုနေခြင်းအကြောင်းက ကျွန်တော်ရေးသားသည့်ဝတ္ထုခေါင်းစဉ် မုဆိုးတစ်ယောက်

စတင်ခဲ့ခြင်းဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော်မုဆိုးဖြစ်
အောင်တွန်းပို့သူများတို့အထဲတွင် သူမကလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသပါသည့်
အတွက်သည်သွင်းဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမအခန်းကဏ္ဍကို သီးခြား
ပင်ဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကာလတွင် စာပေလောကတွင် မုဆိုးစာရေးဆရာကြီးများ
ဖြစ်သည့် ဝိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)၊ ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)၊ မသုံး
လုံးစိန်ဝင်း၊ မြဝဇ္ဇီနှင့် အခြားသော မုဆိုးအကြောင်း ရေးသားကြသည့်စာရေး
ဆရာကြီးများတို့၏လက်ရာအတွေ့အကြုံများကိုလက်မလွှတ်တမ်းဖတ်လိုက်
မိခဲ့သော ကျွန်တော့်တစ်ယောက်အတွက် မုဆိုးပိုးက ငယ်ထိပ်ထိတ်ကင်ကင်
ခဲ့ပေတော့သည်။

ဆရာကြီးများ ရေးသားခဲ့သည့် မုဆိုးအတွေ့အကြုံများကိုဖတ်ပြီး သူတို့
တစ်တွေ တောတွင်းတွင် ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည့် သေနတ်များ ဖြစ်
ကြသည့် သေနတ်ကြီးများကို ကိုင်ဆောင်ကာ သူတို့ကဲ့သို့ တောကြီးများထဲ
ဆီသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သားကောင်ကြီးများကိုသာ ပစ်ခတ်ချင်စိတ်
ပေါ်လာသည်။ အမှန်တော့လည်းအဲဒီသေနတ်မျိုးကို ကျွန်တော်ပစ်ခတ်ချင်
စိတ်သာရှိခဲ့သော်လည်း မြင်တောင်မမြင်ဘူးခဲ့သည်ကအမှန်။ ထိုသေနတ်
များကိုသာ သေနတ်ထင်လျက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်သေနတ်၊ လေသေနတ်
နံပါတ် (၁) ခါးချိုးကလေးကို သေနတ်ဟူ၍ပင် မထင်တော့သည့်အချိန်မျိုး။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်များကိုဖတ်ပြီး ဝါသနာပါသော်
လည်း သေနတ်လည်းမရှိ။ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းနှင့် သား
ကောင်များ၏ အကြောင်းကိုလည်း နားလည်သူတစ်ယောက်မဟုတ်။ စိတ်
ကူးယဉ်သက်သက်နှင့် ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ပင်။ စာပေဘက်ကို
လည်း စိတ်ဝင်စားမှုအားနည်းလာသည့်အတွက် စားမေးပွဲကိုလည်း မအောင်
သည်က (၂) နှစ်ပင်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ မညွန့်မေ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ တင်စားပြီး
ခေါ်သည့်အမည်က နွေ တစ်ယောက်ပင်ဘွဲ့ရပြီး အမိတက္ကသိုလ်တွင် နည်း

ပြဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် မုဆိုးဝါသနာ
ထဲတွင် နှစ်ဝင်၍ ကောင်းတုန်း။

မှတ်မိသေးသည်။ ထိုအချိန်က သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည့်သတင်း
တစ်ပုဒ်ခေါင်းစဉ်က -

“ရွှေကျင်နယ်မှကျားသောင်းကျန်း” ဟူသည့်သတင်းပင်။ ထိုနယ်ရှိ
ကျားကြီးတစ်ကောင်မှာ တိရစ္ဆာန်များတို့ကို ကိုက်သတ်နေသည်။ မည်
သည့်မုဆိုးမျှ နှိမ်နှင်းလို့ကလည်းမရ။ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတို့
နှင့်လည်း အလှမ်းဝေးကွာလွန်းသဖြင့် ထိုနယ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာသူကျေး
ရွာသား အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များအတွက် အတော်ကလေး ဒုက္ခရောက်ကြရရှာ
သည်။ နှိမ်နှင်းပေးမယ့်သူမရှိ။

မုဆိုးကြီးများတို့အား အကူအညီတောင်းသည်ဟု နောက်ပိုင်းကြား
ရသည်။ သို့သော် လက်နက်ကျည်ဆန်မပြည့်စုံကြသလို မုဆိုးကြီးများတို့က
လည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာကြသည်နှင့်အတူ ရာသီဥတုဒဏ်နှင့် ယခင်ငယ်
ရွယ်နုပျိုစဉ်များတုန်းကလို အကြမ်းမခံနိုင်ကြဟုသာ ကြားလိုက်ရသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ထိုသတင်း တိမ်မြုပ်သွားသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားလိုက်ရ ဖတ်လိုက်ရသည့်ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သို့
မျှအား ရမှုမရရှိသော်လည်း ကိုယ့်တွင် လေသေနတ်နံပါတ် (၁) အောက်ချိုး
ကလေး တစ်လက်သာရှိနေသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ခဲ့သည်က
အမှန်။

သည်နေရာတွင် ကျွန်တော့်ချစ်သူ နွေက ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်
မြင်ရေး၊ စာကိုကြိုးစားဖို့အရေး နားပူနားဆာလုပ်လာသည်။ သူ၏ဦးတည်
ချက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်၍ သိလိုက်ရသည်က ကျွန်တော်တစ်
ယောက်သူကဲ့သို့ ဘွဲ့တစ်ခုခုကိုရပြီးလျှင် ဌာနတစ်ခုတွင် အရာရှိတစ်
ယောက်အဖြစ် လျှောက်ထားရယူပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့်လက်ထပ်ယူမည့်
အရေးအကျပ်ကိုင်တောင်းဆိုလာပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့တောင်းဆိုမှုအပေါ် ကျွန်တော့်ဘက်က တုံ့ပြန်လိုက်သည်က
ကျောင်းကို မှန်မှန်တက်ပြီး စာမေးပွဲကို အောင်ဖို့မကြိုးစားဘဲ ဖြေခန်း

နှင့် တုံ့ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ်ကျောင်းမှ စာမေးပွဲကို ဖြေခွင့်မရသဖြင့် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းများဖြစ်ကြသည့် မိလိန္ဒ၊ ဘဝသစ်၊ အခြားသော အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းများ တို့ကိုတက်ပြီး စာမေးပွဲကို ကျပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း (၁၀) တန်းကို အောင်ရန် ဖြေပစ်လိုက်သည်။ ထိုနှစ်တွင် စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီး ဌာနတစ်ခုတွင် စက်မှုလက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ပညာသင်ဘဝနှင့် စတင်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်တွင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကာလကစပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ကံတရားက ဆွဲမြှင်တင်ပေးလိုက်သည်လားတော့ဖြင့်မသိ။ ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်ပါတီစည်းရုံးရေး ဥက္ကဋ္ဌ ဝိုလ်ကြီးမြင့်အောင်သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်အတွင်း ဌာနဆိုင်ရာများတွင် လိုက်လံစည်းရုံးရေးဆင်းနေရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျကာ ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းသို့ ကေဒါသင်တန်းပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ (၆) လသင်တန်းတက်ပြီးကေဒါတစ်ဦးအဖြစ်မွေးထုတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပေသည်။

ထိုအချိန်မှစတင်ပြီး နိုင်ငံရေး အဆင့်မြင့်သင်တန်းများပေးပြီး တာဝန်များ ပေးအပ်ခြင်းကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ရင်း ရသည့်အချိန်ကလေးများတို့တွင် ဝါသနာပါရာ မုဆိုးလုပ်ငန်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့မိပြန်သည်။

မုဆိုးလုပ်ငန်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီးဆိုတော့ အလိုအပ်ဆုံးပစ္စည်းကသေနတ်ဖြစ်ပေသည်။ ဗတ်ခဲ့ဖူးသည့်မုဆိုးစာအုပ်များတို့တွင် သူတို့ ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်ကြသည့် သေနတ်များက အများသားကလား။ ထိုသေနတ်မျိုးကို ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်နေကြသည့်မုဆိုးကြီးများက တကယ်တမ်း မြန်မာနိုင်ငံတော်တောင်များတို့အတွင်း မုဆိုးလုပ်ငန်းကို ဇောက်ချကာ လိုက်လံပစ်ခတ်နေကြသည့် တကယ့်မုဆိုး (ပဂေး) ကြီးများတို့ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်ကလုပ်ငန်းတာဝန်များကြားမှ အားသည့်အချိန် ဝါသနာအရ အနီးဝန်းကျင်များဆီလောက်သာ လိုက်လံပစ်ခတ်ကာ ဝါသနာကို ဖြေဖျောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်သေနတ်မျိုးကို ကိုင်ဆောင်ရမည်ကို ဦးစွာစဉ်းစားလိုက်ရမည်။

ထိုအတွက် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ မြန်မာနိုင်ငံတော်တောင်များအခြေအနေ၊ ရာသီဥတု၊ သီးပင်စားမင်များ၊ သားကောင်များ၏ အနေအထားများဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်ကာလက မုဆိုးလုပ်သူတစ်ယောက်အဖို့ မျိုးမတူသော လက်နက်သုံးမျိုးကိုင်ဆောင်ခွင့်ပြုသည်ဟူ၍လည်း သိထားသဖြင့် ကိုယ့်နိုင်ငံတော်တောင်ရေမြေသာဘာဝ၊ သားကောင်အနေအထားတို့ကို မူတည်လျက် မည်သည့်လက်နက်မျိုးကို မုဆိုးဝိုးငယ်ထိပ်တက်ကပ်သူတစ်ယောက်၏ စဉ်းစားနည်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရှိ တောတောင်များအတွင်း သားကောင်များအစုံရှိကြသည်ဆိုသော်လည်း သူတို့နိုင်ငံရှိတောကြီးများအတွင်း လိုသားကောင်များတို့က အုပ်လိုက်စုနေထိုင်ကြသည့်အနေအထားမျိုးမဟုတ်။ များသောအားဖြင့် တစ်ကောင်ချင်း သွားလာကျက်စားကြသည်ကများသည်။

တောတောင်များတို့နှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း နှစ်မျိုးသာရှိသည်။ တစ်မျိုးက အထက်ရှုပ်အောက်ရှင်း တောမျိုးဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်မျိုးက အထက်ရှင်းအောက်ရှုပ်သောတောတို့ပင်။

ထိုတောများတို့အတွင်း နေထိုင်ကြသည့် သားကောင်များတို့ကလည်း အုပ်လိုက်မဟုတ်။ တစ်ကောင်ချင်း၊ ပစ်ရပြန်တော့လည်း အနီးကပ်ပစ်ကြရသည်ကများသည်။

သားကောင်အုပ်ဆိုသည်ကတော့ ရှိသည်။ တောဆင်ရိုင်းအုပ်၊ မျောက်အုပ်၊ စိုင်းအုပ်၊ ပြောင်အုပ်၊ တောဝက်အုပ်၊ မျောက်အုပ်စသည်ဖြင့်ရှိကြသည်။ သို့သော် တောဆင်ရိုင်းလိုအကောင်မျိုးကို ပစ်ဖို့ရန်အတွက် နိုင်ငံတော်ကလုံးဝခွင့်မပြု။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခင်(ကိုလိုနီခေတ်) ဥပဒေအရ မုဆိုးလုပ်မည့်သူတစ်ယောက်အတွက် မျိုးမတူသေနတ်သုံးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်ခွင့်ပြုထားသည်ဟု သိရသည်။ ထိုကဲ့သို့ သေနတ်သုံး လက်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ပြုထားခြင်းခံရသူသည် သစ်တောဌာနတွင် မုဆိုးလိုင်စင်ကို ထပ်မံလျှောက်ထားရမည်။

(ခွင့်ပြုချက် ဘောင်အတွင်း)က ဥပဒေနှင့်အညီသွားရောက်ပစ်ခတ်ခွင့် မိန့်ကိုထုတ်ပေးသည်။

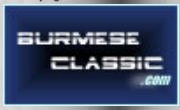
နောက်တစ်ချက်က ထိုလိုဏ်စင်ကို ရယူထားသည့် မုဆိုးတစ်ယောက် အတွက် သစ်တောကြီးများတို့အတွင်း အချိန်မရွေးအားအားရှိတိုင်း သွား ရောက်ပစ်ခတ်ခွင့်ကိုတော့ထုတ်မပေး။ သူ့ကာလနှင့်ရာသီအလိုက်သာသွား ရောက်ပစ်ခတ်ခွင့်ပြုသည်။

အများပြည်သူကို အကျိုးမပြုသည့် ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံများ တို့လို အကောင်များတို့ကိုတော့ ကန့်သတ်ချက်မထား။ အများပြည်သူကိုအကျိုး ပြုသည့်အကောင်မျိုး သစ်တောက်မငှက် မျိုးလိုအကောင်မျိုးကစပြီး ကန့် သတ်ထားသည်။ အခြားအကောင်ကို ပစ်ခတ်မပြု။ ပြုပြန်တော့လည်း ကောင် ရေနှင့်။

နောက်တစ်ချက်က မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက်သားကောင်များတို့ နောက်ကို ခြေရာကောက်လိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ရပြန်တော့လည်း အနီးကပ်ပစ် ခတ်ကြရသည့် အခြေအနေကများပေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ် ကြောင်းကကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်လက်နက်ကျည်ဆန်များတို့နှင့်ပတ်သက် ပြီး ဟိုနိုင်ငံကြီးလို စတိုးဆိုင်ကြီးဖွင့်ပြီး ဝယ်ချင်တိုင်းဝယ်ကြ၊ ကိုင်ချင်သူများ ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်နေကြသည့်နိုင်ငံမျိုးမဟုတ်။ ကျည်ဆန်ကလည်း မပေါ များ။ မုဆိုးလုပ်ကြသူများအတွက်ရှားရှားပါးပါးရယ်သာ။

လွတ်လပ်စွာဆိုင်တွင် ဝယ်လို့ရသည့်ကျည်ဆန်က လေသေနတ်ကျည် တစ်မျိုးရယ်သာ။

နောက်တစ်မျိုးရှိသည်က နှစ်လုံးပြုးကျည်ဆန်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ ထံတွင်တရားဝင်လိုဏ်စင်နှင့် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့်မုဆိုးများ (သို့) နှစ်လုံးပြုးသေနတ် လက်ဝယ်ရှိကြသူများ၊ ထောက်ခံချက်အဆင့်ဆင့်နှင့် လျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။ သတ်မှတ်အတိုင်းအတာများတို့နှင့် ညီညွတ် သည့် လျှောက်လွှာများကိုလည်း ပြည်ထဲရေးမှ ဝယ်ယူခွင့်ချပေးသည်။ တစ်နှစ်လျှင်(၂၃)တောင့် ဘားလမ်းတွင် ထုတ်ယူရသည်။ တန်ဖိုး အလွန်အမင်းကျပ်လောက်ပင်ဖြစ်သည်။

အထက်ကတင်ပြခဲ့သည့်မုဆိုးကိုင်သေနတ်များအတွင်းမှကျည်ဆန်အ တွက် ဖော်ပြပါ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်အတွက်သာ ထိုအခွင့်အရေးရှိသည့် အတွက် အခြားသေနတ်များကို လွမ်းမောတသမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော် နှင့်အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည့်နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကိုကိုင်ဆောင်ရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသေနတ်မျိုးက အဝယ်ဆုံး အကောင် လိပ်ပြာမှစပြီး အကြီးဆုံးအကောင် တောဆင်ရိုင်းထိပစ်ခတ်လို့ ရပေသည်မဟုတ်ပါလား။

သည်နေရာတွင် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်နှင့် လိပ်ပြာကိုပစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ပင်။ သုတေသနဌာနတို့တွင် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် လိပ်ပြာမုဆိုး များ ကိုမေးကြည့်လျှင် သိရှိနိုင်ပါသည်။

မုဆိုးလုပ်သူတစ်ယောက်အတွက် နောက်ထပ်လိုအပ်သည့်သေနတ် တစ်မျိုးက ပွိုင့်တူးတူးလို သေနတ်။ ထိုသေနတ်မျိုးက အလွန်မြင့်မားသည့် သစ်ပင်ကြီးများထက်တွင် ရှိနေတတ်ကြသည့် မျောက်၊ ဒေါင်း၊ လင်းယုန်၊ အောက်ချင်း၊ ယောင်ရင်ငှက်ကြီးများမှအစ ရေအိုင်ကြီးအတွင်း မြူးထူး ပျော်ပါးကြသည့် ငန်းရိုင်း၊ ဘဲရိုင်း၊ ကြိုးကြာ၊ ဝံပို စသည့်ငှက်များအတွက်။ ထို့အပြင် ယုန်၊ ကြောင်၊ ချေနှင့် ဒရယ်လိုအကောင်မျိုးတို့လောက်ထိ ပစ်ခတ် လို့ရသည်။ ကျည်ဆန်က -

ခဲဖူး
ကြေးဖူး

စရိတ်ကျည် (ငန်းလိုအကောင်ကြီးနှင့် မြွေဟောက်လိုအကောင် များ) ကို ပစ်ခတ်ကြသည့် ကျည်ဆန်မျိုး။ နောက်တစ်မျိုးက (HONEST- LONG)လိုကျည်ဆန်မျိုး။ ထိုကျည်ဆန်မျိုးနှင့်ဆိုလျှင်ဆတ်လိုအကောင်မျိုး လောက်ထိ ပစ်ကြသည်ဟု သိရသည်။ ပုံစံတူကျည်ကိုပြပါဆိုလျှင် (အမ်- ၁၆) ကျည်တောင့်အရွယ်အစား။ ယနေ့ဆိုလျှင် ထိုကျည်ဆန်မျိုးနှင့်သား ကောင်ကြီးများဖြစ်ကြသည့် ပြောင်နှင့် စိုင်းလိုအကောင်လောက်ထိ ပစ်ခတ် နေကြသည်ဟုလည်း ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့အပြောအရ သားကောင် သေကွင်းကို အပိုင်ချိန်၍ ပစ်သည်ဟုလည်း သိရသည်။

သာမန်ပစ်ခတ်နေသည့်ကျည်တွင်လည်း နှစ်မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးက ဆောလစ်ကျည် (SOLID) ရိုးရိုးကျည်ထိပ်ဖူးနှင့် နောက်တစ်မျိုးက ဟောလို ကျည် (HOLLOW) ပင် ထိုကျည်ဆန်မျိုးက ထိပ်ဖူးတွင်အခေါင်းပေါက်ပါ သည်။ သားကောင်ကိုထိလိုက်လျှင်အတွင်းမှအရိုးမာနှင့်ချေ၊ ဒရယ်နှင့်ဆတ် လိုအကောင်မျိုးထိပစ်ခတ်ကြပေသည်။ မုဆိုးလုပ်မည့်သူတစ်ယောက် အတွက်ထိုသေနတ်မျိုးတစ်လက်ရှိသင့်သည်က အမှန်ပင်။

နောက်တစ်မျိုးက လေသေနတ်ပင်။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်လေသေနတ်ကနှစ်မျိုးရှိနေသည်။ တစ်မျိုးက နံပါတ် (၁) အမျိုးအစား၊ ကာလီဘာဒေသမပွိုင့် ၁၇၇ ခါးချိုး (အစ် ကိုကြီးဝယ်ပြီး ကျွန်တော်ကို လက်ဆောင်ပေးသည့်သေနတ်မျိုး)၊ နောက် တစ်မျိုးက နံပါတ် (၂) အမျိုးအစား ကာလီဘာပွိုင့် ၂၂ အမျိုးအစား၊ သူ့အမျိုး အစားအလိုက် စပယ်ရှယ် (၁+၂) လည်းရှိနေသည်။ စပယ်ရှယ်ဆိုသော် လည်း ကာလီဘာကတော့ အတူတူချည်း ဖြစ်ပေသည်။

အဲဒီနှစ်မျိုးမှာလည်း မောင်းတင်စနစ်က မရှေးမနှောင်းဆိုသလို (AIR COMPRESSOR TYPE) ဆိုပြီး လေထိုးပစ်သည့် လေသေနတ်တစ်မျိုး ပေါ်လာပြန်သည် (ဂျာမနီလုပ်)။ သူတို့ပေါ်လာကြပြီး မရှေးမနှောင်းဆိုသလို တရုတ်ပြည်နယ်စပ်ကို မှောင်ခိုသွားကြသည့်လူများနှင့် မ.ထ.သ ကားပြာကြီး ကို မောင်းကြသူများမှ တစ်ဆင့်တရုတ်နီဘေးဆွဲသေနတ် (လေ) များ ပေါ် လာကြပြန်သည်။ လေသေနတ်နံပါတ်များက (၁+၂) ဖြစ်ပြီး ဘေးဆွဲများ တို့ပင်။

ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံအားကစားလောကတွင် မြန်မာနိုင်ငံက ဝင် ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည့်အားကစားနည်းက (၁၇) မျိုးရယ်သာ။ နောက်ထပ် သေနတ်ပစ်အားကစားနည်းတစ်မျိုး ထပ်မံတိုးချဲ့လိုက်တော့ လေသေနတ် နှစ်မျိုးထပ်မံပြီး မြန်မာပြည်အားကစားလောကအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ ပြန်သည်။ ထိုနှစ်မျိုးက -

-(AIR COMPRESSOR TYPE) လေထိုးစနစ်။

-(GAS TYPE CO₂) ဓာတ်ငွေ့သုံးစနစ်နှင့် ပစ်ခတ်ကြသည့် လေ သေနတ်များဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံသေနတ်ပစ်အဖွဲ့တွင် ထို သေနတ်များတို့နှင့် အားကစားသမားများတို့ ပစ်ခတ်လေ့ကျင့်ပြိုင်ပွဲဝင် နေကြသည်။

ထိုနေရာတွင် လေသေနတ်ကျည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောရမည်ဆို လျှင် ထိုအချိန်တွင် လေသေနတ်ကျည်ဆန် (၄) မျိုးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ရှိနှင့်ပြီးသော လေသေနတ်ကျည်ဆန်က (၂) မျိုး ထိုနှစ်မျိုးတို့က -

-လင်းယုန်တံဆိပ်နှင့် အလုံမြို့နယ်က လုပ်သည့် လေသေနတ်ကျည်

-ခြင်္သေ့တံဆိပ်နှင့် သယ်န်းကျွန်းက ထုတ်လုပ်သည့် လေသေနတ် ကျည်နှစ်မျိုးပင်။ နောက်ပိုင်း တရုတ်နီဘေးဆွဲလေသေနတ်ကလေးများတို့ နှင့်အတူ ကျည်ခဲဘူးကလေးအများအပြားလည်း ပါလာကြသည်။ ထိုလေ သေနတ်ကျည်ဆန် (၃) မျိုးစလုံးကားလေသေနတ်ပစ်အားကစားသမားများ တို့နှင့် မည်သို့မျှ အံဝင်ခွင်ကျ အသုံးမတည့်ကြပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ပြိုင်ပွဲဝင် လေ့ကျင့်ပစ်ခတ်ကြရသည့် လေသေနတ်ကျည်ဆန်က နိုင်ငံခြားမှ ပြုလုပ်သည့် (RWS) အမျိုးအစားနှင့် ဖြစ်ကြပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်အမှတ်ရအောင် ပြိုင်ဆိုင်ကြရာတွင်လည်း ပစ်မှတ် ထားရာဆီမှ ထိချက်အပေါ်တွင် အမှတ်ပေးနေသလို၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြသူများ ကလည်း သတ်မှတ်ထားရာ တားဂက် ရှိရာကိုထိမှန်အောင် ပစ်ကြရ လေရာ ထိုသို့ပစ်ခတ်ချိန်သည် ပြင်ပမှတိုက်ခတ်သည့် (လေပြည်၊ လေညင်း၊ လေပြင်း) စသည့်လေကို ကျည်ဆန်ကခွဲလျက် ပစ်မှတ်ထားရာကို ထိမှန်မှသာ အမှတ်ရကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုကျည်ဆန်သုံးမျိုးက တန်းမဝင်ခဲ့ သည်ကအမှန်။

ထိုအချိန်တွင် လေသေနတ်တံဆိပ်နှင့် လေသေနတ်ကျည်တစ်မျိုး ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုကျည်ဆန်ကို တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်မှ ထုတ်လုပ် သည်။ ထိုကျည်ဆန်ပုံစံက သူတို့ပြိုင်ပွဲဝင်ကျည်ဆန် (RWS) ပုံစံမျိုးပင်။ အလေးချိန်တော့ကွာဟမည်ဖြစ်သော်လည်း ပုံစံတူသလို ပြင်ပလောက

ဖောက်ထွင်းအားတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်ကျည်နှင့် အတော်ကလေးနီးစပ်သည်။

ထိုလေသေနတ်ကျည်ပေါက်လာသောအခါ သေနတ်ပစ်အားက စားသမားများတို့အတွက် ပိုမိုလေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့သည်မို့ အဆင်ပြေလှပေသည်။

သည်နေရာတွင် မုဆိုးတစ်ယောက်လုပ်မည့်သူအတွက် လေသေနတ် တစ်လက်ကိုပါ ကိုင်ဆောင်ရန် လိုအပ်လာပေသည်။ ထို့အတွက် အထက်က တင်ပြခဲ့သည့် လေသေနတ်များအထဲမှ မုဆိုးလုပ်သူကိုင်ဆောင်ရန် သေနတ် တစ်မျိုးသာရှိပေသည်။ ထိုတစ်မျိုးက တရုတ်နီဘေးဆွဲနံပါတ် (၁) သာ ဖြစ် ပေသည်ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပေ။

သေနတ်ကိုယ်ထည် (ဒင်) ကတော့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးနှင့် ဘယ်လိုမျှ မအပ်စပ်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပုံမကျပန်းမကျ။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်လို့ရမည့် သေနတ်ဒင်နှင့် ပြောင်းလဲလိုက်ပြီး လေအိုးအတွင်းမှ စပရိန် နှင့်ဝါရှာ ထရေကာတို့ကို အဝင်ခွင်ကျ ပြင်ဆင်မွမ်းမံလိုက်လျှင် တောကြီး များအတွင်းကျေးငှက်များကို စိတ်ကြိုက်ပစ်ခတ်လို့ရသည့် သေနတ်မျိုး တစ် လက်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့အတွက် ကျွန်တော့်လိုမုဆိုးဝါသနာရှင်တစ်ယောက်အတွက် ကိုင် ဆောင်ပစ်ခတ်သင့်သည့် သေနတ်များဖြစ်သည့် -

- နှစ်လုံးပြူးသုံးဆယ့်နှစ်လက်မ (စိဖုံး) တစ်လက်။
- ပွိုင့်တူးတူး (ဘိုးလ်အက်ရှင် မဂ္ဂနစ်) တစ်လက်။
- လေသေနတ် (တရုတ်နီဘေးဆွဲ - ၁) စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ပြီးသား တစ်

လက်နှင့် တောင်ဥက္ကလာမပြုလုပ်သည့် လေသေနတ်တံဆိပ်ကျည်ခဲလုံး များကိုပင်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချလိုက်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်အရေးတကြီး အစည်းအဝေးက ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် တပည့်ကလေး စာတစ်စောင်ပေးသည်။ စာအိတ်ကိုကြည့်တော့ အသေ ဗိတ်ထားသည်။ မည်သူက ပေးခဲ့သနည်းဟု မေးတော့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်လာပေးသွားသည်ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်ဖွင့်ပြီး ဖတ်လိုက်

တော့ မနက်ဖြန် စနေနေ့မို့ ချစ်သူ၏မိခင်က ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံသဖြင့် နံနက်ပိုင်း လာခဲ့ပါရန် မှာကြားသည့် ချစ်သူနွေ၏စာ။

သူ၏ဖခင်ရဲမှူးကြီးကား သက်ပြည့်ပင်စင်နှင့် လေဖြတ်သွားပြီး လက်နဲ့ အိမ် (တာဝန်ရှိစဉ်) က တိုက်ခန်းကိုပြန်အပ်သွားပြီး စမ်းချောင်းသူတို့တိုက် ကို ပြောင်းသွားရသလို သူ့ဖခင်ကလည်း သေဆုံးသွားပြီမို့ မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်မှ မလွတ်ကင်းရရှာသော ချစ်သူနွေက သူ့မိခင်ကို ဖွင့်ဟပြောကြား ချင်း ကျွန်တော်နှင့်တွေ့လိုသဖြင့် လာရောက်ကာမှာကြားခဲ့ခြင်းပင်။

စမ်းချောင်းကျွန်းတောလမ်းရှိခြံကြီးတစ်ခြံ။

ခြံအလယ်တွင် ခုံညားသောတိုက်ပုကလေးကတစ်လုံး၊ ခြံ၏ဘေး မတ်လည်အုတ်တံတိုင်းများဘေးတွင် ရောင်စုံပန်းများက ဖူးလို့တစ်မျိုး၊ ပွင့် ကြတာကတမည် ခြံနှင့်တိုက်အိမ်ငယ်တို့က ထည်ဝါသလို ခုံညားသည်က အမှန်ပင်။

ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုသူ နွေ၏မိခင် ဒေါ်မြတ်လှသူက ကနတ်ပန်းများ ဖိခြယ်ထားသော ကျွန်းသားကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ သိက္ခာကြီး စွာနှင့်အမြန်သားထိုင်လို့။

ကျွန်တော်က ဒေါ်မြတ်လှသူ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲနှင့် အကဲခတ်ကြည့် လိုက်တော့ လွန်စွာ မဟာဆန်လှသည်။ သောကဒဏ်တို့ကြောင့် ဥပဓိရုပ်က အိုမင်းရင့်ရော်သယောင်ရှိသော်လည်း ကျက်သရေရှိနေသေးသည်။ နုပျိုခြင်း များနှင့် အတန်ငယ်အလှမ်းဝေးသွားသည်မို့ ရင့်ရော်သယောင်ဖြစ်နေပေမဲ့ လှပသောအသွင်များတို့ကို သူမ၏မျက်နှာတွင် ထင်းပြီး ကျန်နေသေးသည်။ သည်တွင် -

“ထိုင်ပါမောင်ရင်။ အခန်းတံခါးတွေဖွင့်လိုက်စမ်းညွှန်မေ” အဓိပ္ပာယ်နှစ် မျိုးပါသော စကားစုကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူညွှန်ပြရာ ကျွန်းသားထိုင်ခုံဆိုတာကြီးထက်တွင် သိမ်ငယ်ရိုကျိုးစွာနှင့် ညင်သာစွာထိုင်ချလိုက်ရင်းမှ ဒေါ်မြတ်လှသူ၏ နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာ မည့်စကားစုတို့ကို မမှိတ်မသုန်ငုံလင့်ရင်း နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ညွန့်မေ တံခါးတွေဖွင့်ပြီးရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွားတော့။ ခုလိုမှောင်
နေတဲ့တံခါးတွေအကုန်ဖွင့်လိုက်တော့ အလင်းရောင်ပိုရတာပေါ့။ လေ
ကောင်းလေသန့်တွေလည်းရတယ်လေ။ ဟုတ်ဘူးလားမောင်ရင်”

ထိုစကားတို့သည် မည်သည့်အတိုင်းအတာထိရောက်သွားအောင် ဦး
ဘည်ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်စိတ်တွင်းမှ အလိုလိုသိနေသည်။ တာကို
မျှတော့ ပြန်မပြောမိ။

အနီးတွင်ရှိနေသူ နွေ က တံခါးများကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်သွား
သည်။ ဒေါ်မြတ်လှသူက ထွက်ပေါ်လာသည့် အလင်းရောင်များနှင့်အတူ
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့ဘေးတွင် ချထား
သည့် ကာစတန်စီးကရက်သံဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍
ဖိပ်ဖိမ်းခြစ်နှင့် သူမ၏နှုတ်ခမ်းတွင်တော့ပြီး ဖြာထွက်တောက်လောင်လာ
သော မီးရောင်ပြာပြာကလေးနှင့် တွေ့ရှုရှုလိုက်ရင်း အဆုတ်တွင်းထိ
အောင်ရောက်ရှိသွားသော မီးခိုးငွေ့များကို ဖြည်းဖြည်းစွာမှုတ်ထုတ်ရင်း
ပြောလိုက်သည့် စကားတို့က -

“မောင်ရင့်နာမည်က”

“လေးမောင်၊ အများခေါ်ဘိုလေး”

“ဘယ်ဇာတိလဲ”

“ဟင်္သာတခရိုင်၊ လေးမျက်နှာမြို့”

“မင်းပညာအရည်အချင်းကကော”

“ဒီနှစ်မှ (၁၀) တန်းအောင်ပါတယ်”

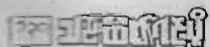
“အလုပ်အကိုင်ကရော”

“ကျွန်တော်စက်မှုပညာသင်ပါ”

ကျွန်တော့်ထံမှ သူမသိလိုသည့်အချက်က ဒီလောက်သာဟု ထင်မိ
သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူပြောလိုက်သည့်စကားက -

“မောင်ရင်ပြန်လို့ရပါပြီ။ အန်တီသိချင်မေးချင်တာ ဒီလောက်ပါပဲ”

ဒါပါပဲ။ ဇာတ်လမ်းက ရှေ့ဆက်ရန်မလိုတော့အောင် နွေ၏မိခင်က

မြတ်သားစွာနှင်ထုတ်ခံလိုက်ရပြီပဲ။ နွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ဆက်ရန်အခွင့်
သောခွဲပြီးမှ လွယ်အိတ်ကို ပန်းမှ လွယ်လိုက်ရင်း ခေါင်းစိုက်ကာထွက်လာ
တော့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကိုတော့ ကြားလိုက်မိလေရဲ့။

နွေ၏ရှိုက်သံမတိုးမကျယ်တို့နှင့်အတူ လမ်းထိပ်ကုက္ကိုပင်ကြီးထက်ဆီ
မှ နွေ့ဥဩကလေးရဲ့အသံတို့ကိုလည်း ကြားလိုက်မိသေးတယ်လေ။

“ဥဩ၊ ဥဩ၊ ဥဩ”

တောင်မရိုးပင်ကြီးထိပ်ဖျားထက်ဆီမှ ဥဩငှက်ငယ်ကလေးတစ်
ကောင်၏ လေးတွဲတွဲတွန့်ကျူးသံကလေးက နွေသရုပ်ကို ပီပြင်အောင်
အော်ထုတ်နေသလောက်။

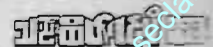
နေရာက -

ကျားခြေရာစခန်း။

ကျားခြေရာစခန်းဆိုသည်က ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်းရှိစခန်းတစ်ခုပင်
ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်တွေမွန်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ဝါသနာပါရာအမဲပစ်လုပ်ငန်း
တွင် စိတ်ကိုနှစ်ထားရန်အတွက် အမဲပစ်အပေါင်းအသင်းများနှင့် ညှိနှိုင်းကာ
သင်္ကြန်ရုံး စိတ်ရက်များကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ထွက်လာခဲ့ကြသော
ခရီးတစ်ခုပင်။

ခရီးစဉ်က ဝေးဝေးတော့မဟုတ်။ ရန်ကုန်မှ လှည်းကူး၊ ဖောင်ကြီး၊ ဝံပြ၊
မင်းကုန်း၊ ဥတို၊ မရမ်းချောင်း၊ လေးအိမ်စု၊ ရေနက်ကြီး၊ ကျပ်ချောင်း၊ ဆေးရိုး
တောင်ထန်းမြောင်၊ နတ်ရေတွင်း၊ ဝါးတောင်ကို လွန်လိုက်လျှင်ထိုးစခန်း
သားကော့ကြီးများကို ပစ်ခတ်ကြရင်း စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ရန်ထွက်လာခဲ့
သည့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်သတိရအောင် ဖန်တီးလိုက်သည့်နှယ်ပင်။

ရွက်ကြွေတောများမှ ရော်ရွက်ဝါကလေးများက တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျ
ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က ပွိုင့်တူးတူး (ဘရန်လ်) သေနတ်ကလေးကို
ဘောင်းတုံးကို ဖြုတ်ကာ ဆီကျွေးပြီး ပြန်လည်တပ်ဆင်လိုက်ရင်း မဂ္ဂဇင်း

ဘောက်ထဲသို့ ဆော့လစ်ကျည်ဆန်များ ဖြည့်ကာ အသာချထားလိုက်ရင်းမှ နွေတေးတစ်ပုဒ်ကို ဆွေးမြည့်စွာ သီဆိုနေသော ဥဩငှက်ကလေးအသံကို နားစွင့်နေစဉ်-

“ဘိုလေး သေနတ်စမ်းချင်ရင် နောက်ဘက်ကတော့တည်းပင်ကြီး ထက်မှာ မျောက်ညိုအုပ်တက်စားနေကြတယ်။ တည်းသီးတွေကို”

မွန်ကလွမ်းသတင်းပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်ကာ မဂ္ဂဇင်းဘောက်အတွင်းမှ ကျည်တစ်တောင့်ကို ဘိုးလိတ်မှ တစ်ဆင့် ရိုင်ဖယ်၏ပြောင်းအတွင်းသို့ ညာလက်နှင့်ရိုက်ခတ်သွင်းလိုက်ပြီး စခန်း နောက်တော တည်းပင်ကြီးရှိရာဆီသို့သွားကာ အပင်ထက်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း မျောက်အုပ်ကို ရှာနေလိုက်မိပေသည်။

တောင်မရိုးပင်ကြီးထက်မှာ လွမ်းတေးဆိုနေသော ဥဩငှက်ငယ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းတွေ့ မြင်လိုက်ဟန်ထင်။ အဝေးဆီသို့ ပျံသန်းသွား ပေသည်နှင့်အတူ မျောက်အုပ်ကလည်း ကျွန်တော်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ကြ ရသဖြင့် ကိုင်းဆုံ၊ ကိုင်းခွ၊ သစ်ရွက်များအကြား တိုးဝင်ကာသစ်ရွက်များကို ဖင်ခုထိုင်ကြရင်း ငြိမ်ဝပ်နေကြသည်။

မျောက်တို့၏ သဘောသဘာဝကို သိရှိထားသော ကျွန်တော်က အပင် ထက်ဆီသို့ သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ကာ ပြောင်းတန်းထားလိုက်ပေသည်။

မျောက်ဆိုသည့်အကောင်များက အငြိမ်နေတတ်ကြသည့်သတ္တဝါမျိုး ယဟုတ်။ မကြာလိုက်။ သုံးမိနစ်လောက်ငြိမ်ပြီး စောင့်လိုက်တော့။ တော တည်းပင်ကြီးထက်ပုန်းအောင်းနေကြသော မျောက်များတို့က အောက်တွင် သူတို့ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ကာ ငြိမ်သက်စွာစောင့်စားနေသော ကျွန်တော်အ ခြေအနေကို သိလိုကြသည့်ဇောနှင့် ပုန်းကွယ်ထားကြသော ယင်းတို့၏မျက် နှာများကို ဖယ်ရှားကြည့်လာကြသည့် သူတို့၏မျက်နှာများကို တွေ့မြင်လိုက် ရသဖြင့်-

“ဖန်းဖန်းဖန်း”

ကျွန်တော်က သေနတ်၏မောင်းခလုတ်က လေးကိုဆက်တိုက်ပင် ဆွဲ ညှစ်ချလိုက်သည်။

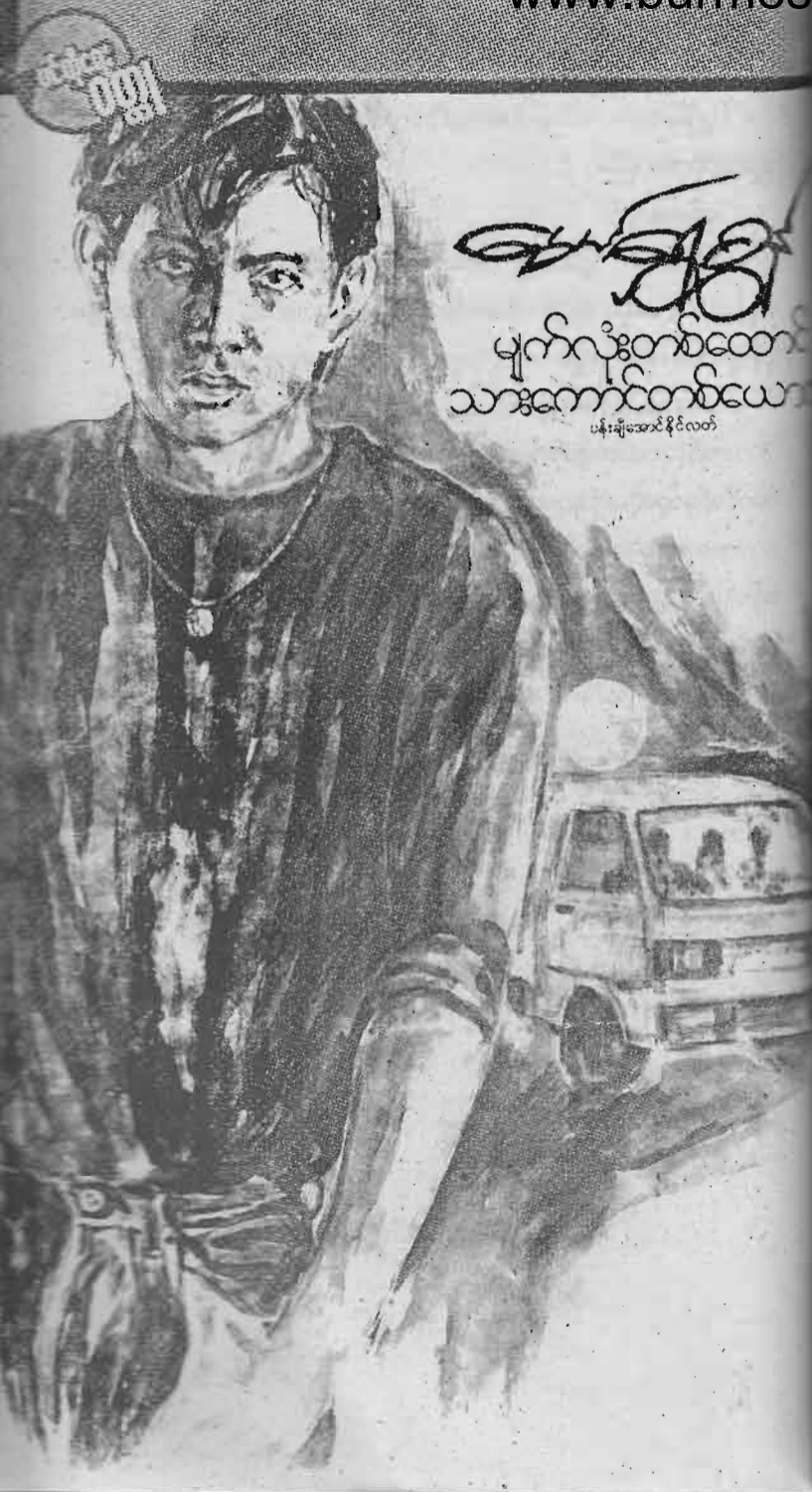
“ဗန်းဗန်းဗန်း”

မြေပြင်ထက်သို့ပစ်ကျလာသော မျောက်ကြီးသုံးကောင်တို့၏အသံများ၊ ကျန်သော မျောက်များကနီးစပ်ရာသစ်ပင်ကြီးများဆီသို့ သက်စွန့်ဆံ့များ ခုန်ပျံအော်ဟစ်ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားကြပေတော့သည်။

“အတော်ပဲဟေ့။ မျောက်သွေးနှင့်ချေးပါးထုတ်ယူလိုက်ကြရအောင်”

ကျန်လူငယ်အဖွဲ့တို့က အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရင်း တောဒည်းပင်ကြီး ထက်ဆီမှသူတို့မျက်နှာများကိုလက်များနှင့်အုပ်ရင်းမြေပြင်ထက်ဆီ ချုံပြုတ် ကျလာသော မျောက်ကြီးသုံးကောင်ရှိရာ တောဒည်းပင်ကြီးအောက်ဆီ သို့ပြေးကောက်လိုက်ကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

□ လေးမောင်

မောင်
မျက်လုံးတစ်ထောင်
သားကောင်တစ်ယောက်
ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

အုရိန်

သည် မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အရိပ် မည်းကြီးသကဲ့သို့
လိုက်လံလွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံနေရသောကြောင့် ---

ချစ်အိုးသည် ဘုရားပွဲတော်အတွင်း သွားလာလှုပ်ရှား
နေကြသော ရှုပ်ထွေး နေသည့် လူအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်းမှ ဒီတစ်ကြိမ်
တော့ မျက်မျက်ကလေးနှင့် များများရပြီဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိပါသည်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်သူတော့ သတိပေးနေရပြန်သည်။

မပိရိ၍တော့မရ။ သပ်ရပ်ပီရိတော့ အထူးပင်ဂရုစိုက်ဖို့ လိုအပ်လှပေ
သည်။ ထို့ပြင် ထိုပွဲတော်အတွင်း၌ ချစ်အိုးကဲ့သို့သော လူစားမျိုးတွေက
လည်း အများအပြား နယ်ကျူးရောက်လာတတ်ကြလေသည်။

မြွေမြွေချင်းမြေမြင်ဆိုသကဲ့သို့ ချစ်အိုး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်ယောက်
တည်း တစ်ယောက်ကတော့ အကဲခတ်လေ့လာနေကြမည်မှာ မလွဲပါချေ။

သင်းတို့နှင့် ထိပ်တိုက်မတိုင်းမိစေဖို့တော့ လိုသည်ကို ချစ်အိုးတွေးထား
ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သတိကြီးကြီးထားပြီး လှုပ်ရှားရမည်ဟု ချစ်အိုးမိမိကိုယ်မိမိ
သတိပေးနေမိပါသည်။

ဘာကြောင့်ဆိုသော် ချစ်အိုးအနေနှင့် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့သည်
မှာကြာပြီ။ လုပ်လည်း လုပ်လိုစိတ်မရှိတော့။

ယခုလုပ်ဖို့ တွေးနေရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ၍သာ လုပ်ရမည်
တို့စွတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မိသွားပြီးဆိုပါက အန္တရာယ်များမည်ကိုလည်း
သိသည်။ အကယ်၍များ အဖမ်းခံရပြီဆိုလျှင်တော့ ပွဲတော်ရက် မပြီးမချင်း
ပွဲတော်လုံခြုံရေးအတွက် အချုပ်ထဲတွင် ဒုက္ခခံနေရပေတော့မည်။

ပြီးတော့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမှာ မရွံ့မရှဲဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိတစ်ကိုယ်တော် ကောင်းစားရေးအတွက်မဟုတ်။ အိပ်ရာထဲတွင်
ကျန်းမာရေး အထူးညံ့နေသော ဆရာသမားအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခပေးချင်
သော ဆန္ဒအတွက် လှုပ်ရှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီဘုရားပွဲတော်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ဖူးသော ချစ်အိုးသည် ပွဲဈေးတန်းတစ်နေရာတွင် ဆရာ၏သမီး ဆွေဆွေနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြလေပြီ။

ဆွေဆွေသည်ပင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး။ အိပ်ရာထဲ လဲနေတာကြာလှပြီ” ဆိုသော စကားကြောင့် ဆွေဆွေနှင့်အတူ ဆရာဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဆရာက ချစ်အိုးအားရှုတ်တရက်ကြီး တွေ့လိုက်ရသောအခါ မှန်မှား နေပြီဖြစ်သည့် သူ့မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီး ကြည့်ကာ တအံ့တ ဩဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ-

“မင်းမင်း ချစ်အိုးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ချစ်အိုးပါ”

“မင်းဟိုအလုပ်တွေ အရင်လိုလုပ်တုန်းပဲလား”

“မလုပ်တော့ပါဘူး ဆရာကြီး။ မလုပ်တာ အတော်ကြာပါပြီ။ အခု ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ညစောင့်အဖြစ် ဝင်အလုပ်လုပ်နေပါတယ်”

“အေးကွယ်။ အေး အေး။ မကောင်းမှုဆိုတာ မကောင်းပါဘူးကွာ။ မလုပ် ကြပါနဲ့တော့။ ဆရာကြီးလည်း အသက်အရွယ်ရလာမှ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက် လာတော့မှ နောင်တရလာတော့တာ။ မင်းကငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီအလုပ် တွေကို စွန့်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ သာဓု သာဓုသာဓု”

ဆရာကြီးက ချစ်အိုးအတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပြီး စကားတွေပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာပါသည်။ ချောင်းဆိုးဝေဒနာခံစားနေရသော ဆရာကြီးကို ချစ်အိုး ဝေးကြည့်နေသည်။

“ဆရာကြီး နေမကောင်းတာကြာပြီလားဟင်”

“ဒီလိုပဲတရောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာကြာပါပြီကွာ။ မကောင်းမှုလုပ်တုန်းက အဝမ်းခံရ အရိုက်အနှက်ခံရတဲ့ ဒဏ်တွေပြန်ပေါ်လာတဲ့အခါ အသက်အရွယ် ကလည်းရလာပြန်တော့ စုပြီးခံရတာပေါ့။ မကောင်းပါဘူးကွာ”

ဆရာကြီးသည်သူလှုပ်ရှားခဲ့ဖူးသောမကောင်းမှုကြောင့်ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများကို နောင်တတရား အတော်ကလေးရနေသည်ကို ချစ်အိုး တွေ့ နေရပါသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းဒီမြို့ကို ဘာလာလုပ်တာလဲကွဟေ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာသမားဖြစ်နေတဲ့မိသားစုနဲ့ ဘုရားစုံဖူးရအောင် အလည်လိုက်လာခဲ့တာပါ ဆရာကြီး။ ခု ပွဲဈေးထဲမှာ ဆွေဆွေနဲ့တွေ့လို့ ဆရာကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ပြောပြလို့ လာခဲ့တာပါ ဆရာကြီး”

“အေးကွယ် အေးအေး။ မင်းခုလိုလာတွေ့တာကို ဆရာကြီးကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ အင်း အရင်ငါနဲ့အတူနေတုန်းက မင်းတို့အပေါ်ရိုက်နှက် ထိုးကြိတ် ခဲ့တာတွေအတွက် ဆရာကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ငါ့အနေနဲ့ လောဘရော၊ မင်းတို့ တတ်စေချင် သိစေချင်တဲ့ စိတ်လောဘ ကြောင့်ရောလုပ်ခဲ့တာပါကွာ”

ဆရာကြီးမှာ ချစ်အိုးတို့အား အလစ်သုတ်နည်းအမျိုးမျိုးကို သင်ကြား ပြသပေးခဲ့သည်။

လက်တွေ့လုပ်ကိုင်စေခဲ့သောအခါ မအောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရသော အခါ ဆဲဆိုမြည်တွန်တောက်တီးရုံမက ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ထမင်း မကျွေးဘဲ အငတ်ခံစေခဲ့သည်။

“မင်းတို့ထမင်းစားရဖို့အတွက် ငါသင်ပေးနေတာကွ”

ဆရာကြီးက သူထမင်းအငတ်ထားခဲ့ခြင်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြော လေ့ပြောထရှိသောစကားကို ချစ်အိုးအမှတ်ရလာပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ချစ်အိုးမှာ စားရရုံသာမက ဆရာကြီးအားကိုအားထားရသော အမာခံတပည့်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ဆရာကြီးက သင်ကြားခဲ့သလို ကြိုးကြိုးစားစားသင်ယူခဲ့သော ချစ်အိုးမှာ တက်တက်ကြွကြွရှိခဲ့သောကြောင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထောင်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ချစ်အိုး ဘဝအတွက် ကောင်းစွာ နောင်တရသွားခဲ့ပါသည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်သည် မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အရိပ်မည်းကြီးသဖွယ် အမြဲလိုလို လိုက်ပါလွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံနေရသောအခါ ဘယ်နေရာကိုသွားသွား မလွတ်လပ်ခဲ့ချေ။

“မရှိခိုးနိုး၊ မလှ ...စုန်းမျိုး” ဆိုသော စကားပုံကဲ့သို့ပင် ဘယ်လိုပင် လူကောင်းအဖြစ်နေထိုင်ပါသော်လည်း လူကောင်းဖြစ်နေပါပြီဟု ပြောပြသော်လည်း လက်ကျလက်နက်တွေကိုကြည့်ပြီး ချစ်အိုး လက်ချက်ပဲဟူ၍ တစ်ယူသန် ခွဲခွဲကြကာ အနိုင်ကျင့်ခြင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

နောက်ဆုံးအမှုကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထောင်ထဲသို့ရောက်သွားသောအခါ ထောင်ထဲတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဦးကောင်းစံထွန်းက ချစ်အိုးကို ခင်မင်သွားခဲ့သည်။ ချစ်အိုး၏စိတ်နေသဘောထားကိုမြင်တွေ့ပြီး ယုံကြည်မှု၊ နားလည်မှု ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

“ငါဒီထဲကနေ ထွက်လာတဲ့အခါ မင်းလွတ်လာမယ့်အချိန်ကို ငါမျှော်နေမယ်နော် ချစ်အိုး။ ငါ့ဆီသာလာခဲ့ကွာ”

ချစ်အိုးကား သူနေထိုင်သော နေရပ်လိပ်စာပေးခဲ့သည်။

“တကယ်လို့များ မင်းသာထောင်က အရင်လွတ်ခဲ့ရင် ငါ့အိမ်မှာသွားနေ ငါ့အိမ်ကို ငါစာရေးပေးလိုက်မယ်”

ကံကောင်းလေပြီလား မပြောတတ်။

ချစ်အိုးရော ဦးကောင်းစံထွန်းရော နှစ်ယောက်စလုံး အောင်ဘာလေ ဆုမဲနှင့် ထောင်မှပြိုင်တူထွက်ခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချစ်အိုးတစ်ယောက်
ဦးကောင်းစံထွန်းအိမ်သို့
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်မရောက်နိုင်တော့
ပါချေ။ ဒါကိုတော့ မိမိဘာသာ မိမိ
နားလည်သဘောပေါက်ထားမိပါသည်။

အပြင်လောကသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးကောင်းစံထွန်းမှာ အဆင်အသွယ်ကောင်းသူပီပီငွေကြေးထောက်ပံ့မှုအလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုအေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်ရန်အတွက် ကူညီသူတွေနှင့် ဆုံတွေ့ကာ ကုမ္ပဏီလေးတစ်ခုကို တည်ထောင်ကာ ခန့်ခန့်ညားညား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ချစ်အိုးကိုလည်း သူ၏အမတ်လူယုံတစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ကာ ခေါ်ယူအလုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

ဦးကောင်းစံထွန်းကြောင့်လည်း ချစ်အိုးမှာ တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် ဘဝကို အေးချမ်းစွာ ရပ်တည်နေထိုင်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခု မိမိ၏ လက်ဦးဆရာကြီးသည် ဂီလာန အဖြစ် အိပ်ရာထဲသို့ လဲနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မိမိတွင် စုဆောင်းထားသော ငွေလေးကြေးလေးကလည်း မိမိထံတွင် ပါမလာခဲ့။

ဘုရားဖူးထွက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း မိမိတွင် ငွေကမလို။ အရာရာကို ဆရာကြီးဦးကောင်းစံထွန်းကသာ တာဝန်ယူထားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခလေးပေးရန် ချစ်အိုးတွင် ဆန္ဒ ရှိနေပါသည်။

ဒီတော့ ချစ်အိုးသည် သူ၏ဆရာကြီးအတွက် သူမပြန်ခင်မှာ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် သူတစ်နည်းနည်းနှင့် လှုပ်ရှားခဲ့လျှင် ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မိမိကိုယ် မိမိယုံကြည်မှုထားမိလာခဲ့သည်။

ချစ်အိုး၏ ငယ်မူငယ်သွေးတို့သည် ချစ်အိုးအား တိုက်တွန်းအားပေးလာလေပြီ။

“ကျွန်တော်မပြန်ခင် ဆရာကြီးဆီကို တစ်ခေါက်လာတွေ့ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကန်တော့ကာ ချစ်အိုး ဆရာကြီးအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ချစ်အိုးသည် ဘုရားပွဲတော်တွင် ပျော်ရွှင်နေကြသော သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူအုပ်ထူထူကြားထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။ လူတွေကို ချစ်အိုးအကဲခတ်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

လူအုပ်ကြီးကြားထဲတွင် ပွဲတော်တစ်ခုတွင် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား လှလှပပ ဝတ်ဆင်ထားကြသော ကျေးလက်မှ အမျိုးသမီးကလေးများကို ချစ်အိုးတွေ ဖြစ်ရသည်။

ညွတ်နေအောင် ဆင်ယင်ထားသော ရွှေဆွဲကြိုးများ ရယ်ရယ်မောမော သွားလာပျော်ရွှင်နေကြသော အမျိုးသမီးကလေးများ အုပ်စုတစ်စုကို ချစ်အိုး မျက်မှန်းတန်းမိသွားခဲ့ပါတော့သည်။

“ကမ္ဘာမီးလောင်သောအခါ သားကောင်ချနင်း” ဆိုသော စကားပုံလေး သည် ချစ်အိုးခေါင်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရိုးသားသော၊ ရွှေများညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကျေးလက်မှ မိန်းကလေးတစ်စုကိုပင် ချစ်အိုး စားကျက် ဖွင့်ရပါတော့မည်။

သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ဇာတ်ရုံတစ်ရုံရှေ့တွင် သူတစ်ယောက်ထဲ ငေါင်တောင်တောင် ရပ်နေမိ သည်။ သူသည် အဖော်မဲ့နေသူတစ်ဦးအဖြစ် နေပြလိုက်သောအခါ-

“အစ်ကိုပွဲကြည့်မလို့လား”

ရုပ်ရည်ခပ်ချောချော သွက်သွက်လက်လက်သူငယ်မလေးတစ်ဦးက သူ့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး မေးလာပါသည်။ ချစ်အိုးမှာ ကြက်ကန်းဆန်အိုး တိုးလေပြီ။

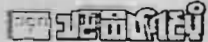
“အင်း ပွဲကြည့်မလိုပဲ။ အဖော်တွေနဲ့ကွဲသွားလို့ ဒီနားကနေရှာနေတာ”

ချစ်အိုးက မအူမလည် ရွာတစ်ရွာမှ လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့သော ဟန်ပန် အမူအရာအပြောအဆိုများနှင့် အသံကို နှိမ့်ပြီးဖြေလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါကျေးလက်သူလေးက မပွင့်တပွင့်အပြုံးလေးနှင့်

“ကျွန်မတို့မှာ ရုံဝင်လက်မှတ်နှစ်စောင်လောက်ပိုနေလို့ ယူမလား။ ဈေး ရင်းအတိုင်းပဲ ပေးပါရဲ့။ ရုံထဲကျမှ အစ်ကိုအဖော်တွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရင်တွေ့ပေါ့။ မတွေ့ရင်လည်း ကျွန်မတို့မှာ ဝယ်ထားပါတယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ရိုးသားသော ကျေးလက်သူမလေးပီပီ အားနာနာမွန်မွန်ရည်ရည်လေး ပြောဆိုလာခဲ့ပါသည်။

သားသားနားနား၊ အေးအေးဆေးဆေး ယောင်ချာချာချစ်အိုးကို တွေ့ ရသည်အတွက်လူကောင်းတစ်ယောက်ဟုသတ်မှတ်ယူဆကာစိတ်မနှေးမြ နေရှာပါသည်။ ချစ်အိုးမသိမသာလေးပြီးလိုက်မိသည်။ သားကောင်ကတော့ ခိုက်ကို ခုန်တိုးနေပြီဟူသော အတွေးမျိုးနှင့်ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လက်မှတ်ဖိုးပေးကာ ဇာတ်ပွဲရုံထဲသို့ ချစ်အိုး အရင်ဝင်ခဲ့သည်။

မကြာမီ စောစောက ကျေးလက်သူမလေး သူ့အဖော်များနှင့် ဇာတ်ရုံ ထဲသို့ဝင်လာသည်ကိုလှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ချစ်အိုးက ထိုမိန်းကလေး ဆီသို့ သွားတွေ့သည်။

“ဒီထဲမှာလည်း လူတွေကများတော့ အဖော်တွေကိုရှာတာပဲ။ မတွေ့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးအုပ်စုနံ့ဘေးမှ ချစ်အိုးစကားတပြောပြော နှင့် လျှောက်ရင်း ပါလာခဲ့သည်။

ကျေးလက်သူမလေးများနှင့် စကားပြောလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် သိပ်မကြာ မီမိန်းကလေးမှာပင် အဖွဲ့ကျသွားပါတော့သည်။

မိန်းကလေးအုပ်စုကလည်း သူတို့အားလုံး မိန်းကလေးများဖြစ်နေသ ခြင်း “သူတို့အုပ်စုအတွက် အုပ်ထိန်းသူ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် ကောက်ရသလိုပေါ့” ဟု ရယ်ချင်းပြောဆိုလာကြပါသည်။

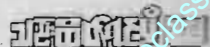
ထိုင်စရာနေရာတွင် ချစ်အိုးက သူ့ကိုလာရောက်မိတ်ဆက်သူ မိန်းက လေးဘေးတွင် ထိုင်ရသည်။

မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဇာတ်အဖွဲ့က စတင်ကပြနေပါ တော့သည်။

ဇာတ်က ကပြစရာရှိသည်များကို ကပြနေပါသော်လည်း ချစ်အိုးစိတ် သည် ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ပြကွက်များကို ဘာဆိုဘာမျှ စိတ်မဝင်စား။

ရိုးသားသူကလေးများအပေါ်တွင် သူ၏စိတ်ရိုင်းတို့ ထားသင့်မထားသင့် ဝေဖန်တွေးတောစဉ်းစားနေမိပါသည်။

သို့သော် ရတုန်းရခိုက် ကြုံတုန်းကြုံခိုက် သူ့အားပညာများစွာ သင်ပေးခဲ့ သော ဆရာကြီး နာမကျန်းဖြစ်နေချိန်တွင် သူ့အနေနှင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်

ကူညီချင်ခဲ့သော စိတ်က အဓိကကျနေသောကြောင့် မသက်သာသက်ပြင်း
လေးကိုသာ ချလိုက်မိပါသည်။

ပြဇာတ်ထွက်ပြီ။

ပြဇာတ်ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလား ချစ်အိုးမသိ။

ရယ်စရာပြက်လုံးများကို မိန်းကလေးအုပ်စုက အားပါးတရ ရယ်မော
နေကြသော်လည်း ချစ်အိုးတစ်ယောက်အဖို့ ရယ်ရကောင်းမှန်းလည်းမသိ။

အခန်းကူး၊ အခန်းပြောင်း မီးမှောင်သွားတိုင်း မိမိလုပ်ရမည့် အလုပ်
အတွက်သာလျှင် ချစ်အိုး ကြံစည်စိတ်ကူးအားထုတ်နေမိပါသည်။ ပြဇာတ်
ကောင်း၍လား မပြောတတ်။ သူ့ဘေးနားတွင် အတူတူထိုင်နေကြသော မိန်း
ကလေးအုပ်စုသည် သူ့အားလုံးဝဂရုမစိုက်။

တချို့ကတော့ ဒူးလေးနှစ်လုံးထောင်ကာ ဒူးပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်ပြီး
ငိုက်မြည်းစပြုနေကြလေပြီ။

ချစ်အိုးရသည့်အခွင့်အရေးကို လျှင်လျှင်မြန်မြန်အသုံးပြုတတ်ဖို့လိုကြ
င်း ဆုံးဖြတ်ချက်အတွေးသည် သူ့ကိုတွန်းအားပေးနေလေပြီ။

မကြာမီမှာပင် ငိုက်မြည်းနေသူကလေးထံမှ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို
ချစ်အိုး အောင်မြင်စွာနှင့်ပင် လှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။ ပြဇာတ်အခန်းကူးအခန်း
ပြောင်းချိန်တွင် မီးမှောင်သွားပြန်ပါသည်။ တီးဝိုင်းက ခြောက်ခြောက်ချားချား
တီးလုံးကို တစ်ကျော့နှစ်ကျော့ တီးနေသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို ချစ်အိုးကျင်လည်စွာ အသုံးပြုလိုက်ပါသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် မီးရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေး လင်းလက်လာခဲ့ရာမှ
တဖြည်းဖြည်း လင်းလာခဲ့ပါပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ချစ်အိုး အလယ်မင်းလမ်းမကြီး
ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဇောက်နေခဲ့ပါပြီ။

ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်ဆီသို့ ချစ်အိုးရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ပွဲခင်းထဲတွင် စားကြသောကံ့နေကြသူများ၊ ပွဲဈေးတန်းတွင် ရောင်း
ချသော ၁၂ ပွဲဈေးသည်များတွင်လည်း လူတွေစည်စည်ကားကား ရှိနေဆဲကို
ချစ်အိုးတွေ့နေပါသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သောအခါ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။
ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းတည်းခိုသောအိမ်သို့ ပြန်ရန်အတွက် ဆိုက်ကားမှာ
ခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူထိုတည်းခိုသောအိမ်ကို လမ်းလျှောက်မပြန်တတ်။

မလုပ်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ရင်တွေ့ခန့်နေသည်။ လက်
တွေ့တုန်နေသည်။ ရိုးသားသော ကျေးလက်သူမကလေးများကိုလည်း ရင်
ထဲကစိတ်ထဲက သနားနေမိပါသည်။ ရှိပါစေတော့လေ။

နံနက်စောစောကြီး အချိန်မှာပင် ချစ်အိုးအိပ်လို့မရတော့။ အိပ်ရာမှ
ထကာမျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ အဝတ်စားလဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးတည်းခိုအိမ်မှ
ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ခြံဝင်းတံခါးဝတွင် ဘုရားတင်ရန် ပန်းများစူးနေသည့် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး
ကို သူမပြန်ခင်၊ တောင်ပေါ်က ဘုရားကြီးကို သွားဖူးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တကယ်လည်း အချိန်သည် စောလွန်းနေပါသည်။
သူလုပ်ရမည့်ကိစ္စအတွက် ဒီအချိန်တွင် လုပ်လို့မဖြစ်သေးကြောင်း သ
တော့မိပါသည်။

သို့နှင့် သူတကယ်ပင် တောင်ပေါ်ဘုရားကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့မိပါသည်။
ဘုရားကြီးရင်ပြင်ပေါ်ဆီသို့ ချစ်အိုးရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဘုရားရင်ပြင်တော် ထောင့်ထစ်ထောင့်တွင် ဘုရားရှိခိုးရန် နေရာယူ
လိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးသွားတော့မှ သူဝတ်ဆင်လာသော ဂျင်းဂျာကင်အိတ်
ကလေးထဲမှ ပစ္စည်းလေးကို ဈေးစည်ကားသောအချိန်တွင် ဈေးထဲမှ ရွှေဆိုင်
တစ်ဆိုင်တွင် ရောင်းချရမည်။

ရရှိသော ငွေများအားလုံးဆရာကြီးအတွက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ
ဝယ်ဖို့အတွက် သူပေးခဲ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ပေါ်ဘုရားကြီးပေါ်မှ ချစ်အိုးဆင်းလာသောအခါ ဈေးသည်တစ်
ယောက် ဖြစ်နေသောအချိန်သို့ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

ချစ်အိုးဈေးထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဈေးဆိုင်တန်းများကို လျှောက်ကြည့်ရင်းမှ ဂိုက်ထဲက ဆာလာသည်။

မုန့်စားတန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထမင်းကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ထောင့်ဆုံးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
ထမင်းကြော်တစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။

“ဘာနဲ့ စားမှာလဲ ကိုရင်”

“ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းကြော်ပဲပေးပါ”

ဆိုင်ရှင်က ချစ်အိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ဆိုင်တွင် ပဲပြုတ်
နှင့် ထမင်းကြော်သာမက စားစာရာဟင်းတွေကို မမှာဘဲ ထမင်းကြော်လာ
စားသော ချစ်အိုးမှာ ပွဲလမ်းသဘင်သို့လာသော တခြားအရပ်ဒေသကဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု တွေးတွေးကြည့်ကြည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

ချစ်အိုးထမင်းကြော်စားပြီးသည်နှင့် ထမင်းကြော်ဖိုးပေးကာ ထမင်း
ကြော် စားနေရင်းမှ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်ထားသော ရွှေဆိုင်တန်းကလေး
ဆီသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

ရွှေဆွဲကြိုးကလေးကို ရောင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။

ရလာသောငွေများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆရာကြီးကို ပေးလို့မဖြစ်။

သူပေးသောငွေကို ဆရာကြီးလွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်
ကြောင်း ချစ်အိုးတွေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ဆေးဝါးပစ္စည်းကလေးများကို စဉ်းစားပြီး ဝယ်လိုက်ပါ
သည်။ ပြီးတော့ ကျန်ငွေများကို စက္ကူအိတ်ကလေးတစ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ပြီး
ဆွေဆွေဈေးရောင်းနေသော ဆိုင်ကလေးဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဆွေဆွေအား ဆေးများနှင့်ငွေများထည့်ထားသော စာအိတ်ကလေးတို့
အား ကြပ်ကြပ်အိတ်ကလေးတွင် ထည့်ကာ ပေးခဲ့သည်။

သူ့ဆရာက ယနေ့ပင် ပြန်မည့်အတွက် ဆရာကြီးထံသို့ လာဖို့အချိန်
မရတော့ကြောင်း ဆွေဆွေက ပြောပြရန် ချစ်အိုး အတန်တန်မှာကြားခဲ့လေ
သည်။

ဆွေဆွေက ချစ်အိုး ပြောစကားများကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝမ်းသာ
အားရပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

“စိတ်ချပါအစ်ကို။ ဖေဖေကို မိဆွေ စုံစုံစေ့စေ့ ပြောပြပါမယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆို အစ်ကိုချစ်အိုး တည်းခိုတဲ့အိမ်ကို အချိန်မီအောင်ပြေးလိုက်
ဦးမယ်မိဆွေရေ”

ချစ်အိုးက ပြောပြောဆိုဆို ဈေးထဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့အတွက် အိပ်ရန်ပေးထားသောနေရာ
ကလေးတွင် ဝင်ခွေအိပ်နေလိုက်ပါသည်။

ချစ်အိုးမှာ ဝမ်း၏ဆာလောင်မှုကိုလည်း ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ထားပြီး ဖြစ်၍
ဘယ်လိုမှ မထွက်ချင်တော့ ဇွတ်ပေပြီး အိပ်ပျော်အောင်သာ အိပ်နေခဲ့လေ
သည်။

ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းသည် ညနေစောင်းမှ အိပ်ရာမှ နိုးလာသော
ချစ်အိုးကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ချစ်အိုးအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ချစ်အိုးရေ မင်းနိုးလာတာနဲ့ အတော်ပဲကွ။ ဆရာရဲ့ အသိအိမ်တစ်အိမ်
တို့ ဆရာသွားမလို့။ မင်းပါလိုက်ခဲ့ကွ။ မင်းရဲ့ဆရာကတော်က ညတုန်းက
လည်း ပွဲကြည့်ပြီးပြီ။ ခုညလည်း ပွဲကြည့်ဦးမလို့တဲ့ သူကငါနဲ့ မလိုက်ဖူးဘူး
ဆိုကွ”

“ဆရာက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဒီမြို့ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းက ရွာလေးကိုပါကွ။ မင်းကိုဆရာခေါ်တာ
မင်းလည်းမရောက်ဖူးတဲ့ရွာလေးတစ်ရွာကို ရောက်စေချင်လို့ပါ။ ဒီမြို့ထဲမှာ
မည်စရာပတ်စရာဆိုလို့လည်း ဇာတ်တွေကနေတဲ့ နေရာကလွဲပြီး ဘယ်နေ
ရာစည်စည်ကားကားရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ ချစ်အိုးရေ”

ဇာတ်ရုံ၊ ပွဲတော်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးဆီသို့ သွားမည်ဟု သိရသောအခါ
ချစ်အိုး အတော်ကလေးဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းသည်
အရက်ကလေးနည်းနည်းပါးပါး၊ ဘီယာလေးတစ်လုံးတစ်လေသောက်တတ်၊
အားကတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဆရာကတော်နှင့်ဝေးလျှင် တော်ပြီဟုဆုံးဖြတ်ကာ
ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းအား ပြုံးပြီးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

နက်ဖြန်ညနေစောင်းလျှင် ချစ်အိုးတို့အားလုံး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြမည်ဟု ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းက စီစဉ်ပြောဆိုထားခဲ့သည်ကို ချစ်အိုးသိနေသည်။

ဤအတိုင်းသာဆိုပါလျှင် ချစ်အိုး၏အခြေအနေသည် အကောင်းလွန်နေပါတော့သည်။

ချစ်အိုးတွေးထားသည့်အတိုင်းပင် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ လဲဘူးရွာကလေး ဆီသို့ ချစ်အိုးတို့ဆရာတပည့်တို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ လဲဘူးရှိ ဆရာ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ကျောင်းဆရာဦးအောင်သန်းမိုး၏ ခြံဝင်းလေးထဲတွင် ဆရာတို့ နှစ်ယောက် အရက်သောက်ကြသည်။

ချစ်အိုးက ဆရာနှစ်ယောက်၏ ဝေယျာဝိစူကို အနီးကပ်ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသည်များကို လုပ်ဆောင်ပေးရင်း ရေခန်းကြမ်းနှင့် ကြက်သားကြော်လေးကို စားလိုက်၊ ပုစွန်ခြောက်နန်းကျင်းနှင့် လက်ဖက်သုတ်ကလေးကို မြွေလိုက်နှင့် ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်နေပါတော့သည်။

ညနေတော်တော်ကလေးမိုးချုပ်တော့မှ ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းနှင့် ချစ်အိုး တို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာဦးအောင်သန်းမိုးက သူ၏စက်လှေလေးဖြင့် ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

တည်းခိုအိမ်သို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ပြန်ရောက်ကြသည့်အချိန်တွင် ဆရာကတော်လည်းမရှိတော့။ အိမ်ရှင်မိသားစုများလည်း မရှိတော့။ ပွဲဈေးလည်ကြမည်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ပွဲကြည့်ကြမည်ဟု ကြားရလေသည်။

ဆရာဦးအောင်စံထွန်းက ရေချိန်လေး အလွန်မိနေဟန်တူပါသည်။

“ငါတော့ အိပ်ချင်ပြီ ချစ်အိုးရာ”

ဟုပြောပြောဆိုဆို သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော အိပ်ခန်းကလေးထဲ သို့ တန်းဝင်သွားခဲ့ပါတော့သည်။ ချစ်အိုးသာလျှင် အိမ်စောင့်ထားခဲ့သော လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသော ဝီဒီယိုအခွေကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ညဉ့်အတော်နက်တော့မှ ချစ်အိုး အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်းသောအချိန်တွင် ဆရာကတော်၏မိသားစုနှင့် အိမ်ရှင်မိသားစုတို့၏ အသံများကို ချစ်အိုးကြားလိုက်မိသည်နှင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပါလေသည်။

ပွဲအတူကြည့်လာသူများဖြစ်ကြပါလျက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြပုံများ တစ်ဦးက လူရွှင်တော်တစ်ဦးက ပြက်လုံးထုတ်လိုက်ရာတွင် ပြဇာတ်မင်းသား အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် လုံချည်ကွတ်ကျသွားတာလား။ ချွတ်ချတာလားမသိ ပြောကြဆိုကြ ရယ်ကြနှင့် ဆုဆိုကို ညံ့နေပါတော့သည်။

ချစ်အိုးမျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးနံနက်စာစားရန်အပြင် သို့ ထွက်မည်ဟု အိမ်ထဲမှထွက်လာသောအခါ ခြံဝင်းထဲတွင် မည်သည့်အချိန်ကနီးနေသည်မသိ၊ ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်အပြင်ကိုသွားပြီး တစ်ခုစုစားမလို့။ ဆရာ ဘာများမှာချင်သလဲ မှာလိုက်ပါဆရာ”

“ဘာမျှမမှာပါဘူး ချစ်အိုးရာ။ မင်းလည်းမင်းဘာသာ မင်းလွတ်လွတ် လပ်လပ် သွားစုရာရှိတာ သွားပေါ့ကွာ။ သုံးနာရီလောက်တော့ အရောက်ပြန်လာခဲ့။ တို့ ဒီကနေ့ လေးနာရီကျော်ကျော်လောက်ကို ရန်ကုန်ပြန်ကြမှာ။ အဲဒီရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ထားခဲ့မယ်လို့ ငါပြောထားပြီးပြီ”

ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းက ရယ်ရယ်ရွှန်းရွှန်း အသံကိုမြှင့်ပြီး ပြောလာပါတော့သည်။

ချစ်အိုး သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ဆရာကတော်နှင့် သူမိသားစုကို ကြိုတင်ပြီး ပညတ်ချက်ရေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ချစ်အိုးက သူ့ဆရာကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး လှမ်းပြုံးပြကာ ခြံဝင်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သူ မပြန်ဖြစ်သေးပါလျက် သူ့ဆရာကြီးအိမ်သို့မရောက်ခဲ့လျှင် သူ့အပေါ်တွင် တစ်မျိုးတစ်မည်များ ထင်သွားလေမလားဟု ချစ်အိုးအာရုံထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်လာပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွေဆွေနှင့်အရင်ဆုံးတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ကာ ဆွေဆွေဆိုင်ကလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းဦးတည်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆွေမေ့ဆိုင်သို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသောအခါ ဆွေဆွေဆိုင်ကိုသိ
ဆည်းနေသည်ကို ချစ်အိုး တွေ့လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ မိဆွေ။ ဆိုင်ကို စောစောစီစီး ဘာလို့ သိမ်းနေတာလဲ”

“ညတုန်းကတည်းက ဖေဖေနေမကောင်းဖြစ်လို့ ဆရာဝန်ကို သွားပြ
တယ် အစ်ကို။ အဲဒါ နေ့လယ်လောက်ကို ဆေးရုံကိုလာပြပါ။ ဓာတ်မှန်ရိုက်
စရာရှိရင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မယ် ပြောထားလို့”

“အဲသလိုဖြစ်နေတာကို အဖေ့တစ်ယောက်လုံး ပစ်ထားပြီး မိဆွေ
ဘာလို့ဆိုင်ထွက်ရတာလဲဟာ”

ချစ်အိုးက ဆရာကြီးအတွက် စိတ်ပူစွာ ဆွေဆွေကို အပြစ်တင်လိုက်၏။

“အစ်ကို ဆရာကြီးအကြောင်းလည်း အစ်ကိုသိသားနဲ့။ ငါ အဲဒီလောက်
ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးဆိုင်တော့ ထွက်လိုက်ဦး။ နေ့လယ်ကျမှ ဆရာဝန်
က ချိန်းထားတာဆိုတော့ ဆိုင်ကို အေးအေးဆေးဆေးသိမ်းပြီးမှ ပြန်ရလို့
ပြောလိုက်တယ်လေ။ မိဆွေမထွက်ပြန်ရင်လည်း မိဆွေကို တဖျစ်တောက်
တောက်နဲ့ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရန်လုပ်ဦးမှာ အစ်ကိုရဲ့။ ဒါနဲ့ အစ်ကို မနေ့က
ပြန်မယ်ဆို”

ဆွေဆွေက ချစ်အိုးအား အေးအေးဆေးဆေးရှင်းလင်းပြောပြနေပြီး
ချစ်အိုးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မေးလာပါတော့သည်။

“အစ်ကိုချစ်အိုးရဲ့ ဆရာကတော်မိသားစုက ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
ဘုရားပွဲလည်ချင်သေးတယ်။ ဇာတ်ပွဲကြည့်ချင်သေးတယ်ဆိုတာနဲ့ မနေ့က
မပြန်ဖြစ်တာမိဆွေ”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ အစ်ကိုလည်း အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့။ အဖေ့ကိုလည်း ဆေး
ပို့တဲ့အခါ မိဆွေလည်း အဖော်ရတာပေါ့။ အစ်ကိုပေးလိုက်တဲ့ငွေတွေလည်း
တွေ့ရော အစ်ကိုကို ချီးကျူးနေလိုက်တာအဖေက”

သူ့အပေါ်တွင် အမြင်ရှင်းရှင်းရှိသွားသော ဆရာကြီး၏သဘောထားကို
သိလိုက်ရသောအခါ ချစ်အိုး အတော်ကလေး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားခဲ့
ပါသည်။

ဆွေဆွေဆိုင်ကို ကူညီသိမ်းပေးပြီး ဆွေဆွေနှင့်အတူ ချစ်အိုး ဆရာကြီး
နှင့်တွေ့ရန် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးသည် သမီးဖြစ်သူဆွေဆွေနှင့်အတူ ချစ်အိုးကို တွေ့လိုက်သ
သောအခါအားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်ကို ချစ်အိုးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ မင်းပြန်မယ်ဆိုကွ ချစ်အိုး”

ချစ်အိုးက သူ့ဖြစ်စဉ်များကို ကျကျနနရှင်းပြရပါတော့သည်။

ဆွေဆွေကလည်း သူ့ဖခင်အား ချစ်အိုးက ပြုစုသင့်လို့ပြုစုရတဲ့ အ
ကြောင်းကို နှိဒါန်းချီကာ ပြောပြနေလေသည်။

အတော်ကလေးအချိန်ကြာသွားသည်။

“သမီးရေဆေးရုံမသွားတော့ဘဲ အဖေတော့ နေချင်တယ်ကွယ်”

“မရဘူးလေ အဖေရာ။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးစောဝေက ဖေဖေ့ကို ထူးထူး
ထွေထွေဘာရောဂါတွေရှိနေမလဲဆိုပြီး စစ်ဆေးပေးချင်လို့ သူ့ဆေးရုံကို ခေါ်
တာလေ။ ဖေဖေမသွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရာ။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပို့ပါမယ်”

ချစ်အိုးက ဆရာကြီးကို ဝိုင်းဝန်းပြောပြခဲ့ရပါသည်။

ဒီတော့မှ ခေါင်းကလေးကို အသာညိတ်ကာ သဘောတူလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို ထမင်းစားပြီးပြီလား”

ဆွေဆွေက ချစ်အိုးကို လှမ်းမေးလာပါသည်။

“ဟဲ့ သမီးရဲ့ ဒီအချိန် ဘယ်စားရဦးမှာလဲ။ ချစ်အိုးပါ ကျွေးလိုက်”

“ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းလာစားတာဆရာကြီး။ ဈေးနား
ရောက်တာနဲ့ဆွေဆွေ့ကိုဆရာကြီးကျန်းမာရေးအခြေအနေဝင်မေးတာရယ်။
ကျွန်တော်မပြန်ဖြစ်သေးတဲ့အကြောင်းကို ဝင်ပြောတာပါဆရာကြီး”

“အေးကွာ အေးအေး။ ငါ့တပည့်ထဲမှာတော့ ချစ်အိုးဟာ အားကိုးရဆုံး
တပည့်ပဲ။ ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေကွာ”

ဆရာကြီးက ဤသို့ပင် ဆုများပေးနေပြန်ပါတော့သည်။

ကျန်းမာရေးညံ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကိုတော့ ချစ်အိုးတွက်မိ
ပါသည်။ အသက်အရွယ်ရလာတော့ ရော၏ စရိုက်ကိုခံစားနေခြင်းဖြစ်သည်
ဟု ချစ်အိုး တွေးလိုက်မိပါသည်။

ချစ်အိုးက ဆိုက်ကားဘေးကယ်ရိယာတွင် ထိုင်သည်။

ဆရာကြီးက ဆိုက်ကား ရှေ့ခုံတွင်ထိုင်သည်။

ဆွေဆွေက ဆိုက်ကားနောက်ခုံမှာထိုင်ကာ သူ့အဖေ၏လက်မောင်းကို ယုယုယယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ရှေ့လမ်းချိုးအကွေ့တွင် ဆေးရုံသို့ရောက်ကြလေတော့မည်။

ဆေးရုံသို့ရောက်ကြပြီ။

ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာကြီးကို ဆေးရုံအဝင်ဝမှာပင် ကြိုဆိုနေခဲ့သည်ကို ချစ်အိုးတွေ့ရပါသည်။

ဝိုးချဲ့ပေါ်တွင် ဆရာကြီးကို ထိုင်ခိုင်းပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ရှေ့မှ ဆေးရုံအတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။

ဝိုးချဲ့တွင်းသူက နောက်မှနေပြီး အေးဆေးညင်သာစွာတွန်းပြီး ဆရာကြီးအား ဆရာဝန်ကြီး၏ လူနာစမ်းသပ်ခန်းဆီသို့ တွန်းပို့ရင်း ခေါ်လာခဲ့သလို ဆရာကြီး ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် ချစ်အိုး၊ ဆွေဆွေတို့က လိုက်ပါလာခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီး၏စမ်းသပ်ခန်းသို့ရောက်ပါပြီ။

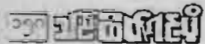
ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာကြီးကို လူနာစမ်းသပ်ခန်းတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လှဲအိပ်စေပါသည်။

ချစ်အိုးက သူ့ဆရာကြီးကို တွဲကူတင်ပေးခဲ့သည်။

ပြီးသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိုင်ခုံတန်းလျားလေးဆီတွင် ချစ်အိုးနှင့် ဆွေဆွေ တို့ သွားထိုင်စောင့်နေကြရင်း ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာကြီးကို နားကျပ်ဖြင့် ထောက်ကာထောက်ကာ စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။

အနီးမှ သူနာပြုဆရာမကို ဆရာဝန်ကြီးက လူနာအခြေအနေများကို ပြောပြနေသောအခါ သူနာပြုဆရာမက လိုက်လံရေးသား မှတ်တမ်းပြုစေနေသည်ကို ချစ်အိုးရော၊ ဆွေဆွေတို့ပါလှမ်းမြင်တွေ့နေရလေသည်။

ပြီးသောအခါ အကူသူနာပြုအမျိုးသားတစ်ဦးက ဆရာကြီးကို ခုတင်ပေါ်မှ တွဲချကာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ပေးခဲ့ပြီးနောက် ဓာတ်မှန်ရိုက်ရန်အတွက် ဓာတ်မှန်ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ဓာတ်မှန်ခန်းထဲတွင် အတော်ကြာကြာ ဝင်နေရသည်။

ချစ်အိုးမှာ ဆွေဆွေနှင့်ကြာကြာမနေချင်သောကြောင့် ခံတွင်းချဉ်လို့ ကွမ်း သွားဝယ်ဦးမယ်ပြောပြီး ကွမ်းယာဆိုင်တွင် ကွမ်းယာတစ်ယာသွားဝယ်သည်။ စားပြီးနောက် ဆေးရုံအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဆရာကြီးဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဆရာကြီးရဲ့အခြေအနေကို ဆရာဝန်ကြီးက ဘာပြောသလဲမိဆွေ”

“ဖေဖေက အသက်အရွယ်ရလာပြီး အစားအသောက်ရွှေတာလွန်းလို့ အားနည်းပြီး ကိုယ်ခံအားလျော့လာတာပဲလို့ ပြောတာပဲအစ်ကို”

“ဓာတ်မှန် အခြေအနေကရော”

“ရိုက်ပြီးပြီလေ။ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ဒီနေ့ သေသေချာချာစမ်းသပ်ကြည့်ပြီးမှ ဘာရောဂါလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မယ်။ အကြမ်းဖျင်းကြည့်ရတာကတော့ ဘာရောဂါမျှ မရှိဘူးလို့ထင်တယ်တဲ့အစ်ကို”

ဒီလိုနှင့် ဆရာကြီးကို အိပ်ပြန်ပို့ပေးရသည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နာရီခွဲကျော်နေခဲ့ပြီ။

ဆရာကြီးအားချစ်အိုးက ထိုင်ပြီး ကန်တော့သည်။ ကန်တော့ပြီးမှ ဆရာကြီးပက်လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယုယုယယ ဆုပ်ကိုင်ကာ -

“ကျွန်တော်လည်း မပြန်ရင်မဖြစ်လို့ ပြန်ရမှာပါဆရာကြီး”

“ရပါတယ်ကွာချစ်အိုးရာ။ မင်းကောင်းရာကောင်းကြောင်း ဖြစ်နေတာကို ဆရာကြီး သိရတာနဲ့ အတော်ကို ဝမ်းသာနေတာ။ စိတ်လည်း ချမ်းသာပါတယ်ကွာ။ ကဲ...သွားတော့...သွားတော့”

ဆရာကြီးအိမ်မှ ချစ်အိုးထွက်လာသောအခါ လမ်းပေါ်တွင်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာနေသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။ မိန်းကလေးက ချစ်အိုးကိုမြင်သောအခါ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွယ်ကြည့်သွားပါသည်။

ချစ်အိုးအနေနှင့်လည်း ထိုမိန်းကလေးကို တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးတော့ဖူးသလိုလိုဟု တွေးရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ချစ်အိုး တွေးစရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ပွဲအတူကြည့်ခဲ့တုန်းက မိန်းကလေးအုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား။

တည်းခိုအိမ်သို့ မလှမ်းမကမ်းမှ လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။

အနားသို့ ရောက်လှရောက်ခင်မှာပင် ချစ်အိုး လှမ်းကြည့်မိပြန်ပါသည်။ ခြံဝင် ခုံတန်းလျားလေးပေါ်တွင် ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းသမီးအငယ်ဆုံးက လေး နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ပါသည်။

ထိုစကားပြောနေသော မိန်းကလေးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောချစ်အိုးမှာ တအံ့တဩဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။

မိန်းကလေးမှာ တခြားသူမဟုတ်ပါချေ။

တမြန်နေ့ညက ပွဲအတူကြည့်ခဲ့သော မိန်းကလေးအုပ်စုထဲမှ နှုတ်သွက်လျှာသွက်မိန်းကလေးဖြစ်နေပါသည်။

ခက်ပြီ။

ချစ်အိုးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒီမိန်းကလေးက သူ့ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းတို့တည်းခိုခဲ့သော အိမ်မိသားစုနှင့် မည်သို့များပတ်သက်နေပါလိမ့်။

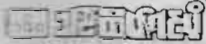
“အချိန်မီရောက်မလာရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ထားခဲ့မယ်” ဟူသော ဆရာဦးကောင်းစံထွန်း၏စကားကို ချစ်အိုး ပြန်လည်ကြားယောင်မိလာသည်။

သို့အတွက် သူ့ဆရာမိသားစုပြန်ချိန်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ အကဲခတ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ညနေသုံးနာရီခွဲသာသာလောက်တွင် လူစုံတက်စုံကားပေါ်သို့ ရောက်နေလောက်ပါပြီ။

ထိုအချိန် ဆရာဦးကောင်းစံထွန်း အိမ်ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာကာ လမ်းမဘက်ဆီသို့ ဟိုဘက်မျှော်ကြည့်လိုက်၊ ဒီဘက်မျှော်ကြည့်လိုက်နှင့် ချစ်အိုးကို မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို ချစ်အိုး လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

မကြာမီ ဆရာဦးကောင်းစံ၏ သမီးငယ်နှင့်အတူ အာသွက်လျှာသွက်မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်လျက်ကားဆီ

သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဘက်မှနေပြီး ကားထဲသို့တက်ပြီး ဝင်သွားပါလေပြီ။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဒီကောင်မလေး ရန်ကုန်ကိုလိုက်ခဲ့သည်မှာသေချာနေပြီ။ ဆရာဦးကောင်းစံထွန်း၏ ဆွေးမျိုးသားချင်းများထဲက လေလား။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဆရာဦးကောင်းစံထွန်းတို့ကားလေး အိမ်ရှေ့မှ တင်ဆင့် ကားလမ်းပေါ်သို့ မောင်းနှင်တက်လာနေပါပြီ။ လမ်းမပေါ်သို့ ကားရောက်ပြီးနောက် ရန်ကုန်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားပါလေတော့သည်။

ချစ်အိုးသူမျက်စိရှေ့မှ ကားလေးလုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့မှတည်းခိုသည့်အိမ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်အပြေးကလေးရောက်သွားပါသည်။ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ချစ်အိုးကို တွေ့ရသောအခါ တအံ့တဩဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟယ် မောင်ချစ်အိုး မင်းကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်ပါ့အဒေါ်ရယ်”

“မင်းဆရာက မင်းကိုမှာသွားတယ် မှီရာကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ရထားနဲ့ဖြစ် ဖြစ် ဒီနေ့ကို လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဒါနဲ့ဒီမြို့ကကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ပါသွားသလိုပဲ”

“အဲဒါ မင်းဆရာရဲ့ တူမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်လေ။ မိစုတုံး။ သူတူမကို ရန်ကုန်မှာ စက်ချုပ်သင်ပေးဖို့ ခေါ်သွားခဲ့တာ။ မင်းကို လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်ခဲ့ခိုင်းပုံထောက်တော့ မင်းဆရာက သူတူမနဲ့မင်းကိုများ”

အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးက အရေးထဲတွင်ချစ်အိုးအား နောက်ပြောင်စကားဆိုနေပြန်ပါသေးသည်။

ချစ်အိုးစိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပါသည်။

အာသွက်လျှာသွက်မလေး မိစု ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် ဆရာဦးကောင်းစံထွန်း အိမ်ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ထားသော ချစ်အိုး၏ဓာတ်ပုံကို မလွဲမသွေ တွေ့ပါတော့မည်။ ထိုအခါ...

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ။ ချစ်အိုးတစ်ယောက် ဦးကောင်းစံထွန်းအိမ်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်မရောက်နိုင်တော့ပါချေ။ ဒါကိုတော့ မိမိဘာသာ မိမိ နားလည်သဘောပေါက်ထားမိပါသည်။

မိမိရဲ့လက်ဦးဆရာကြီး၏ကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်ဇောနှင့် ဆရာကြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ကူညီချင်စိတ်နှင့် သူလှုပ်ရှားလိုက်မိသော ဆွဲကြိုးပိုင်ရှင်မှာ သူ့ကို ကောင်းမွန်သောဘဝတစ်ခုဆီသို့ ရောက်အောင် အစစအရာရာ ပံ့ပိုးကျွေးမွေး ပြုစုလာခဲ့သော ဆရာဦးကောင်းစံထွန်း၏ တူမရဲ့ဆွဲကြိုးကိုမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်။

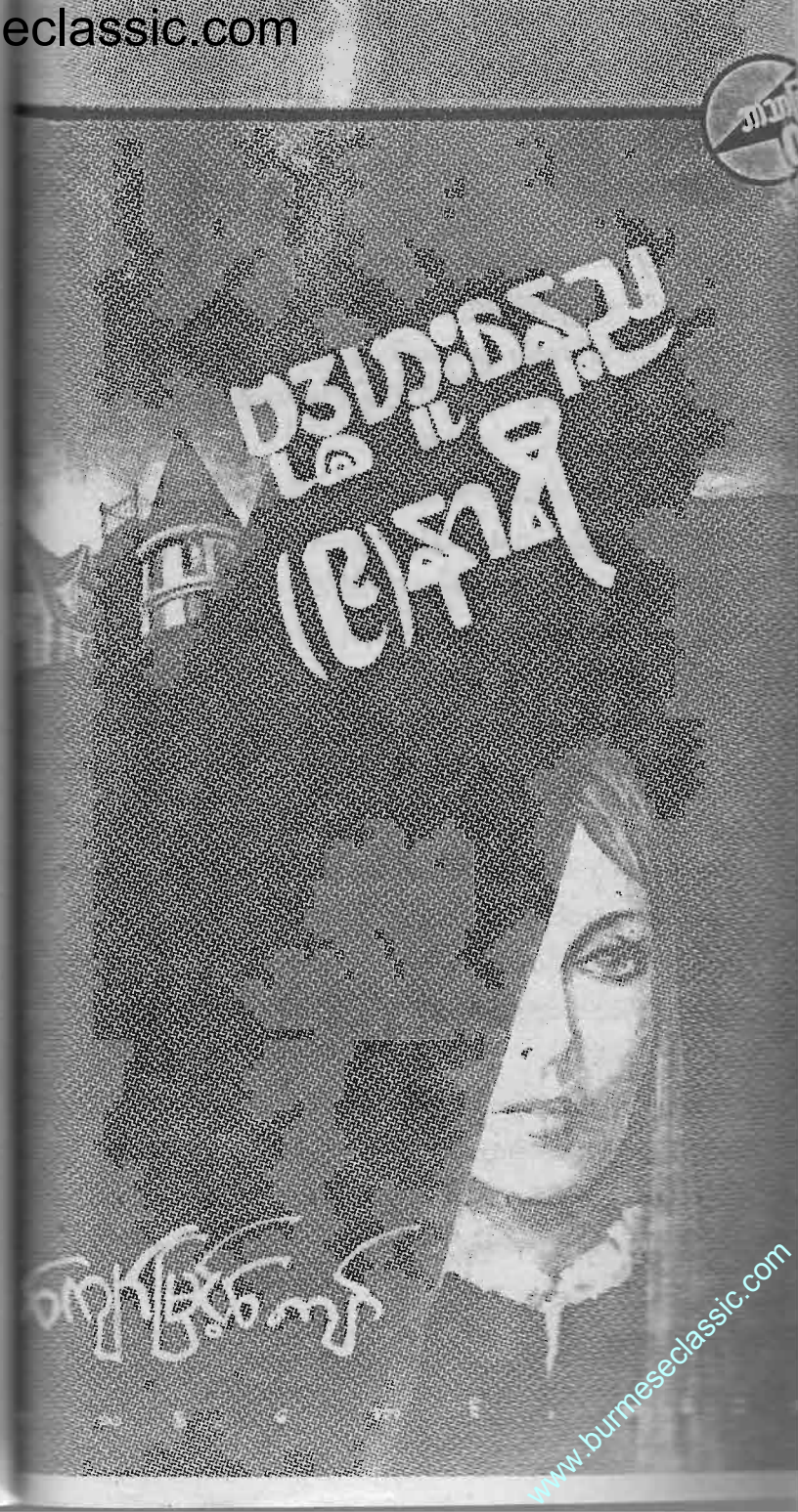
မပြေးသော်...ကံရာရှိခဲ့ချေပြီ။

ချစ်အိုးတစ်ယောက် မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည်မသိ။

ဘူတာရုံထဲတွင် အထီးကျန်တစ်ယောက်တည်း ဝေါင်ပြီး ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာလှပေပြီ။

ဘူတာရုံအတွင်း၌ လူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော ချစ်အိုးကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသည့် နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ချစ်အိုးအား တွေ့ဆုံမေးမြန်းလိုလာကြလေသောအခါ...

□ မောင်ရွှေစွန်

“သွားမယ်”

ချစ်ချစ်”
“သွားတော့ အချစ်ရေ”

အဲလစ်ဟတင်က သံဝိတ်တံခါးဝကိုမှီရင်း ရွာဘက်ဆီ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားနေသည့် ခင်ပွန်းသည်ကိုကြည့်ရင်း နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။ လမ်းကွေ့အရောက်တွင် မြင်ကွင်းထဲကပျောက်သွားသည်။ အဲလစ်ကရပ်နေရင်း မျက်နှာပေါ်ကျလာသည့် ညိုမှောင်မှောင်ဆံစများကို သိမ်းရင်း သူမ၏ မျက်လုံးအစုံက ဟိုအဝေးဆီ မှန်ရီဝိုးတဝါးပြန်ရောက်သွားတော့သည်။

အဲလစ်က အချောအလှကြီးမဟုတ်။ သို့သော် ခပ်ယဉ်ယဉ်မျက်နှာအနေအထားက ပျိုရွယ်သည့်အသွင်မဟုတ်သည့်တိုင် ဝင်းပန်းညှင်းနသည်မှာ ယခင်အတူနေရုံးဝန်ထမ်းမိတ်ဆွေများပင် အမှတ်မှားလောက်သည်။

အဲလစ်ကဘဝကိုခက်ခက်ခဲခဲပညာသင်ရုန်းကန်ခဲ့ရသူ။ ၁၈နှစ်လောက်ကစ၍ ၁၅ နှစ်လုံးလုံးလက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်စာရေးအဖြစ်ဘဝကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။ မကျန်းမာသည့် မိခင်ကြီးနဲ့လည်း ခုနစ်နှစ်လောက် နေခဲ့ရသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ အထိုက်အလျောက်တော့ အရေးအကြောင်းက ရှိသည်။

သူမအနေနှင့် မိတ်ဆွေတူရေးလေး အိပ်ဝင်ဒီဖို့ဒီနှင့်ချစ်ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့သည်ကအမှန်။ အဲလစ်က မိန်းမပီသသူတစ်ယောက်၊ သူမအပေါ် သူမအလေးထားသည်ကိုမသိသည့်ဟန်နှင့် အတွင်းသိ အစင်းသိနေသူ။ အဲလစ်လည်း သူမ၏လောက်မငဝင်ငွေလေးနှင့် ညီငယ်ကိုထောက်ပံ့နေရသူ။ လက်ထပ်ဖို့အရေးမစဉ်းစားရ။

ထိုအခိုက် မမျှော်လင့်တာတွေဖြစ်လာသည်။ ခပ်ဝေးဝေးကတော်သည် စမ်းကွဲတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားရာ အဲလစ်အတွက် ငွေတွေ အမွေထားခဲ့သည်။ ယခုအခါ အဲလစ်ဘဝက ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားသလို ဒစ်နှင့် လက်ထပ်ဖို့အရေးမဝေးတော့သည့်အခြေဆိုက်သွားသည်။

သို့သော် ဒစ်က မမျှော်လင့်တာတွေနှင့် တုံ့ပြန်လာသည်။ အဲလစ်ကို ချစ်နေပါပြီလို့ ဖွင့်မပြောသလို သူ့ကိုကြည့်ရတာစိတ်မဝင်စားတော့သည့်ပုံ ဖြင့် သူမကိုတဖြည်းဖြည်းခွာလာသည်။ အဲလစ်လည်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ဒစ်က လက်ထပ်ဖို့အရေးပြောလာသည့်တိုင် မာနနှင့်တင်းခံထားတော့မည်။

သူနှင့်ခဏတာချစ်ခဲ့ရသည့်အပေါ်ဘာမျှနှစ်နာသွားသည်တော့မဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင်က လိုက်လိုက်လျောလျော မနေမိခဲ့လို့လားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် မမျှော်လင့်တာတွေဖြစ်လာသည်။

ဂျရယ်မာတင်ဆိုသူကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ စတွေ့ခဲ့သည်။ သူမကို သေလုမတတ်ချစ်နေပါပြီဆိုသည့်အတွက် တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ ခုစပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တွေ့ရာမြင်ရာကိုမချစ်တတ်ပါဘူးဆိုသည့် အဲလစ်တစ်ယောက် တစ်ချီတွင် အလဲထိုးခံလိုက်ရသည်။

တမင်ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်တာမဟုတ်သော်လည်း အရင်ချစ်သူအနေနှင့် အနာပေါ်တုတ်ကျသလိုဖြစ်သွားရသည်။ အိပ်ဝင်ဒီဖို့ဒီ သူမဆီကိုဒေါသပူပန်သဖြင့်ရောက်လာသည်။

“ဒီလူက မင်းနဲ့ဆို တကယ့် လူစိမ်း၊ သူ့အကြောင်း မင်းဘာသိလို့လဲ”
“သူချစ်နေတယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်မသိတယ်”
“တစ်ပတ်အတွင်းမှာ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”
“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေသလားဆိုတာသိဖို့ ဘယ်နှစ်နှစ် ကျွန်မစောင့်နေရမှာလဲ” အဲလစ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြန်ပြောလိုက်သည်။
သူ့မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောဖြစ်သွားသည်။
“မင်းနဲ့ဝါစတွေ့ကတည်းက မင်းကိုအလေးထားခဲ့တယ်။ မင်းလည်း အဲလိုပဲလို့ ထင်တယ်”
“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲတွေးထားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာဘာလဲ ဆိုလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒီနောက် တစ်ကြိမ်ပေါက်ကွဲပြန်သည်။ ခြိမ်းခြောက်တာတွေပါသလို ဘောင်းပန်တာတွေလည်းပါသည်။ သူ့အကြောင်းနောကျအောင် သိနေ ပါသည်ဆိုသည့် အဲလစ်က ငြိမ်နေသည်။ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလိုမျိုးတွေ လိုက်ရသည့်အတွက် အတော်အံ့အားသင့်သွားသည်။

သံဂိတ်တံခါးကိုမှီရင်း သူမအတွေးတွေက နှစ်ယောက်သားပြောခဲ့ဆို ခဲ့ကြတာတွေအပေါ်စိတ်ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ယခုတော့လည်းလက်ထပ် ခဲ့တာတစ်လခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အပျော်ကြီးပျော်နေသလို သူမအ လိုကျ အရာရာလိုက်လျောသူလည်းဖြစ်သည်။ သူမပျော်ရွှင်မှုထဲသို့ အစဝင်ဒီ ဖို့ဒ်နှင့်ပတ်သက်သည့် စိုးရိမ်စိတ်ကဝင်လာသည်။

လက်ထပ်ပြီးချိန်ကစလို့ အိပ်မက်မက်တာ သုံးခါရှိသွားပြီ။ အိပ်မက်ထဲ မှဖြစ်ရပ်ကနေရာသာကွဲသည်။ ဖြစ်ရပ်ကအတူတူ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူလဲကျပြီးသေလို့သူ့အပေါ်အစဝင်ဒီဖို့ဒ်ကမိုးပြီးရပ်ထားသည်။ သူ့လက် ချက်ကြောင့် သေရတာပဲဆိုသည်ကို သူမအသေအချာသိသည်။ အိပ်မက် ထဲမှာ ခင်ပွန်းသည် သေသွားခြင်းအပေါ် အဲလစ်ကပျော်နေသည်။ သတ် သည့်လူကို ကျေးဇူးတင်သည့်သဘောနှင့် လက်တွေ့ကိုဆန့်ထုတ်ထား သည်။ သူမကိုယ်တိုင်က အစဝင်ဒီဖို့ဒ်နှင့် လက်ချင်းချိတ်လျက်သား အိပ် မက်ကအဆုံးသတ်သွားသည်။

ခင်ပွန်းသည်ကိုတော့ အိပ်မက်အကြောင်း ဘာမျှမပြောမိ။ ဝန်ခံချင် ပေမဲ့ စိတ်ကမလုံမလဲဖြစ်နေမိသည်။ အစဝင်ဒီဖို့ဒ်နှင့်ပတ်သက်လို့သတိပေး နေသလိုများဖြစ်မလားပဲ။

အိမ်ထဲက တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် တွေးလက်စအတွေးပြတ်သွား ပြီးအိမ်ထဲပြေးဝင်ကာတယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်တာလဲ”

“အလိုလေး အဲလစ်ရယ်၊ မင်းအသံတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အစ်ပါ”

“ရှင် ဘယ်ကပြောနေတာလဲ”

“ခနီးသည်လက်ရုံးကနေပြောနေတာပါ။ မင်းတို့ရွာထဲက အရက်ဆိုင်ပဲ။

မင်းမသိဘူးမဟုတ်လား။ ဒီနေ့ ရုံးပိတ်တယ်လေ၊ ငါးများရင်းဆိုပါတော့။ ညနေစာစားပြီးရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ရမလား”

“မတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်မလာပါနဲ့” အဲလစ်က စူးစူးရှရှပြန်ပြောလိုက် သည်။ တစ်ဖက်မှအစ်ကဏ္ဍာငြိမ်ကျသွားပြီး “တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါမင်းကို နှာင့် သုက်တာမဟုတ်ရပါဘူး”

အဲလစ်ကဒေါသထွက်သွားသည်။ သူမ၏ပြုမူပုံ ထူးဆန်းနေသည်ဟု သူကတွေးမည်။ တကယ်လည်း ထူးဆန်းသည်။ အကြောအခြင်တွေက တစ်စစီများဖြစ်သွားပြီးလားဟုထင်ရသည်။

သူမ၏ ပြောပုံဆိုပုံတွေက ရင်းနှီးဟန်မပြတော့ကြောင်း အစ်က ရှင်းရှင်း လင်းလင်းသဘောပေါက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခင်အမင်မပျက်ကြသေးရင် တစ်ချိန်ချိန်ပြန် တွေ့ကြတာပေါ့။ နှုတ်ဆက်ပါတယ် အဲလစ်ရယ်” အစ်က ပြောနေကျလေသံ အတိုင်းပြောလိုက်ပြီး ခဏအကြာ ပုံမှန်မဟုတ်သည့်အလျင်ဝလို့ စကားသံ နှင့် “ကံကောင်းပါစေ အချစ်ရယ်” လို့ဆက်ပြောလိုက်သည်။

အဲလစ်အဖို့စိတ်သက်သာရာရသွားပြီးဖုန်းကိုပြန်ချိတ်လိုက်သည်။

“သူမလာရဘူး၊ လာကို မလာရဘူး” သူမကိုယ်သူမ ထပ်ပြောနေ မိသည်။ “ဒီလိုတွေမိတာကိုက ငါရူးများသွားပြီလား မသိ၊ သူမလာရင်တော့ ပျော်မှာအမှန်ပဲ”

သူမက စားပွဲပေါ်ကတောဆောင်းဦးထုပ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းသွားသည်။ ဆင်ဝင်အောက်အရောက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် “တူနစ် ကိုယ်စံအိမ်” ဆိုသည့်စာတန်းလေးကိုမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နာမည်လေးက မလှဘူးလား” သူတို့လက်မထပ်ခင် ဂျာနယ်ကို မေးမိတော့ သူကရယ်သည်။ “မင်းကတော့သူပဲ” လို့ ဇနီးသည်ကိုပြန်ပြော လိုက်သည်။ “မင်း နိုက်တင်ဝေးငှက်ကလေးတွေတေးဆိုတာ မကြားဖူးသေး ဘူးထင်တယ်။ ဒီငှက်ကလေးတွေက ချစ်သူတွေအတွက်ပဲတေးဆိုကြတာ နေ့ဦးတစ်ညနေခင်းမှာ အတူတူနားထောင်ကြရအောင်”

“တူနပ်ကိုယ်အိမ်”ကိုစတွေ့ခဲ့သူက ဂျရယ်။ သူက အဲလစ်ဆီစိတ် လုပ်ရှားစွာ အပြေးရောက်လာပြီး သူတို့အတွက် အဖိုးတန်နေချင်စဖွယ် နေရာလေးတစ်ခု တွေ့ထားတဲ့အကြောင်းပြောသည်။ အဲလစ်လည်းလိုက် ကြည့်အပြီးမှာ သူမလည်း အိမ်ကလေးရဲ့ဖမ်းစားမှုခံလိုက်ရသည်။ အိမ်က လေးကအထီးကျန်ဆန်သည်။ ရွာနှင့်နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ရှေးဟောင်းလက် ရာပုံစံ ရေချိုးခန်း၊ ရေပူရေအေး၊ တယ်လီဖုန်း၊ လျှပ်စစ်မီးကအပြည့်အစုံ၊ သူမလည်း တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီအိမ်ကိုရောင်းပဲရောင်းမည်၊ မငှားဟုဆိုသည့်အတွက် အဖုအထစ်ဖြစ်ရသည်။

အဲလစ်ကိုငထားသည့်ပြတ်ပိုင်းတစ်ခုထဲမှာ
သူ့ဇာတိပုံပါလာတာတွေ့ရသည်။ မိတ်ဝင်တံစား
ကြည့်လိုက်တော့ မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဓာပေ
သမားလူကြီးလူကောင်းပုံ။ ဒီမျက်နှာပိုင်ရှင်ဟာ
ဘယ်သူလဲ။

ဂျရယ်ကိုယ်တိုင်က ဝင်ငွေကောင်းသော်လည်း ငွေရင်းငွေနှီးကို မတို့ရဲ၊ မထိရဲသူဖြစ်သည်။ သူက ပေါင်တစ်ထောင်ပဲ တတ်နိုင်သည်။ ပိုင်ရှင်တောင်း သည့်ငွေက သုံးထောင်၊ ဒီတော့လည်း အဲလစ်ဝင်ပါရတော့သည်။ ဒီလိုနှင့် “တူနပ်ကိုယ်အိမ်”လေးကို ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ သည့်အတွက် အဲလစ်က နောင်တရမှာမဟုတ်။ အစေအပါးတွေက ကျေးလက်ဒေသမှာ ထီးထီးဆန် နေတာကို မကြိုက်ကြ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ငတ်နေသည့်အဲလစ်အဖို့ ချွတ်လိုက်၊ ပြတ်လိုက်၊ အိမ်ထောင်ထိန်းလိုက်နှင့် ကျေနပ်နေသည်။

ဥယျာဉ်က ပန်းခင်းတွေနှင့် တကယ့်ကို အံ့မခန်းဖြစ်နေသည်။ ရွာထဲက အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လာကြည့်ပေးသည်။ သူမအိမ်

ထောင့်ကိုရောက်တော့ ဥယျာဉ်မှူး အဘိုးကြီးက ပန်းခင်းတွေထဲမှာ အလုပ် ရှုတ်နေသည်။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်တော့ သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူလာရ မည့်ရက်က တနင်္လာနှင့် သောကြာ၊ ဒီနေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

“ဂျော၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ” သူ့ဆီလျှောက်သွားရင်း မေးလိုက် သည်။

အဘိုးကြီးက ကုန်းနေရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ခပ်ရယ်သံနှင့် အတူသူ့ဆောင်းထားတဲ့ဦးထုပ်အနားကိုကိုင်ရင်း-

“အစ်မ အံ့အားသင့်မယ်လို့တော့ တွေးမိသား၊ သောကြာနေ့ကျရင် ရွာထဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲရှိတယ်လေ၊ သောကြာနေ့အစား ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လာလိုက် တော့ အစ်မတို့ဇနီးမောင်နှံကို လာခွဲကြဖို့လည်း ဖိတ်လို့ရတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ၊ ရှင်ကကော အဲဒီမှာအတော်ပျော်မယ်ထင်တယ်”

“ဗိုက်အပြည့် စားလို့ရတယ်လေ၊ ဗိုက်ဆံလည်း ရှင်းစရာမလိုဘူး၊ အစ်မက ခရီးထွက်ဦးမှာ၊ ဘယ်နေ့ ပြန်လာမယ်မသိရတော့ အစ်မနဲ့လည်း တွေ့လိုက်ရတာပေါ့”

“ကျွန်မမှာ သွားစရာမရှိပါဘူး”

ဂျောက သူမကိုဗိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် လူနွဲ့ကိုသွားမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“မသွားပါဘူး၊ ရှင် ဘာလို့ အတွေးချော်နေရတာလဲ”

ဂျောက ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

“မနေ့က ဆရာကြီးနဲ့ ရွာထဲမှာတွေ့တယ်လေ၊ မနက်ဖြန် လန်ဒန်ကို နှစ် ယောက်သားခရီးသွားကြမယ် ပြောတာပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဘယ်တော့ ပြန် လာမလဲ၊ မသေချာဘူးပြောတယ်”

“တကယ့်ဟာသပဲ၊ သူပြောတာရှင်အမှတ်မှားတာပဲဖြစ်မယ်”

ဒီအဘိုးကြီး တလွဲတချော်တွေ တွေးအောင် ဂျရယ်ဘာတွေမှားမှား ပြော လိုက်ပါလိမ့်ဟု သူမတွေးရင်း အံ့အားသင့်မိသည်။ လန်ဒန်ကိုသွားကြဖို့ဟာ လား၊ လန်ဒန်ကိုနောက်တစ်ကြိမ်သွားဖို့ ဘယ်တုန်းကမျှ ရည်ရွယ်ခဲ့ဖူးလိမ့်

“ကျွန်မ လန်ဒန်ကို မုန်းတယ်” သူမက ကောက်ကာငင်ကာ တုံးတိတ် ပြောချလိုက်သည်။

“ဖြစ်ရလေဗျာ” ဂျော့က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“အမှတ်မှားရအောင်ကလည်း သူပြောတာက ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ ဟိုတွေး ဒီတွေး တွေးစရာမရှိပါဘူး။ လန်ဒန်အကြောင်းလည်း မတွေးဘူး။ သွားစရာလည်း မလိုဘူး။ ကားတွေကလည်း အရှုပ်သား။ ဒီနေ့ ဒီအခါ ဒါတွေက စိတ်ညစ်စရာပဲ။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ကားလည်းရှိတယ်၊ ဘယ်မျှမသွားဘူးဆိုရင်ချီးကျူးရမယ်။ မစ္စတာအိမ်းဆိုရင်ဒီအိမ်ကိုသုံးမှမသုံး ပဲဟာ။ မရောင်းခင်တစ်လတော့ နေလိုက်သေးတယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ဒါလောက်နေချင်စရာကောင်းတာ၊ ရေမီးအစုံနဲ့ အတော်အကုန်အကျ ခံထားတာ။ ခင်ဗျား ဒီပိုက်ဆံတွေ ပြန်မရတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြောထားတာ၊ သူကတောင်မှ ကျုပ် ကုန်သမျှတစ်ပြားမကျန် ပြန် ရစေ့မယ်လို့ပြောတာ၊ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း ရသွားပါတယ်ဗျာ”

“သူပေါင်သုံးထောင်ရသွားတယ်လေ” အဲလစ်ပြုံးပြီးပြောလိုက်သည်။
“ပေါင် နှစ်ထောင်ပါ၊ ပြောတုန်းကရောင်းဈေးက ဒါပဲ”
“တကယ်တော့ ပေါင်သုံးထောင်ပေးလိုက်ရတယ်လေ”
“မိန်းမတွေဟာ ငွေရေး ကြေးရေးနားမလည်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို မပြောနဲ့၊ မစ္စတာအိမ်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး မီးပြင်းတိုက်ထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပေါင်သုံးထောင်လို့ ပြောကြည့်ပါလား”

“သူနဲ့ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ပြောကြတာပဲ”
ဂျော့က ပန်းခင်းပေါ်ပြန်ကုန်းကိုင်ကိုင်လုပ်လိုက်ပြီး -
“ရောင်းဈေးက ပေါင်နှစ်ထောင်ပါဗျာ”လို့ ခေါင်းမာစွာ ပြန်ပြောလိုက် သည်။

အဲလစ်က ဒုက္ခခံပြီး ဆက်မငြင်းလိုတော့သည့်အတွက် တခြားပန်းခင်း တွေဆီ လျှောက်သွားပြီး လက်တစ်ပွေ့စာရအောင် ပန်းများရှူးလိုက်သည်။

လက်ထဲမှ ပန်းတွေနှင့် အိမ်ဆီသို့အပြန် နက်မှောင်မှောင်ခပ်သေး သေးအရာတစ်ခုက ပန်းခင်းသစ်ရွက်တွေကြားက ပြုထွက်နေသည်ကို အဲလစ်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကုန်းပြီးကောက်ယူရင်း ခင်ပွန်းသည်၏အိတ် ဆောင်ခိုင်ယာရီဟုသိလိုက်သည်။

စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီမျက်စိကစားရင်းကြည့်လိုက် သည်။ လက်ထပ်ပြီးချိန်ကစလို့ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ် တတ်သည့် ဂျရယ်၏ ဂုဏ်ဖော်လို့မရသည့်အရည်အချင်းနှစ်ခုက သေသပ် မှုနှင့် နည်းစနစ်ပင်ဖြစ်သည်ဆိုတာကို သူမသတိထားမိသည်။ သူက အတော် ဖီဖာကြောင်သူဖြစ်သည့်အပြင် မလုပ်ခင်ကြိုတင်၍ တိကျသည့် လုပ်ငန်းဇယား ချမှတ်တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကို ဟိုလှန်၊ ဒီလှောလုပ်ရင်း “မေလ ၁၄ ရက်၊ မေရီအဲလစ် စိန့် ပီတာ ၂:၃၀” လို့ရေးထားသည်ကိုတွေ့ရသည့်အတွက် သူမအားရကျေနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“လူရှုပ်ကြီး”လို့ရေရွတ်ရင်း နောက်တစ်ရွက်ကို လှန်ကြည့်လိုက် သည့်အခါ “ဖွန်လံ ၁၈ ရက်နေ့ ငဒ္ဒဟူးနေ့”ဆိုတာတွေ့လိုက်ရသည်။ “ဒါက ဘာလဲ၊ ဘာမိပ္ပာယ်လဲ”လို့ တွေးမိသည်။ အဲဒီနေ့နှင့် ဆက်လျက်ကွက်လစ် တွင် “ည ၉ နာရီ” ဟု သေသေသပ်သပ်ရေးထားသည့် ဂျရယ်၏ လက်ရေး ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အဲလစ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခိုင်ယာရီဆိုတာ သူမ မကြာခဏဖတ်ဖူးသည့် စိတ်လှုပ် ရှားစရာတချို့ကို ချရေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း တွေလိုများ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးတောရင်း သူမပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုဆို တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ရှိပြီးမည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် နောက် တရွက်တွေကိုဆက်လှန်လိုက်သည်။ အဲဒီမှာတော့ အချိန်အတိုင်း တွေ့ နှင့် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသည့် အညွှန်း ကိုပဲတွေ့ရသည်။ မိန်းမနာမည်ဆို၍ သူမတစ်ယောက်တည်း၏ နာမည် ကိုင်တွဲ့ရသည်။

သူမက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဒစ်ဝင်ဒီဖိုးပြောခဲ့သည့် “ဒီလူက မင်းနဲ့ဆို တကယ့်လူစိမ်း၊ သူ့အကြောင်းမင်းဘာမျှမသိဘူး” ဆိုသည့်စကားသံတွေကို ပြန်ကြားယောင်မိပြီး စိတ်မသက်မသာခံစားလိုက်မိတာကို သတိထားလိုက် မိသည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျရယ်အကြောင်း သူမ ဘာသိလို့လဲ။ သူမသိတာက ဂျရယ် အသက်ကလေးဆယ်၊ အသက်လေးဆယ်ဆိုမှတော့ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမ နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာရှိတော့မှာပေါ့။

အဲလစ်က မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ ဒီအတွေးတွေကို သူမအနေနဲ့ ဆက်တွေးမနေသင့်။ သူမစိတ်ထဲမှာ မတင် မကျ ဖြစ်နေတာ တစ်ခုကလည်းရှိသေးသည်။ သူမဆီ ဒစ်ဝင်ဒီဖိုး ဖုန်းဆက်တဲ့ ကိစ္စကပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်ဘူးလား။

ဒီကိစ္စက ဂျရယ် ရွာထဲသွားရင် သိပြီးပြန်လာတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ သိခဲ့ရင်တော့လည်း သူပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပြောမှာ အသေအချာ ဖြစ်သည်။ မပြောရင်ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘာမျှ မပြောဘဲနေဖို့ အဲလစ်ကအလေး သာနေမိသည်။

အကယ်၍ သူ့ကိုပြောပြရင်လည်း ဒစ်ဝင်ဒီဖိုးကို “တူနစ်ကိုယ်စံအိမ်” သို့ စိတ်ပါလားလို့ ပြောမှာသေချာသည်။ သူမက သူ၏ ကမ်းလှမ်းချက်အပေါ် မလာပါနဲ့ဟု ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းပြောလျှင် ဘာလို့တားရတာလဲမေးမည်။ သူ့ဘာပြောရမှာလဲလို့။ အိပ်မက်တွေအကြောင်း ပြောပြရမှာလား။ ရယ်ရုံ သက်သက်ဖြစ်နိုင်သလို ပိုလည်းဆိုးသွားနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာမျှမပြောဘဲနေတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် တော့သည်။ ဒါက ခင်ပွန်းသည်အပေါ်ထားသည့် ပထမဆုံးသောလျှို့ဝှက် ချက်ဖြစ်သည်။ ဒီသိစိတ်ကြောင့် သူမစိတ်လက်မသက်မသာဖြစ်နေမိသည်။

နေ့လယ်ခင်း စားချိန်နှင့်အကိုက် ရွာထဲက ပြန်လာသည်။ ဂျရယ်အသံ ကြားလိုက်သဖြင့် အဲလစ်က အချက်အပြတ်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ဆောင်

ဒီးဖိုးချောင်ထဲ အပြေးလေးဝင် သွားတော့သည်။

ဂျရယ်နဲ့ဒစ်ဝင်ဒီဖိုး ရွာထဲမှာမတွေ့ခဲ့တာ သေချာသွားသည့်အတွက် အဲလစ်စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဒီကိစ္စကို လုံးဝဖုံးထားလိုက်တော့မည် ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေခင်းပြင်ပက ပန်းရနံ့တွေဝင်လာအောင် ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့် ထားသည့် ဧည့်ခန်းထဲထိုင်မိကြသောအခါ အဲလစ်က အိတ်ဆောင် ဒိုင်ယာ ရီးလေးအကြောင်းပြောပြီး သတိရလိုက်မိသည်။

“ရှင်ပန်းခင်းကိုရေလောင်းရင်း ကျသွားတာဖြစ်မယ်” လို့ ပြောပြောဆို ဆိုစာအုပ်ကို ဂျရယ်ရင်ခွင်ထဲပစ်ပေးလိုက်သည်။

“စားပွဲစွန်းမှာ ချထားစမ်းပါကွာ”

“ရှင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံး ကျွန်မသိသွားပြီ”

“အရေးမဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဂျရယ်က ခေါင်းယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီည ၉ နာရီမှာ ရှင် အချိန်းအချက်က ဘာလဲ”

“အော် ဒါလား” သူ့ကြည့်ရတာ နောက်တွန့်သွားပုံရသည်။ သို့သော် သူက အားယူပြီးရင်း “ဒါလား။ အချောအလှအဲလစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ နီးနီးထားတာပါကွာ။ ဆံပင်က ညှိမှောင်မှောင်၊ မျက်လုံးပြာပြာလေးနဲ့ မင်းနဲ့ တော့တူသား”

“လိုရင်းမပြောဘဲ ဝေလည်လည်လုပ်နေတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဒီည ဖလင်တွေဆေးဖို့ရှိတာ သတိရအောင် ရေး ထားတာ၊ အဲဒီမှာ မင်းလည်း ကူရမယ်”

ဂျရယ်က ဓာတ်ပုံရူးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရှိသည့်ကင်မရာက အဟောင်း။ မှန်ဘီလူးကတော့ အတော်ကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖန်ဘီး တွေးတဲ့မြေတိုက်ခန်းမှာ ကိုယ်တိုင်ကူးလေ၊ ဆေးလေ့ရှိသည်။

“ဒီအလုပ်က ည ၉ နာရီမှာ တိတိကျကျလုပ်မှ ဖြစ်တော့မှာလား” အဲလစ်က ခပ်ထေ့ထေ့ပြောလိုက်သည်။

ဂျရယ်က စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့်ကြည့်ရင်း-

“အချစ်ကလေးရယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ် အတွက် အချိန်အတိအကျတော့ ရှိရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်အလုပ်ကို တစ်ယောက်က အဆင်ပြေအောင် ဝင်လုပ်ပေးလို့ရတာပေါ့” လို့ စိတ်မရှည်တော့ သည့်ဟန်နှင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အဲလစ်က တစ်ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ခင်ပွန်းသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကုလားထိုင်ကိုမှီရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ သူ၏ နက်မှောင်နေသည့် ခေါင်းကို နောက်လှန်ထားရာ ပြောင်အောင်ရိတ်ထားသည့် မျက်နှာမှကောက်ကြောင်းများက စိတ်ပျက်စရာသူနောက်ကြောင်းဖြစ်ရပ်တွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လို ဖြစ်နေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်စရာတစ်ခုက ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်။

“ဂျရယ်၊ ရှင့်အကြောင်း ကျွန်မဒီထက်ပိုသိချင်တယ်” အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အံ့အားသင့်သည့် မျက်နှာနှင့် သူမကိုမော့ကြည့် လိုက်သည်။

“အဲလစ် အချစ်ရယ်၊ မင်း ကိုယ့်အကြောင်းအားလုံးသိတာပဲ။ တောင်အာဖရိက၊ နော်သစ်ဘားမှာ နေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်လူငယ်ဘဝ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကစလို့ ကနေဒါမှာနေခဲ့ပြီး လုပ်ငန်းအောင်အောင်မြင်မြင်ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝအားလုံးကို ပြောပြထားပြီပဲဟာ”

“ဪ အလုပ်တွေအကြောင်းဆိုပါတော့” အဲလစ်က သရော်ပြောပြလိုက်သည်။

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတယ်ငါသိပြီ။ အချစ်ရေးရာကိစ္စလား၊ မိန်းမဆို ဒါမျိုး ရှည်မဲပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စကလွဲလို့ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

အဲလစ်၏ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်လာသည့်အတွက် မပီမသသည့်အသံဖြင့် မကြားတကြားပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ရှင့်ချစ်ကိစ္စတွေရှိခဲ့မှာပဲ၊ ကျွန်မသာသိလို့ကတော့” တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဂျရယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း

ဘဝင်မကျသည့်ပုံနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘက်က ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကျီစယ်သည့်သဘောမပါဘဲ အလေးအနက်ထားပြောလိုက်သည်။

“မင်းကိုမင်း သိလှပြီထင်နေတယ်ပေါ့ အဲလစ်ရယ်။ မုတ်ဆိတ်ပြာခန်းမက အလုပ်ကိစ္စတွေလား။ အဲဒီတုန်းက ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမတွေရှိခဲ့တယ်၊ ငါမငြင်းဘူး။ ငါငြင်းလို့လည်း မင်းယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့မှ မငြိစွန်းခဲ့ဘူးဆိုတာကို ကျိန်ပြောရတယ်”

နားထောင်နေသူဇနီးသည်အပေါ်သူပြောနေသည့်အသံက ဟန်ဆောင်မှုမပါရိုးစင်းနေတော့သည်။

“ကျေနပ်ပြီလား အဲလစ်” သူက ပြုံးပြီး မေးလိုက်ရင်း စူးစမ်းသည့် အကြည့်နှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီစိတ်ကူးတွေက ဒီညကျမှပဲ မင်းခေါင်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာရတာလဲ”

အဲလစ်က ထရပ်လိုက်ပြီး ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေသည်။

“အို နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး စိတ်တိုနေတာ”

“အဲဒါဆန်းတယ်၊ အတော့်ကို ထူးဆန်းတယ်”

“ဘာဆန်းလို့လဲ”

“အို အချစ်ကလေးရယ်၊ ဒီလိုရန်မတွေ့ပါနဲ့။ မင်းက ချိုချိုသာသာအေးအေးဆေးဆေးရှိခဲ့တော့ ဆန်းတယ်လို့ပြောရတာပေါ့”

အဲလစ်က အားယူပြီးလိုက်ရင်း “လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ရှုပ်နေတာ” လို့ သူမက ဝန်ခံလိုက်သည်။ “ဂျော့လို့ အဘိုးကြီးရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ဘောင်ကျွန်မတို့လန်ဒန်သွားကြမယ်ဆိုတဲ့ရူးကြောင်ကြောင်စိတ်ကူးရသေးတာပဲ၊ ဒါကိုရှင်ပြောတာလို့ပဲပြောတယ်”

“မင်းနဲ့သူ ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ” ဂျရယ်က အဆောတလျင် မေးလိုက်သည်။

“သောကြာနေ့လာရမယ့်အစား ဒီနေ့လာသွားတယ်လေ”

“အလကားအရူး” စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလိုက်သည်။

ခင်ပွန်းသည်၏မျက်နှာတွင်ဒေါသလွမ်းသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် အဲလစ်က အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ သူ ဤမျှလောက်စိတ် ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်သွားသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးချေ။ သူမ အံ့အားသင့်သွား သည်ကိုမြင်သည်။ ဂျရယ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အေးဟုတ်တယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးက အလကားအရူး”

“သူ ဒီလိုအတွေးပေါက်ရလောက်အောင် ရှင်ကဘာတွေများပြောလိုက် လို့လဲ”

“ငါလား၊ ဘာဆိုဘာမျှ မပြောဘူး။ အိုကွာ၊ ငါ တစ်ခုတော့ သတိရ ပြီ။ လန်ဒန်ကို သွားကြမယ်လို့ ရယ်စရာ မောစရာပြောဖူးတယ်။ ဒါကို သူက အလေးအနက်ထားနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကောင်းကောင်း မကြား တာဖြစ်မယ်၊ တကယ်တော့ မင်းအထင်မှားနေတာ”

သူမဘာပြန်ပြောမလဲဆိုတာကို သူက စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသည်။

“တကယ်ပဲ၊ ဒီအဘိုးကြီးက တစ်ခါပြောလိုက်လို့ ခေါင်းထဲစွဲသွားရင် ပြန် မထုတ်တော့ဘူး”

ထို့နောက် သူမက စံအိပ်ဝယ်ကြစဉ်က ပေးရသည့်ဈေးနှင့် ပတ်သက်၍ အဘိုးကြီးဂျော့၏အခိုင်အမာပြောဆိုနေမှုကို သူ့အားပြောပြလိုက်သည်။

ဂျရယ်ကတစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်ငြိမ်ကျသွားပြီးနောက် “အိမ်ကလက်ငင်း ပေါင်နှစ်ထောင်နဲ့ ကျန်တဲ့ပေါင်တစ်ထောင်က အပေါင်အနံ့ယူထားချင်တဲ့ သဘောပြောတာ။ ဒါက အထင်မှားရတဲ့အကြောင်းရင်းပဲ။ သဘော ပေါက် သွားပြီ” ဟု ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” အဲလစ်က သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမကနာရီကိုမော့ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

“ဂျရယ် ကျွန်မတို့ဆင်းကြစို့၊ ငါးမိနစ်ပဲလိုတော့တယ်”

ထူးဆန်းသည့်အပြုံးကို ဂျရယ်မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒီည ဓာတ်ပုံဆေးတဲ့ ကူးတဲ့အလုပ် မလုပ် တော့ဘူး”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ စိတ်က အတော်ထူးဆန်းသည်။ အဲဒီထူးမှား ည အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ အဲလစ်စိတ်က ကျေနပ်ပြီး အနားရသွားသည်။ သူ၏ တဒင်္ဂစိတ် နှောင့်ယှက်တာခံလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ယခင်က အောင်မြင် ရသလိုမျိုး ပျော်ရွှင်မှုပြန်လည်ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် အဆိုပါနေ့ ညနေခင်းက အကြောင်း စဉ်းစားမိသည့်အခါ နားလည်ရခက်မှုတချို့ကို အောင့်သက်သက်နှင့်ခံစားရသည်။ အဲလစ်ဒီမိုဒိုက်က နောက်ထပ်ဖုန်းဆက်တာမရှိ။ အရှိန်ကတော့ မသေသေး။ “ဒီလူက တကယ့်လူစိမ်း။ မင်းသူ့အကြောင်း ဘာမျှ မသိဘူး” ဆိုသည့် သူ့ပြောစကား တွေကို ထပ်ကာတလဲလဲကြားနေမိသည်။ ထို့နောက် ခင်ပွန်း၏ မျက်နှာ ပြန် ပေါ်လာသလို “အဲလစ်၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်လှတယ်လို့ထင်နေတယ်ပေါ့၊ မှတ်ဆိတ်ပြာခန်းမက အလုပ်ကိစ္စကြောင့်လား” ဆိုသည့် သူ့ပြောသံကို ပြန် ကြားယောင်မိသည်။ ဘာကြောင့်များ သူဒီလိုပြောတာပါလိမ့်။

ဒီပြောစကားတွေထဲက သတိမေ့တာတွေပါသလို ခြိမ်းခြောက်မှုအရိပ် အမြွက်ပါသည်။ “ငါ့ဘဝအကြောင်း မင်းမစပ်စုရင်ကောင်းမယ် အဲလစ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းစိတ်ပျက်ရလိမ့်မယ်”

သောကြာနေ့နံနက်ရောက်သည့်အခါ ဂျရယ်ဘဝထဲမှာ မိန်းမ တစ်ယောက် အသေအချာရှိရမည်ဆိုသည့် အတွေးကစွဲသွားသည်။ မှတ် ဆိတ်ပြာခန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ သူမမသိအောင် လျှို့ဝှက်ဝှက်ထားခဲ့သည်။ သူမ၏ သဝန်တုံ့မှုတွေ နှိုးထလာရာက ယခုတော့ ကဆုန်စိုင်းသည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။

“ည ကိုးနာရီဆိုတာ အဲဒီမိန်းမနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့အချိန်များလား၊ ဓာတ်ပုံဆေးဖို့ ကူးဖို့ဆိုတာက အလိမ်အညာများဖြစ်လေမလား”

လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်က ခင်ပွန်းသည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အတော်ခင် ခိုသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးနေမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူမဘာဆို ဘာမျှမသိရသည့် တကယ့်လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကြီးဂျော့

အပေါ်ထားနေကျစိတ်ကောင်း စေတနာတွေကနေ တစ်မူထူးခြားပြီး မဆီမဆိုင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်ရသည့်အကြောင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သေးသေးဖွဲဖွဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းသည်အကြောင်း သူမဘာမှ မသိဆိုသည့်အချက်က ပေါ်လာသည်။

သောကြာနေ့တွင် ရွာထဲသွားပြီး လုပ်စရာကိစ္စလေးတွေက ရှိနေသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ဂျရယ်ဥယျာဉ်ထဲမှာနေခဲ့ပြီး သူမရွာထဲသွားမည့်အကြောင်း ပြောသည့်အခါသူမ၏အစီအစဉ်ကိုကန့်ကွက်လာသည့်အတွက်သူမအံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမရွာထဲကိုသွားမှာ သူ့ဘာလို့ ဒါလောက်စိုးရိမ်နေရတာလိမ့်။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူမခေါင်းထဲပေါ်လာသည်။ အတွေးသစ်တစ်ခုကြောင့် သူမ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်သွားသည်။ သူမကို တစ်လုံးတစ်ပါးမပြောသည့်တိုင် ဂျရယ်နှင့် ဒင်ဝင်ဒီဖို့ဒ်တို့ တွေးခဲ့ကြတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ လက်ထပ်ချိန်မှစ၍ မြဲနေခဲ့သော သူ၏သဝန်တုံ့စိတ်တွေက နောက်ပိုင်းမှာ ကြီးထွားလာတော့သည်။ သူမနှင့် ဒင်ဝင်ဒီဖို့ဒ်တွေကြမည့်အရေးမှာ သူ့ဘက်ကရော မစိုးရိမ်သင့်ဘူးလား။ ဤအချက်တွေကဖြစ်ရပ်တွေနှင့် အတော် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ သည်လိုနှင့် အဲလစ်စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး အတွေးတွေကို ရင်မှာပဲသိမ်းထားလိုက်တော့သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ရောက်သည့်တိုင် စိတ်တွေကတော့ အနားမရသေး။ ဂျရယ်ထွက်သွားချိန်ကစလို့ စိုးရိမ်ဖိစီးမှုတွေနှင့် သူမရုန်းကန်နေရဆဲဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမစိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်မှပဲဆိုသည့် စိတ်နှင့်အပေါ်ထပ်ရှိခင်ပွန်းသည်၏ အဝတ်အစားခန်းဆီတက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်မ ရုပ်သွင်ပေါ်အောင်လည်း ဖုန်သုတ်စရာတစ်ခုယူလာခဲ့သည်။

“ငါ သေချာမှဖြစ်မယ်၊ သေချာမှ ဖြစ်မှာနော်”ဟုလည်း ရေရွတ်နေမိသည်။

ယောက်ျားတွေဆိုတာ လူသိမခံရဲတဲ့ကိစ္စတွေကို အစွဲအလမ်းကြီးကြီးမားမားနဲ့ ဖုံးဖိထားတတ်တဲ့လူမျိုး။

အဲလစ်က အံ့ဆွဲတွေဖွင့်၊ အထုပ်တွေကို အဝမ်းမရဆွဲကြည့်၊ အံ့ဆွဲတွေရှင်း၊ ခင်ပွန်းသည်၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်မှန်သမျှကိုနှိုက်ကြည့်ဆိုတော့ကြာတော့ ကိုယ့်အပြုအမူကို ကိုယ်ပြန်ရှုက်လာသည့်အဆုံး လက်လျှော့လိုက်သည်။ ကြည့်စရာဆိုလို့ စာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲနှင့် အံ့ဆွဲစီရိုအောက်ဆုံး တစ်ခုပေါင်းနှစ်ခုပဲရှာဖို့ကျန်တော့သည်။ အခုတော့လည်း အရှက်မရှိသလို ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သည်အံ့ဆွဲနှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုမှာ သည်မိန်းမနှင့်ပတ်သက်သည့် အထောက်အထားတစ်ခုခုမှ မုချရှာတွေ့မှာပဲဟု ယုံကြည်နေသည်။

ဂျရယ်က အောက်ထပ်သင်ပုန်းမှာ သူ မေ့မေ့လျော့လျော့ချိတ်ထားတတ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကိုပြေးသတိရလိုက်သည်။ အောက်ထပ်ကိုသော့ဆင်းယူပြီး တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းဖွင့်ကြည့်သည်။ တတိယနေ့သော့နှင့် စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲဖွင့်လို့ရသွားသည်။ ချက်စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်နှင့် နောက်နားမှာတိပ်နှင့်ပတ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုတွေ့သည်။

အသက်ရှူရကျပ်လာသည်။ တိပ်ကြိုးကိုဖြေလိုက်သည်။ လက်မထပ်ခင်က သူမရေးခဲ့သည့်စာတွေဖြစ်နေသဖြင့် ပြန်ပတ်ပြီး အံ့ဆွဲနောက်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ရှာသည့်နေရာမှာ ဘာမျှမကျန်စေရဆိုသည့်သဘောနှင့် အံ့ဆွဲစီရိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဂျရယ်၏သော့တွဲမှ မည်သည့်သော့နှင့်မျှ ဖွင့်မရ ဖြစ်နေသည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွားသည်။ အရှုံးပေးလို့တော့မဖြစ်။ အဲလစ်က တခြားအခန်းဆီကူးသွားပြီး သော့တွဲတစ်ခုသွားယူလာသည်။ သော့တွဲထဲမှ အဝတ်ဘီရိုသော့ အပိုတစ်ချောင်းက အံ့ဆွဲစီရိုကိုဖွင့်ရသွားသည့်အတွက် အဲလစ်ကျေနပ်သွားသည်။ ကလစ်တွေနှင့်တွယ်ထားသည့် နှစ်ကြာပြီး အရောင်လွင့်နေသည့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းစက္ကူလိပ်မှအပ ဘာမျှမတွေ့ရ။

အဲလစ်စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤမျှထိ ဖုန်အလိမ်း
လိမ်းနှင့် သိမ်းထားရလောက်အောင် ဘာတွေမို့လဲဆိုသည့်သဘောနှင့်ဖြေ
ကြည့် လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၇ နှစ်ခန့်က ချားလ်စ်လာမေတာဆိုသည့်
ကလိမ်ကကျစ်မြာပွေသည့်လူဆိုးတစ်ယောက်၏အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့်သ
တင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေဖြစ်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။ လာမေတာဆိုတာ
ကသူ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ ကြမ်းပြင်အောက်မှာ သူနဲ့
လက်ထပ်ခဲ့ ပြီးနောက်ထပ် ဘာသတင်းမျှ မကြားရတော့တဲ့ မိန်းမတွေထဲက
တချို့ မိန်းမတွေရဲ့အရိုးစုတွေကိုတွေ့ခဲ့ရာက အစသံသယဝင်ခံနေရတဲ့ လူ
တစ်ယောက်။

သူက သူ့အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ အမေရိကမှာရှိတဲ့ အတော်ဆုံးရှေ့နေတစ်
ယောက်ကို ငှားရမ်းပြီးခုံခံချေပခဲ့သည်။ တခြားပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် နှစ်ရှည်ထောင်
ဒဏ်ကျခံနေရသည့်သူ့ကို ဒီအမှုမှာတော့ စကော့တလန်စီရင်ထုံးတစ်ခုအရ
သက်သေမခိုင်လုံသည့်အတွက် အပြစ်မရှိဆိုပြီးတရားရုံးက စီရင်ချက်ချ
လိုက်သည်။

အဲလစ်က ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအပေါ် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာတွေကိုတွေ့
ရင်း လာမေတာတစ်ယောက် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကပြန်လွတ်သွားပြီး
သူ့ကိုနောက်ထပ်ပြန်ဖမ်းမမိတော့ဘူးဆိုသည့် သတင်းအပေါ် သူမ စိတ်လှုပ်
ရှားသွားတော့သည်။

ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံက သတင်းစာတွေမှာလည်း မိန်းမအပေါ်တို
သူ၏ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ဥပမိရုပ်၊ တရားရုံးမှာ ကြုံတွေ့ရသည့် စိတ်
လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ သူ့ရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေ၊ နှလုံးအားနည်းသည့် ရောဂါနှင့် သူ
ရုတ်တရက်လဲကျသွားပုံတွေ၊ သူ့ရဲ့အစွမ်းပြကွက်တွေကြောင့် မသိနားမ
လည်သူတွေ အငိုက်မိခံရပုံတွေကို ဝေဝေဆာဆာဖော်ပြခဲ့တာတွေကိုလည်း
အဲလစ်ပြန်သတိရလာတော့သည်။

အဲလစ်ကိုင်ထားသည့် ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုထဲမှာ သူ့ဓာတ်ပုံပါလာတာတွေရှိ
သည်။ စိတ်ဝင်တစားကြည့်လိုက်တော့ မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စာပေသမား

လူကြီးလူကောင်းပုံ၊ ဒီမျက်နှာပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဂျ
ရယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါလားလို့ သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ သူမအတော်ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ မျက်လုံးနဲ့ မျက်ခုံးက သူမသူ့အစစ်၊ တထော
တည်းပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်များဖြတ်သိမ်းထားတာလား။ ရုပ်ပုံဘေးက
ဓာတုန်းဆီဆက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ခိုင်ယာရီထဲက ဇနီးမယားတွေကို
လက်စဖျောက်ခဲ့တဲ့ရက်စွဲတွေဆိုတာက အသေအချာပဲ။ မိန်းမတစ်
ယောက်က သက်သေခံသွားရာမှာတော့ သူ့ရဲ့ဘယ်လက်ဖဝါးအောက်က
လက်ကောက်ဝတ်မှာ ခဲ့တစ်လုံးပါတယ်လို့လဲထွက်ဆိုထားသည်။

အဲလစ်လည်း ကိုင်ထားသည့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းလွတ်ကျသွားပြီး
လူလည်းရပ်နေရာက ယိုင်ကျသွားသည်။ သူမခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဘယ်လက်
ကောက်ဝတ်လက်ဖဝါးအောက်မှာ အမာရွတ်တစ်ခုရှိနေသည်

အခန်းကြီးလည်း ချာချာလည်သွားတော့သည်။ ဒီလောက်သေချာတဲ့
ဖြစ်ရပ်တွေရှိနေမှတော့ လွတ်အောင်ပြေးရတော့မှာပေါ့။ ဂျရယ်မာတင်
ဆိုတာ ချားလ်စ်လာမေတာပဲလား။ ဒါကို သူမသိနေသည့်အလျောက် ဖျတ်
ခနဲအသိ ဝင်လာသည်။ တစ်စဉ်ဖြစ်နေသည့်ဖြစ်ရပ်တွေက အစီအစဉ်
တကျချလိုက်သည့်အခါမှာတော့ သူမ အသိထဲမှာ ဇာတိရုပ်ပေါ်လာ
တော့သည်။ အိမ်အတွက် ပေးလိုက်ရတာက သူမငွေမှ သူမငွေသက်
သက်၊ သူမ၏မသိစိတ်တွေက ဂျရယ်မာတင်လက်က လွတ်အောင်ထွက်ပြေး
ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ အကူအညီတောင်းရမည့်လူဆို၍လည်း အိမ်ဝင်ဒီဖို့ခံပဲ
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမှန်တရားကိုတုံ့ဆိုင်းမှု၊ တွေဝေမှုမရှိဘဲ လွယ်လွယ်
ကူကူပဲလက်သင့်ခံလိုက်သည်။ သူမအနေဖြင့် လာမေတာ၏ နောက်ထပ်
သားကောင်ဘဝ ရောက်တော့မှာပါလား။

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ ငိုကြွေးချင်စိတ်
မျောက်သွားတော့သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၉းဝဝနာရီ၊ မြေအောက်ခန်းထဲ
တကျောက်ပြားတွေ အလွယ်တကူ မလို့ရသတဲ့လား။ တစ်ခါကလည်း

သူ့ရဲ့ သားကောင်ကို မြေအောက်ခန်းထဲမှာ မြှုပ်ထားခဲ့ပြီ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညအတွက်လည်းပြင်ထားပြီးဖြစ်မှာ။ ဒီအစီအစဉ်တွေချရေးမှတော့ အရူးဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဂျရယ်က သူ့အချိန်အချက်တွေကို အမြဲတမ်းအမှတ်တရရေးလေ့ရှိတာ။ လူသတ်တယ်ဆိုတာက သူ့အတွက်ဆန်းတာမှတ်လို့။

ဒါဆို သူမကို ဘယ်သူကယ်ပါမလဲ။ ဘာနဲ့များ ကယ်ထုတ်လို့ ရပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံးမိနစ်ကျမှ ရက်စက်တဲ့ စိတ်ပျောက်သွားမလား။ မဟုတ် သေးဘူး။ လျော့တွေးနေရာက အဖြေတစ်ခုရလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ဂျော့။

သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် ဒေါသမထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားရမှုအပေါ် သဘောပေါက်သွားသည်။ တွေ့သမျှလူတိုင်းကို သူတို့လန်ဒန်သွားကြမည့်အကြောင်း အယုံသွင်းပြီးစကားလမ်းခင်းထားသည်။ ဂျော့က မမျှော်လင့်ဘဲ အလုပ်လာဆင်းရာက သူမကို လန်ဒန်သွားမည့်ကိစ္စပြောပြသည်။ မဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ ထင်ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးဂျော့ကလည်း ဒါကိုပဲ ထပ်တလဲလဲပြောနေသည်။ ဒီညသူမထွက်ပြေးဖို့ကလည်းအန္တရာယ်များလှသည်။ ဒါဆိုရင်လွတ်လမ်းကဘာလဲ။ ဒီအသေးအဖွဲ့ကိစ္စသာ မပြောမိခဲ့ရင်ဟုတွေးရင်း အဲလစ်ကြောက်သွေးဖြာသွားသည်။

အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်။ သူမလာခင် ချက်ချင်းထွက်ပြေးမှဖြစ်တော့မည်။ ကလစ်တွေတွယ်ထားသည့် စက္ကူလိပ်ကို အံ့ဆွဲထဲကသောကမျောထည့်ပြီး သော့ပြန်ခတ်ထားလိုက်သည်။

ရေခဲတုံးလို မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်သွားခိုက် ဂိတ်တံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်သည့်အသံကြားလိုက်ရသည်။ ခင်ပွန်းသည်ပြန်လာနေချေပြီ။

ဟုတ်သည်၊ သူမသူ့အစစ်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် တေးသံတစ်ခုကို ညည်းရင်းပြန်လာနေသည်။ သူမလက်ထဲမှာပါလာသည့်အရာကို မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်မှာတော့ မိန်းမငယ်၏ နှလုံးသွေးရပ်သွားမတတ်ဖြစ်ရတော့သည်။ မြင်လိုက်ရသည့်အရာက အခြားမဟုတ်။ ဂေါ်ပြားအသစ်စက်စက် တစ်ခု။

ဒီညဖို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲလစ်၏မသိစိတ်ကပေါ်လာသည်။ သို့သော် အခွင့်အရေးတစ်ခုကတော့ရှိနေဆဲ။ ဂျရယ်က သီချင်းလေးတည်းညည်းနင်းအိမ်အနောက်ဘက်လှည့်ဝင်သွားသည်။

သူမက လှေကားမှပြေးဆင်းလာပြီး အိမ်ပြင်ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ။ သူမက တံခါးက အတွက်နှင့်ခင်ပွန်းသည် အိမ်ထဲအဝင် ပက်ပင်းတိုးတော့သည်။

“ဟေ့ မင်းကသောကမျောနဲ့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

အဲလစ်က ဟန်မပျက်အောင် ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ အခွင့်အရေးကလက်လွတ် ရပြန်သည်။ သို့သော် သံသယမဝင်အောင် ဂရုစိုက်လိုက်သည်။ နောက်မှ သိရင်သိ၊ အခုတော့ သိလို့ကမဖြစ်သေး။

“လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ ပြန်လာမှာပါ”

“အေး ဒါဆို ငါလည်းလိုက်မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့ ဂျရယ်ရယ်၊ ကျွန်မထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ ခေါင်းလည်းကိုက်နေတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါရစေ”

သူက သူမကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကြည့်ရတာ သံသယဝင်နေပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အဲလစ်၊ ဖြူရော်ရော်နဲ့ ကြောက်လန့်နေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

သူမကိုယ်သူမ ဘာမျှမဖြစ်သလိုမျိုးထိန်းရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မခေါင်းကိုက်လို့ပါ။ လမ်းလျှောက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“မင်းက လိုက်စေချင်ချင် မချင်ချင် ငါကတော့ လိုက်မှာပဲ” သူက မထီတံ့တိနှင့် ရယ်ပြောပြောလိုက်သည်။

သူမ ဆက်မကန့်ကွက်ရဲတော့ချေ။ အကယ်၍များ သူသိသွားခဲ့ရင် သူမ စိတ်မသက်မသာစံစားရင်း နံဘေးကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်မိသည်။ ကျေနပ်လှသည်ချည်းတော့မဟုတ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမကို သွားလို့နေဖို့ တဖွဖွပြောရင်း နားသေ

စပ်ကိုလိမ်းဖို့ အော်ဒီကလုံးရေမွှေးယူလာသည်။ သူက ခါတိုင်းလိုပဲ အားကိုး
ထိုက်သည့်ခင်ပွန်းဖြစ်နေသည်။ အဲလစ်အဖို့ရာမှာတော့ ထောင်ချောက်ထဲ
မျာ ခြေတုပ်လက်တုပ်ခံနေရသလိုမျိုးခံစားနေရသည်။

သူမကို သူက တစ်မိနစ်မျှ အလွတ်ပေးတော့မှာမဟုတ်။ သူမ မီးဖိုခန်း
ဝင်တော့လည်း ဝင်လိုက်လာပြီး ပန်းကန်တွေကိုယူလာပေးသည်။ ညစာ
စားနေရင်း သူမအသက်ရှူကျပ်သလိုမျိုးခံစားနေရသည့်ကြားက ပုံမှန် ပျော်
ရွှင်နေသလိုမျိုး ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဟန်ဆောင်ရသေးသည်။ သူမအဖို့
အသက်ရှင် ရပ်တည်ဖို့အရေး ရှန်းကန်နေရပြီဆိုသည်ကို သဘောပေါက်
လိုက်သည်။ သူနဲ့ နေရတာက သူမတစ်ယောက်တည်း။ ကူမယ့်
ကယ်မယ့်လူဆိုတာက အဝေး ကြီး။ သူသနားမှပဲ ချမ်းသာရာရတော့မည်။
သူမအတွက် တစ်ခုတည်းသော အခွင့်အလမ်းက အခန်းထဲကနေ
တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တယ်လီဖုန်းဆက်ခွင့်ရဖို့ဖြစ်သည်။
ဒီအတွက် သူသံသယမဝင်အောင် အယုံ သွင်းရပေတော့မည်။ ဒါပဲ မျှော်လင့်
စရာရှိတော့သည်။

အဆိုက်အတန် မျှော်လင့်စရာတစ်ခုခေါင်းထဲပေါ်လာသည်။ ဒစ်ပီဒီဖိုဒ်
ညလာဖို့ရှိတယ်လို့များ ပြောရလေမလား။

ဒီစကားပြောဖို့ ရွံ့နေသည့်အလျောက် မပြောတော့ပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်
တော့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် သူ့အကြောင်း ထုတ်ပြောလို့ကမဖြစ်သေး။ ဒစ်
ဝင်ဒီဖိုဒ်ရယ်ဒီညနေမှာများ ရှင်ရောက်လာခဲ့ပါတော့လား။

သူမခေါင်းထဲအတွေးစိတ်ကူးတစ်ခုချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ သူမ၏စိတ်
ကူးအကြံအစည်တွေကို သိများသိသွားလေမလားဆိုသည့် ကြောက်စိတ်
နှင့် နံဘေးကခင်ပွန်းသည်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ကူးတစ်ခု ပုံဖော်
ကြည့်ရင်း သတ္တိမွေးလိုက်သည်။ သူမကိုသူမ ပင်ကိုအနေအထားအတိုင်း
ပုံမှန်ဖြစ်သွားမှုကို အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကော်ဒီတစ်ခွက်ကို ချက်ချင်းသွားဖျော်ပြီး သူတို့ ညနေခင်း အေးအေး
အေးအေးတိုင်လေ့ရှိသည့် ဆင်ဝင်အောက်သို့ယူလာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ပြီးရင် ဓာတ်ပုံကိစ္စလုပ်ကြတာပေါ့” ဂျရယ်က ကောက်
တာငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

အဲလစ်အဖို့ ကျောစိမ့်သွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် အရေး
မစိုက်သည့်ဟန်နှင့် “ရှင်တစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့မရဘူးလား၊ ကျွန်မတော်
တော်ပန်းနေပြီ” လို့ ပြောလိုက်သည်။

“မကြာပါဘူးကွာ၊ မင်း မပင်ပန်းစေရပါဘူး” သူကပြုံးပြီး ပြန်ပြော လိုက်
သည်။

ပြောပြီးတော့ သူကျေနပ်သွားပုံရသည်။ အဲလစ်ကတော့ တုန်လှုပ်သွား
သည်။ စိတ်ကူးထားတာကို လုပ်ရင်လုပ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ အချိန်မရှိတော့
ဘူး။ သူမ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သားသတ်သမားဆီဖုန်းဆက်ဦးမယ်၊ ရှင် နှောင့်ယှက်မယ်တော့
မထင်ပါဘူး”

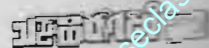
“သားသတ်သမား ဟုတ်လား၊ ညတွင်းချင်းပဲ ဆက်တော့မှာလား”

“ဆိုင်ပိတ်သွားပေမဲ့ အိမ်မှာတော့ရှိတာပေါ့။ မနက်ဖြန် စနေနေ့ တခြား
လူတွေမနီးခင်နားလေးသားအတုံးကောင်းကောင်းလိုချင်လို့၊ ကျွန်မအတွက်
ဆိုရည်းစားဟောင်းကြီးက လုပ်ပေးမှာ”

သူမက အိမ်ထဲ လှစ်ခနဲဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ “တံခါး
ဖိတ်နဲ့လေကွာ” ဆိုသည့် ဂျရယ်၏အော်ပြောသံ။ “ပိုးဖလံတွေ ဝင်နေတယ်
လေ၊ ကျွန်မနဲ့ သားသတ်သမားချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောမှာစိုးလို့လား”
အဲလစ်ပြန်ပြောသည့်အသံ။

အထဲရောက်တော့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချက်ချင်းကောက်ကိုင်လိုက်
သည်။ “ခရီးသည်လက်ရုံး” ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“မစ္စတာဝင်ဒီဖိုဒ်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ၊ သူရှိသေးလား၊ သူနဲ့ပြောလို့ရမလား”
နုလုံးခုန်တွေမြန်နေသည်။ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးခင်ပွန်းသည်ကဝင်လိုက်
လာသည်။

“သွားစမ်းပါ ဂျရယ်ရယ်၊ တယ်လီဖုန်းပြောနေတုန်း နားထောင်နေ ရင် အားကြီးမုန်းတယ်” သူမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလိုက်သည်။

သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းသားသတ်သမားဆီကို တကယ်ဆက်မဆက် ငါသိချင်လို့”

အဲလစ်စိတ်ပျက်သွားသည်။ အစီအစဉ်တော့ ပျက်ပါပြီ။ နောက်တစ် နှစ်ဆို ဒစ်ဝင်ဒီဖွဲ့ကလာပြောတော့မည်။ အရဲစွန့်ပြီး အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းရတော့မှာလား။

ထို့နောက် ပြောတဲ့စကားထဲက ကြားစေချင်တာကြားအောင်၊ မကြားစေ ချင်တာကို မကြားရအောင် တယ်လီဖုန်းခွက်ကသော့ကို အဖွင့်အပိတ်လုပ် လိုက်သည်။ စိတ်ကူးတစ်ခုက ခေါင်းထဲပေါ်လာသည်။

“ခက်တော့ ခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းသုံးရတော့မှာပဲ။ ပြောမယ့်စကား ကိုစဉ်းစားပြီး အချိန်မဖြုန်းဘဲပြောရမယ်။ လုပ်လို့ရမယ်လို့တော့ ယုံတယ်၊ လုပ်လည်းလုပ်ရမှာပဲ”

အဲလစ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်ဒစ်ဝင်ဒီဖွဲ့စကားသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ သူမက အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်ရင်းသော့ကိုဖွင့်ကာ “တူနစ်ကိုယ်စံအိမ်က မစွက်မာ ဘင်ပြောနေတာပါ” သော့ကိုပိတ်ရင်း မနက်ဖြန်မနက်ခြောက်နာရီလောက် နွားလေးသားအတုံးကောင်းကောင်းလိုချင်တယ်” သော့ကိုပြန်ဖွင့်လိုက် သည်။ “သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်” ပြန်ပိတ်ပြီး “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မစွတာဟက်စ်ဝါသီးရယ်၊ နောက်ကျပြီးမှ ဖုန်းဆက်တာစိတ်မရှိနဲ့နော် အရေးကြီးလို့ပါ” (သော့ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး) “သေရေးရှင်ရေးနော် (သော့ပိတ် လိုက်သည်) မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်နော် (သော့ပြန်ဖွင့်ပြီး) မြန်နိုင်သမျှမြန် ပြန်နော်”

သူမကတယ်လီဖုန်းကိုချိတ်မှာပြန်ချိတ်လိုက်ပြီးအသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ခင်ပွန်းသည်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းသားသတ်သမားပြောချင်တာဒါပဲလား”

“ဒါက မိန်းမကိစ္စပါ” အဲလစ်က မထိတထိပြောလိုက်သည်။

သူမရင်တွေက ဗလောင်ဆူနေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ သံသယရှိပုံမရ၊ ဒစ်အနေနဲ့ နားမလည်ရင်တောင် လာမှာတော့ အသေအချာပဲ။

“မင်းကြည့်ရတာ စိတ်ခွန်အားတွေ ပြည့်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခေါင်းကိုက်တာ ပျောက်သွားပြီ”

သူမက ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့်ခင်ပွန်းသည်ကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ကယ်မည့်သူ ရောက် လာတော့မှာဖြစ်သည်။ နာရီက ရှစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲရှိသေးသည်။ ကိုးနာရီမထိုးခင်တော့ ဒစ်ရောက်လာနိုင်သေးသည်။

“မင်းဖျော်လာတဲ့ ကော်ဖီက တစ်မျိုးပဲ၊ အတော်ခါးတယ်” ဂျရယ်က ပြဿနာရှာတော့သည်။

အဲလစ်က ဇာပန်းထိုးလက်စကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဂျရယ်က စာ အုပ်ကိုဖတ်နေရာမှ နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို မှန် ချလိုက်သည်။

“ရှစ်နာရီခွဲပြီ၊ မြေအောက်ခန်းဆင်းပြီး အလုပ်စကြရအောင်”

“လိုပါသေးတယ်၊ ကိုးနာရီထိစောင့်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ရှစ်နာရီခွဲပြီ၊ ဒါ သတ်မှတ်ချိန်ပဲ၊ မင်းစောစော အိပ်ရာဝင်ရတာပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ ကိုးနာရီအထိစောင့်မယ်”

“ငါကချိန်းတဲ့အချိန်အတိုင်း အတိအကျလုပ်တတ်တာ မင်းသိတယ် နော်။ လာအဲလစ် ငါတစ်မိနစ်တောင် မစောင့်နိုင်ဘူး”

ကြောက်မနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံး ကွာ ကျသွားချေပြီ။ ဂျရယ်လက်တွေက အကြောဆွဲနေသလိုဖြစ်နေပြီး သူ မျက်လုံးတွေက သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အရောင်တောက်နေသည်။ သူလျှာ နှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေသပ်နေသည့် အပြုအမူက သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ရှေ့ဆောင် ခံစားမထားနိုင်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ဟုတ်တယ်၊ သူကြည့်ရတာ မစောင့်နိုင်တော့တဲ့ပုံ သူရူးသွားပြီး တူတယ်။ အဲလစ်က တွေးလိုက်သည်။

သူက သူမထံ ခြေလှမ်းကျကြီးနဲ့ လျှောက်လာပြီး သူမပန်းကို သူ့လက်နဲ့ ဆွဲထူလိုက်သည်။

“လာ မိန်းကလေး၊ မဟုတ်ရင် ငါထမ်းခေါ်ရလိမ့်မယ်”

သူမက အားသွန်ရုန်းလိုက်ပြီး နံရံကို ကုပ်ကပ်ထားလိုက်သည်။ သူမ အနေနှင့် အားအင်က အတော်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ထွက်ပြေးလိုလည်း မရ။ ဘာမျှလည်း မလုပ်နိုင်။ နောက် သူမဆီတိုးလာပြီး -

“လာ အဲလစ်”

“မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး”

သူမက စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်ပြီး သူ့လက်ကလွတ်ထွက်ဖို့ ခွန်အားမသိ တော့သည့် သူမ၏လက်တွေကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဂျရယ် ရပ်စမ်းပါ၊ ကျွန်မ ရှင်ဆီမှာ ဝန်ခံစရာ တစ်ခုရှိနေတယ်”

သူက ထရပ်လိုက်သည်။

“ဝန်ခံစရာ ဟုတ်လား” သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝန်ခံဖို့ရှိတယ်”

သူမ ကြုံရာကျရာကို လက်တန်းပြောလိုက်သည်။ ဖမ်းတော့ဆီးတော့ မည့် အရေးက လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြောရသော်လည်း စိတ်ကတော့ အတော့်ကို ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေသည်။

“မင်းရဲ့ ချစ်ဦးသူအကြောင်း ပြောတော့မယ် ထင်တယ်” လို့ သူက သရော်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှုကိစ္စတစ်ခုဆိုပါတော့”

သူမက ချက်ကျကျပြောလိုက်သည့်အတွက် သူ့အာရုံစိုက်မှုကို ဖမ်းစား နိုင်လိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်ရတော့ သူမ မူလအနေအထားကို ပြန်ရလိုက်သည်။ သူမစိုးမိုးလိုက်နိုင်ပြီဟု ခံစားလိုက်မိသည်။

“ရှင် ထိုင်ပြီး နာထောင်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

သူမ ကိုယ်တိုင် ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ရှိရာ ပတ်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက် သည်။ ထိုးလက်စ အပန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူမ၏ တည်ငြိမ်မှု နောက်ကွယ်တွင် အက်ကွင်ဆင်ဖို့ တွေးရင်းယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ သူမထွင်ပြောသည့်အတိတ်လမ်းက ကူညီမည့်သူ ရောက်သည်အထိ သူ့စိတ် ဝင်စား အောင်ထိန်းထားနိုင်ဖို့လိုသည်။

သူမက အေးအေးဆေးဆေး စကားစလိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောမယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က လက်ရေးတို လက်နှိပ် စက်စာရေးမလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ လုံးဝမမှန်ဘူး။ ကြားထဲမှာ ပြတ် နေတာနှစ်ခုရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုက ကျွန်မ ၂၂ နှစ်အရွယ်ကဖြစ်ရပ်။ ကျွန်မဘဝ မှာ ဥစ္စာအနည်းအပါးရှိတဲ့ အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်မကိုချစ်ခင်စုံမက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ပြောတော့ ကျွန်မ က လက်ခံလိုက် တယ်။ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့” ပြောစကားကို စကားနားလိုက်ပြီး “ကျွန်မအတွက် အသက်အာမခံထားပေးပါလို့ ပြော တယ်”ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာတွင် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည့် ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဆက်တွေးဖို့ စကားရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အတော်စိတ်ဝင် စားနေသည့် ပုံရသလို သံသယရှိပုံလည်းမရ။ လူသတ်သမားက စိတ် ဝင်စားစရာ လူသတ်မှုမှာ ဖမ်းစားတာခံလိုက်ရသည်။ သူမ၏ ထွင်လုံးက သည်နေရာတွင် အတော်မိသည်။ သူမက နာရီကိုခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီထိုးဖို့ (၂၅) မိနစ်အလို။

“အဲဒီမှာ အဆိပ်တစ်မျိုးရှိတယ်၊ အမှုန့်က နည်းနည်းဖြူတယ်။ လက် ချောင်းထိပ်ဖျားပေါ်ပါလာတဲ့ အမှုန့်လောက်နဲ့တင် လူကိုသေစေနိုင်တယ်။ ရှင်လည်း တချို့အဆိပ်တွေအကြောင်း ကြားဖူးမှာပေါ့”

သူမက နားပြီး အသက်ရှူလိုက်သည်။

“ဟယ်စင်” ဆိုတာ ရှင်ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဒီအဆိပ်က နည်းနည်း အတော်တာသွားတာ။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝခြေရာခံလိုက်လို့ မရဘူး။ ဘယ်အဆိပ်

ဖြစ်ဖြစ် နှလုံးရောဂါနဲ့သေတာလို့ ဆေးစာရေးပေးမှာ အသေအချာပဲ။ အဲဒီ အဆိပ်နည်းနည်းကျွန်မရိုးယူပြီး သိမ်းထားတယ်”

သူမက ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ရှိသမျှ အားအင်တွေကို ပြန်စုလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေ”

“မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်မကြောက်တယ်၊ နောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်”

“အခုပြော ငါသိချင်တယ်” သူက စိတ်မရှည်တော့ဟန်နှင့် ပြောလိုက် သည်။

“လက်ထပ်ပြီး တစ်လလောက်အထိ ကျွန်မက အသက်ကြီးကြီး ခင်ပွန်းသည်အပေါ် အလွန်ကိုပဲကြင်နာတယ်၊ မြတ်နိုးတယ် ဆိုပါတော့။ သူက အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မကို ချီးမွမ်းတော့တာပဲ။ ကျွန်မဟာ အလွန်ကြင်နာ၊ မြတ်နိုးတတ်တဲ့ မိန်းမလို့ လူတိုင်းကသိကြတယ်။ ညနေ တိုင်း သူ့အတွက် ကော်ဖီကို ကျွန်မဖျော်ပေးရတယ်။ တစ်ညနေ ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတုန်း သူ့ကော်ဖီထဲ “အယ်လ်ဇိုက်” အဆိပ် နည်းနည်းလေးထည့်လိုက်တယ်”

အဲလစ်က ခဏရပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ဇာတိပန်းထိုးအလုပ်ကို ပြန်စုလိုက် သည်။ သည်အချိန်မှာ သူမ၏ အမူအရာက ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်မယှဉ်နိုင်သည့် ဟန်ပန်မျိုးဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူမက သွေးအေးအေး လူသတ်သမားနေရာမှာ အဝီသရုပ်ဆောင်လိုက်သည်။

“အတော်အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကိုထိုင်ပြီးကြည့်နေလိုက် တယ်။ သူကတစ်ချက်နည်းနည်းတွန့်သွားပြီး လေရှူချင်တယ်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ ကုလားထိုင်ကနေ မထနိုင်တော့ဘူးပြောတယ်။ ခဏနေတော့ သေသွားတာပါပဲ”

သူမက ပြုံးပြီးနားထားလိုက်သည်။ နာရီက ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်ငါး မိနစ်၊ သူမကြာခင်ရောက်လာတော့မှာ အသေအချာပဲ။

“အာမခံထားတဲ့ မွေက ဘယ်လောက်များလို့လဲ” ဂျရယ်ကမေးလိုက် သည်။

အသေအချာပဲ

“ပေါင် နှစ်ထောင်လောက်ရှိတာပါ။ အဲဒီငွေနဲ့ ကျွန်မ အကြံအဖန် လုပ်လိုက်တာ ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်ထဲပြန်ဝင်တယ်။ အဲဒီမှာလည်း တာရှည်တာမျှော လုပ်ဖို့တော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ နောက် လူတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ထပ်တွေ့တယ်။ ကျွန်မ အပျိုတုန်းက နာမည်ကို ပြန်ယူလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်မ အိပ်ထောင်ကျူးတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ သူက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြည့်ပျော်ပျော် လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ “ဆပ်ဆက်” မှာ တိတ်တိတ် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ သူက အသက်အာမခံမထားချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် မကို အလိုလိုက်ပြီး သေတမ်းစာ တစ်စောင်ရေးပေးတယ်။ သူကလည်း ပထမ ယောက်ျားလုပ် ကျွန်မကော်ဖီဖျော်ပေးတာကို သဘောကျတယ်”

အဲလစ်က ပြုံးပြီး ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကလည်း ကော်ဖီကောင်းကောင်းဖျော်တိုက်လိုက်တယ်လေ”

အဲဒီနောက် သူမဆက်ပြောတာက -

“ကျွန်မနေတဲ့ ရွာမှာ အသိမိတ်ဆွေတွေကလည်း အများသား။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည် နှလုံးရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတဲ့အပေါ် သူ့ကို လည်း အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတာ။ ဆရာဝန်ကိုတော့ ကျွန်မ သိပ် သဘောမတွေ့ဘူး။ သူက သံသယရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောက် ကာငင်ကာ သေသွားရတာကို သူက အံ့သြနေတဲ့ပုံမျိုး။ မရည်ရွယ်ဘဲ အလုပ် ထဲ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ရတာကို မတွေးတတ်အောင်ပဲ။ အကျင့် ဖိနေလို့ပဲ ပြောပါတော့။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်က ငွေပေါင် လေးထောင် လောက်ချန်ထားခဲ့တယ်လေ။ ဒီတစ်ခါတော့ အကြံအဖန်မလုပ်တော့ဘဲ အရင်းအနှီးလုပ်ထားတယ်။ အဲဒီနောက် ရှင်နဲ့တွေ့တာပဲ”

“ကော်ဖီ အလိုဘုရားရေကော်ဖီ”

သူမ ပြောလက်စ စကားကို ဂျရယ်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက နီရဲနေပြီး အသက်ရှူကျပ်နေသလိုမျိုး တုန်တုန်သပ်သပ် ဖြစ်နေသည့် လက်ညှိုးနဲ့သူမကိုထိုးရင်း -

“ခါးရတဲ့အကြောင်း ငါအခုသိပြီ။ မင်းမိန်းမယုတ်၊ မင်းငှက်လည်းကောင်း တစ်ခါလှည့်စားပြန်ပြီ”

အသေအချာပဲ

ကုလားထိုင်ကို သူက ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး သူမအပေါ် ခုန်အုပ်တော့ မလိုမျိုးလုပ်လိုက်သည်။

“မင်းငါ့ကို အဆိပ်ခတ်တယ်”

အဲလစ်က သူ့အနားကနေ မီးဖိုခန်းဘက် ဆုတ်သွားလိုက်သည်။ အခု တော့ကြောက်လန့်တကြားနှင့်မဟုတ်ရသည့်အကြောင်းထုတ်ပြောမည့်ဟန် ပြင်ပြီးမှ ရပ်ထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်မိနစ်ဆို သူက ခုန်အုပ်တော့မည်။ ရှိသမျှခွန်အားတွေကို ညစ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကို တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်နှင့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို အဆိပ်ခတ်ထားတယ်။ အခု အဆိပ်က အစွမ်းပြနေပြီလေ။ ဒီအချိန်ကစလို့ ရှင် ကုလားထိုင်က ရွှေ့လို့မရတော့ဘူး။ ရှင်မရွှေ့နိုင်တော့ဘူး”

သူမဆက်ထိန်းထားလျှင် မိနစ်အနည်းငယ်ပဲ ထိန်းလို့ရတော့မည်။

အား ဘာတွေပါလိမ့်။ လမ်းပေါ်က ခြေသံတွေ၊ ဂိတ်တံခါးကိုတွန်း ဖွင့် တဲ့အသံ၊ အပြင်ဘက်စင်္ကြံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေတဲ့အသံ။ အပြင် တံခါးကပွင့်လာနေပြီ။

“ရှင် မရွှေ့နိုင်တော့ဘူး” သူမက နောက်တစ်ကြိမ် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ကိုရှောင်ပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားရာ အစ်ဝင်ဒီဖို့ဒ် ရင်ခွင်ထဲ လဲကျသွားသည်အထိ။

“အလိုဘုရားရေအဲလစ်”

ထို့နောက် သူနှင့်ပါလာသည့် ပုလိပ်ယူနီဖောင်းနှင့် အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း-

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အခန်းထဲသွားကြည့်စမ်း”

သူက အဲလစ်ကို ခုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်လှဲချထားလိုက်သည်။

“သနားစရာ မိန်းကလေးရယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲကွယ်”

သူမ မျက်ခုံးများက တဖြည်းဖြည်းလှုပ်လာပြီး၊ နှုတ်ခမ်းအစုံက သူ့နှာ မည်ကို ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အခန်းထဲမှာ ဘာမျှ မရှိဘူးခင်ဗျား၊ လူတစ်ယောက်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လို့ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုမျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ -”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသေနေပြီခင်ဗျ”

အဲလစ်အသံကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ဦးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွားသည်။ မျက်လုံးအစုံပိတ်ထားပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်နေသလိုမျိုး သူမရေရွတ်နေတာက -

“ကောက်ကာငင်ကာ သူသေသွားတာ”

ညွှန်း- Agatha Christie ၏ “Philomel Cottage” ကိုပြန်ဆိုပါသည်။

□ ကျော်ပြင်ကျော်

စင်စစ်ထုတ်ဝေ

ပိုးကျော
နှိပ်နှိပ် မျှောအသံ

မိုးရွာ

နေသော တစ်နေ့တွင် ရွာပေါ်ရှိ တောင်ချိုင့်ကြား ဝါးတောထဲက ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင် ဟောက်နေသံတို့ ရွာထဲက ကြားကြရသည်။ သူတို့ရွာမှာ ရိုးမတောင် ဇွယ်ဖျားတွင်ရှိသဖြင့် ချေဟောက်သံ၊မိုးကြီးလျှင် ဝံအံသံတို့မှာ ဘာမျှ ဆန်း။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆတ်တစ်သံ၊ ကျားဟိန်းသံတို့ကိုပင် ကြားကြရသည်။

ချေဆိုသည့်သတ္တဝါမှာလည်း ဂျီအီးဂျီလန်ဆိုသလိုပင် ကိုယ့်အီး တိုယ်ပေါက်သံကိုပင် ကိုယ်လန်ပြီး အော်ပြေး၊ ဟောက်ပြေးတတ်သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သဖြင့် ဤလိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ကြုံကြရလိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သူကမျှမထင်ခဲ့ကြ။ ချေဟောက်သံကို တစ်လလျှင် နှစ်ခါသုံးခါ လည်း ကြားနေကျမို့ အားလုံးက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့သာ။ ချေငယ် တစ်ကောင် ဟောက်နေသံမှာလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မကြာမီတိတ် သွားလေသည်။ သည်လိုနှင့် နောက်တစ်လကြာသောအခါ...

မိုးလတစ်နေ့တွင် လှသန်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပလိင်းကိုယ်စီ နှင့်မို့နတ်မျှစ်ချိုးရန် ရွာတောင်ချိုင့်သို့တက်လာကြသည်။ အချိန်မှာနံနက် စောစောထမင်းစားပြီးစ ကိုးနာရီခန့်တွင်ဖြစ်၏။

ရွာချိုင့်ဝါးတောင်မှာ ရွာနှင့်တစ်ကြောတည်း တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာမှာပင် ရွာအထက်ဘက်ရှိဝါးတောချိုင့်ကိုရောက်လာကြ သည်။ မိုးတွင်းပေါက်တတ်သော မှိုကျင်းများကို လိုက်ရှာကြသည်။ မှိုမရသောအခါ မျှစ်စို့၊ မျှစ်တုတ်များကို ချိုးခုတ်ကြသည်။ ရသမျှ မျှစ်စို့ မျှစ်တုတ်များကို ပလိင်းထဲထည့်ကြသည်။

မျှစ်ချိုးမျှစ်ခုတ်ရာတွင် မည်သူကမြန်မြန် တစ်ပလိင်းအရင်ပြည့်သည်ကို ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် လှသန်းနှင့်မြသန်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ မည်သူအရင် တစ်ပလိင်းအရင်ပြည့်မည်နည်းဟု မြန်မြန် ထက်ထက် သွက်သွက်လက်လက် အလျင်စလို ခုတ်နေမိကြသည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ဝက် တောင်ဆုပ်ခန့်ရှိသောမျှစ်ရော တစ်ထွာ တစ်မိုက်ရှည်သောမျှစ်ရော မြင်မြင်သမျှတွေကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူဦးငါဦး ပြေးခုတ်လှမ်းဆွဲချိုးကြသည်။

သို့သော် ဝါးကြီးမျှစ်စို့တွေမှာ လုံးလုံးတုတ်တုတ်ကြီးတွေ ဖြစ်သဖြင့်
ချိုးမရ။ အရင်းမှာ လူကြီးခြေကြွက်အိုးနီးနီးတုတ်သဖြင့် ဓားနှင့်အရင်
ခုတ်ရသည်။ ထိုသို့ မျှစ်စို့ကြီးအရင်းကို လှမ်းဆွဲခုတ်လိုက်စဉ် ခါတိုင်း
လိုပင် မျှစ်စို့ကြီးကပြန်ထွက်မလာဘဲ။ သူ့ဓားကလည်းမျှစ်ရင်းကို ခုတ်မိလိုက်
သလိုမတွေ့ဘဲ အသားတုံးတစ်ခုကို ခုတ်မိလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။
ရှက်တရက် မှင်တက်မိပြီး မျှစ်စို့အရင်းကို ငေးကြည့်နေစဉ် သွေးစိမ်း
ရှင်ရှင်တွေကပန်းထွက်လာပြီး သူ့မျက်နှာကို လာစဉ်သည်။

ထိုအခါမှ

“အမလေးဗျ” ဟု မြသန်းလန်အော်ပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ညီလေး ဘာလဲကွ။ ဘာလဲ ဘာလဲ”

ဝါးတောထဲတွင် သူ့ညီသည် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပြီအထင်နှင့် လှသန်းက သူ့
ညီအနားချက်ချင်း ပြေးရောက်လာ၏။

မြသန်းသည် သူ့ဓားသွားကို ပြူးတူးပြတ်ကြည့်ကာ ဘာပြောရ
မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ သူ့မျှစ်ခုတ်လိုက်သော ဓားသွားမှာ သွေးခြင်းခြင်း
နီနေသည်။

“ဟင်ညီလေး၊ ဘာဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟာ...မင်းဓားသွားမှာလည်း သွေး...
လက်ကိုခုတ်မိတာလား။ ဟာ...မျက်မျက်နှာမှာလည်း သွေးသွေးစက်တွေ”

မျှစ်မြန်မြန်ရလိုစေနှင့် မျှစ်ကိုခုတ်ရာမှလွဲချော်ပြီး လက်ကိုခုတ်မိသွားပြီ
အထင်နှင့် လှသန်းမှာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားသည်။ မျှစ်ခုတ်ဓားမှာ
မြည့်နေအောင်သွေးထားသောဓားဖြစ်သဖြင့် လက်ညှိုးလက်မတစ်ခုခုပင်
ပြတ်သွားလေပလားအထင်နှင့် အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။

“လက် လက်ကို ခုတ်မိတာမဟုတ်ဘူးအစ်ကို။ ဟိုမျှစ်ရင်းကို
ခုတ်လိုက်တာ သွေးသွေးတွေ ပန်းထွက်လာလို့”

မြသန်းမှာ ကတုန်ကယင်နှင့် သူ စောစောကခုတ်လိုက်သော
မျှစ်စို့ရင်းကြီးကို သွေးပေနေသော ဓားနှင့် လှမ်းရွယ်ပြလိုက်၏။

“ဟာ...ဟိုဟိုမှာ...”

“ဟယ်...အေး၊ အေး”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မြင်ကွင်းကြောင့် ဝါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားကြသည်။

မျှစ်စို့ပေါက်ရင်းတွင်သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ရုန်းကြွလှုပ်ခါနေသော ဧရာမ
မြေကြီးတစ်ကောင်၏ တစ်ပိုင်းတစ်စု ကိုယ်လုံးကြီးသည် သစ်ရွက်ဝါး
ရွက်ပုံထဲကသွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်မိသွားကြပြန်
၏။ မြေကြီး၏ကိုယ်လုံးကြီးမှာ လူကြီးတစ်ယောက်၏ပေါင်လုံးထက်ပင်
ကြီးသည်။

မျှစ်တုတ်များ ကျိုးကျသံနှင့် အနားရှိ မျှစ်ရင်းဝါးပင်များတစ်ပင်နှင့်
တစ်ပင်ရှိက်ခတ်ပွတ်တိုက်သံနှင့် မြေကြီး၏အမြီးခတ်လိုက်သံသည် တဝန်း
ဝန်းတဖုတ်ဖုတ်နှင့် အမြီးဖျားမှာ သူတို့အနားထိ ဝဲပျံ့လာသည်။

ထိုအခါညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာမျှစ်ထည့်ထားသောပလင်းကိုပင်ပြန်မ
ကောက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ရွာအရောက်ပြန်ပြေးလာကြ၏။

ရွာရောက်သည်နှင့် သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့သမျှလူကြီးတွေကို ပြောပြကြ၏။
ထိုအခါလူကြီးတွေက -

“ဟာ...ဒါဆို မင်းတို့ညီအစ်ကိုခုတ်မိကြတဲ့မြေဟာ စပါးကြီး
မြွေဖြစ်ရမယ်။ စပါးကြီးမြွေများဟာ ချေတို့၊ သမင်တို့ကိုမျိုထားရင်စားဖိုး
နှင့်ပြီး တစ်လကိုသတင်း ဘယ်မျှမသွားနိုင်ဘူး။ အဲဒီနေရာမှာအစာ
မကြေမချင်း တစ်လနှစ်လ မလှုပ်မရှားဘဲ အသေကြီးလိုငြိမ်နေကြတယ်။
အဲဒါကြောင့် ဝါးတောထဲမှာဆိုရင် မြေကပေါက်လာတဲ့မျှစ်တွေက စပါးကြီး
မြွေကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်လာတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့စပါးကြီးမြွေများ
ဟာ ညှို့ကြောမပြတ်ရင် ပြန်ပြန်စေ့ပြီး အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်သွား
တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် စပါးကြီးမြွေကို သည်းခြေယူဖို့ခွဲတဲ့အခါ
လှေမှာ ဒဂုံကလန်သလို ခွဲပြီးတိုင်း ခွဲသွားပြီးတိုင်း နေရာကို တုတ်မာမာ
နဲ့ ပြန်စေ့မလာအောင်ထောက်ပြီး ကန်လန်ခံထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွမ်း
ကျင်တဲ့လူတွေ သိတဲ့လူတွေကတော့ ညှို့ကြောရှိတဲ့ချက်အောက်ကို
အရင်ခွဲရတယ်။ ဒါက အရပ်သူအရပ်သား မသိတဲ့လူတွေလို့လည်း

အလုပ်။ သိတဲ့မုဆိုးတွေကျတော့ သည်းခြေရုံတဲ့အကွက်က သည်းခြေ
ကိုဖောက်ယူတယ်။ ညှိကြောနဲ့ဆက်နေတဲ့ သည်းခြေအိတ်ဟာ တစ်နေ့
သုံးခါ ပြောင်းနေတတ်တယ်။ မနက်ဆိုအရင်းမှာ၊ နေ့လယ်ဆို
ချက်အထက်အလယ်မှာ၊ ညနေဆိုခေါင်းပိုင်းမှာ သည်းခြေရုံတဲ့နေရာဟာ
တခြားအကွက်တွေလို လေးထောင့်ကျကျမဟုတ်ဘဲ အကွက်ကသုံးထောင့်
ဒါမှမဟုတ် ဘဲဥပုံလို စောင်းစောင်းဖြစ်နေတယ်တဲ့။ မင်းတို့ပြောပုံအရဆို
မင်းတို့တွေ့ခဲ့တာ စပါးကြီးမြွေ သေချာပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က
အဲဒီဝါးတောနားကပဲ ချေတစ်ကောင်ဟောက်သံကြားခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါဟာ
ချေကို စပါးကြီးမြွေက ညှိထားလို့ဖြစ်မယ်။ ကဲ၊ ပြောနေကြတာပဲ။ တို့
ကို မြန်မြန်လိုက်ပြစမ်း။ သည်းခြေရရင် မင်းတို့ညီအစ်ကိုကို တို့ဆုံးစံအတိုင်း
သုံးဖို့တစ်ဖို့ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောကာ လူကြီးသုံးလေးယောက်က ဓားတုတ်
ကိုယ်စီနှင့် လှသန်းတို့ညီအစ်ကိုနောက် လိုက်လာကြသည်။

ရွာလူကြီးတွေ ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုဓားနှင့်ခုတ်ထားခဲ့ကြသော စပါးကြီးမြွေသည် လူကြီး
များနှင့် သူတို့ညီအစ်ကိုပြန်ရောက်လာကြသည်ထိ ထိုနေရာ၌ပင် ရုန်းကန်
လှုပ်ရှား၍ ရှိနေသေးသည်။ ကိုယ်လုံးအလယ်ပိုင်းမှာ များစွာ မလှုပ်ရှား
နိုင်သော်လည်း အမြီးဖျားကမူ ဝါးပင်တွေကို တဖြောင်းဖြောင်းချိုးရိုက်
လိမ်တွန့်ပြီး ခေါင်းပိုင်းကထောင်နေသည်။ အမှန်က သူတို့ညီအစ်ကို ခုတ်
ထားခဲ့ကြသော မျှစ်တုတ်ကြီးတစ်ခုသာမဟုတ်။ နောက်တစ်လံနီးပါး
ရှည်သော မျှစ်နှစ်ပင်ကလည်း သူ့ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ထွက်နေသည်။
တစ်ပင်မှာရင်၍ မျှစ်မကဝါးပင်ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် ထိုအပင်နှစ်ပင်လုံးကို
စပါးကြီးမြွေက အမြီးနှင့်ယမ်းလိမ်၍ချိုးချေထားပြီ။

သူညှိမယ့်အကောင်ရဲခြေရာကို ညှိကြော
ထိပ်မှာရှိတဲ့ ညှိခွက်ကို ချက်ကထုတ်ပြီး
အဲဒီညှိခွက်နဲ့ထောက်ထားတယ်တဲ့။

စောစောက လှသန်းတို့ညီအစ်ကိုမှာ မျှစ်စိုကိုသာမြင်ပြီး သစ်ရွက်ဝဲ
ရွက်တွေမြွေကိုယ်ပေါ်ပုံကျနေသည်ကို မမြင်ဘဲမျှစ်ကိုသာမြင်သဖြင့် မျှစ်
တုတ်အရင်းကို ခုတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ခုတ်ခဲ့ကြသော မျှစ်တုတ်မှာ
စပါးကြီးကိုယ်ထဲကိုဖောက်ကာ တစ်တောင်နီးပါးအပြင်ကို ရောက်နေသည်။

ထိုထက်အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ ဤစပါးကြီးမြွေသည် ချေကိုမျှ
တုန်းက မည်သို့မျှခွဲသည်မသိ။ စပါးကြီးမြွေကိုသတ်ပြီးစိုက်ခွဲလိုက်ကြသော
အခါ မြွေကြီးဝမ်းထဲတွင် အစာမကျေသေးဘဲ တချို့တစ်ဝက်ကျန်နေသေး
သောအရိုးနှင့် ချေ၏လက်လေးလုံးလောက်ရှည်သော ချိုဖျားခွတစ်လက်မ
ခန့် လေးစွယ်မှာ မြွေကြီး၏ဘေးက အရေခွံကိုပင် ဖောက်ထွက်နေ၏။
ဤသည်ကိုမြင်ရသော လှသန်းက အနားတွင်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်
အား -

“ဦးကြီး ဒီချေချို့တွေပါ ဝိုက်ထဲရောက်အောင် ဒီမြွေကြီးဘယ်လိုမျိုးလဲ
သေဘူးနော်။ ပါးစပ်တွေပြမထွက်ဘူးလား” ဟု ဝိုက်ခွဲကာ သည်းခြေယူနေ
ကြသောလူကြီးများကို မေးကြည့်၏။

“ပါးစပ်တွေပဲ ပြကွဲထွက်ထွက်၊ ချို့ထောက်မိလို့ သူ့ကိုယ်ပဲ
ပေါက်ထွက်ထွက်ညှိကြောမပြတ်မချင်း ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူးဆို။ ပြထွက်ကုန်
လည်း ပြန်စေ့သွားတာပဲကွ။ စပါးကြီးမြွေများ မျိုးချတော့မယ်ဆိုရင်
မျိုးမယ့်အကောင်ကို ညှိတယ်။ ဘယ်လိုညှိလဲသိလား”

“ဘယ်သိမလဲ ဘကြီးကလည်း။ စပါးကြီးမြွေဆိုတာတောင် ခုမှမြင်
စူးတာ။ ကိုယ်မှ အညှိမခံရဖူးတာ သိမလား”

“အေးမသိရင်လူကြီးတွေပြောတာမှတ်ထား။ ရွာမှာလူကြီးတွေစကားကို
ကလန်ကဆန်လုပ်တာ မင်းတို့ညီအစ်ကိုပဲရှိတယ်။ ပဲထမဦးဆုံးစပါးကြီး
မြွေက သူတို့မျိုးချင်တဲ့အကောင်ကို မျိုးနိုင်မမျိုးနိုင် သူတို့ဘာခေါ်မလဲ။ ကျောင်း
က ဆရာတော် စကားနဲ့ပြောရရင် ကမ္ဘာဖို့ရှိတယ်တဲ့”

“ကမ္ဘာဖို့ဆိုတာ ဘာလဲဘကြီး”

“အဲဒါတော့ မင်းနားလည်အောင် ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး။ မင်းပဲ ဆရာ
တော်ကို သွားလျှောက်။ ငါနားလည်တာက သူ့ဘာသာသူသိတယ်။ အိပ်”

“မသိရင် လူကြီးတွေပြောတာ မှတ်ထားဆို မှတ်ထားပါမယ်။ ကဲ စပါးကြီးမြွေဟာ ညှို့တော့မယ်ဆိုရင်...”

“ညှို့တော့မယ်ဆိုရင် မဟုတ်ဘူး။ အဲ ဟုတ်သားပဲ။ ညှို့တော့မယ်ဆိုရင် သူညှို့မယ့်အကောင်ရဲ့ခြေရာကိုညှို့ကြောထိပ်မှာရှိတဲ့ညှို့ခွက်ကိုချက်ကထုတ်ပြီး အဲဒီညှို့ခွက်နဲ့ ထောက်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒါဆို အညှို့ခံရတဲ့အကောင်ဟာ ဘယ်ကိုသွားသွား တစ်လည်လည်နဲ့ အဲဒီနေရာကိုပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှ စပါးကြီးက အဲဒီညှို့ထားတဲ့ အကောင်ကို မျက်လုံးနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခါထပ်ညှို့တယ်။ အေး စောစောက မင်းမေးတာငါမေ့သွားလို့ ဆရာတော်က မြွေတွေဟာ ကမ္မဒိဋ္ဌိရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဝီရိယတို့တဲ့။ ကံကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အသိဉာဏ်။ အဲဒီ ဒုတိယတစ်ခါ ညှို့ထားတဲ့အကောင်ကို မျက်လုံးနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အညှို့ခံထားရတဲ့အကောင်ဟာ လန့်ဖျပ်ပြီး သတိမေ့သွားတယ်။ အဲဒီအခါ သတိမေ့နေတဲ့အကောင်ကို သူတို့ကိုယ်ထဲက အရိအရွဲတွေနဲ့မှတ်ပြီး သူတို့ကိုယ်နဲ့လည်း ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေသွားအောင် လိမ်ကျစ်လိုက် ဆွဲဆန့်လိုက် တစ်ခါလိမ်ကျစ်လိုက် အဲဒီလိုအကြိမ်ကြိမ်လုပ်တော့ သားကောင်လည်း ဗတ်လပိုင်ဖြစ်သွားတော့မှ မျိုချတော့တာပဲတဲ့”

“ချေချီတွေလည်း ဗတ်လပိုင်ဖြစ်သွားရောလားဘကြီး”

“နင့်အမေ ကလောပဲ။ ခုချီတွေ ခွာတွေ ဗတ်လပိုင်မဖြစ်လို့ဘဲ ဒီမှာတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ထိုလူကြီးစကားကိုအားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ထိုလူကြီးကလှသန်းတို့ညီအစ်ကိုဘက်လှည့်ပြီး-

“နင်တို့အကောင်တွေ နောက်ကိုမှတ်ထားဦး မှီအနတ်၊ မျှစ်အခုတ်ဆိုတာကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးပါလားဘကြီး”

“အေး မကြားဖူးလို့ပဲ မင်းတို့စောစောက မျှစ်ခုတ်လာကြတာ သေသေချာချာ ကြည့်မခုတ်တော့ စားပိုးနှင့်နေတဲ့ စပါးကြီးမြွေမို့သာပေါ့ကွာ။ တောပင့်တူ၊ ကျားတို့၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေတို့သာဆို နင်တို့နှစ်ယောက် အိမ်တောင်

ပြန်ရောက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးတွင်းဆို ဝါးရုံအောက်တို့ သစ်ကြီးဝါးကြီးအပင်အောက်မှာ မြွေကင်းတွေ အလွန်ခိုတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မှီအနတ်မျှစ်အခုတ်လို့လူကြီးတွေ သတိပေးစကား ရှိထားခဲ့ပါတယ်ဆို”

“မျှစ်အခုတ်ကတော့ ခုခုတ်လာခဲ့ကြပါပြီ။ မှီအနတ်ဆိုတာကကောဘကြီး”

“မှီအနတ်ဆိုတာက မှီတွေကို ဘာအကောင်တွေ ကြိုက်တတ်လဲ”

“ဘာအကောင်တွေ ကြိုက်တတ်လဲ”

“မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မသိပါဘူး”

“မသိရင် မှတ်ထား။ မင်းတို့ညီအစ်ကိုက ခြေဆော့လက်ဆော့လည်း အလွန်လုပ်တတ်တော့ မှီကျင်းတွေမှာ အများဆုံးတောင်လိပ်တွေကို တွေ့တတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လိပ်ကိုတွေ့ရင် ကျားက စားမလို့ လိပ်ခေါင်းထွက်လာအောင် လက်နဲ့ပုတ်ပြီး လိပ်ကိုပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။ လိပ်က ပက်လက်ဆို နေတတ်တဲ့အကောင်မျိုးမဟုတ်တော့ လက်တွေ့ရော ခေါင်းရော ထွက်လာတယ်။ အဲဒီလို ပက်လက်လှန်နေတဲ့လိပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ဘဲ မှီလောဘဇောနဲ့ မှီကိုတစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့်ထိုင်နတ်ရင် မင်းတို့ ချွေပန်းကို လိပ်က လှမ်းကိုက်တတ်တာပြောတာကွ။ မသေမချင်း မှတ်ထား။ ကျားကိုလည်း ဒီလိုပဲ လိပ်က ကိုက်တာတဲ့”

ဤတစ်ခါလည်း ထိုလူကြီးစကားကို အားလုံး တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

□ ဖိုးကျော

(ဒုတိယပိုင်း)

ရေဝေတောင်ကြောအစွန်းပေါ်ကျွန်တော်တက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘော့ပလည်းတက်လိုက်တာကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ငါးနာရီကြာ ပတ်တရောင် လှည့်ခဲ့ပြီးတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တွေ့ခဲ့ပြီးနောက် ခုရသမျှတွေကို လူတိုင်းသိထားရလေအောင် ပြောပြထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခါပထမဆုံး အလင်းရောင်ပေါ်လာတဲ့ထိ စောင့်နေဖို့ကိုလည်း ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပြီးခဲ့တဲ့ညက လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့လက်စမြေတွေ ပီပီရီရီမရှိကို ထပ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ချင်တာကြောင့် ကျွန်တော် ကျောက်တုံးပေါ် တွယ်ကပ်တက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလို နေ့အလင်းရောင်အောက်မှာ စွန့်စားပြီးစမ်းခဲ့တာကတော့ ဒါဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်။

အဓိကထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်း အစွန်အဖျားမှာ နောက်ထပ် ၅၇မမ
လေယာဉ်ပစ်သေနတ်တင်ထားတဲ့ကားနှစ်စီးကို ထပ်တွေ့ရပါတယ်။ ညက
ထပ်ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကားနှစ်စီး၊ ရွက်ဖျင်တဲတွေကို မြင်ရပြီး
လူတွေလမ်းလျှောက်ရင်းချောင်းဆိုးနေသံတွေကိုလည်း ကျွန်တော်ကြားနေ
ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ မီတာသုံးရာလောက်ကွာဝေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်
မျက်စိကိုတောင် ကျွန်တော်မယုံမကြည်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ပတ်တရောင်လှည့်ခဲ့တာ သူတို့နဲ့ ကိုက် (၅၀)လောက်သာဝေးတဲ့ဆီထိ
ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် အောက်ထဲဆင်းပြီး ခရစ်ကိုတက်ကြည့်ခိုင်းပါ
တယ်။ တစ်ခါ ကျွန်တော်များမရှိတာကို အရှိထင်မှတ်မှားနေလေသလားလို့
သံသယဝင်တာကြောင့် မတ်စ်ကိုထပ်ပြီး ကြည့်စေခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်
တွေတာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

မြေပုံကြည့် ပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့ သမျှတွေကို နေရာအတိ
အကျထောက်ပြခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ လေယာဉ်ပစ်သေနတ်
တင်ကားနှစ်စီးရဲ့နေရာအပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ အဓိကထောက်ပံ့ရေးလမ်း
ကြောင်းကြီး လုံခြုံရေးအတွက် လေယာဉ်ပစ်လက်နက်တင်ကားတွေကို ထပ်
ပို့လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုရန်သူက မတွေ့သေးတာကိုတော့
ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရလို့ရပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့နဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်အစွန်းက လာရပ်ပြီး ကြည့်မှသာ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နိုင်မှာပါ။
အဲဒီလူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က မြင်ရမှာဖြစ်တာကြောင့် ခုထိ ကျွန်တော်
တို့ကို ဘယ်သူမျှမမြင်သေးတာ သေချာပါတယ်။

ဒါ့အပြင် လေယာဉ်ပျံတစ်စီးစီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရခဲ့ရင်လည်း
ကျွန်တော်တို့တည်နေရာကို အလွယ်တကူသတင်းပို့လို့ရနေပါတယ်။ တစ်ခါ
ကျွန်တော်တို့ကို လာသယ်မယ့်ရဟတ်ယာဉ်ကိုလည်း အင်ဖရာအနီရောင်
အချက်ပြလက်နပ်ခါတ်မီးနဲ့ ဘရာဇိုစကားဝှက်ကိုရိုက်ပြလိုက်ရင် လေသူရဲက

ကျွန်တော်လက်ယာဘက် ငါးမီတာအကွာမြေပြင်ဆီ သက်ဆင်းလာမှာဖြစ်ပါ
တယ်။ စနစ်တကျ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ပါတယ်။

အဓိကထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ မော်တော်ယာဉ်တွေ
တဝုန်းဝုန်းနဲ့သွားနေသံကို ကျွန်တော်တို့တစ်နေ့လုံး နားစွင့်နေကြရပါတယ်။
အန္တရာယ်ပေးမယ့်အရိပ်လက္ခဏာပါ မတွေ့ရပါ။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ မီတာငါးဆယ်လောက်ကနေပြီး ကလေးတစ်ယောက်
အော်ဟစ်နေသံကို ကြားကြရပါတယ်။ သူက ထပ်ပြီးကျယ်ကျယ် လောင်
လောင် စိုးရိမ်တကြီးအော်ဟစ်လိုက်တာနဲ့အတူ ဆိတ်တွေ့ရဲ့တခွပ်ခွပ်
မြည်သံနဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားကြရပါတယ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဆိတ်ကျောင်းတဲ့ကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်နိုင်တာကြောင့် ကျွန်
တော်တို့သိပ်ပြီးမပူပန်ကြပါ။

ဆိတ်တွေဟာ ရေဝေတောင်ကြောအနီးကို ကပ်သထက်ကပ်လာကြ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်နက်ကောပစ္စည်းအပြည့်အစုံသယ်ဆောင်ပြီး ကျွန်
တော်တို့အသင့်အနေအထားနဲ့စောင့်နေကြပါတယ်။

ခေါင်းလောင်းသံက ကျွန်တော်တို့လက်ယာဘက်မှာ တဒေါင်ဒေါင်
မြည်နေပါတယ်။ ဆိတ်တစ်ကောင်ရဲ့ခေါင်းတောင် ကျွန်တော်တို့တစ်ဖက်
မှာ ထွက်ပြုလာတာကို ကျွန်တော်မြင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ကျောက်ရပ်လို မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေကြပေမဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့
လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါတယ်။

အစွန်းပေါ်မှာဆိတ်တွေတက်ပြီးလျှောက်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ဆိတ်ကျောင်း
တဲ့ကလေးများတက်ပြီး လိုက်လာလေမလားလို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပူနေ
ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မြင်ကွင်းမှာ ကလေးရဲ့ဦးခေါင်းထိပ်စွန်းပိုင်းလေး ပေါ်
လာပါတယ်။ ပြီးတော့ရပ်သွားပြီး ပြန်လှည့်ပါတယ်။ တစ်ခါရှေ့တိုးလာ
တယ်။ အညှို့ရောင်မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့

သူ့နောက်ဘက်ကဆိတ်တွေကိုကြိုတင်သိမ်းဆည်းမောင်းနှင်ပြီးပုံရပါတယ်။ သူ့ရှေ့တိုးလာတာကြောင့် သူ့လည်ပင်းနဲ့ပခုံးကိုကော ရင်ဘတ်ကိုပါ မြင်နေရပါတယ်။ အစွန်းနဲ့တစ်ဖိတာကျော်ကျော်လောက်ဆီ သူ့ရောက်နေတာပါ။ သူ့ခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်ပြီး ဆိတ်တွေကိုအော်ဟစ်ရင်း တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ရိုက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပါတော့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ အခုလောက်တအံ့တဩဖြစ်သွားတာမျိုး ကျွန်တော်မတွေ့ခဲ့ရဖူးပါ။ ကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး ကြက်သေသေနေခဲ့ပါတယ်။

သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရမလား၊ အသံတွေသိပ်ပြီး ဆူညံနေပါတယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကလေးက ပြေးပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိက လိုက်

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက်ဆက်သွယ်ရေး စကားဝှက်က 'ဘရာဇို နှစ်သည့်' ဖြစ်ပါတယ်။
'မြေပြင်မှာ အသုံးပြုရန်အပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်မှာတစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကြည့်ရင်း စတင်လုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်နဲ့ ဗင်ကတော့ သူတို့ကိုသုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူနဲ့ တွေ့လိုက်ရသလို အပြိုင်အဆိုင်ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီကလေးကိုလက်ရဖမ်းမိဖို့က ပထမဆုံးလုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖမ်းမိပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြရပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကြိတ်တုတ်ချုပ်နှောင်ထားပြီး ချောကလက်တွေနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကို ဖိသိပ်ပိတ်ဆို့ထားမလား။ ဘာမဆို ဆက်လုပ်လို့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က လေယာဉ်ပစ်သေနတ်တွေ တင်ထားတဲ့ယာဉ်တွေဘက်ဆီ လူလုံးထွက်ပြသလိုဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရပါသေးတယ်။ ကလေးက ခေါင်းတစ်ချက်လှည့်ပြီး လေယာဉ်ပစ်လက်နက်တွေ တင်ထားတဲ့ယာဉ်တွေဆီ ထွက်ပြေးသွားပါတော့တယ်။

သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိတာကြောင့် အခုကိစ္စကို ဘယ်သူမျှ ပြန်မပြောဘဲလည်း နှုတ်ပိတ်ပြီးနေနိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီဝန်းကျင်က မဟုတ်တာကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ သူ့မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချနိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လေယာဉ်ပစ်လက်နက်တင်ကားတွေဆီ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလွှားသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဆိုးဆုံးအခြေအနေကို မျှော်မှန်းပြီး ပြင်ဆင်ရမှာပါ။ လေယာဉ်ပစ်လက်နက်တင်ကားမှာ တာဝန်ကျနေသူတွေကတော့ ကလေးပေးတဲ့သတင်းစကားကို လွယ်လင့်တကူလက်ခံကြမှာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လာကြည့်ပြီး အတည်ပြုကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ်တစ်အင်အားတွေ ထပ်ဖြည့်ကြပါလိမ့်မယ်။ အင်အားသစ်တွေကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ရောက်လာပြီး ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့ရင်တော့ မမှောင်ခင်မှာ တိုက်ပွဲစရပါတော့မယ်။ အကယ်၍ သူတို့ ရောက်မလာခဲ့ရင်တော့ ညအမှောင်ကိုအသုံးပြုပြီး ရှောင်တိမ်းသွားရပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒီတစ်နေရာပဲရှိအောင် စရာရှိတာပါ။ ဘယ်နေရာမျှ အလင်းရောင်အောက်မှာ သွားစရာမရှိပါ။ ပုန်းရမယ့် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာ လုံးဝမရှိပါ။

အချိန်မရွေး ရန်သူရောက်တော့မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ တွက်ဆထားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း ချောကလက်တွေအပြည့်အသိပ်ထည့်ကြရေတွေဖြည့်ကြရပါတယ်။ ရှေ့မှာ စားစရာနဲ့ ရေလိုအပ်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုတွက်ထားလို့မရပါ။ ဒါ့အပြင် မြေပုံတွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်တွေကိုလည်း ကြယ်သီးအသေအချာ ထပ်ပိတ်ကြပါတယ်။ ဒါမှလည်း အပြေးအလွှားတိုက်ခိုက်ရချိန်မှာ မြေပုံတွေစဉ်ထွက် မကျခဲ့မှာပါ။ ကျည်ကပ်တွေ၊ လက်နက်တွေကို ထပ်စစ်ကြပါတယ်။

လူတိုင်းက လုပ်သင့်တာတွေကို မြန်မြန်ထက်ထက်စီစဉ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဝင်စံက ရေပုံးကိုထုတ်ပေးပြီး လူတိုင်းရဲ့ ရေချိုးတော့မှာ အမြဲတမ်းစေခဲ့ပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ကြရင် ကျွန်တော်တို့

ပစ္စည်းတောင်ပုံရာပုံလိုစွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြရမှာမို့အထဲမှာထည့်ထားသမျှတွေဆုံးရှုံးကုန်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ရေကိုအဓိကထားပြီး တတ်နိုင်သလောက် သယ်ကြပါတယ်။ အကယ်ဒီမှာတိုက်ပွဲ မဖြစ်တောင် သဲကန္တာရထဲမှာ ရေခုကွဲက ကြီးမားတယ် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးတဲ့အခါမှာ ပြုတ်ကျမနေခဲ့ရလေအောင်ဘေးအိတ်တွေကိုလည်း အသေအချာစစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ လက်နက်တွေကိုလည်း အသင့်ပြင်ကြပါတယ်။ သံချပ်ကာဖောက်ခဲ့တဲ့ အပေါ့စားခုံးကျည်နှစ်တွဲကိုလည်း အလွယ်တကူ သယ်သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ကြပါသေးတယ်။ ကျည်ဆန် မဂ္ဂဇင်းကပ်တွေကို အလွယ်တကူချောချောမောမော ဆွဲထုတ်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေအားလုံး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပြီးစီးခဲ့ပါတယ်။ ရန်သူတွေကျွန်တော်တို့ဆီ ဦးတည်လာခဲ့ရင် ရေဝေတောင်ကြောပေါ်တက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ပြေးကြရမှာပါ။

လိပ်စာက လူတိုင်းကို -

“ညွှန်ကြားချက်တွေ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီ ယာဘက်အိတ်ထဲမှာရှိတယ်။ ရေဒီယိုသတင်းက ကျွန်တော့်အထုပ်ပေါ်မှာရှိတယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ လိပ်စာက အပေါ်တက်ပြီး စောင့်ကင်းယူနေတဲ့ ဘော့ပ်နေရမှာ အစားဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒင်ဂျာကတော့ ရန်သူနဲ့ အချိန်မရွေး တွေ့ရမှာမို့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သေနိုင်တယ်လို့အကြောင်းပြပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့ပြီး ဖွာနေပါတော့တယ်။ လိုအပ်ရင် ရွှေရှားဖို့ လူတိုင်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ရွေးဝရာကတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ရန်သူကိုရင်ဆိုင်ရမလား။ ဒီနေရာကနေစောင့်ပြီး တိုက်မလားဆိုတာပါ။

တောင်ဘက်ဆီကနေပြီး ကားပြည်သံကြီးပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့အပြင်ထွက်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။ သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ကို အခုရောက်လာတဲ့ သံချပ်ကာကားက ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ခုခံကြဖို့သာရှိပါတော့တယ်။

တင့်ကားပစ် အပေါ့စားခုံးကျည်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတင်တိုက်ခိုက်ကြဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရင်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ပစ်ခတ်ရေးနေရာကို ပြေးပြီးရှာကြပါတယ်။ တင့်ကားလို့ထင်ထားတဲ့ယာဉ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အနီးရောက်လာတော့မှ ဘိုဝိုဏ်းမြေညှိစက်ကြီးမှန်း သိရပါတယ်။ မြေညှိစက်ကြီးကျွန်တော်တို့နဲ့မီတာ (၁၅၀) အကွာလောက်ဆီရောက်နေပေမဲ့ကားမောင်းသမားက ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်သေးပါ။ အရပ်ဝတ်နဲ့ ကားမောင်းသမားပါ။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ။ ရေဝေတောင်ကြောထဲက ထွက်ပေါက်ကို ကားမောင်းသမားက ရှာဖွေနေပုံရပါတယ်။ ကားမောင်းသမားက ဟနေတဲ့ ချိုင်ဝမ်းကိုတွေ့သွားပြီး မြေညှိစက်ကြီးကို ပြန်လှည့်သွားပါတယ်။ ကားအင်ဂျင်စက်သံ ဝေးသထက်ဝေးသွားပါတော့တယ်။

ထွက်ခွာဖို့အချိန်လို့ ကျွန်တော်ကြေညာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ -

“အနောက်ဘက်ကိုသွားမယ်။ လေယာဉ်ပစ်သေနတ်တင်ထားတဲ့ကားတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကွင်းသွားပြီး ရဟတ်ယာဉ်လာကြိုမယ့် ဝရပ်ဆီတောင်စူးစူးဘက်ဆက်ကြမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်လေးနာရီမှာ ရဟတ်ယာဉ်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ အနောက်ဘက်ဆီထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံဘက်ကို ချိုးပြီး တောင်ဘက်ဆီ ဦးတည်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ ဆိတ်ကျောင်းသမားလေးရဲ့စကားကို မယုံကြလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အင်အားထပ်ဖြည့်ဖို့ စောင့်နေကြလေသလား။ သတ်ကွင်းထဲသွင်းပြီး ချေမှုန်းဖို့ မသိကျိုးကျွန်ဟန်ဆောင်နေကြလေသလား။ စတဲ့အတွေးတွေ ဗလောင်ဆူနေပါတယ်။

နောက်ထပ် ငါးမိနစ် အနောက်ဘက်ဆီကင်းလှည့်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်သေနတ်ကျည်တစ်ကမ်းလောက်စီခြားရင်း အသင့်အနေအထားနဲ့ ခရီးဆက်ကြပါတယ်။ အကယ်၍ ရှေ့ဆုံးကလူနဲ့ စတင်တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရင် နောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မီတာ (၆၀) လောက်ကလူအနေနဲ့ ပြေးသာသလို ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခြေအနေအရ ပြင်ဆင်ချိန်ရနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တောင်ဘက်ကိုစပြီးချီတက်ကြပါတယ်။ ဘာမျှမတွေ့ရပေမဲ့ အရှေ့ဘက်ဆီက ကားသံတွေကို ကြားကြရပါတယ်။ ရှေ့မတိုးသာ နောက် မဆုတ်သာတဲ့အခြေအနေပါ။ ကျွန်တော်တို့ရပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ တိုက်ပွဲစတော့ မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိနေခဲ့ကြပါပြီ။

အားလုံးအဆင်သင့်ပြင်ပြီးသားပါ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရ ပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူကိုမမြင်ရဘဲ အသံကိုနားစွင့်ပြီးပြင်ဆင်နေ ကြတာပါ။ ရန်သူဘယ်လောက်ဘယ်လိုပေါ်လာလေမလဲဆိုတာကိုမသိကြပါ။ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိပါ။ ပြန်တိုက်ရုံပဲရှိပါတယ်။ သံချပ်ကာ ကားသံတွေနဲ့ အင်ဂျင်စက်သံတွေ ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံနေပါတယ်။

ဝင့်စ်နဲ့ လိပ်စ်တို့တည့်တည့်ဆီ ယာဉ်ကမောင်းလာတာကြောင့် ဝင့်စ်လား လိပ်စ်ကလားတော့ မသိရပါ။ စတင်ပစ်ခတ်ပါတော့တယ်။

“ဆက်ပစ် ဆက်ပစ်”

လို့ ကျွန်တော်လည်း အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဝဲဘက်စွန်းမှာ တော့ ၇.၆၂ စက်သေနတ်တပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပစ်ယာဉ်ကို တွေ့နေရမိ တယ်။ နောက်ထပ်လေယာဉ်ပစ်ယာဉ်တစ်စီးကလည်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးပစ်ခတ်ပါတော့တယ်။ ခြေလျင်တပ်သားတွေတင်လာတဲ့ လေယာဉ် ပစ်ခတ်သေနတ်တပ်ယာဉ်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အကာအကွယ်မဲ့ မြေပြင်ကရပ်ပြီး ခုခံနေကြရတဲ့ခြေလျင်စစ်သည်တွေပါ။ ယာဉ်တွေက ကျွန် တော်တို့ဆီ တိုးလာနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အနီးဆုံးယာဉ်က ကျည်ဆန် တွေ ပိုထွက်လာပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပစ်ခတ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ ဆယ်မီတာလောက် ဆီမှာတောင် လာပြီးပေါက်ကွဲခဲ့ပါသေးတယ်။ သင်ထားတဲ့အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ရန်သူက ပစ်ခတ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မှောက်ဝပ်ကိုပြီး ပြန်လည်ပစ်ခတ်ရမယ့်နေရာဆီ တွားသွားတက်ရပါမယ်။ ရန်သူကိုကြိုပြီး ပစ်မှတ်ကို ချိန်တွယ်ပစ်ခတ်ရမှာပါ။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ ခြေလျင်မှာ ဝပ်ကျင်းခပ်နက်နက်တူးပြီး ပုန်းကွယ်ဖို့ကြိုးစားရပါတယ်။ တစ်ခါ

ဝပ်ကျင်းကနေပြီး မြန်နိုင်သမျှမြန်မြန်ပစ်ခတ်ရပါတယ်။ ဝပ်ပြီးပုန်းနေခဲ့ရင် ရန်သူထံမှာ လည်စင်းပေးသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်ထပ် စက်သေနတ်ကျည်ဆန်ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆူညံနေပြီး ကျွန်တော့်ဝပ်ကျင်းနဲ့ နီးသထက်နီးလာပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်လည်ခပ်ရပါ တော့မယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မီတာ (၁၀၀) လောက် အကွာမှာ ထရပ်ကားရပ်သွားပြီး ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ခြေလျင်တပ်သားတွေ ခုန်ချပြီးနောက်ပိုင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပြန်လည် ပစ်ခတ်ခဲ့တဲ့သံချပ်ကားဖျက်အပေါ့စားနဲ့ သံတွေနဲ့သေနတ်ဒေါက်တွေထောက် ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သံတွေကိုပါ သူတို့ကြားခဲ့ကြတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ရှိနေတာကို သူတို့သိနေကြမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လက်နက်ငယ်နဲ့ အနည်းငယ်ပဲ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါကိုကြည့်ရင် လေယာဉ်ပစ်ယာဉ်တွေနဲ့ ခြေလျင်တပ်သားတွေ အဆက် အသွယ်လွတ်နေပုံရပါတယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် သီးခြားစီ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြ တဲ့ သဘောဆောင်နေပါတယ်။ ခြေကျင်တပ်သားတွေက နောက်ဘက်မှာ အော်ဟစ်ပြီး ပစ်ခတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေရာကို အတိအကျ သိပုံမရပါ။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကိုမမြင်ဘဲ ထွက်ခွာသွားလိမ့်မယ်လို့ ဝပ်ပြီးစောင့်စားနေလို့ မဖြစ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကျင်းတွေတူးပြီး ဝပ်နေလေသလား၊ ပြန်ဆုတ် သွားလေသလားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိကြပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ကျည်အားက ကျွန်တော် တို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ခဲ့တာကတော့ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။

လေယာဉ်ပစ်သေနတ်တင်ယာဉ် ရပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိ ကိုတောင် ကျွန်တော်မယုံမကြည်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ခြေလျင်တပ်သားတွေ ရှေ့ဘက်လာနိုင်အောင် စက်သေနတ်နဲ့မနားတမ်း ကျည်ကာပစ်ပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ချေမှုန်းပစ်လိမ့်မယ်လို့ တွက်ဆထားခဲ့မိပါတယ်။ ခုတော့ ရပ်သွားတာကြောင့် ထူးခြားနေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျည်ပစ်အားလျှော့လိုက်ပါတယ်။ ကျည်ဆန်
ချွေတာရမယ်မဟုတ်ပါလား။ ထရပ်ကားကို အပေါ်စားတင်ကား ဖျက်ခုံးတွေနဲ့
ပစ်ခဲ့တာကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်အောင် အကြီးအကျယ်ပေါက်
ကွဲနေပြီး အသံတွေဆူညံနေပါတယ်။ ရန်သူတွေအတွက် သိပ်ကိုတုန်လှုပ်ပြီး
စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားစေမယ့် ပေါက်ကွဲမှုကြီးဖြစ်ပါတယ်။

အခုလို စတင်တိုက်ခိုက်ပြီးချိန်မှာ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဒီနေရာမှာပဲ ဆက်နေ
မလား၊ ပြန်ဆုတ်မလား၊ ရှေ့တက်မလား။ အခုတွေ့ခဲ့ရတာ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ကအလုံးအရင်း ချီတက်လာရရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်တို့လုပ်နိုင်တာကတော့ ရှေ့ဆက်တက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေရာ
ကနေ အဆင်သင့်စောင့်ပြီး အစွမ်းကုန်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရင်း ထွက်ပြေးကြ
မလား။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို
သဘောပေါက်နေကြပါတယ်။ ရန်သူကတော့ ဝေးသထက်ဝေးတဲ့ဆီ ပြန်ဆုတ်
သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ အင်မတန်များပြားတဲ့ရန်သူတွေကို
တိုက်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။

တွေးမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကျည်ကပ်ကို အသစ်လဲခဲ့ပါတယ်။ ကျည်ကပ်
ဟောင်းထဲမှာ ကျည်ဆန်ဘယ်နှစ်တောင့်ကျန်နေသေးလဲဆိုတာကိုတောင်
ကျွန်တော် စစ်မနေတော့ပါ။ စတင်က ကာပစ်ပစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
ရှေ့ဘက်ကို ပြေးတက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါမှောက်ချပြီး ဝန်းကျင်က ရန်သူအခြေ
အနေကို အကဲခတ်ပါတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေ အစိုပြန်နေပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် မျက်လုံးတွေကိုပွတ်ပြီး ပစ်မှတ်ကိုရှာရပါတယ်။ ဘယ်လှုပ်ရှား
မှု၊ ပစ်ခတ်မှုကိုမဆို ချက်ချင်းအလျင်အမြန်ဆောင်ရွက်ချင်နေခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ် (၁၅) မိတာလောက်ခုန်ပြီး ပြေးလွှားရှေ့တိုးခဲ့ပါတယ်။ ခရစ်နဲ့
ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တက်ခဲ့ပြီး စတင်နဲ့မတ်စ်တို့က နောက်ကနေပြီး ကာပစ်
ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါ သူတို့နှစ်ဦးပါ ကျွန်တော်တို့ဆီ တက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီရက်တွေ လှုပ်ရှားနေတဲ့နေရာနဲ့ နီးနိုင်သမျှနီးတဲ့ထိ ကျွန်တော်တို့
ဆက်တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နောက်ဆုံးတိုက်ခိုက်မှုကြီးဆင်တော့
မှာကို သူတို့မသိကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ပိုင်းဖြတ်မှုရှိရှိနဲ့ ပြင်ဆင်နေကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျည်ကပ်ထဲမှာ ကျည်ဘယ်နှစ်တောင့် ကျန်နေ
သေးသလဲဆိုတာကို အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ထုတ်စစ်နေချိန်မရတော့ပါ။
ဆက်ပစ်ရင်း ကျည်ဆန်မထွက်တော့မှသာ ကျည်ကုန်သွားတာကို သိရပါလိမ့်
မယ်။ အဲဒီအခါကမှသာ နောက်ထပ်ကျည်ကပ်အသစ်လဲရပါလိမ့်မယ်။

ရန်သူနဲ့ မိတာ (၅၀) အတွင်း ကျွန်တော်တို့ရောက်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်
နဲ့အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့ သံချပ်ကာတင့်ကားက ပစ်ခတ်နေရင်း ပြန်ဆုတ်စပြုနေ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း အပစ်လျှော့လိုက်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ကျည်ဆန်ကို တတ်နိုင်သလောက် ချွေတာကြရပါမယ်။

ထရပ်ကားကိုတော့ မီးလောင်ကျွမ်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ထဲက ဘယ်သူ့
လက်ချက်လဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့
အခုလိုပစ်ခတ်တာကလွဲပြီး များများစားစားလုပ်နိုင်တာ မရှိခဲ့ပါ။

သံချပ်ကာကား ပြန်ဆုတ်သွားတာကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်ရပါတယ်။ သံချပ်ကာတင့်ကား၊ ဖျက်ခုံးတွေနဲ့ ပစ်ခတ်နေတာကော တခြား
ကားတစ်စီး ထိမှန်ပေါက်ကွဲခဲ့တာတွေကြောင့်ပါ ပူပန်ပြီး ပြန်ဆုတ်သွား ပုံရပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုပြန်ဆုတ်သွားခဲ့တာကတော့ မယုံနိုင်ဖွယ်ပါ။ ခြေလျင်
တပ်သားတွေလည်း တင့်ကားနဲ့အတူ နောက်ဘက်ဆီပြေးလွှားခဲ့ကြပါတယ်။
သူတို့ပြန်လှည့်ပြီး ပြေးနေခဲ့ကြတာပါ။ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲပြီး ပြေးနေကြ
တာကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရပါတယ်။

ငင့်စံနဲ့လိပ်စ်တို့ကတော့ ရှေ့ကို ဆက်တက်နေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အော်ဟစ်အားပေးရင်း ဆက်တက်နေကြပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကာပစ်ပစ်ပေးနေခဲ့ကြပါတယ်။

မတ်စ်နဲ့ဒင်ဂျာကတော့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရှေ့ဘက်ဆီ ပြေးတက်ခဲ့ကြ
ပါတယ်။ သူတို့ရှေ့က သံချပ်ကာတင့်ကားကို တရစပ်ပစ်ခတ်ကြပါတယ်။

သူတို့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သံချပ်ကာကားဆက်ပြီး မသွားနိုင်တဲ့ထိ ပျက်စီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံချပ်ကာကားထဲကနေပြီး ပြန်လှန်ပစ်ခတ်နေသံတွေကိုတော့ ကြားကြရပါတယ်။ အီရတ်စစ်သားတွေ ကားထဲက မထွက်နိုင်ကြဘဲ ဒါကြောင့် ပွင့်နေတဲ့နောက်ပေါက်ကနေပြီး လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်လို့ ပေါက်ကွဲပြီး ကားထဲမှာရှိတဲ့ အီရတ်စစ်သားတွေ သေကုန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရှစ်ဦး နှစ်ယောက်စီ လေးစုခွဲပြီး ထရပ်ကားတွေရဲ့ရှေ့ရင်ခေါ်ယာထဲကို ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနည်းငယ်ပစ်ခတ်လိုက်ကြပြီး လမ်းအပြင်ဘက်ဆီတစ်ဟုန်ထိုးပြေးခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါရန်သူတွေဘက်ဆီဗုံးပစ်သွင်းလိုက်တော့ ပေါက်ကွဲသံကြီးနဲ့အတူ သဲမိုးရွာချလိုက်ပါတယ်။ အော်ဟစ်ငိုယိုသံတွေကို ကြားကြရပါတယ်။ ဒီအသံတွေက သူတို့ဒဏ်ရာရသွားပြီး မပစ်ခတ်နိုင်ကြတော့တဲ့ လက္ခဏာပါ။ ဒဏ်ရာရနေသူတွေကို ကျန်တို့လူကောင်းတွေက ကြည့်ရှုကူညီနေကြရပါလိမ့်မယ်။

အကောင်းဆုံးအခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ ကြုံနေကြရပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးအဝေးကို ပြေးကြပါတော့တယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း စစ်မြေပြင်ကို အကဲခတ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ထရပ်ကားတစ်စီးက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေပါတယ်။ ဝဲဘက်စွန်းမှာတော့ မီးလောင်ပြီး ကျွမ်းနေတဲ့ သံချပ်ကာကားတစ်စီးက မီးခိုးတွေထွက်နေပါတယ်။ မြေပြင်မှာလည်း လူသေအလောင်းတွေ ပြန့်ကျဲနေပါတယ်။ (၁၅)ယောက်လောက် အသက်ပျောက်နေပြီး ဒဏ်ရာရသူတွေ အမြောက်အမြားပါ။ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့ အလေးမထားနိုင်ဘဲ ဆက်ပြီးပြေးကြရတာပါ။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အသာရလိုက်ပေမဲ့ ဒီထက်များတဲ့ရန်သူတွေကို ရင်ဆိုင်ရပါမိမယ်။ ခုအခြေအနေမျိုးမှာ တွေးပြီးမပူပင်မကြောက်လန့်ဘူးလို့ ပြောတဲ့ လူရှိခဲ့ရင်တော့ မုသားသုံးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အဲဒီလူစိတ်ရောဂါရနေသူပါ။

လူ့အသားတွေ မီးလောင်နေတာကြောင့် ထွက်လာတဲ့ ညှိစို့စို့အနံ့ဆိုးတွေကော ဓာတ်ဆီအနံ့ဆိုးတွေကိုပါ ရှူရှိုက်ကြရပါတယ်။ အီရတ်တစ်ဦးက

တော့ ထရပ်ကားရဲ့ခရီးသည်ထိုင်ခုံအပြင်မှာ လျှာထွက်ပြီး အသက်ပျောက်နေပါတယ်။ သူ့မျက်နှာ မည်းမှောင်နေပြီး အသားတွေမရှိတော့ပါ။ မြေပြင်မှာလည်း တွန့်ဆုတ်တုန်ခါနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ပြန့်ကျဲနေပါတယ်။ အဲဒါမှာတစ်ထားတဲ့ ၄၀ မမ ခုံးလောင်စာတွေက အစွမ်းပြခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ဝေးနိုင်သမျှ ခပ်ဝေးဝေးဆီရောက်ဖို့ကိုသာ စိတ်စောနေခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ထပ် ရန်သူဘယ်လောက်များများနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလေဦးမည်မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့အထုပ်အပိုးတွေထားခဲ့တဲ့နေရာဆီ ဦးတည်ပြေးလွှားခဲ့ကြပါတယ်။

ညအမှောင်က ကျွန်တော်တို့အတွက် အကာအကွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာခင်မှောင်လာပါတော့မယ်။ နောက်ဆုတ်သွားတဲ့သံချပ်ကာကားက ခုတော့ပြန်ပြီး ရှေ့ဘက်လာနေပါပြီ။ ခြေလျင်တပ်သားတွေကလည်း သူ့နောက်က လိုက်လာကြပြီး အပြင်းအထန်ပစ်ခတ်ရင်း ချီတက်လာကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ပခုံးတွေပေါ်မှာ အထုပ်တွေသယ်ထားကြပါတယ်။ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ချီတက်မယ့်လမ်းကို တောင်ဘက်သို့ခန့်မှန်းကြမှာမို့ ကျွန်တော်တို့ တောင်ဘက်ဆီခရီးဆက်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။ အနောက်ဘက်ဆီသွားဖို့ ထပ်လမ်းပဲရှိပါတော့တယ်။

အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကင်းလှည့်နေကြတာ မဟုတ်တော့ပါ။ ဒီတိုက်ပွဲတွင်းထဲက တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးလူကော ပစ္စည်းတွေ၊ လွတ်ထွက်သွားဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဘက်ကနေပြီး စစ်သားတွေပါတဲ့ ထရပ်ကားနှစ်စီး လှည့်လာပါတယ်။ တောင်စောင်းပေါ်က မောင်းလာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခြင်္သွားခဲ့ပါတယ်။ ထရပ်ကားနှစ်စီးလုံး ဘရိတ်အုပ်လိုက်ကြပြီး စစ်သားတွေ အခုအပြုလိုက်ကာ နောက်ကခုန်ဆင်းကာ စတင်ပစ်ခတ် ကြပါတော့တယ်။ ရုတ်တရက်အင်အား လေးဆယ်လောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကို အပေါ်ကနေပြီး ဖုတ်ပစ်ခတ်ကြတာပါ။

သူတို့ရှေ့တိုးလာနေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က အရှေ့အရပ်ဘက်ဆီ လှည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို ပြန်ဝိုင်းပတ်ဖို့ပါ။ တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး အရူးအမူးပစ်ခတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပစ်ခတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ စနစ်တကျနည်းကျ ဟာမြောက်ရွေးချွမ်းခဲ့ကြပါတယ်။ ရန်သူနဲ့ဝေးရာဆီ ဆုတ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ကာပစ်ပစ်ပြေးရင်း ကျန်လူတွေက အလျင်အမြန် ပြေးခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်ပြေပြေဆင်ခြေလျှော့ကုန်းစောင်းပေါ်တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပစ်ခတ်လိုက်တော့ အနောက်မြောက်ဘက်က လေယာဉ်ပစ်သေနတ်တွေရဲ့ပစ်ကွင်းထဲရောက်နေတာကြောင့် လေယာဉ်ပစ်လက်နက်တွေနဲ့ စတင်ပစ်ခတ်ပါတော့တယ်။ ၅၇ မမကျည်ဆန်တွေ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်ကနေ တရစပ်ဖြတ်ကျော်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျည်ဆန်တွေ မြေပြင်မှာ ပေါက်ကွဲနေတာကလည်း မိုးကြိုးပစ်သံတွေလို ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်ဝိုက်မှာ အကျိုးအပဲ့အစအနတွေ ပေါက်ကွဲပြန်ကျနေပါတော့တယ်။

ခရစ်နဲ့ကျွန်တော်က အတူတကွ အောက်ဆင်းဖို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ယာဘက် နှစ်မီတာကျော်ကျော် လောက်က သူပြေးနေတုန်းမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လက်သီးထိုးချက် ထိထိမိမိ အထိုးခံလိုက်ရတဲ့ အသံတစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ခရစ်လဲကျသွားတာကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်ပစ်ကျည် ခရစ်ကို ထိသွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့အသက်မထွက်သေးရင် မော်ဖင်းတိုးပေးဖို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျည်ဆန်ဖောက်ထဲသွားတဲ့ သူ့အထုပ်မှာ တငွေငွေလောင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းကျကျလှမ်းနေရင်းက ခရစ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါ အစိတ်စိတ် အမြှာမြှာ ကျန်နေတဲ့ အိတ်ထဲကို အပေါ်ပိုင်းက နေနှိုက်လိုက်ပြီး ငွေရောင်ပြားလေးတစ်ခု ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်တော့် မိန်းမပေးလိုက်တဲ့ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်ပါ။ ဒါလေးကို ထားခဲ့လို့မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက သတ်နေပါဦးမယ်”

ခရစ်က မချီသွားဖြစ်လေးနဲ့ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ သူထဲက ဆက်သွယ်နေရေဒီယိုကို လိပ်စပြောင်းယူလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။

လေယာဉ်ပစ်ကားကတော့ အပေါ်ဘက်တက်လာပြီး အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်ရင်း ဖောက်ခွဲခဲ့ပါတယ်။ ခြေလျင်တပ်သား အပြည့်တင်ထားတဲ့ လင်ခရုဇာနစ်စီးကလည်း ထပ်မံအားဖြည့်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်နားလိုက်ကြပြီး အပ် ၁၆နဲ့ အနည်းငယ် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ၄၀ ဝုံးတွေကားတွေရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲနေတာကြောင့် ကားတွေရုတ်တရက် ရပ်ကုန်ကြပါတယ်။ အီရတ်စစ်သားတွေ ပြန်ထွက်လာကြပြီး ကမူးရှူးထိုးပစ်ခတ်ကြပါတော့တယ်။

၅၇ မမ လေယာဉ်ပစ်သေနတ်ရဲ့ ကျည်တွေကြောင့် မတ်စ်နဲ့ ငြိရာတို့ မလှုပ်မရှားနိုင်တော့ဘဲ ဝပ်နေကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဝန်းကျင်မှာ မီးခိုးပွားတွေပစ်လွှတ်ပြီး မီးခိုးဖြူလုံးကြီးတွေနဲ့ အထပ်ထပ်ကာ ရံခဲ့ကြပါတယ်။ အထီးတည်းပေါ်ထွက်လာတဲ့ အလင်းရောင်တွေကို ရန်သူက ပစ်မှတ်ထားပြီး ကျည်ဆန်မိုးရွာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဒီလိုလုပ်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားလမ်းရွေးစရာမရှိခဲ့ပါ။ ၄၀မမ လောင်ချာဝုံးနှစ်လုံး အီရတ် စစ်သား တွေနေရာမှာ ပေါက်ကွဲနေခိုက် အနည်းငယ်အပစ်ရပ်သွားတာကြောင့် မတ်စ်နဲ့ ဒင်ဂျာတို့က အမြန်ဆုံး ခုန်ထွက်ပြီး ပြေးလာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရှေ့က ဖြတ်ရင်း မတ်စ်က -

“ဒီနေရာမှာလား၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်တို့ထပ်ပြီး ဆုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဆုံးမှာတော့ အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရန်သူတွေထိတွေ့မှုမရှိတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့လည်း လူစုကွဲသွားတာမို့ ပြန်မစုမိမှာစိုးရိမ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း တတိုက်ကရိုက်နဲ့ နောက်ထပ်စုရပ်တစ်ခုကို ရွေးခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အနေအထားကို မိမိတို့ဘာသာတစ်ဦးချင်း ရွေးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ယာဘက်မီတာ (၅၀) လောက်ကနေပြီး ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် အော်သံဟစ်သံပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

“ပြန်စုရမယ့်နေရာတွေ ပြီဟေ့၊ လာကြ လာကြ”

ဒါဟာကျွန်တော်တို့ပြန်ပြီးစုစည်းနိုင်မယ့်လုံခြုံတဲ့နေရာတွေနေပြီဆိုတာကို အော်ပြောနေတာဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းကောင်းပါ။ ပြန်ဆုတ်ဖို့အတွက် တစ်ဦးစီကိုယ့်ဘာသာအကွဲအကွဲအပြားပြားကျွန်တော်တို့ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ အာဗင်ကကြိုတင်မတွက်ဆထားခဲ့တဲ့ စုရပ်အသစ်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မဆုတ်ခွာမီတတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ကျွန်တော်တို့အားလုံးစုပေါင်းမိဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍တစ်စုံတစ်ဦးဒီစုရပ်ဆီရောက်မလာခဲ့ရင်တော့ ကျဆုံးသွားပြီလို့ သဘောထားရမှာပါ။

စုရပ်သစ်ဆီကျွန်တော်ပြေးသွားတော့ ရစ်နဲ့ဘော့ပဲတို့ကို ဆင်ခြေလျှော့ခပ်နိမ့်နိမ့်လေးထဲကနေပြီးစောင့်နေတာတွေရှိပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲကျည်ကပ်အသစ်လဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်သေနတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး ကျောချင်းကပ်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာဆီ မျက်နှာမူကာ ပစ်ခတ်ဖို့အသင့်ပြင်ရင်း ကျန်တဲ့ရဲဘော်တွေကို စောင့်နေခဲ့ကြပါတယ်။

အချင်အမြန်ရွှေ့လျားနေတဲ့ဦးခေါင်းတွေကို ကျွန်တော်ရေတွက်ရင်း ပစ်ဖို့အဆင်သင့်ပြင်ထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးလူရောက်လာချိန်ထိ ငါးမိနစ် (၁၂) မြောက်မိနစ်လောက် စောင့်ခဲ့ရပါတယ်။ အကယ်၍တစ်ယောက်ယောက် ကျန်နေခဲ့ရင်လည်း အဲဒီရဲဘော်ကို ဘယ်သူ့နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသလဲ။ သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာတွေ့ခဲ့ရတာလဲ။ သူ့အင်္ကျီရောင်နဲ့လဲနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သေနေတာလား၊ မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကြိုးစားပြီး သူ့ကိုရှာကြရပါမယ်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မီတာ (၃၀၀) လောက်အတွင်းမှာ ကားရှေ့မီးတွေက ကန့်လန့်ဖြတ်ယှက်သန်းနေပါတယ်။ ကြောခကဆိုသလိုပဲ အော်ဟစ်ပစ်ခတ်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရပါတယ်။ အီရတ်စစ်သားတွေကျောက်တုံးတွေကို ပစ်ခတ်နေကြတာပါ။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့အချင်းချင်းမှားပြီး ပစ်နေကြတာပါ။ သိပ်ကို ရှုပ်ထွေးနေပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ကိုဝမ်းမြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကာလပါ။

နှစ်စတုရန်းမီတာလောက်လေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရှစ်ယောက်လုံး စုမိ

ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဆွယ်တာတွေကိုချွတ်ပစ်ကြပြီး အိတ်ထဲသွတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာလိုအပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောနေရောမလိုတဲ့အချိန်ပါ။ ရဟတ်ယာဉ်ဆီ (သို့မဟုတ်) ဆီးရီးယားနိုင်ငံဖက်ဆီသို့ ခရီးဆက်ကြရမှာကိုအားလုံးသိနေကြပါတယ်။ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေကို အသေအချာပြန်စစ်ရမှာပါ။

ကျွန်တော်က လိပ်စာကို -
“ရေဒီယိုပါသလား”

သူက -
“အထဲမှာ မီးဝင်လောင်လို့ ပျက်နေပါပြီ”

ကျည်ဆန်မှန်ခဲ့တာကြောင့် စက်သုံးမရအောင် ပျက်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာလေးခုကျန်နေပါသေးတယ်။ (၁၅) စက္ကန့်အတွင်းမှာ လေကြောင်းကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆက်သွယ်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရေသိပ်ဝတ်နေတာကြောင့် ရေဘူးထဲကရေနည်းနည်းကို မော့သောက်ခဲ့ပါတယ်။ တင်မိကျွန်တော့်အိတ်ထဲကသကြားလုံးတွေ နှိုက်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲငုံလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့သယ်လာကြတဲ့ ကျည်ဆန်လေးပုံတစ်ပုံကိုသုံးပြီးခဲ့ကြပါပြီ။ ခုတော့ ကျည်ကပ်အသစ်တွေကိုယ်စီလဲနေခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျန်နေတဲ့ တစ်လုံးတည်းသော သံချပ်ကားယဗျက်အပေါ့စားခုံးကို ကျွန်တော့်ပစ္စည်း အိတ်ထဲပြန်ထည့်ခဲ့ပါတယ်။

ကဝိုကရိုကစဉ်ကရဲဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေကိုလည်း ပြန်ပြီးပြင်ဆင်ဆွဲဆန့်ခဲ့ရပါတယ်။ ခါးပတ်ကိုပြင်ပတ်ခဲ့ပါတယ်။ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်နေအောင်ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ ရာသီဥတုကတော့ အေးစပြုနေပါပြီ။ ချွေးတွေသိပ်ထွက်ပြီး စိုထိုင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီထဲမှာ ကျွန်တော်စပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့စပြီး ချီတက်ကြပါတယ်။

လိပ်စာ -

“ကျွန်တော့်တို့ဆက်သွယ်ကြည့်ရအောင်၊ သည်မှာကျွန်တော်တို့ရောက်နေတာသူတို့သိထားပြီးသားပဲ။ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာသုံးပြီး ကြိုးစားကြည့်မယ်”

ဗင့်စ်ကလည်း -

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီခွေးမသားတစ်စီးတလေ မြေပြင်ဆီဆင်းသက်လာအောင် စမ်းကြည့်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာထုတ်ပြီး ခလုတ်ကိုဆွဲထုတ် လိုက်တော့ “ဝိုး” ဆိုတဲ့အသံထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါအသံလွှင့်စက် ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး -

“ဟယ်လို ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းရေး၊ ဘရာဇိုနစ်သုညခေါ်နေတယ်။ ကြားရင် အကြောင်းပြန်”

ဘာအကြောင်းပြန်ချက်မျှမရပါ။ ကျွန်တော်ကထပ်ပြီး သတင်းပို့ပါတယ်။ မထူးခြားပါ။

“ဘရာဇိုနစ်သုညပြောနေတယ်။ လိုင်းပေါ်မှာရှိတဲ့သူ အကြောင်းပြန်”

စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ လုံးဝဆက်သွယ်လို့မရခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ခေါင်းပေါ်က ဖြတ်သွားတဲ့ဂျက်လေယာဉ်တစ်စီးစီးနဲ့ အရေးပေါ်လိုင်းကိုသုံးပြီး အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ လေသူရဲက ကျွန်တော်တို့ကို သိချင်လည်းသိမယ်၊ မသိချင်ပဲလည်း ဖြစ်နိုင်သလို လေသူရဲနဲ့အဆက်အသွယ်ရမရကလည်း မသေချာပါ။ အဆက်အသွယ်ရနိုင်ဖို့ များများစားစားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ခပ်မြန်မြန်ပဲ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာကို စစ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံရဲ့တောင်ဘက်ကီလိုမီတာ (၃၀၀)အကွာ တူရကီနိုင်ငံမြောက်ဘက်ကိုဦးတည်နေပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ယူဗရေလီးစ်မြစ်ကို ဖြတ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် (၁၂၀)ကီလိုမီတာလောက်သာ ဝေးတော့တဲ့ ဆီးရီးယားနိုင်ငံထဲ ဝင်ကြမလားဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုရောက်နေတဲ့ ဒေသ

တစ်ဝိုက်မှာ တင့်ကားတွေကော မြေလျင်တပ်သားတွေပါ ရောက်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေကြပါတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆော်ဒီအာရေဗီးယားဆီသွားကြဖို့အတွက်တောင်ဘက်ဆီဦးတည်ပြီး ချီတက်နေတယ်လို့ အီရတ်တို့က တွက်ထားကြမှာပါ။ အကယ်၍ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့စုရပ်ဆီကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့ကြရင် ရန်သူတွေနောက်ကလိုက်နေတဲ့ အန္တရာယ်က ကင်းလွတ်သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကတော့ ရန်သူတွေ ကြားထဲ သက်ဆင်းပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဆီးရီးယားဘက်ဆီဦးတည်လိုက်ဖို့က လွဲပြီး ခွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပါ။ အလင်းရောင်ပေါ်ထွက်မလာမီ အဓိကထောက်ပံ့ရေးလမ်းမကြီးရဲ့အခြားတစ်ဖက်ဆီ ကျွန်တော်တို့အရောက်ချီတက်ကြရပါမယ်။ ဒါမှလည်း ရန်သူတွေကမှန်းဆပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာကြတဲ့ တောင်ဘက်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်နဲ့ ဝေးသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီးရီးယားနယ်စပ်ဘက်ဆီ ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ယာဉ်တွေက ကျွန်တော်တို့တစ်ဝိုက်ရှေ့ဘက်ရော နောက်ဘက်မှာပါ ယောက်ယက်ခတ် မောင်းနှင်သွားလာနေကြတာကို တွေ့နေရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိတာရာပေါင်းအနည်းငယ်ခရီးပေါက်ပြီးချိန်မှာလင်ခရုဇာတစ်စီး ကျွန်တော်တို့တည်တည်က မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကားမီးရောင်တွေက ရှေ့ဘက်ဆီလင်းထိန်နေပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာတွေကို လှည့်ပစ်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့တပ်ထားတဲ့ညကြည့်မျက်မှန်တွေရဲ့ကားမီးကို ရောင်ပြန်ဟပ်မယ့်အန္တရာယ်က ကာကွယ်ခဲ့ရပါတယ်။ မော်တော်ကားက ကျွန်တော်တို့နဲ့မီတာ (၂၀၀) ကျော်လောက်ဝေးတာမို့ ၎င်းကိုအတိအကျ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ခဲ့ရပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မြေပြင်မှာ လှံချပြီးဝပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါအသံတစ်သံကို ထပ်ကြားရတာကြောင့် နောက်ထပ်ပေါ်ထွက်လာမယ့်အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်တော်ဘာသာအားတင်းလိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဝဲဘက်မီတာ (၃၀၀)လောက်မှာ နောက်ထပ်ကားမီးတစ်စုံကို ထပ်မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီကားက ဦးတည်လာ

ကြောင်းပြောင်းပြီး ပိုင်နှုန်းတင်ကာ ရှေ့ဘက်ဆီ အမြန်မောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်သွက်သွက်ချီတက်ခဲ့ကြပါတယ်။ မော်တော်ယာဉ်တွေနီးလာတိုင်း ကျွန်တော်တို့ခရီးမဆက်နိုင်ဘဲ မြေပြင်မှာဝပ်ပြီး အကဲခတ်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြရတာကြောင့် တော်တော်လေးအနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုလက်ရှိဒေသက ခပ်မြန်မြန်ကင်းကွာသွားစေချင်တာရယ်။ အနွေးဓာတ်ရရှိချင်နေတာတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခပ်သွက်သွက်ချီတက်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ချွေးသိပ်မထွက်ရလေအောင် ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ အပေါ်ရုံအင်္ကျီ ပွေ့တွေသာ ဝတ်ထားကြတာကြောင့် သဲကန္တာရထုံးစံအတိုင်း ညဘက်မှာ ပိုပိုပြီးအေးလာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့သတင်းပို့ခဲ့သမျှတွေအားလုံးတုံ့ပြန်မှုမရဘဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်သိပ်ကိုစိတ်ကုန်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ထပ်ကိုလိုမီတာ (၁၂၀)ကျော် ချီတက်လိုက်ရင် ဆီးရီးယားနိုင်ငံထဲ ရောက်တော့မယ် ဆိုတဲ့အသိကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်မပေးနိုင် ခဲ့ပါ။

ဝေးဝေးသွားတဲ့ ကားမီးကို နောက်ပြန်ကြည့်ရင်း အရေးပေါ်အန္တရာယ်တွေ ထူပြောနေတဲ့ နယ်မြေရဲ့ပြင်ပဆီ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆလို့ရလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖွင့်ပြီး အဆက်အသွယ် ရဖို့ ထပ်မံကြိုးစားကြပါတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော့်စက်ကို ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ပြန်ထူးသံမကြားရပါ။ ကျန်အဖွဲ့ဝင်အားလုံးလည်း သူတို့ရဲ့ကိုယ်စိစက်တွေဖွင့်ပြီး ဆက်သွယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ အချည်းနှီးပါ။ အံ့သြဖို့ကောင်းတာက ရေဒီယိုလေးလုံးကိုတော့ အလုပ်ဆက်လုပ်နေတာ တွေ့နေကြရပါတယ်။

မတ်စ်ကမက်ဂျယ်လန်ကိရိယာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လက်ရှိတည်နေရာကို စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ (၂၅) ကိုလိုမီတာကျော် ခရီးပေါက်ခဲ့တာ ကို ဗာအံ့တသြတွေ့ရပါတယ်။ အီရတ်တို့အနေနဲ့ အခုလောက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးပေါက်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုမျှ ယုံကြည်မှုမဟုတ်ပါ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်လို့ သူတို့ထင်မှတ်နေကြပါလိမ့်မယ်။

အခုနယ်မြေက လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဖြစ်သွားအောင် လောလော ဆယ် အနောက်ဘက်ဆီ ခရီးဆက်ကြပြီးမှ မြောက်ဘက်ပြန်သွားပြီး အဓိက ဆက်သွယ်ရေးလမ်းမကြီးကို အလင်းရောင်ပေါ်မလာမီမှာ ဖြတ်ကြပါမယ်။

လက်ရှိအနေအထားမှာ ဆက်သွယ်ရေးအတွက်ဦးခေါင်းပေါ်ကဖြတ်ပျံသွားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးစီးကိုလှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းဖို့သာ ရှိပါတော့တယ်။ အီရတ်လေယာဉ်ပျံတွေ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်ကဖြတ်ပြီး ပျံနေမနေဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိကြပါ။ သွေးခဲမတတ် အအေးဒဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခံနေကြရတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးနဲ့ လေယာဉ်ပျံက တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ကြတာပါ။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲ အေးတဲ့ လေပြင်းကလည်း တိုက်နေပါသေးတယ်။ မိုးတိမ်တွေ ထူထူထပ်ထပ်ဖုံးနေပြီး အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ လျှောက်လှမ်းနေကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ခြေရာတွေ ကိုတောင် ပြန်မမြင်ကြရပါ။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှာ မော်တော်ကားတွေသွားနေကြတဲ့ အသံတွေကိုတော့ ကြားနေကြရပါသေးတယ်။ မော်တော်ကားတွေ ဖြတ်နေတဲ့ အန္တရာယ်ဒေသကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ တွက်ဆမိခဲ့ပါတယ်။

တစ်နာရီလမ်းလျှောက်ပြီးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ငါးမိနစ်နားကြပါတယ်။ ခပ်နားချိန်မှာ သွေးခဲလုမတတ်အေးပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေခဲ့ကြပါတယ်။ နားချိန်မယူဘဲ ဆက်တိုက်ခရီးသွားမိရင် ပန်းတိုင်ဆီမရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ခေတ္တအပန်းဖြေ၊ ရေသောက်၊ ပြန်အားဖြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ ခရီးရှည် ညီတက်တိုက်ပွဲသင်တန်းရဲ့ဩဝါဒဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဗင့်စ်ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ပြဿနာကလည်း ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နယ်စပ်ကိုရောက်ဖို့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗင့်စ်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပါ ဗင့်စ်ဒဏ်ဒဏ်ရာကြောင့်လမ်းလျှောက်နေသထက် နေသနဲ့ပို သူ့ဒဏ်ရာက သွေးမထွက်ပေမဲ့ ပိုပြီး ရောင်ကိုင်လောနေပါတယ်။ စတင်တဲ့အခါ ဒင်ဂျန်းမတ်စ်တို့က တစ်လျှောက်လုံး တွဲကူပြီး လျှောက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စတင်ခေါင်းပေါ်ကို ကျွန်တော် ဦးထုပ်စွပ်ပေးပြီး -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

စတင်းက -

“ကျွန်တော်အသက်ထွက်ဖို့ တံတံလေးပဲဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ကျန်နေခဲ့လိမ့်မယ်”

ခရစ်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲမှာ ဆေးပညာအကျွမ်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တာကြောင့် စတင်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပါတော့တယ်။ စတင်းမှာ ရေဓာတ် ခန်းခြောက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခရစ်က -

“သူ ရေဓာတ်ခန်းနေတာကို ချက်ချင်း ကုပေးရမယ်”

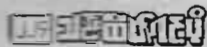
စတင်းခါးပတ်မှာ တပ်ထားတဲ့ အိတ်ထဲက Electrolyte ဘူးနှစ်ဘူးကို ဖွင့်ပြီး ရေဘူးထဲထည့်ပေးပါတယ်။ စတင်းက ရေကို အလောတကြီး တကျိုက်ကျိုက်သောက်ခဲ့ပါတယ်။

ရေဓာတ်ခြောက်ခန်းတာက ရာသီဥတုနဲ့ မဆိုင်ပါ။ အာတိတ်စက်ဝန်း ရေခဲပြင်မှာကော ဆာဟာရသဲကန္တာရမှာပါ ရေဓာတ်ခန်းခြောက်တဲ့ ဝေဒနာက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ခဏတာအတွင်းမှာပဲ စတင်းက ထရပ်ပြီး လမ်းစတင်လျှောက်လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက် သူ့ကိုအနားပေးပြီး ပြန်လည်အားပြည့်လာစေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါရပ်ရင် အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဖြစ်တော့မှာမို့ ကျွန်တော်တို့ စတင်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပါတယ်။

အရင်က ရှေ့နောက် အစီအစဉ်အတိုင်း မလျှောက်စေတော့ဘဲ ခရစ်ကို ရှေ့ဆုံးတင်ပြီး စတင်းနဲ့ ဗင်စ်ကို သူ့နောက်မှာ ထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့သုံးဦးနောက်မှာ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပါပြီး ကျန်လူတွေကို ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်စေခဲ့ပါတယ်။ ရပ်နားတိုင်း စတင်းကို ရေပိုပြီးသောက်စေခဲ့ပါတယ်။ စတင်းကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့ရမယ့် နောက်ဆုံးအခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့အခြေအနေ ပိုဆိုးလာတာကတော့ သေချာပါတယ်။

ရာသီဥတုက ပိုပြီး ဒုက္ခပေးလာပါတယ်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှုနည်းလာကြပါတယ်။ လေကြမ်းကြီးက ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာကို

ကာဆီးရိုက်ခတ်နှိပ်စက်ခဲ့ပါတယ်။ လေကြမ်းကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်နိုင်ဘောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းတွေ တစ်ဖက်စောင်းပြီး ခက်ခက်ခဲခဲလျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရပါတယ်။ အမှောင်နဲ့ မည်းမည်းတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို တောင်မမြင်ကြရတဲ့ အခြေအနေမှာ လေကြမ်းဒဏ်ကော၊ လူနာနှစ်ဦးရယ်ပါကြောင့် အသွားနှုန်း တဖြည်းဖြည်းနည်းလာပါတော့တယ်။

လေကလည်း ဗလာကျင်းနေတဲ့ နေရတာတိုင်းက အရေပြားတွေထဲကို ထိုးဝင်ကိုက်ခဲနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အနွေးဓာတ်ရဖို့အတွက် လက်မောင်းနှင်ဖက်ကို နံဘေးမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖိထားခဲ့ပါတယ်။ ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးတွေ တွန့်နေခဲ့ပါတယ်။ အကယ်၍ ခေါင်းလှည့်ချင်ရင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လှည့်ရပါမယ်။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို လေတစ်ချက်လေးတောင် အတိုးမခံနိုင်ပါ။

မြောက်ဘက်ဆီက လေယာဉ်ပျံအသံကို ကျွန်တော်တို့ စကြားကြရပါတယ်။ တိမ်ထူကြီးကြောင့် ကောင်းကင်မှာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရပေမဲ့ စက်ဖွင့်ပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့ရင် အီရတ်လေယာဉ်နဲ့ များတိုးနေလေမလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခေတ္တရပ်နားရင်း စက်ဖွင့်ပြီး ဆက်သွယ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။

“ဟယ်လို ဆက်သွယ်ရေးစကားဝှက်ဘာလဲ၊ ဘာရာဇိုနှစ်သုည ခေါ်နေတယ်။ ဘရာဇိုနှစ်သုည မြေပြင်ကနေ ခေါ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ ဒါပဲ”

ဘာသံကိုမျှ ပြန်မကြားရပေမဲ့ ထပ်ကာတလဲလဲ ကျွန်တော် ခေါ်နေမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုလိုလုပ်နေပုံက ရယ်စရာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမိခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်ကလည်း မက်ဂျယ်လန်ကီရိယာက ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ရောက်နေတဲ့ ဒေသရဲ့ လောင်ဂျီတွဒ်နဲ့ လတ္တီတွဒ် (ဝါ) တည်နေရာကို ကျွန်တော့်ထံ တင်ပြပေးနေခဲ့ပါတယ်။

ထူးထူးခြားခြားပဲ အမေရိကန်လေသူရဲတစ်ဦးရဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ တူရုတ်လေယာဉ်ကွင်းက တက်လာပြီး ဘရာဇိုနှစ်သုည ဝန်းကျင်ကို ငုံးကြဲမယ့် အကြောင်းပြောပြပြီး ရုတ်တရက် ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

လေသူရဲရဲအသံက သိပ်ဆိုးနေပါတယ်။ သူ့လေယာဉ်ပျံက ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ ဧရိယာထက် သိပ်ကိုးစေးနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ ရလိုရငြားကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ လုံးဝဆက်သွယ်လို့ မရခဲ့ပါ။

ဝါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ကောင်းကင်မှာအလင်းရောင်တွေဝင်းဝင်းလက် လာပြီး ကျည်ဆန်တန်းကြီးပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ ဂျက်လေယာဉ်တွေက ဘဝဂ်မြို့ဝန်းကျင်မှာ အပြင်းအထန်ခုံးမိုးရွာပြီး ချက်ချင်းဆက် ပျံသန်းခဲ့ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ဦးပြန်လှည့်ချိန်ရခဲ့ကြပါ။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ရေးစကားစက်ကိုပြန်ခေါ်ဖို့တောင်အချိန်ရလိုက်ပုံမရှိပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အီရတ် နိုင်ငံဘဝဒက် ဝန်းကျင်မြေပြင်မှာရှိနေကြတာကို သိသွားနိုင်တယ်လို့သာ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီကာလလေးက စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်သာ ကြာမြင့်ခဲ့တာပါ။ ဆက်သွယ် လို့မရတာကြောင့် စက်ကိုအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အားပေးတဲ့အနေနဲ့ ဘော့ပ်ကို -

“တို့ဆီသူတို့ပြန်လာပြီး ဆက်သွယ်ကြရင် အခြေအနေကောင်းသွားမှာပါ” လို့ပြောပြရင်း မျှော်လင့်ချက်လေး ပေးခဲ့မိပါတယ်။

ဗဇွန်ကိုတော့စက်ဖွင့်ပြီး အဆက်အသွယ်ရဖို့ကြိုးစားနေကြောင်းပြောပြခဲ့ပါ သေးတယ်။ သူက ဆက်လျှောက်နေရင်း ခရစ်နဲ့စတင်းဆီ ဒီသတင်းကို လက်ဆင့်မကမ်းခဲ့ပါ။ ရတဲ့သတင်းကို နီးရာလူဆီဆက်ပြီး သတင်းပို့ရမှာ အဖွဲ့ဝင်တိုင်းရဲ့တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ သင်ရပ်နားလိုက် ပြီဆိုရင် လည်း ရှေ့ကလူကို အသိပေးရပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်တိုင်း ကိုယ့်ရှေ့ကလူ ဘယ်သူ ဆိုတာကော နောက်ကဘယ်သူပါလားတယ်ဆိုတာကို သိနေကြရပါတယ်။ မိမိရဲ့ရှေ့နောက်မှာ အဲဒီလူတွေလိုက်ပါနေကြတာသေချာအောင် အမြဲတမ်း မကြာမကြာ ဆက်သွယ်နေကြပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ကော ဗဇွန်ပါ အဲဒီတာဝန်ကို ပျက်ကွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဗဇွန်ကရပ်နားမှာကို အကြောင်းမကြား ခဲ့တာကြောင့် ခရစ်နဲ့စတင်းတို့က ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

ညကြည့် မျက်မှန်ကလည်း ခရစ်မှာပါသွားတာကြောင့် မှောင်နဲ့

မည်းမည်းထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမျှ ရှာကြည့်လို့မဖြစ်နိုင်ပါ။ အော်ခေါ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရှေ့မှာကောဘေးမှာပါ ရန်သူရှိမရှိ ကျွန်တော်တို့ မသိရတဲ့ အခြေအနေပါ။ တစ်ခါ မီးစုန်းရောင်ခြည်ခုံးသုံးဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင် ပါ။ ရန်သူကို လက်ယပ်ခေါ်သလိုဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာကြောင့် တစ်နေရာရာမှာ သူတို့ရပ်နားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေကြလိမ့်မယ်လို့သာ မျှော်လင့်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့လည်း မဆုံရတာ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟုန်လှုပ်မိပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အဖွဲ့ထဲက သုံးဦးကလည်း ကွဲထွက်နေခဲ့ပါပြီ။ ပိုဆိုးတာကတော့ နှစ်ဦးက လူနာတွေဖြစ်နေကြပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေကိုကော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ်ပါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိပါ တယ်။ ဘော့ပ်ကတော့ “ပြီးတာတွေ တွေးမနေပါနဲ့။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်လုပ်ကြဖို့ပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စုရပ်မှာ ပြန်ဆုံကြမှာပါ”

သူ့စကားမှန်ပါတယ်။ သူတို့လည်း အက်စ်အေအက်စ်အဖွဲ့ဝင် တပ်သား ကောင်းတွေပါ။ သူတို့ဘာသာအကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်နိုင် ကြသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မြောက်ဘက်ဆီဦးတည်ချီတက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သွေးခဲမတတ်စိမ့်အေးနေတဲ့ လေကြမ်းတွေက ပါးပါးလွှာလွှာလေး တွေသာ ဆင်မြန်းထားကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အပ်နဲ့ထိုးနေဘဲအလား စူးဝင်နေခဲ့ပါတယ်။ နှစ်နာရီလောက် ခက်ခက်ခဲခဲပင်ပန်းပန်းလျှောက်ခဲ့ကြ ပြီးချိန်မှာတည်နေရာကို အသေအချာစစ်ဆေး အတည်ပြုပြီး အဓိကထားရာကို ခရီးလမ်းမကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပါတယ်။ အခုလက်ရှိ ဦးတည်ချီတက်တာက တော့ ကျောက်ခင်းလမ်းဆီကို ဖြစ်ပါတယ်။

လူနေရပ်ကွက်နှစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံခဲ့ရပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘေးမသိရန်မခတ် အဲဒီနေရာတွေရဲ့အနီးနားကကပ်ပြီး ဖြတ်ခဲ့ ကြပါတယ်။ သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကအသံတွေကို ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနီးကပ်လေ့လာကြည့်ကြတော့ သံချပ်ကားတစ်ကား

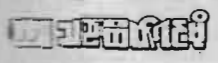

ထားတဲ့ခြံကြီးနဲ့ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေတဲ့ သံချပ်ကာတင့်ကား တွေရယ်။
ရေဒီယိုအသံလွှင့် အသံဖိမ်းတိုင် အမြောက်အမြား ထောင်ထားတာကိုပါတွေ့
ကြရပါတယ်။ ခြံကြီးကတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိပြီး ထောင်ထားတဲ့ပုံမျိုး
ပေါက်နေပါတယ်။ ဒါဟာစစ်စခန်းတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ်ယာယီရပ်နားနေတဲ့သံချပ်
ကာတင့်ကားတပ်ဖွဲ့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ ကွင်းပြီး
ရှောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ခရစ်နဲ့ကျန်တဲ့အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့ ဒီစခန်းထဲဝင်မတိုးခဲ့ကြဘူးလို့ ထင်မှတ်ရပါ
တယ်။ ဘာကြောင့်နည်းဆိုတော့ တိုက်သံခိုက်သံပစ်ခတ်သံတွေကို ကျွန်တော်
တို့ မကြားခဲ့ကြရလို့ပါ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကျွန်တော်တို့ဆက်လျှောက်ကြပြီးချိန်မှာ ရှစ်နာရီ
ကြာခရီးပေါက်ခဲ့ကြပါပြီ။ ခြေထောက်တွေလည်း သိပ်ကို နာကျင်နေခဲ့ပါပြီ။

လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်အတွေးနယ်ချဲ့ခဲ့ပါတယ်။
နာရီအနည်းငယ်အတွင်းက ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်ကဖြတ်ပြီးပျံသန်းသွားခဲ့တဲ့
လေယာဉ်ပျံတွေရဲ့လေသူရဲတွေကတော့ သူတို့တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်တွေဆီ
ပြန်ရောက်သွားကြပြီး ပျော်နေကြရော့မယ်။ အင်ဂျင်နီယာတွေက သူတို့
လေယာဉ်စက်တွေဖြတ်ပြီးစစ်နေကြခိုက်မှာလေသူရဲတွေကကော်ဖီတွေဖိုးနပ်
တွေနဲ့ အပန်းဖြေနေကြရော့မယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် လေယာဉ်ပျံ
တွေကိုပြင်ဆင်ထားပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် လေယာဉ်ပျံထဲပြန်
ဝင်ပြီး ပစ်မှတ်တွေဆီ မောင်းနှင်လာကြပါလိမ့်မယ်။ လေသူရဲတွေက မြေပြင်
မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာထက် လေယာဉ်ပျံသန်းပြီး ပစ်မှတ်ကို အတိအကျ
ထိမှန်အောင်ပစ်ဖို့ကိုသာ အဓိကထားကြသူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့သူတို့ကိုပိုပြီးတွက်နေမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ
လုပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထံက စကားဝှက်
ဘရာဇိုနှစ်ခုညှစ်ကို ကြားရကတည်းကသော်လည်းကောင်း၊ သူတို့ဌာနချုပ်ကို
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းသော်လည်းကောင်း သူတို့ကဆက်ပြီးသတင်းပို့ပေးလိမ့်
မယ်လို့မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့မိပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့လေယာဉ်ပျံ

တစ်စီးမျှ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်မှာ မတွေ့ရသေးပါ။ နောင်ကျရင်တော့
တွေ့ကောင်းတွေ့ရမယ်ထင်ပါတယ်။ အမေရိကန်လေသူရဲတွေရဲ့ကယ်ဆယ်
ရေးအစီအစဉ်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အခြေအနေ
ဆို တာကိုတော့ သူတို့သဘောပေါက်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်
မိခဲ့ပါတယ်။

အုပ်စုကွဲသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးအပြစ်တင်မိ
ခဲ့ပါတယ်။ ရပ်နားမယ့်သတင်း တခြားသူတွေဆီ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ရလားလို့
ဒင့်စ်ကိုမေးပြီး အတည်ပြုမမေးမိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော်စွဲချက်
တင်နေမိခဲ့ပါတယ်။ အရာရာတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့်လို့သာ
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေမိပါတော့တယ်။ အခု ချီတက်နေဆဲမှာလည်း
ကျွန်တော် ဘာတွေများ အမှားကျူးလွန်နေမိပါလိမ့်လို့ တွေးနေဆဲပါ။
လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ ရှောင်တိမ်းရေးအတွက် ဆက်လက်လုံးပန်းရပါဦးမယ်။
နောက်ထပ်အမှားကို ကျွန်တော် ကျူးလွန်လို့ မဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ပုန်းကွယ်နေကြရမယ့်အချိန်ကိုရောက်လာပါပြီ။ ကျောက်တုံး
တွေ၊ ကျောက်ပျော့တွေကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ကြမ်းခင်းမြေမာချည်းသက်သက်မှာ
ရောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခြေရာတွေထင်ပြီး မကျန်ခဲ့ပါ။
လုံခြုံရေးအရကြည့်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ခြေရာခံပြီးရန်သူက လိုက်မလာနိုင်
တာကြောင့် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုန်းခိုကျင်းတူးပြီး ရန်သူမျက်ကွယ်ရှာဖို့
နေရာမရှိဖြစ်နေပါတယ်။ အရက်ဦးလင်းရောင်ခြည်ထွက်ပေါ်လာပါတော့မယ်။
ကျွန်တော်တို့ကတော့ပြေးနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ပုန်းခိုနိုင်မယ့်နေရာကိုစပြီးရှာနေ
ကြရပါတယ်။ လိပ်စက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အနောက်ဘက်တစ်ကိုလိုမီတာလောက်
မှာရှိတဲ့ သဲတောင်ပို့တွေဆီ ညွှန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က
လေအမြဲတမ်းတိုက်နေတာကြောင့် လှိုင်းတွန့် တွေကနေပြီး ငါးမီတာကနေ
ဆယ်မီတာထိမြင့်တဲ့ သဲတောင်ကုန်းတွေကို တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ အရည်ဆုံး
သဲတောင်ကုန်းကိုရွေးခဲ့ပြီး မြင်ကွင်းရဲ့အပေါ်ဘက်ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။

တစ်သီးတခြား ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေတဲ့အရာကို ပုန်းခိုကျင်း

ရွေးလို့မဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု သဲတောင်ကုန်းတွေက မြေပြန့်မှာ တစ်သီးတသန့် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ တောင်ကုန်းလေးပါ။ ထိပ်မှာလည်း အထိမ်းအမှတ် ကျောက် တုံးပုံလေးတစ်ပုံ ရှိနေပါတယ်။ တစ်ဦးဦးကို မြှုပ်နှံထားခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ခါအထိမ်းအမှတ် ကျောက်တုံးပုံတစ်ပုံကို တစ်ပေလောက်မြင့် တဲ့ ကျောက်တုံးနံရံလေးတစ်ခုနဲ့ ကာရံထားပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနံရံလေးကို အကာအကွယ်ပြုပြီး ၎င်းနောက်မှာ လဲလျောင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောက်တုံးတွေကြားကဝင်လာတဲ့လေက ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ ခေတ္တပုန်းခိုရာ နေရာလေးပါ။ ည မှောင်မှောင်မည်းမည်းလေအေးကြီးထဲမှာ (၁၂)နာရီကြာပြီးလာခဲ့ကြတာမို့ (၈၅)ကီလိုမီတာ ခရီးပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ မာရသွန်ပြေးပွဲနှစ်ဆကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ညတာလုံး ခရီးနှင်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကိုက်ခဲ့နေပါပြီ။ လဲလျောင်းပြီး အခုထိ အသက်ရှင်နေသေးတာကို အံ့သြစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြက်စတက်ပါတော့မယ်။ နည်းနည်းလေးရွှေ့လိုက်တာနဲ့ အကာအကွယ်မဲ့ပြီး ဗလာကျင်းနေတဲ့ဆီရောက်သွားပြီး သွေးခဲသွားနိုင်ပါတယ်။ မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် အေးလွန်းတဲ့နေရာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တောင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လျှပ်စစ်ကြိုးထိန်း သံတိုင်ကြီးတွေ အရှေ့နဲ့အနောက်ဘက်ဆီ သွယ်တန်းထားတာတွေရှိပါတယ်။ အဲဒီတိုင်ကြီးတွေကို မြေပုံထဲမှာရှာပြီး ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေတဲ့နေရာကို တွက်ချက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အကယ်၍ မြင်နေရတဲ့သံတိုင်ကြီးတွေအတိုင်း ခရီး ဆက်လိုက်ရင် နယ်စပ်ဆီရောက်သွားကြပါလိမ့်မယ်။ သံတိုင်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်တို့လမ်းညွှန်အဖြစ်သုံးပြီး ချီတက်သလိုရန်သူကကောမလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်ပါ့မလဲ။

နာရီဝက်လောက် လဲလျောင်းနေကြခိုက်မှာ ပိုပိုပြီးအေးလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ဘက် နှစ်ကီလိုမီတာလောက်မှာတော့ သွပ်ပြား တွေမီးထားတဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုကို မြင်ရပါတယ်။ အဝီစိတွင်းတစ်တွင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအဆောက်အအုံလေးထဲမှာ လေလုံမိုးလုံခိုအောင်းနေ

ချင် စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတာက ရောက်လာသူတိုင်းရဲ့အာရုံကို ဆွဲခေါ်နေပြန်ပါတယ်။ မြောက်ဘက်မှာလည်း ခိုစရာနဲ့ထိပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိရောက်နေတဲ့နေရာကလွဲပြီး ဘခြားရွေးစရာ မရှိဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။

အေးလွန်းတာကြောင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ပွေ့ပိုက်ပြီး အနွေးဓာတ် ရလာ အောင်ကြိုးစားကြရပါတယ်။ တိမ်မည်းညိုတွေကလည်း ကောင်းကင်မှာဖြတ် သန်းပြေးလွှားနေခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်တုံးတွေကြားကနေပြီး လေက အော်ဟစ် လှောင်ပြောင်နေတဲ့အလား မနားတမ်းတိုက်ခတ်နေပါတယ်။ လေအေးကြီးက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုက်ဖြတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့မြောက်ဘက်စွန်း အာတိတ်ရေခဲပြင်ရဲ့အေးအေးဒဏ်ကို ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခု အီရတ် သဲကန္တာရထဲမှာအေးတဲ့အေးလောက်မဆိုးပါ။ ရေခဲခန်းထဲမှာထိုင်နေရင်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အပူဓာတ်တွေတဖြည်းဖြည်း ထွက်ကုန်သလိုမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုနေရာမှာ တစ်နေ့တာလုံးပုန်းခိုနေကြပြီး ညအမှောင်ရောက်တော့မှသာ ပြင်ပကိုထွက်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပွေ့ပိုက်အားပေးနေဖို့သာ ရှိပါတော့တယ်။

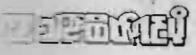
လိပ်စကသုမြေပုံအိတ်ထဲထည့်ထားတဲ့အရေးကြီးအချက်ပြဆက်သွယ်ရေး စကားဝှက်တွေနဲ့သင်္ကေတတွေရယ်တိုလီမိုလီတွေကိုဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပါတယ်။ စကားဝှက်ကတ်ပြားကိုလည်း မီးရှို့ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါပြာတွေကို မြေကြီးထဲ မှာမြှုပ်ပစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခြေရာလက်ရာ ပစ္စည်းအစအနလေးတွေတောင် မကျန်ခဲ့ရလေအောင် အသေအချာ စစ်ဆေးကြပါတယ်။ အကယ်၍ အစအနကိုရန်သူကတွေ့သွားခဲ့ရင် ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဒါက ဘာလုပ်တာလဲစတဲ့ ဆက်တွေ့စရာတွေဖြစ်လာပြီး ခြေရာ ခံလို့ရသွားနိုင်ပါတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကယာဉ်မောင်းသံတွေကိုကြားနေရပါတယ်။ တင့်တားနင်း ကတော့တောင်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရောက်နေတာကြောင့်ကျွန်တော်တို့ထဲ ချက်ချင်းရောက်မလာနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေတဲ့ဆီ သူတို့ လှည့်လာတာ ကြည့်ကြလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် တွက်ဆထားခဲ့ပါတယ်။

နံနက် (၇)နာရီလောက်မှာ မိုးစရွာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အထူး အဆန်းနဲ့ကြုံခဲ့ကြရတာဖြစ်ပါတယ်။ သူများပြောပြရင်ယုံစရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိရောက်နေကြတာက သဲကန္တာရအလယ်ပါ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် တုန်းက ဒီမုန်နိုင်ငံသဲကန္တာရထဲမှာ မိုးရွာချတာကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိုးရေတွေရွဲရုံစုံကုန်ကြပြီး မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာ မိုးသီးတွေကျလာပါတယ်။ ကအံ့တသြနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေမိခဲ့ကြပါတယ်။ မကြာခင် ဆီးနှင်းတွေစတင် ကျလာခဲ့ပါတယ်။

ဘော့ပ်ကတော့ ရေစမတ်ကို အိပ်မက်မက်နေတယ်လို့ သိချင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပိုပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်လာကြပါတယ်။ အခုအခါမှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အပူလေးတစ်စက်ကိုတောင် ဖြုန်းတီးပစ်လို့မရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြေပုံအဖုံးကတိပြားတွေထုတ်ပြီး အရေးပေါ်လကွယ်လေး ဖန်တီးခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ခန္ဓာကိုယ်တွေထဲမှာ အပူဓာတ်ရှိဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ စပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်လာရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထုတ်လုပ်တဲ့အပူက အအေးများလာပြီဆိုတာကို ပြသတာဖြစ်ပါတယ်။ အအေးပိုက်လာပြီး မကာကွယ်နိုင်ရင်တော့ အသက်ပျောက်ကြမှာပါ။ ပုံမှန်အပူချိန်ရှိနေတဲ့ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဖိကပ်ပေးပြီး သိပ်အခြေအနေဆိုးတဲ့သူကို ကာကွယ်ပေးရုံသာတတ်နိုင်တဲ့အဖြစ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ ခိုအောင်းစရာရထားပြီး နားနေနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ အနွေးဓာတ်ရစေဖို့ တပ်မဲလှုပ်ရှားကြရတော့မယ်အဖြစ်ပါ။ ဒါကြောင့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပွေ့ပိုက်ပြီး အနွေးဓာတ်ရအောင် ကူညီကြရင် ညအမှောင်ကို စောင့်မျှော်နေကြရပါတော့တယ်။

သဲတွေက ရွံ့မှာတွေလို သိပ်သည်းနေပါတယ်။ အရင်က အဆက်အစပ်မရှိ အချို့နေရာတွေ ပြတ်တောက်နေတဲ့ မြေပြင်ကြီးပေါ်ဆီးနှင်းတွေက ဖုံးအုပ်ထားတဲ့အပြင် နှင်းမုန်တိုင်းတစ်ခု ကျလာခဲ့ပါတယ်။ မြင်ကွင်းက (၅၀)မီတာထက် တောင် လျော့နေခဲ့ပါပြီ။

ယာဉ်တွေကတော့ သံတိုင်ကြီးတွေအတိုင်း အရှေ့နဲ့အနောက်ဥဒဟို သွားလာနေကြပါတယ်။ အရပ်ကားတွေ၊ ရေတင်ကားတွေ၊ လင်ခရုဏာတွေနဲ့ ကားဘီးတပ် ၁၀ ချပ်ကာတင့်ကားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးယာဉ်နှစ်စီးကတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ပူစရာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မီတာ (၂၀၀)လောက်နီးနီးထိ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ မောင်းလာနေသလား။ ကျွန်တော်တို့ ခက်ခက်ခဲခဲထပြီး ပြေးကြရုံသာရှိပါတယ်။ ပြေးခဲ့ရောကလည်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားတာထက် စစ်ယာဉ်တွေပိုများနေပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ အဲဒါကို အဓိကမထားနိုင်ပဲ ဆီးနှင်းထဲမှာ လဲလျောင်းရင်း အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေးနေတဲ့ လေအေးဒဏ်ကိုခံနိုင်ဖို့ အနွေးဓာတ်ရနေပြီး ဆက်လက်အသက်ရှင်နေဖို့သာ ကြိုးစားခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျနေကြပြီး လေအေးထဲမှာ အကာအကွယ်မဲ့ ခံနေကြရပါတယ်။ လေကရေခဲလိုအေးတဲ့အပြင် အပြင်းအထန်ကို တိုက်ခတ်နေတာကြောင့် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိ အေးစိမ့်စေပြီး လူ့အသက်ကိုတောင် အန္တရာယ်ပြုနိုင်ပါတယ်။ ရေခဲမှတ် သုညအောက်အနတ် ကိုးဒီဂရီစင်တီဂရိတ် ရောက်နေပါတယ်။ နောင်ကျမှ သိရတာကတော့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်းမှာ အဲဒီကာလအအေးဆုံးအဖြစ် စံချိန်တင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ယာဉ်တွေထဲက ဒီဇယ်ဆီတွေတောင် ခဲကုန်တဲ့ထိဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ လူတွေသေခဲ့တာကို ကျွန်တော်နက်နက်နဲနဲတွေးနေမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို အအေးလွန်ကဲဒဏ်ကြောင့် အခုအတိုင်း ဆက်နေပြီး အသေအခံမလား သေနတ်ကျည်ဆန်သင့်ပြီး အသေခံမလား။ အခုအတိုင်း လဲလျောင်းနေရင်း သွေးခဲပြီး အသေမခံသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆမိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ရင် မြင်ကွင်းထဲရောက်သွားမှာမို့ ဆက်ပြီး လဲလျောင်းနေကြရပါတယ်။ အခုအတိုင်း ကျောက်တုံးနံရံလေးတွေ ကွယ်ထားတာက လုံခြုံမှုရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်ဆထားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ (၁၁) နာရီထိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရာသီဥတုအခြေ
အနေက ပိုဆိုးလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း စုပွဲတိုးဝှေ့ပြီး တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ပွေ့ပိုက်ရင်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြတဲ့ ကြားက အသံသဲ့သဲ့နဲ့ အားပေး
စကားတွေ ပြောကြပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့ ရယ်စရာမောစရာတွေ အန်ထုတ်ခဲ့ကြပါ
သေးတယ်။ ကျွန်တော်လက်တွေ့ထုံကျည်ကိုက်ခဲပြီး နာနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ကို ဆီးနှင်းတွေဖုံးနေတာကြောင့် တောင်ပို့လေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် စီသောက်ပြီး အနွေးဓာတ်ရဖို့
ကြိုးစားသင့်ပြီလို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တွင်းလေးတစ်တွင်း
တူးခြစ်ဖော်ထုတ်ပြီး လောင်စာတစ်တုံးကို မီးရှို့လိုက်ပါတယ်။ ရေထည့်ထားတဲ့
မတ်ခွက်ကို အဲဒီမီးတောက်ပေါ်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လက်နဲ့ မျက်နှာတွေ
အံ့သြလောက်အောင် နွေးလာပါတယ်။ ရေငွေ့တွေကို ကျွန်တော် မှုတ်လိုက်
ပြီး ကော်ဖီမုန့်၊ သကြားနဲ့နို့မုန့်တွေကို ရေနွေးပူပူထဲ ထည့်ဖျော်ခဲ့ပါတယ်။
တစ်ခါခွက်လှည့်ပြီး မျှတသောက်စေခဲ့ပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ချောကလက်နဲ့
ဖျော်ထားတဲ့ ပူပူနွေးနွေးနောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ထပ်ဖျော်ပေး
ခဲ့ပါတယ်။

ရေနွေးငွေ့တွေတောင် ထွက်နေတာကြောင့် သူဆေးလိပ်ခိုးက အန္တရာယ်
ဖြစ်မယ်မထင်တာမို့ အင်ဂျာက ဆေးလိပ်သောက်ချင်ကြောင်း ပြောလာပါတယ်။
သူဆေးလိပ်မီးညှိနေတာ မြင်ရတာ သနားစရာပါ။ သူ့လက်တွေက တုန်ကယင်
ဖြစ်နေပြီး ပါးစပ်ထဲမှာ စီးကရက်ထည့်ဖို့ကို တောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရတာပါ
တယ်။ သူ့လက်တွေက ဆီးနှင်းတွေကြောင့် ရွံ့ရွံ့စိုနေလို့ စီးကရက်မှာ
မီးစွဲနေစေဖို့ ငါးမိနစ်လောက် ကြာအောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ အားရပါးရ ရှေ့သွင်း
လိုက်ပြီး သူ့အပေါ်ရံအကျီပွဲထဲ မှုတ်ထုတ်ပါတော့တယ်။ သူဆေးလိပ်ခိုးတွေ
ကြောင့် ရန်သူသတ်မပြုမီအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုတင်ကာကွယ်ခဲ့တာ ဖြစ်
ပါတယ်။

ချောကလက် လက်ဖက်ရည်ခွက်လှည့်သောက်နေကြချိန်မှာတော့ ဗလုံး
ထွေးသံတွေနဲ့ မေးခိုက်ခိုက်တုန်ရင်း လူတိုင်း စကားပြောလာကြပါတယ်။

အခုလို လက်ဖက်ရည်ပူလေးသောက်လိုက်ရတာက ခံစားနေရတဲ့ အအေးဒဏ်
က လွတ်မြောက်မသွားစေပေမဲ့ အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာရစေခဲ့
ပါတယ်။ သေရေးရှင်ရေးတိုက်ပွဲမှာ ၎င်းကလည်း အရေးပါခဲ့ပါတယ်။

နွေလယ်ပိုင်းမှာလည်း ယာဉ်တွေဖြတ်သန်းနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ယာဉ်
တွေမောင်းနှင်နေရာက ရပ်သွားတဲ့ အသံတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားနေခဲ့
ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တို့ဖီလည်း ကိုယ်အပူအချိန် သိသိသာသာစတင်
လျှော့ကျစပြုလာပါပြီ။ နွေလယ် (၁၄၀၀) နာရီမှာတော့ မတ်စ်အခြေအနေ
သိပ်ဆိုးလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ့ကိုပတ်လည်ဝိုင်းပြီး
အနွေးဓာတ်ရအောင် ကြိုးစားပေးကြပါတယ်။ မတ်စ်ဆက်လက်လက် အသက်
ရှင်နေရေးအတွက် ဒီနေရာက ခွာပြီး လှုပ်ရှားကြတော့မှာလား။ နေဝင်ဖို့က
လည်း အချိန်တော်တော်လိုနေပါတယ်။ မတ်စ်ကလည်း ဆက်ပြီး ခံနိုင်စွမ်း
မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း -

“အကယ်၍ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဒီနေရာက ခွာသွားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ
ကွ။ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါဦး။”

မတ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြုရပါတယ်။ နောက်နှစ်နာရီလောက် အကြာမှာတော့
မတ်စ်တင်မက ကျွန်တော်တို့အားလုံးပါ အခြေအနေပိုဆိုးလာပါတယ်။ အကယ်
၍ အခုအတိုင်း ဆက်နေခဲ့ရင် ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသက်
ပျောက်ကြပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် နံရံကိုကျော်ပြီး ချောင်းကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နာရီလောက်
ကြာရင် မှောင်လာပါတော့မယ်။ တိမ်တွေနဲ့ ဆီးနှင်းတွေက စောပြီး မှောင်လာစေ
ပါလိမ့်မယ်။ ဆီးနှင်းထူကြီးက သဲသဲမဲမဲကျနေပါတယ်။ ဆီးနှင်းထူကြီးကြောင့်
ခပ်ဝေးဝေးကို ကျွန်တော် မမြင်ရတော့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်ပြီး -

“သွားကြစို့ဟေ့”

ပုန်းကျင်းရဲ့ အရှေ့ဘက်တည့်တည့်ဆီဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါ

ကျွန်းပြီး အနောက်မြောက်ဘက်ဆီ သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်တစ်ကီလိုမီတာကျော်လောက်ကနေပြီး ကားဟွန်းတီးသံတွေနဲ့အော်သံဟစ်သံတွေကိုကြားကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားမီးတွေကိုမြင်ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ယာဉ်တွေရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ခြေရာတွေနဲ့ကျွန်ုပ်တို့ ခြေရာတွေရောတွေးကုန်ပြီး သူတို့ကိုဝေခွဲမရဖြစ်စေပါလိမ့်မယ်။

အစီအစဉ်ကတော့ ကျောက်ခင်းလမ်းကိုဖြတ်ပြီး အနောက်မြောက်ဘက်ဆီဦးတည်ကာ ဆီးရီးယားနယ်စပ်ဆီ အနီးဆုံးက လျှောက်ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ အနောက်မြောက်ဘက်ဆီ စပြီးဦးတည်ခဲ့ရင် နေအလင်းရောင်ပေါ်လာချိန်ထိ နယ်စပ်ကိုရောက်ဦးမှာ မဟုတ်တာကြောင့် အန္တရာယ်မကင်းပါ။ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပထမစိတ်ကူးကိုပြောင်းပစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ရေပြဿနာပေါ်လာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရေဘူးတွေကို ဆီးနှင်းခဲတွေသိပ်ပြီး ထည့်သွပ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အကယ်၍ အချိန်ကြာလာတဲ့အခါမှာ ဆီးနှင်းခဲတွေပျော်သွားခဲ့ရင် ရေနည်းနည်းတော့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ တွက်ဆထားခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ရာသီဥတုကပိုပြီးအေး နေတာကြောင့် ဆီးနှင်းခဲတွေနဲ့ ရေခဲတွေချည်း ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ဆီးနှင်းခဲကို ကျွန်တော်တို့စားလို့မရပါ။ ဘယ်နေရာဘယ်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ရေရမယ်ဆိုတာကို မမှန်းဆနိုင်ကြပါ။ ဖြစ်နိုင်သမျှ ခပ်မြန်မြန်နယ်စပ်ရောက်ဖို့ကိုသာ စိတ်စောနေခဲ့ကြပါတယ်။

ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့လမ်းကြောင်းပြောင်းခဲ့ကြရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာကပင်လယ်ပြင်ထက်ပေ (၉၀၀) မြင့်ပါတယ်။ အနောက်မြောက်ဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်ကြရင် ပိုမြင့်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် စိမ့်အေးနေတဲ့ လေပြင်းဒဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ပိုပြီးခံကြရပါလိမ့်မယ်။ လေကြောင်းနဲ့လွတ်ရာဆီ ကျွန်တော်တို့ရွေးကြရပါတယ်။ ဒီမြေပြင်မှာ လေကွယ်ပေးမယ့် အကာအရံလုံးဝမရှိပါ။

ရေတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ယူးဖရေတီးစ်မြစ်ကလည်း မြင့်ရာကနေပြီး နိမ့်တဲ့ဆီ စီးဆင်းပါတယ်။ မြစ်ရှိတဲ့မြေပြင်ကတော့ အခုကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာထက် ပေ (၄၀၀)၊ သို့မဟုတ် (၅၀၀) လောက် နိမ့်ပါတယ်။ အကယ်၍ မြောက်စူးစူးဆီ ကျွန်တော်တို့သွားခဲ့ရင် ဆီးနှင်းခဲတွေကြားက လွတ်မြောက်သွားမယ့်အပြင် လေကွယ်ရာဆီလည်း ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့တွက်ဆခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြောက်စူးစူးကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်ကျင်းရဲ့သုံးကီလိုမီတာလောက်ရောက်တော့ ဆီးနှင်းတန်းကြီးနဲ့တိုးပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်ခမန်းလီလီ စိတ်ပျက်မိခဲ့ပါတယ်။ အခုမနက်ပိုင်းမှာ ခရီးဝေးဝေးမပေါက်ခဲ့ရင် သွေးခဲအောင်အေးနေတဲ့လေဒဏ်ကို ခံရဦးမယ့် ပြဿနာက မသေးပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ်ရုံ အင်္ကျီပွလည်းအေးခဲ မာတောင့်နေပြီး ရေကန်တစ်ကန်ရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ ရေခဲနေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာလည်း ရေခဲနေတာကြောင့် မျက်နှာဖုံးတောင်ကတ်ထူပြားတစ်ချက်လို မာတောင့်နေခဲ့ပါတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကယာဉ်တွေရဲ့မီးတွေကြောင့် ကျောက်ခင်းလမ်းကို မြင်နေရပါတယ်။ မြေပြင်ကလည်း သဲမာတွေကနေပြီး ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပေ (၂၀၀) လောက် အနိမ့်ဘက်ဆင်းခဲ့ကြပါပြီ။ အားလုံးလည်း ရာသီဥတုဒဏ်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအလူးအလဲခံနေကြရပါတယ်။ အကယ်၍သာ မကြာမီအတောအတွင်းမှာ ရာသီဥတုဆက်ပြီး အခုအတိုင်း ဆိုးဝါးနေခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သေကြရလိမ့်မယ်လို့တောင် တွေးမိခဲ့ပါတယ်။

သုံးကီလိုမီတာလောက်လျှောက်ပြီးချိန်မှာတော့ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်တိုးနေရင် လေအေးကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို သတ်ပစ်ပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြပြီး ခြေလှမ်းတွေတောင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်လာကြပါတယ်။ အချိန်မီ ဒီလေအေးဒဏ်ကရှောင်မထွက်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကိုးမား (COMA) ရန်နိုင်

ဘော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောက်လမ်းကိုဖြတ်ပြီး နောက်ဘက်ဆီနောက်ထပ် နှစ်ကီလိုမီတာခန့် ပြန်ဆုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီညအတွက် လေကွယ်ရာအရပ်ဆို လို့ မြောက်သွေနေတဲ့ မြစ်ကမ်းနံဘေးကိုပဲ ရွေးစရာရှိတာကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ခဲ့ရတာပါ။

လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်အသက်ရှင်ဖို့ အဓိက ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအခြေအနေမကောင်းကြပေမယ့် မတ်စ်က အဆိုးဆုံးဖြစ်နေပါတယ်။ ဘော့ပဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကတက်ဖိပြီး အနွေးဓာတ်ရအောင် ဖန်တီးကြပါတယ်။ ဒင်ဂျာနဲ့ လိပ်စ်ကလည်း ဝိုင်းကူပြီး ဖိပေးကြပါတယ်။ တစ်ခါလက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုတစ်လှည့်စီသောက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အန္တရာယ်နဲ့မတိုးခဲ့ရင်တော့ အအေးဒဏ်ဖိစီးမှုကို ပြန်လည် တွန်းလှန်နိုင်ကြတော့မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်။ တစ်ခါနောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ထပ်လှည့်သောက်ကြပါတယ်။ အခုလိုရန်သူတွေပတ် လည်ဝိုင်းနေချိန်မျိုးမှာ လက်ဖက်ရည်အတွက် ရေခဲနွေးမတည်သင့်တာကတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် အအေးဒဏ်ကြောင့် အားလုံး သေကုန်ကြရ တော့မှာပါ။ အသက်ဆက်ရှင်နေသေးရင် ဆက်တိုက်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အစားအစာပူပူနွေးနွေးလေးကိုတောင် မတ်စ်ကို ကျွေးခဲ့ကြပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်နာရီကြာလောက် အနွေးဓာတ်ရဖို့ လုံးပန်းခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခြေအနေနည်းနည်းကောင်းလာပါတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် တို့အေးခဲနေကြတာမို့ပိုပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်နေအောင် ဆက်လုပ်သင့်ပေ မ့်ကြာရှည်ရပ်တံ့နေကြတာက ရန်သူ့လက်ဝကွက်အပ်သလိုမျိုးပါ။ ကျွန်တော် တို့ ရည်ရွယ်ချက်က သူ့ကားကဖောက်ထွက်ပြီး ဆီးရီးယားနယ်စပ်ရောက်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ရာသီဥတု၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ရန်သူစတဲ့သုံးမျိုးကို ပူပန်နေကြရ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြထားတာထက် ရန်သူအင်အားက ပိုများနေပါ တယ်။ ရန်သူနဲ့တွေ့တွေ့ချင်း တိုက်ပွဲစပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ရန်သူမြေပြင်မှာ ရောက်နေကြတာမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ကြရပါတော့မယ်။ ဘယ်အရပ်ဆီ ဦးတည်ရမလဲ။ ဘယ်ဘက်ကိုပဲဦးတည်ပါစေ လေကတော့ ကွပ်ပေးနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်ကုန်ခံဆွေးနွေးမနေတော့ဘဲ မြစ်ကမ်းနဖူးအတိုင်း အနောက် မြောက် ဘက်ဆီဦးတည်ခဲ့ပါတယ်။

ညသန်းခေါင်မှာ လိပ်စ်က ရှေ့ပြေးကင်းပါ။ သူ့နောက်က ကျွန်တော် လိုက်ပါ ပြီး ကျွန်တော်နောက်မှာတော့ ဘော့ပါ။ မတ်စ်နဲ့ ဒင်ဂျာတို့ပါလာကြပါတယ်။

ကောင်းကင်က ကြည်လင်နေပြီး လဝန်းရဲ့သုံးပုံတစ်ပုံ အနောက် ဘက်မှာ ဝင်စပြုနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လေးမီတာကွာ လောက်က ချီတက်နေကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း ရန်သူနဲ့တွေ့ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ရန်သူကတစ်ပြိုင်တည်း မချေမှုန်းနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

စကားလုံးဝမပြောကြပါ။ လက်နဲ့အချက်ပြကြပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရှေ့ပြေး ကင်းလုပ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပုံတူလိုက်လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေ့ပြေး ကင်းက ခူးထောက်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခူးထောက်လိုက်ကြပြီး သူရပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆက်မလျှောက်ကြတော့ပါ။

လိပ်စ်က သေနတ်ကိုခပ်တင်းတင်းကိုင်ပြီး ရုတ်တရက်အသင့်ပြင်လိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း အသင့်ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ သူ့ဘာကိုမြင် လို့ အသင့်ပြင် လိုက်တာလည်း ဆိုတာသိရအောင် ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ယာဘက်မှာ စိုက်ခင်းတစ်ခုပါ။ သစ်ပင်တွေရဲ့ထိပ်ဖျားတွေကို မြင်နေရပါတယ်။ ဘာအလင်းရောင် ဘာလူပုံ ရှားမှုကိုမျှ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ကြရပါ။ စကားကြားမှု တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်ရပ်နေတာ မြင်ကြရပါတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်ရည် တွေ ကိုင်ထားကြပါတယ်။

လိပ်စ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး မြစ်ကမ်းနဖူးထဲမှာ ကိုယ်ကိုဖျောက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ အခုလို လက်နက်ကိုင်နှစ်ယောက်တို့ မြင်ရတာက နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ရှိနေလည်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့

မှန်းနိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း မျက်ကွယ်ရဖို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှာကြရပါတယ်။

အခုမြင်နေရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက ကွဲထွက် သွားခဲ့သူတွေလား။ လေထဲမှာပါလာတဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စကားပြောသံသဲ့သဲ့ ကိုနားထောင်ပြီး ကျွန်တော်အကဲခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့သေချာတာကတော့ ဗင့်စ်၊ စတင်းနဲ့ ခရစ်တို့က အခုလို လူမြင်ကွင်းပေါ်တက်ပြီး လမ်းလျှောက် ကြမှာမဟုတ်ပါ။ ကွဲထွက်သွားခဲ့တဲ့ သုံးဦးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ပြန်ဆုံမိဖို့ ကျွန် တော်က သိပ်ကိုမျှော်လင့်ချက်ထားနေမိခဲ့တာပါ။

လမ်းလျှောက်နေရာကနေပြီး သူတို့နှစ်ဦး ရပ်လိုက်ကြပြီး ဝန်းကျင်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ကြပါတယ်။ သူတို့မှာ ညကြည့်မျက်မှန်မပါနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်မှန်းဆထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခရစ်မှာသာ ညကြည့်မျက်မှန် ပါသွားတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူလုံးပြလိုက်ရင် ခရစ်က သိသွားလိမ့်မယ်လို့ စိုက်စိုက်မဲ့မဲ့တွေးခဲ့မိပါသေးတယ်။ လက်တွေ့တော့ အကောင်အထည်မဖော် ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကို အတိအကျ ခွဲခြားဖို့ ခက်နေပါတယ်။ လူချင်းက သိပ်ကွာဝေးနေတာပါ။ သူတို့က ကုန်းမြင့်ပေါ်ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဘက်မြင်ကွင်းထဲဆီ ဆင်းလာနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရွေ့ရှားခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေလဲဆိုတာကို စူးစိုက် ကြည့်ရင်း အဖြေထုတ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့လည်း မြစ်ကမ်းဘက်ဆင်း လာကြပြီး အစွန်းတစ်လျှောက်မှသည် ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာကြ ပါတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးနှစ်ကောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင် ကြရပါတော့မယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကာအကွယ်တွေကို ကျော်လွန်လာချိန်မှာတော့ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ကို မြင်သွားခဲ့ပါတယ်။ လိပ်စက် သူသေနတ်ကို အသာချပြီး သားမရအိတ်ထဲကစားကို အသင့်ထုတ်ထားပါတယ်။ ဘော့ပ်ကတော့

သူ့မှာစားမရှိတာကြောင့် လုံ့လကို အဆင်သင့်ပြင်ထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ခိနှစ်ရောက်ရင်တော့ ဆွဲထုတ်ပါလိမ့်မယ်။

သူတို့နှစ်ဦးအော်ဟစ်ပြီး အသံပေးလိုက်မှာကို ကျွန်တော်တို့ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ သတ်ကွင်းထဲဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းရှင်းပစ်ကြရပါမယ်။ လိပ်စက် ဘော့ပ်တို့က အဆင်သင့်ပြင်ထားကြသလို ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သတ်ဖြတ်ရာမှာ ကူညီရင်း ရန်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်တွေကို အသံထွက်လို့မရ လေအောင်ပိတ်ထားဖို့အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေမဟုတ်တာ အသေအချာခွဲခြားလို့ ရတာနဲ့တစ်ပြိုင် နက် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ မီတာ နှစ်ဆယ်လောက်အကွာဆီ သူတို့ရောက်လာ ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်မြစ်ကမ်းပါးကဝပ်သွားပြီး ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူရလွယ်သွားပါတယ်။ အခုတော့ လေအေးကြီးနဲ့စံစားနေရတဲ့ဒုက္ခတွေ့ ပါလွင့်စဉ်သွားခဲ့ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးလုံး ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။ တင် ခုခုများ မြင်သွားကြလေသလား။ အေကေသေနတ်တွေကိုယ်စီကိုင်ထားတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မြင်နေရပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရှစ် မီတာ လောက်အကွာကနေပြီး သူတို့နှစ်ဦးလုံး မြစ်ကမ်းခြေဘက် ခုန်ဆင်းပြီး တစ်ဖက်ကမ်းဆီတက်သွားကြပါတယ်။ သူတို့အပြိုင်အဆိုင် ကမျောသောမ်း အခြားတစ်ဖက်ကမ်းဆီ ရောက်သွားကြပြီး စိုက်ခင်းဘက်ဆီလျှောက်သွား ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ရယ်မိလုနီးနီးဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ (၁၅)မိနစ်လောက်နေခဲ့ကြပါတယ်။ အခုထွက်ပြေးသွားတဲ့ အီရတ်နှစ်ယောက်ရဲ့တပ်အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ မသိကြပါ။ စိုက်ခင်းစောင့်တွေပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေလား။ ပုန်းအောင်းပြီး အချိန်ယူစုစမ်းတာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။

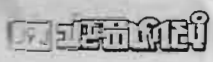
ပြီးမှ လိပ်စက် အရင်အတိုင်း ရှေ့ပြေးကင်းထားပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ကုန်းမြင့်လေးဆီရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး

လိုမီတာလောက် လျှောက်ခဲ့ပြီးကြပါပြီ။ ဆက်လျှောက်ကြရင်း လိပ်စာက ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒူးထောက်ပြီး သူက အတည်ပြု စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကွင်းပြင်ထဲမှာ ရောက်နေကြတာပါ။

လိပ်စာကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ လိပ်စာမီတာ(၅၀) လောက် မှာရှိတဲ့ ကုန်းတန်းပေါ်က ဦးခေါင်းတစ်လုံးကို ညွှန်ပြပါတယ်။ အဲဒီ လူတစ်ယောက်တည်း ဂနာမပြီမဟုတ်လျှောက်နေတာကို ကျွန်တော်တို့စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ တခြားလူတွေကိုတော့ မတွေ့ရပါ။

အမြင့်ပိုင်းရဲ့အခြားဘက်မှာတော့ ရပ်ထားတဲ့ ကားမီးတွေကို မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကားတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်ရပ်နားတဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်နေမိခဲ့တာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မြေထဲကဖောက်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားရပြန်ပါတယ်။ တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ရွက်ထည်ဘဲတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါတောင်ဘက်ကို တစ်ကီလိုမီတာလောက်လှည့်ပြီးမှ အနောက်ဘက်ပြန်ပြီး ခရီးဆက်ကြပါတယ်။ အဆုံးတော့ တပ်တွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရာကို ရောက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုကွေ့ပတ်ရှောင်ရှားခဲ့ရတာ နှစ်နာရီလောက်ကြာခဲ့တာမို့ နောက်ထပ်အချိန် ကုန်မခံနိုင်တော့ပါ။

မြေပြင်ပိုင်းတစ်လျှောက်ကနေပြီး ဆီးရီးယားဆီ ကျွန်တော်တို့ အလောသုံးဆယ် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့အမြင့်ပေ(၁၀၀၀)ကျော်မှာ ရောက်နေတာကြောင့် ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး အေးနေခဲ့ပါတယ်။ စောစောပိုင်းတွေမှာ မတ်စ်ကစပြီး အောက်ဘက်ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အအေးဒဏ်သက်သာရလေအောင် အမြင့်ကပြန်ဆင်းကြရပါလိမ့်မယ်။ ရေခဲမိုးတွေက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းနေပါတယ်။ စွတ်ရုံအေးမြနေတာကြောင့် ကျွန်တော့် စိတ်တွေ မကြည်မလင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ အခုအတိုင်း အနောက်ဘက်ကို ဆက်သွားပြီး အကာအကွယ် ရှာမလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ လေကွယ်နေရာဟောင်းဆီ ပြန်ပြီး ပုန်းကြမလား။ ခေါင်းဆောင်ပီပီ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရပါတော့မယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပုန်းခဲ့တဲ့ နေရာဟောင်းက အခုရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ တော်တော်ဝေးဝေးမှာ ကျန်နေပြီမို့ ပြန်လှည့်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။ နေရာဟောင်းကို ပြန်မလှည့်တော့ဘဲ အရက်ဦးလင်းရောင်ခြည်ပေါ်မလာမီ ပုန်းခိုရာ အမြန်ဆုံး ရှာပြီး မနက်ဖြန် အမှောင်ကာလရောက်မှ ထပ်မံချီတက်ဖို့ ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

သုံးပေထက် ပိုမနက်တဲ့ ဆင်ခြေလျှာလေးတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ တိုးဝှေ့ပြီး နားခဲ့ကြပါတယ်။ နှစ်ကီလိုမီတာအကွာ လောက်မှာတော့ ကျောက်လမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုးဝှေ့ပွေ့ဖက်ထားရင်း မျက်စိတွေဖွင့် နားတွေစွင့်ထားခဲ့ရပါတယ်။

(၂၆)ရက်နေ့ အလင်းရောင်စပေါ်လာတော့ ကျွန်တော်တို့နေရာကို ခပ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ရန်သူစခန်းတစ်ခုရဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရောက်မနေတာကို သိရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အထက်မှာ မြေပြင်အနည်းငယ်ပဲရှိနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ချိုင့်ဝှမ်းအစွန်ဘက်ကို ပြတ်သိပ်တိုးဝှေ့ပြောင်းရွှေ့နေလိုက်ရုံနဲ့ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ရာသီဥတုကလည်း ပြောင်းလာပါပြီ။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေကင်းစင်နေပါတယ်။ နေလုံးကြီးကို မြင်နေကြရပါတယ်။ သိပ်အေးနေပေမဲ့ နေလုံးကြီးကို မြင်နေရတာကြောင့် စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလာကြပါတယ်။ လေကလည်း ဒုက္ခပေးဆဲပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချနေကြဆဲပါ။

လမ်းမြောက်ဘက်ဆီ မှန်းပြောင်းနဲ့လမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိနစ်တိုင်းမှာ ကားတန်းကြီးမှန်မှန်သွားနေတာကို မြင်ရပါတယ်။ လောင်စာဆီတင်ကားတွေ၊ ရေသယ်ကားတွေ၊ ဇနီးမောင်နှံတွေတိုင်လာတဲ့ အရပ်သားလင်မရွာတွေက သုံးစီးတစ်အုပ် လေးစီးတစ်အုပ်မောင်းပြီး သွားနေကြပါတယ်။ ဒါ့အပြင် စစ်ဘက်က ကွန်ဂိုလ်ကားတန်း အမြောက်အမြားကိုလည်း မြင်ရပါတယ်။ သံချပ်ကာကားတွေနဲ့ ထမုတ်ကားတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

တောင်ဘက်မှာတော့ နှစ်ကီလိုမီတာအဝေးလောက်မှာ သံတိုင်ကြီးတော်ကို မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်လာစေဖို့ ထမုတ်ကားတွေကို မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်လာစေဖို့ ထမုတ်ကားတွေကို မြင်ရပါတယ်။

တစ်ဦးပွေ့ဖက်ထားပြီးမျက်လုံးတွေဖွင့်ထားကြပေမဲ့မကြာခဏငိုက်သွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆတ်ခနဲငိုက်ကျသွားရာကနေပြီး ချက်ချင်းမျက်စိပြန်ဖွင့်ကြရပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ညက (၁၂)နာရီကြာလျှောက်ခွဲကြတာ (၅၀) ကီလိုမီတာလောက်ခရီးပေါက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ရာသီဥတုကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြုံကြုံခံပြီး ခရီးပြင်းနှင့်ကြရတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်တွေ ကြောက်ရောကောင်းလောက်အောင် အသားကြေနေကြပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အနားယူရင်း မြေပုံဖတ်ကြပါတယ်။ လာမယ့်ညမှာ အမြင့်ဘက်ကြပြီး မြေပြန့်ဆီပြန့်ဆင်းလိုက်ရင်း နယ်စပ်ထိလမ်းပေါက်သွားမှာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခါးပတ်ဝတ်စုံနဲ့ လက်နက်ပဲ ကျန်တော့တာမို့ သယ်ရတဲ့ဝန် တော်တော်ပေါ့ပါးနေပါပြီ။ နယ်စပ်အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့လုံးဝမသိကြပါ။ အီရတ်ကိုကျော်ပြီး ဆီးရီးယားထဲ ဝင်သွားမယ်ဆိုတာပဲ သိကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိတည်နေရာကော ညကျရင်ခရီးဆက်ရမယ့်လမ်းကြောင်းမှာ ဘာတွေတွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာတွေကိုပါ မြေပုံထပ်ဖတ်ရင်း မှန်းဆခဲ့ကြပါတယ်။ အခုအခါမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အခြေအနေပြန်ကောင်းနေကြပါပြီ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေသံတိုးတိုးနဲ့ ရယ်စရာမောစရာတွေ တောင် ပြောခဲ့ကြပါသေးတယ်။ ရာသီဥတုအေးနေဆဲဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကြုံကြုံခံနိုင်နေပါတယ်။ ဆီးရီးယားတွေကောင်းပါစွဲသွားခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးအားထုတ်မှုကြီးပြီးရင် ကျွန်တော်တို့လွတ်မြောက်သွားကြမယ်လို့ အခိုင်အမာယုံကြည်နေမိပါတယ်။

ညနေ (၃)နာရီခွဲမှာ ဒင် ...ဒင် ...ဘာ ...ဘာဆိုတဲ့အသံတွေ ကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရပါတယ်။ ခပ်မြန်မြန်လှမ်းကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘာကိုမျှ မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြေပြင်မှာ ဖိကပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်သံ (၁) အော်ဟစ်သံစတာတွေကို မကြားရပါ။ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးက ထွက်လာ

တဲ့အသံတွေသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပိုပြီးနီးသထက်နီးလာပါတယ်။ ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ချူတစ်လုံးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆိတ်ချဦးခေါင်းကို မြင်ရပါတယ်။ ၎င်းရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားရာဆီ ကျန်တဲ့ဆိတ်အုပ်က လိုက်နေပုံရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူ့နောက်ကို ဆိတ်တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ရောက်လာနေကြလို့ပါ။ ချိုင့်စွန်းလေးမှာဆိတ်ဆယ်ကောင်ကလာရပ်ပြီး စပ်စပ်စုစုကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေကြပါတော့တယ်။ ဆိတ်တွေကကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း ၎င်းတို့ကို ပြန်ကြည့်မိခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့ဆုံးက ဆိတ်ကိုကျွန်တော်က ခဲလုံးလေးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြီး ရှူးလို့အသံပြုရင်း မောင်းထုတ်ပါတယ်။

၎င်းက ရှေ့ဘက်ဆီပိုတိုးလာခဲ့ပါတယ်။ ၎င်းနောက်ကနေပြီး ကျန်တဲ့ဆိတ်တွေပါ လိုက်လာကြပါတယ်။ အောက်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ၎င်းတို့ က တဖြည်းဖြည်းနေကြပါတယ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဆိတ်ကျောင်းသားအဘိုးအိုကြီး ရောက်လာပါတော့တယ်။ အသက် (၇၀) လောက် အရွယ်ပါ။ လက်ထဲမှာ ပုတီးကိုင်ထားကာ အလှူလို့ရွတ်ပြီး ပုတီးစိပ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို သူကကြည့်ပြီး အံ့သြကြောက်ရွံ့ပုံ လုံးဝမပြပါ။ ဘာမျှ မခံစားရသလိုပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြုံးပြခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ ဒီချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားငါးယောက်ကို မြင်နေတွေ့နေကျပုံစံမျိုးပါ။ သူကအောက်ထဲဆင်းလာပြီး စတင်စကားဆိုလာပါတယ်။ သူဘာပြောနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်ကြတော့ သူကလည်း နှုတ်တုံ့ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့လက်ကို ကျွန်တော်တို့ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။ သူက တရင်းတနှီးဖြစ်နေပါတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်နေတာတောင် သူ့သိသိပါလေစလို့ ကျွန်တော်တွေ့နေမိပါတယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့နဲ့တော့ ပြောချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အာရပ်စကားလုံး များများစားစား မရှိပါ။ တစ်ခုတလေပြောမိခဲ့ပြီး ဘာဆက်ရမှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဈေးဘယ်မှာလဲလို့မတော့ သူက တောင်ဘက်ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပါတယ်။ တစ်ခါသုတ

ထောင်းခနဲထွက်လာတဲ့စွပ်လွဲသီးတွေကိုအိတ်ထဲကထုတ်ပေးတဲ့အပြင်ပေါင်
မှန်လက်ကျန်ဟောင်းတချို့ကိုပါ ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ သူနဲ့အတူထိုင်ပြီး တရင်းတနှီး ကစားခဲ့ကြပါတယ်။ သူက တောင်ဘက်ဆီ
ထပ်ပြီးညွှန်ရင်းလက်ခါယမ်းကာရှေ့လို့ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ဒါကြောင့်ဘော့ပ်ကို
လှမ်းပြီး မျက်စိပစ်လိုက်တော့ ဘော့ပ်က -

“စစ်တပ်”လို့ ဘာသာပြန်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘော့ပ်က စစ်တပ်အကြောင်းထပ်မေးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လာ ခဲ့တဲ့
ဘက်ကိုသူကလက်ညှိုးထိုးပြပါတယ်။ သူဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုကျွန်တော်တို့
နားမလည်ခဲ့ကြပါ။စစ်သားတွေအဲဒီမှာအများကြီးရှိနေတယ်လို့ပြောတာလား။
အဲဒီက စစ်သားတွေ မင်းတို့ကို လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့က
အဲဒီစစ်တပ်ကလားလို့ မေးနေသလားဆိုတာကို ကွဲကွဲပြားပြား ကျွန်တော်တို့
နားမလည်ကြပါ။

အားလုံး ရယ်စရာဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သဲကန္တရအလယ်မှာ
သွေးခဲပြီး သေလုနီးပါးဖြစ်နေခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ထိုင်ရင်းနွေးနွေးထွေး ထွေး
ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နာရီဝက်ကြာကြာလောက်သူနဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ကော
အသံနဲ့ပါစကားဆက်ပြောနေကြရင်း သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရမလား၊ တိုင်တစ်
တိုင်မှာ ကြိုးတုပ်ထားခဲ့ရမှာလား၊ ဒီအတိုင်းသူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရမလား။
တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ကြရပါမယ်။ သတ်ပစ်ပြီး နှုတ်ပိတ်လိုက်ရင်တော့
ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘာတွေခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို ဘယ်သူမျှ သိနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက သူ့အလောင်းကို တွေ့သွားပြီး
တရားခံကို လိုက်ရှာကြရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ပါ။ အကယ်၍
တိုင်တစ်တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားခဲ့ရင်လည်း တစ်ညလုံးမလှုပ်မယှက်ဘဲ
အအေးဒဏ်ခံနေရတာကြောင့်သွေးခဲပြီးသေသွားပါလိမ့်မယ်။ဒီဒေသမှာဆိတ်
တွေကော ဆိတ်ကျောင်းသားတွေပါပြည့်နက်နေတာကြောင့် တစ်ဦးဦးက
အလောင်းတွေသွားမှာ သေချာပါတယ်။ ညနေလေးနာရီကျော်လာပြီမို့

၂၄၆

အမှောင်စိုးမိုးမယ့်ကာလ နီးကပ်လာပါပြီ။ သူ့ရွာပြန်ရောက်လို့ ကျွန်တော်တို့
သတင်းကို ပြောပြတာတောင် ကျွန်တော်တို့က ခရီးဆက်ထွက်ပြီမို့ တွေ့ရ
မရှိပါ။ ဝေးဝေးလံလံဆီသွားပြီး သတင်းပို့ဖို့ကလည်း သူ့မှာဘာယာဉ်မျှမရှိပါ။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
လည်း ဆိတ်တစ်အုပ်နဲ့သူ့ကိုမြင်ကွင်းကပျောက်တဲ့ထိ ကြည့်နေခဲ့ကြပါတယ်။
တစ်ခါတောင်ဘက်ဆီ ကီလိုမီတာအနည်းငယ်လျှောက်ခဲ့ကြပြီးမှ အနောက်
ဘက်ကို ကွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။

ချိုင့်ဝှမ်းလေးတစ်ခုထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေကို စစ်ကြည့် ကြပါ
တယ်။ ရေပြတ်နေတဲ့ပြဿနာက ထိပ်ဆုံးတက်လာပါတယ်။ ရိက္ခာကတော့
နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်စာ ကျန်နေပါသေးတယ်။ နောက်တစ်ချက်
ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးပုန်းခိုခဲ့နေရာကို ရန်သူသိသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို ရိပ်စားမိမှာ အမှန်ပါ။ တတိယအချက်ကတော့
ဆိတ်ကျောင်းသားကိုညမောင်တဲ့ထိကျွန်တော်တို့နဲ့အတူရှိနေစေရမယ့်အစား
မမှောင်ခင်ကတည်းက ကြိုတင်လွှတ်ခဲ့မိတာကြောင့် သူ့အတွက်သတင်းပေးဖို့
အချိန်စောရသွားစေနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခံနိုင်ရည်တွေသိပ်ကိုလျော့ပါး
နေကြတဲ့အပြင် ရာသီဥတုကလည်း ကုန်းမြင့်ပိုင်းမှာထပ်ပြီး ဖောက်လာနိုင်ပါ
သေးတယ်။ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြုံကြုံခံနိုင်
ကြတော့မှာမဟုတ်ပါ။ အားလုံးသေကုန်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့အပြင် ဆိတ်ကျောင်း
သမားကို ကြိုတင်ပြန်လွှတ်ခဲ့တဲ့အမှားကိုလည်း ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ပြင်လို့မရ
တော့ပါ။

နယ်စပ်ဆီ အမြန်ရောက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း ခရီး ဆက်နေ
လို့မရတော့ပါ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရပါတော့မယ်။ ညနေ (၅)နာရီ (၁၅)မိနစ်
မို့မှောင်စပြုလာပါပြီ။ ဒီညမှာမော်တော်ကားတစ်စီးကိုလုပြီးအမြန်ဆုံးခရီးဆက်
ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဘော့ပ်ကို လူနာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ပခုံးမှာ တွဲခိုလိုက်
စေပြီး ကားတစ်စီးစီးကို အမှောင်ထဲမှာ လက်ပြအကူအညီတောင်းပေးတယ်။

၂၄၇

သနားကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့သူက မော်တော်ကားကိုရပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလုံးရဲ့လက်နက်နဲ့အထုပ်တွေကိုတော့ရန်သူတွေထံမှာအပ်ထားခဲ့တာကြောင့် မော်တော်ကားပေါ်ကလူတွေအမြင်မှာအန္တရာယ်ကင်းတယ်လို့ယူဆနေခဲ့ပါတယ်။ ကားရပ်ပြီးမှသာ ပုန်းနေတဲ့ ကျွန်တော်လူတွေထွက်လာပြီး မော်တော်ကားကို သိမ်းပိုက်ကြမှာပါ။ ကားပေါ်ပါလာတဲ့လူတွေကိုချထားပြီး ကျွန်တော်တို့ခရီးဆက်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

လမ်းမဆီရောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မိနစ်သုံးဆယ်လောက်လျှောက်ကြရပါတယ်။ အလင်းရောင်မလာမီလေး အမှောင်ထုစိုးမိုးနေဆဲမှာပါ။ လမ်းရဲယာဘက်မှာရေမြောင်းကို လိပ်စက်တွေခွဲတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဲဒီမြောင်းထဲမှာ ဝပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ လမ်းကရှည်လျားဖြောင့်တန်းနေတာကြောင့် မျက်စိတစ်လုံးထိ ကားအလာကို မျှော်ကြည့်လို့ ရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့က အမြင့်ကဆီးပြီး အောက်ဘက်မှာရှိနေတဲ့လမ်းကို ကြည့်နေကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့စောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာ ထရပ်ကားနှစ်စီးက လမ်း အတိုင်း မောင်းလာကြပါတယ်။ တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး ခိုအောင်းခဲ့တဲ့နေရာဘက်ကို ဦးတည်ထွက်သွားကြပါတယ်။ မိုန်ပျူအလင်းရောင်လေးကြောင့် ကားပေါ်ကနေလူတွေဆင်းပြီး လမ်းဘေးဝဲယာနှစ်ဖက်လုံးကိုရှာဖွေရေးလုပ်ခဲ့ကြလေသလားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မသိနိုင်ပါ။ ဒီကားနှစ်စီးက ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေပုံရပါတယ်။ ခဏကြာတော့ မော်တော်ယာဉ်တွေ လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်ဆီ ဦးတည်မောင်းလာပါတယ်။

မနေ့ညကတည်းက လိုက်ရှာနေကြလေသလား။ ကျွန်တော်တို့ အလျင်အမြန်ထွက်သွားခဲ့တာက ကံကောင်းပေမဲ့ဆိတ်ကျောင်းသမားကိုလျှော့တွက်ခဲ့ပြီး အလျင်စလိုပြန်လွှတ်ခဲ့တဲ့အမှားကတော့ ကံဆိုးစေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ဆိတ်ကျောင်းသမားပြန်သွားခဲ့တဲ့အရပ်မျက်နှာဘက်နဲ့ပြောင်းပြန်ဘက်ဆီကနေပြီး တပ်ခွဲတွေ လာနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ကားမီးရောင်တွေ ပိုပိုပြီးနီးလာနေတာကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်တက်လာနေတဲ့ ကားအင်ဂျင်သံတွေကို ကြားနေကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထရပ်ကားတွေ ရပ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အပြင်းအထန်အနီးကပ် ပစ်ခတ်ချေမှုန်းကြဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလက်ဦးမှုရှိရှိနဲ့အပေါ်စီးကပစ်ရမှာဆိုရန်သူတွေကို အထိနာစေမှာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထရပ်ကားတွေက ရှေ့တည့်တည့်မောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်သွားကြပါတယ်။

ဘော့ပ်နဲ့ ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်မှာသွားဝပ်ပြီး လမ်းကိုရှေ့ရော နောက်ကိုပါစောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြပါတယ်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာပြီးချိန်မှာတော့ မော်တော်ကားမီးတွေ တောင်ကုန်းလေးထိပ်ကပေါ်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ မောင်းလာပါတယ်။ စစ်သားတွေ သယ်လာတဲ့ထရပ်ကား မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မတ်တတ်ထရပ်ကြပါတယ်။ မော်တော်ကားကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားပြီး စက်ရိုက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာနဲ့မျက်စိကိုကားမောင်းသမားမမြင်ရလေအောင်ခေါင်းငုံထားခဲ့ပါတယ်။ ဘော့ပ်ကောကျွန်တော်ပါခြေထောင့်နဲ့ထောင့်နဲ့လုပ်ပြီး မော်တော်ကားဆီ လျှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အမြန်မောင်းပြီးထွက်ပြေးဖို့အပိုင်စီးမိတဲ့မော်တော်ကားက ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် နယူးယောက်ကတက္ကစီဟောင်းကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျက်စိကိုတောင် သံသယပွားခဲ့မိပါတယ်။ အဝါရောင်ဘန်ပါနဲ့ အဟောင်းလေလံပစ်တက္ကစီပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ကားကို အပိုင်စီးခဲ့ကြပါပြီ။ ကားမောင်းသမားခမျာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ကားစက်ကို ရပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်မှာထိုင်နေကြတဲ့လူနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့လက်နက်တွေကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်တွေအဟောင်းသားဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ထိုင်နေကြတဲ့လူနှစ်ယောက်ကတော့ အဖေနှဲ့သားဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ မော်တော်ကားကို အမြန်ပစ်ဆေးကြပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်စောင့်ရမှန်းမသိတာကြောင့် ဒီကားကိုပဲသုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို လမ်းဘေးဆင်းခိုင်းတော့မခင်

ဖြစ်သူက ခူးထောက်ချလိုက်ပါတယ်။ သူ့ကိုသတ်ပစ်တော့မယ်လို့ထင်သွားပုံရပါတယ်။ ကားမောင်းသမားကလည်း ခူးထောက်ဦးညွှတ်ပြီး ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းနေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က သေနတ်ဒင်တွေနဲ့ ထိုးပြီး ကားမောင်းသမားကို ရွှေ့ခိုင်းကြပါတယ်။

ဒင်ဂျာက -

“စီးကရက်”

သားဖြစ်သူက စီးကရက်နှစ်ဘူးလှမ်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဖခင်ကတော့ သူတို့ကို သတ်မပစ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပြီး မတ်စ်ကို နမ်းပါတယ်။ ကားမောင်းသမားခမျာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဘုရားရှိခိုးနေဆဲပါ။ ဒါကတော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ပါ။

ကျွန်တော်က -

“ကားမောင်းသမားမှာ ဘာပြဿနာရှိနေသလဲ”

သားဖြစ်သူက အင်္ဂလိပ်စကား သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ -

“ဒီကားက သူ့ထမင်းအိုးပါ။ သူ့ကလေးတွေကို ဒီကားကြောင့် ကျွေးမွေးထားနိုင်တာပါ”

ဘော့ပ်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ကားမောင်းသမားရဲနှာခေါင်းပေါက်ကို လှံစွပ်ဖျားနဲ့ ဖိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အားလုံးကိုကျောခိုင်းပြီး အမြန်ဆုံးထွက်ခွာလာခဲ့ ကြပါတယ်။ သူတို့ကိုကြိုးတုပ်ထားခဲ့ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ပါ။ ဒီနေရာကနေပြီး မိုင်ပေါင်းအနည်းငယ်ဝေးသွားဖို့သာ လိုအပ်နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကမောင်းပြီးလိပ်ကိုရှေ့မှာထိုင်စေပါတယ်။ ကျန်သုံးယောက်ကို နောက်ဘက်က ထိုင်လိုက်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ် အတို (ဥပမာ) ပစ္စတိုလိုသေနတ်မျိုးတစ်လက်မျှမပါကြပါ။ အားလုံးအရှည်တွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့အပြင် လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြပါပြီ။ အချိန်မရွေး တိုက်ရခိုက်ရပါတော့မယ်။ အရှည်ကြီးတွေချည်းမို့ တက္ကစီကားလေးထဲက စနစ်တကျပစ်ခတ်ဖို့ ခက်နေပါတယ်။ ရနိုင်သလောက် တက္ကစီမောင်းပြီး ခရီးနှင်ကြပါမယ်။ ပြီးရင် နယ်စပ်ဆီ ခြေလျင်ခရီးဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါ့အပြင် မော်တော်ယာဉ်တွေကို စစ်ဆေးတဲ့ဂိတ်နဲ့တိုးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာပြန်ပြရမှန်း၊ လုပ်ရမှန်းမသိတာကြောင့် စစ်ဆေးဂိတ်နဲ့မတိုးမိဖို့ ဆန္ဒရှိနေပေမဲ့ စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွေရှိနေမှာကတော့ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာပါလာတာကလည်း ကောင်းကင်မြေပုံပါ။ မြေပြင်ခရီးသွားမြေပုံမဟုတ်ပါ။ လမ်းဆုံတွေလည်း တော်တော်များပါတယ်။ လိပ်စ်က လမ်းဆုံတွေလေတိုင်း အနောက်ဆီဦးတည်မယ့် လမ်းဘက်ကိုသာ မောင်းခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မိုင်ခိုင်ခွက်ကိုသာ ကြည့်ပြီး မိုင်ဘယ်လောက်ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ပါတယ်။

လမ်းဆုံတစ်ခုရောက်တော့ အနောက်ဘက်ဆီသွားတဲ့လမ်း မရှိပါ။ ဒါကြောင့် မြောက်ဘက်ဆီဦးတည်လိုက်ရပါတယ်။ ကားတန်းကြီးရပ်နေတာနဲ့ ကြုံကြရပါတော့တယ်။ လမ်းမီးတွေ ထိန်နေပါတယ်။ ရှေ့က ကားတစ်စီးပျက်နေတာကြောင့်လား။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်လေလား။

လိပ်စ်ဆင်းကြည့်တော့ စစ်ကားတန်းကြီးရဲ့ ရှေ့ဆုံးက ကားပျက်နေဘယ်လို့ထင်ရကြောင်း သိရပါတယ်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ဝန်းကျင်မှာ လုံခြုံရေး သူထားပြီး လင့်ချာတွေ၊ မော်တော်ကားတွေနဲ့ ထရပ်ကားတွေကလည်း စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုအလား ၎င်းပတ်လည်မှာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရင်တမမနဲ့ သူတို့ကိုစပြီး ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်ပါတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်မောင်းရမယ့်ဘက်ဆီ ချွေးချယ်ညွှန်ပြရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြခဲ့ပါတယ်။ နောက်ရံမှာတော့ မတ်စ်ဘော့ပ်နဲ့ ဒင်ဂျာတို့က အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်ပါလာကြပါတယ်။ လိပ်စ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ပြပြီး လက်ပြန်ဝှေ့ယမ်းပြခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့စစ်သားတွေ ကျွန်တော့်နောက်ကြည့်မှန်မှာ ကွယ်ပျောက်သွားတော့မှပဲ ကျွန်တော်တို့ရယ်နိုင်ကြပါတော့တယ်။

လူနေထူထပ်တဲ့အရပ်ထဲ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ အစိုးရ အဆောက်အအုံတွေအပြင် ဘက်မှာ ဆွန်ဟူစိန်ရုပ်တုတွေစိုက်ထားပြီး နံရံတိုင်းမှာတော့ သူရှုပ်ပုံတွေကို ကပ်ထားပါတယ်။ အပြင်ဘက်

လူတွေဝရန်းသုန်းကား သွားလာနေကြတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါအရပ်ကားတွေ၊ သံချပ်ကာတင့်ကားတွေနဲ့တာယာ ဘီးတပ်တင့်ကားတွေကိုလည်းကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်သူကမျှကျွန်တော် တို့ကို ဂရုမပြုခဲ့ကြပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လမ်းဆုံတွေရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှားပြီး မောင်းခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနောက်ဘက်ဆီ ဦးတည်နေဖို့ကိုတော့ ကျွန် တော် သတိထားခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်က မယ်ဂျယ်လန်ကီရိယာအကူအညီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာကို ပြောပြနေခဲ့ပါတယ်။

လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တွေကို အင်္ဂလိပ်လိုကော အာရပ်လိုပါ ရေးထားပါ တယ်။ လူနေထူတဲ့ဒေသကြီးကိုယူဖူးရင်းတီးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာတည်ထား ပြီးအရပ်ဒေသရဲ့နာမည်တွေရေးမထားပါ။

အခုထိတော့ ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်က ချောချောမောမောပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလောက်ဆိုရင် တက္ကစီကားကို အပိုင်စီးသွားတဲ့သတင်း သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေသိပြီးလောက်တာမို့ အဝါရောင်တက္ကစီကို ဂရုပြုကြပါတော့ မယ်။ လောလောဆယ်မှာပြီးခဲ့တဲ့ညတွေတုန်းကလိုအအေးဒဏ်မခံရတော့ဘဲ ကားထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့မို့ ကျွန်တော်တို့ အဝတ်အစားတွေတောင် သွေခြောက်စပြုနေပါပြီ။

ကားတန်းကြီးတွေ ပိုများလာပါတယ်။ တစ်ဖွဲ့ကို ကားအစီးနှစ်ဆယ် လောက် ပါဝင်ပါတယ်။ လမ်းမီးတွေမရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကံကောင်းနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကားတန်းကြီးနောက်က ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။

လမ်းချိုးကွေ့တစ်နေရာရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနေခိုက်မှာ နောက်ကားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်တက်ကြတာ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရပ်ပေးထားခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ခါကားတန်းကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်နေပါတော့တယ်။ ဒီအခါမှာတော့ လိပ်စ်အပြင်ထွက်ပြီး ကြည့်ရှုလေ့လာလို့ မရတော့ပါ။ ရှေ့ကောနောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ကားတွေမှာပါလာသူတွေက

လိပ်စ်ကို အနီးကပ်မြင်သွားကြမဲ့အန္တရာယ်ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း အသင့်ပြင်ထားကြရုံပါ။

ပရုံးမှာ သေနတ်လွယ်ထားတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်က တန်းစီနေတဲ့ ကားတွေဆီ ဝဲဘက်က လာလာနေပါတယ်။ မော်တော်ကားတွေနဲ့ထရပ်ကား တွေပေါ်လူတွေက သူ့ကိုလှမ်းပြီး စကားပြောနေကြပါတယ်။ သူ့အပြင်နောက် ထပ်စစ်သားနှစ်ယောက် ယာဘက်ကပေါ်လာပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက ယောင် လည်လည်နဲ့ ဆေးလိပ်မှာရင်း စကားတွေပြောလာကြပါတယ်။ ကားပေါ်က မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။ သူတို့ပရုံးမှာလည်း သေနတ် ကိုယ်စီလွယ်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်ကြရတော့မှာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာ ကြပါတယ်။ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ကားထဲ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူတွေဆိုတာ သိသွားမှာပါ။ လွတ်လမ်းမရှိပါ။ ဒါကြောင့် လောလောဆယ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။ ဘယ်လို အခြေအနေဖန်လာမယ်ဆိုတာ မသိရခင် စောင့်ကြည့်ဖို့ အမိန့်ပေး ခဲ့ပါတယ်။

စစ်သားက အေးအေးဆေးဆေးဖြည်းဖြည်းနေးနေးကွေးကွေးတစ်ကားပြီး တစ်ကား စစ်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်ဆီ ရောက်မလာမီ ရင်တထိတ်ဆိတ် ဖြစ်နေကြရပါတယ်။ ပစ်ခတ်ပြီးထွက်ပြေးကြရင်လူစုကွဲသွားမှာဖြစ်တာကြောင့် ဦးတည်လမ်းကြောင်း ရွေးပေးခဲ့ရပါသေးတယ်။

“စစ်ချင်းတောင်ဘက်ဆီပြေးပြီးမှ အနောက်ဘက်ကို ဦးတည်မယ်”

ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကားကို ရောက်လာပါတယ်။ ကားမောင်း သမားနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော အားရပါးရပြောနေပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ဦးကလွဲပြီး ဘယ်သူမျှမရှိတော့တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ပြောနေကြတာပါ။ သူတို့ နာသိဥတုကိုတောင် ညည်းတွားနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အာရပ်စကားဆိုလို့ သူနဲ့ပြောဖို့က ဈေးကိုဘယ်လမ်းကသွားရမလဲဆိုတာ တတ်ပါတယ်။

သူက ရှေ့ကားကိုနှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကားဆီ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာပါတယ်။ ကားပြတင်းကို သူကတစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပါတယ်။ အစောင့်စစ်သားရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း မြင်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် လိပ်စိကစပြီး ပစ်ခတ်ပါတယ်။ ကားမှန်ပေါက်ကွဲသွားပြီး ကားတံခါးလည်းပွင့်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အစောင့်စစ်သားရဲ့ခန္ဓာကြီး မြေကြီးပေါ်လဲကျမသွားခင်မှာဘဲ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြေးထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ကျည်ကွယ်ရဖို့အတွက် စပြီးပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ကျွန်တော့်လူတွေရဲ့သေနတ်ကလက်ဦးသွားခဲ့ပါတယ်။ အရပ်သားတွေကတော့ သူတို့ကားတွေအောက်မှာ ပြားပြားမှောက်နေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးကြတော့ ယာဉ်မီးတွေနဲ့ထိုးကြည့်ကြတာကြောင့် ကားမီးလုံးတွေဆီ ကျည်ဆန်တော်တော်များများ ပစ်သွင်းခဲ့ရပါသေးတယ်။ သူတို့တွေကတော့ ဘာတွေများဖြစ်ကုန်တာလဲလို့ တွေးနေကြပါလိမ့်မယ်။ သေနတ်သံတစ်သံကြားရပြီး ပေါက်ကွဲသံကြီးထွက်လာကာ လူငါးဦးသဲကန္တာရထဲ ထွက်ပြေးသွားကြတာကို သူတို့မြင်ကြရမှာပါ။

တောင်ဘက်ဆီ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြပြီး လူပြန်စစ်ကြည့်တော့ ပြည့်နေတာကြောင့် အစွမ်းကုန်ဆက်ပြေးခဲ့ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အနောက်ဘက်ဆီဦးတည်လိုက်ကြပါတယ်။ တည်နေရာကိုစစ်ကြည့်တော့ နယ်စပ်ရောက်ဖို့ (၁၃) ကီလိုမီတာလောက်သာ လိုပါတော့တယ်။

လူနေရပ်ကွက်ထဲ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဓာတ်တိုင်တွေ၊ ကားဟောင်းတွေ၊ အမှိုက်တွေ၊ ခွေးအူသံတွေရယ် အိမ်တစ်ဆောင်က မီးရောင်တွေကိုမြင်ကြရပါတယ်။ မကြာခဏလည်း အကာအရံတွေကိုဖြတ်ရပါတယ်။ လမ်းတွေပေါ်မှာတော့ ကားမီးတွေကို မြင်နေရပါတယ်။ နောက်ဘက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ စစ်ဆေးရေးဂိတ်မှာတော့ အသံတွေ ဆူညံနေဆဲပါ။ ခုထိလူတွေ အော်ဟစ်နေဆဲပါ။ လက်နက်ငယ်တွေရဲ့ ပစ်ခတ်ပေါက်ကွဲသံတွေလည်း

ထွက်နေဆဲပါ။ ယာဉ်တန်းကြီးကလည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆူညံနေပါတယ်။ အမဲလိုက်ခွေးတွေရဲ့ရှေ့မှာ ပြေးနေတဲ့ ယုန်သူငယ်လို အစွမ်းကုန်ပြေးနေကြရပါတယ်။

လမင်းက စထွက်လာပါပြီ။ အနောက်ဘက်ဆီကနေပြီး လပြည့်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီး ထွက်လာတာပါ။ လမင်းရဲ့အလင်းရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီးမြန်မြန်ပြေးနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ရန်သူတွေ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေချိန်နဲ့ တပ်အင်အားထပ်မဖြည့်နိုင်ခင်မှာ နယ်စပ်ဆီရောက်နေဖို့ကိုသာ လုံးပန်းခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခြံစည်းရိုးတွေကို ဖြတ်ကျော်၊ ခွေးတွေကိုရှောင်ရတဲ့ အပြင် အဆောက်အအုံတွေကိုလည်း ခပ်ဝေးဝေးထားပြီး ပြေးခဲ့ကြပါတယ်။ အခုတော့ နေရာတိုင်းမှာ အိမ်တွေချည်းဖြစ်နေပါတယ်။ မီးစက်တွေဖွင့်ပြီး အလင်းရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညှိုးနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ခဲ့ပါ။

လမ်းပေါ်က ယာဉ်တွေကတော့ မီးမထွန်းတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ဝမ်းဗိုက်တင်လှုပ်ရှားစပြုနေကြပါပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သေနတ်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လရောင်အောက်က တစ္ဆေသူရဲတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကားသုံးစီး (သို့မဟုတ်) လေးစီးမောင်းလာကြပြီး ရန်သူတွေက ဦးတည်ရာ ပစ်ခတ်နေကြပါတယ်။ အကာအကွယ်မဲ့ပြီး ပုန်းခိုစရာမရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပြေးနေရုံသာရှိပါတော့တယ်။ သူတို့က နောက်ကလိုက်ပစ်နေ ပြီး ကျွန်တော်တို့က ဆက်ပြေးနေဆဲပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူနေအိမ်တွေကြား ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွေကိုဖြတ်ပြီး ပြေးခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ် ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အောက်ဘက်မှာတော့ အတူတူပေးခဲ့ခါရာသီလာဆိုတဲ့စားလုံးကြီးက မီးရောင်နဲ့ ထိန်ထိန်တောက်နေပါတယ်။ အိမ်လူနေရပ်ကွက်နှစ်ခုကတော့ အီရတ်နဲ့ဆီးရီးယားနှစ်နိုင်ငံကိုခွဲပြီးတည်ထားတဲ့ နယ်စပ်ဒေသနှစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ပြေးနေတဲ့ကုန်းမြင့်ပေါ်ကနေပြီးအောက်ဘက်ဆီဆင်းခဲ့ကြပါတယ်။ အောက်ခြေမှာတစ်ဝှဲထားတဲ့လူငယ်တွေရဲ့မြင်ကွင်းထဲ မရောက်ရလေအောင် မျက်ကွယ်ဆီ၊ ပြန်ဆင်းကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လေယာဉ်ပစ်မီးတွေဖွင့်ပြီး လက်နက်ငယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပစ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်ကြီးတွေနဲ့ ထုပစ်တော့တယ်။

လေယာဉ်ပစ်အမြောက်တွေအနီးမှာ ယာဉ်တွေရှိနေကြပြီး ကောင်းကင်မှာတော့ ဂျက်လေယာဉ်တွေ ပျံဝနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ၅၇မမ လေယာဉ်ပစ်သေနတ်နဲ့ သူတို့ပြန်ပစ်လိုက်တော့ သူတို့ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီဖရိဖရဲဖြစ်သွားချိန်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အလစ်သုတ်ပြေးထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဝဲယာကော နောက်ဘက်ကပါပစ်ခတ်နေပါတယ်။ အီရတ်တွေက မည်းမည်းမြင်တိုင်း ပစ်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းမတစ်ခုပေါ်ရောက်သွားကြပါတယ်။ လူနေရပ်ကွက်တွေထဲ ဝင်တာကတော့ တကယ့်ကို အလောင်းအစားပွဲတစ်ပွဲ နှစ်ရတာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ရွေးစရာမရှိခဲ့ပါ။ အခုလည်း ယာဘက်မှာစိုက်ခင်းတစ်ခုရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြံစည်းရိုး ခပ်မြင့်မြင့်ကြီး ကာထားပါတယ်။ မီတာလေးရာခန့်အကျယ်ကို လူနေအိမ်တွေ ဆောက်ထားပါတယ်။ အိမ်တွေကို နံရံတွေပတ်လည်ဝိုင်းပြီး စုစည်းတည်ဆောက်ထားတာပါ။ ပလတ်စတစ်နစ်လက်မပိုက်ကို အိမ်တွေက နေစိုက်ခင်းဆီ သွယ်ပေးထားပါတယ်။

ရှေ့ဆုံးက ကျွန်တော်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော်က အမ် ဝါနဲ့ပစ်ပြီး၊ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ မတ်စ်က စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတွေက အိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်ပြီး အော်ကြဟစ်ကြ မီးတွေ ပိတ်ကြ တံခါးတွေကို ဝှန်ခနဲပိတ်ကြ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့စိုက်ခင်းထောင့်မှာ ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။

ပထမဆုံး ရေဘူးတွေကို ရေဖြည့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နယ်စပ်နဲ့ (၁၀) ကီလိုမီတာသာ ဝေးပါတော့တယ်။ လမ်းရဲ့တစ်ဖက်မှာတော့ ဆူညံနေပါတယ်။ ဘရပ်ကားတွေသွားနေပြီး သေနတ်တွေပစ်ခတ်နေပါတယ်။ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်ကြီးတွေကလည်း ပစ်ခတ်နေဆဲပါ။ မည်းမည်းမြင်တိုင်း ပစ်နေတာကြောင့် သူတို့အချင်းချင်းကိုပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ခွေးတွေကိုပစ်နေတာလား မသိပါ။

မြစ်ကို မြင်နေရပြီမို့ အားတက်နေမိပါတယ်။ မြစ်ရေပြင်က မီတာ (၅၀၀) လောက်သာ ကျယ်ပါတယ်။ ကူးစရာ မော်တော် (၁) စက်လှေတစ်စီးမျှ မတွေ့ရပါ။ (၁၀) မိနစ်လောက် ကျွန်တော်တို့ရေကူးလိုက်ရင် မြစ်ကိုဖြတ်သန်းပြီး ဖြစ်သွားကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ လက်နက်ကိုင်တွေ စောင့်မနေဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။

နေ့ဘက်ရောက်သွားရင်တောင် ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သမျှ ခရီးဆက်ကြရပါတော့မယ်။ ဒီသေမှာ ကျွန်တော်တို့ရှိနေတာကို ရန်သူက သိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် နယ်စပ်ဆီ အမြန်ဆုံးရောက်ပြီး ဆီးရီးယားနိုင်ငံဖက်ဝင်သွားနိုင်မှသာ ကျွန်တော်တို့အန္တရာယ်ကင်းပါလိမ့်မယ်။ ညဆယ်နာရီပါ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိမ့်အေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြပါတယ်။ အားလုံး အစိုတွေ ပြန်ပြီး အက်ဒီရီနယ်ကလင်းပုံမှန် အလုပ်မလုပ်တော့တာကြောင့် အားတွေဆုတ်ပြီး ချည်နဲ့လာကြပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ စေတ္တရပ်နားကြရပါမယ်။

ယူဖရေတီးစ်မြစ် အနောက်ဘက်တစ်ကြောကို ကြည့်လိုက်တော့ ကီလိုမီတာအနည်းငယ်အကွာလောက်က တံတားကိုမော်တော်ယာဉ်မီးတွေ ဖြတ်နေတာ မြင်ကြရပါတယ်။ နားနေချိန် သိပ်ယူလို့လည်း မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အနောက်ဘက်ဆီ ခရီးနှင့်ကြပါတော့တယ်။

မြေပြင်ကို ရေခဲနေတဲ့ရွှံ့နဲ့ ပျော်စပြုနေတဲ့ နှင်းခဲတွေက ဖုံးထားပါတယ်။ အချို့နေရာတွေကို သံဆူးကြိုးတွေတန်းပြီး ပိတ်ထားပါတယ်။ လေတိုက်တာရပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ လေသံသွဲ့သွဲ့လေးကိုသာ အဝေးဆီကလာနေတာကြား

ကြရပါတယ်။ လရောင်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်နေကြတာပါ။
ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ်ရပ်ပြီးနားစွင့်လိုက် ဆက်လျှောက်လိုက်နဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရ
ပါတယ်။ ခွေးတွေကဟောင်နေပါတယ်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုခုဆီကျွန်တော်
တို့ ရောက်ခဲ့ကြရင် အပေါ်ထပ်ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စူးစမ်းနေကြမှာ
သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သမျှ အဆောက် အအုံတွေ
မရှိတဲ့ အစွန်အဖျားကသာ ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဝင်းထဲရဲတွေခွဲရင် ရှေ့ပြေးကင်း
သမားကပါ။ ဘာတွေကို သူသေနတ်နဲ့ဖိပေးထားပြီးနောက်လူတွေကကျော်ဖြတ်
ခဲ့ကြပါတယ်။

မျက်နှာသုံးဖက်ဖွင့်ထားတဲ့ တံငယ်တစ်လုံးနားက ကျွန်တော်တို့ဖြတ်ခဲ့ကြ
ပါတယ်။ တဲရှင်က မီးပုံတစ်ခုရဲ့မီးခဲတွေကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ဟောက်သံ
တွေထွက်ပြီး အိပ်မောကျနေပါတယ်။ ရှေ့မှာတော့ လမ်းတစ်လမ်းပါ။ ဝဲဘက်
မှာ ခရာဘီလာမြို့ထဲကို ဝင်တဲ့လမ်းပါ။ အဆောက်အအုံတွေ မီးဖွင့်ထားတာ
ကော ပိတ်ထားတာကိုပါ တွေ့ရပါတယ်။ မော်တော်ယာဉ်တန်းကြီးက
ရှေ့နောက်တလှိုင်းလှိုင်းသွားနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ယာဉ်တန်းကြီးက ကျွန်တော်
တို့နဲ့ သိပ်ဝေးတာကြောင့် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်က
တော့ သေနတ်သံတွေကို ကြားနေရဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးကီလို
မီတာလောက် လျှောက်ခဲ့ပြီးကြပါပြီ။ (၇)ကီလိုမီတာပဲလျှောက်ဖို့ကျန်ပါတော့
တယ်။ ညသန်းခေါင်မတိုင်မီ ခရီးဆုံးပါလိမ့်မယ်။ အမှောင်ထုထဲမှာသာ ဆက်
လျှောက်ကြရမှာဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေမိပါတယ်။

ခြံစည်းရိုးတန်းတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေ
တဲ့ ရေစီးချောင်းရှိရာ ဝဲဘက်ဆီ ကွေ့လိုက်ကြပါတယ်။ ယူဖရေးတီးစ်မြစ် ထဲ
မီးဆင်နေတဲ့ချောင်းလို့ ထင်ရပါတယ်။ ရေခြောက်နေတဲ့ အဲဒီချောင်းက မိတာ
လေးငါးဆယ်လောက်ကျယ်ပြီး (၂၅)မီတာလောက်နက်ပါတယ်။ ကမ်းနှစ်ဖက်
လုံးမတ်တောက်ပါတယ်။ အဲဒီချောင်းလေးအနောက်ဘက်ကိုလှည့်ဝင်သွားတာ
ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအကွယ်ကို ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြု
နိုင်ပါတယ်။

ချိုင့်ဝှမ်းထဲကို ကျွန်တော်ဆင်းတော့ မတ်စ်လည်း နောက်ကပါလာပါတယ်။
ချိုင့်ထဲကနေပြီး တစ်ဖက်အမြင့်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို
မြင်နိုင်ပါတယ်။ ပထမဆုံးမြင်ရတာကတော့ အစောင့်တစ်ယောက် ရဲ့အင်္ကျီ
ဖြစ်ပါတယ်။ သူက အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ကင်း စောင့်ရင်း
အနွေးဓာတ်ရစေဖို့ သူ့လက်ခုပ်တွေကို ဆုပ်ထားပါတယ်။ သူ့ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်စိကိုတောင် ကျွန်တော် မယုံခဲ့ပါ။ ရွက်ဖျင်
တဲတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေ၊ မော်တော်ယာဉ်တွေ၊ ရေဒီယိုအသံဖမ်းလွှင့်တိုင်
တွေကို မြင်နေရပါတယ်။ လူတွေက တဲပြင်ဆီထွက်လာနေကြပါတယ်။ စကား
ပြောသံတချို့ကိုလည်း ကြားနေရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ကြည့်နေကြ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ငြိမ်နေရပါတယ်။

(၁၅) မိနစ်လောက်သေသေချာချာလေ့လာ အကဲခတ်ပြီးမှ မတ်စ်ဆီ
ကို ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်လည်း ကျွန်တော့်နောက်ကနေပြီး ဒီမြင်
ကွင်းအတိုင်း ကြုံခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူလည်း ကျောက်ခဲတစ်လုံးလို
လဲလျောင်းနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက် တွားသွားပြီး အားလုံးပြန်စုလိုက်ကြပါတယ်။
သည်ကနေပြီး ချောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လာရာလမ်းဆီပြန်ဆုတ်
ကြမိမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုတ်ကြတာ မိတာ (၃၀)လောက်ရတော့ ရေ
မြောင်းလေးထဲ ရောက်နေချိန်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံ
ကော သေနတ်သံကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ကြားကြရပါတယ်။ မတ်စ်က အောက်
ဘက်ကနေပြီး စက်သေနတ်နဲ့ တရစပ်ပစ်ခတ်ပြီး ရန်သူတွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်
ပါတယ်။ ရန်သူတွေက အပေါ်စီးရနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ချိုင့်ထဲမှာ
ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ၄၀ မမ လောင်စာပုံးကို ပစ်လိုက်ပါ
တယ်။ ဒါမှလည်း ပုံးပေါက်ကွဲနေချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကမ်းနဖူး
ပေါ်ပြေးတက်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ အော်သံ ပစ်ခတ်သံတွေ
ဆူညံနေပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း သံသံမဲမဲပစ်ခတ်
နေကြပါတယ်။ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ပေါက်ကွဲသံတွေကော သေနတ်သံတွေပါ

ဆူညံနေပါတော့တယ်။ ဘော့ပဲနဲ့ ကျန်သူတွေပေါင်းမိပြီး သုံးယောက်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်ဆခဲ့ပါတယ်။

ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဖက်ကနေပြီး အီရတ်တွေက အရပ်မျက်နှာတိုင်းဆီပစ်ခတ်နေ ကြပါတယ်။ လိပ်စာမှာပါသွားတဲ့ ၄၀ မမလောင်ချာ ဝုံးကွဲသံ ကြားရပါတယ်။ ဒင်ဂျာနဲ့ ဘော့ပဲတို့မှာက စက်သေနတ်တွေပဲ ပါကြတာပါ။ အသံတွေ သိပ်ကို ဆူညံနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်စီကိုယ်တစ်ကွဲစီရန်သူကို ပစ်ခတ်နေ ကြပါတယ်။ အခုအခြေအနေမှာ လူပြန်မစုနိုင်တော့မှန်း ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်နှစ်စု ကွဲသွားခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်နဲ့ ကျွန်တော်က ယူဇေရတီးစ်မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်ကနေပြီး ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆို တာကို ကြိုးစားပြီး စူးစမ်းနေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နောက်ကနေပြီး လက်နပ်ဓာတ်မီးတွေထိုးပြီး အော်ဟစ်လိုက် ရှာနေကြပါတယ်။ ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်တော့ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးမလားဘယ် တီကိုခရီးဆက်ကြမလဲဆိုတာကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေပါတယ်။ ပစ်ခတ်ရင်းအသေခံ မလား၊ ရှင်လျက်အဖမ်းခံမလား။ ကျွန်တော်တို့မှာကျန်တဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ဝပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျည်တစ်ကပ်ခွဲလောက်နဲ့ မတ်စ်မှာ တော့ကျည်တောင့်တစ်ရာလောက်စက်သေနတ်မှာကပ်လျက်တွေရှိပါတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ အော်သံတွေ ကျည်ဆန်တန်းတွေက လွှမ်းမိုးနေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ချုံပုတ်လေးတစ်ခုထဲမှာ ဝပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တစ်ဖက်ကမ်းဆီမျှော်ကြည့်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ အေးပြီးတောင့်နေပါတယ်။ မြက်တွေကော သစ်ရွက်တွေပါ ဆီးနှင်းတွေကြောင့် ကြွပ်ဆတ်နေပါတယ်။ မြစ်ကိုလည်း မြူနှင်းတွေက ဖုံးလွှမ်းထားပါသေး တယ်။

မတ်စ်ကိုမြင်ရတော့ ကျွန်တော် ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာပါတယ်။ သူ့ခေါင်း မှာ သိုးမွေးစကတ်ကြီး ပတ်ထားပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကွန်မင်ဒို သံခမောက်ပုံမျိုး ပေါင်းထားတာပါ။ အပေါ်ထိပ်ပိုင်းကိုလိပ်ပြီး သွင်းမထားတာ ကြောင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ မတ်စ်က ဦးထုပ်ဆောင်း ထားတဲ့ ရယ်စရာကာတွန်းရုပ်တစ်ရုပ် ပေါက်နေခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်က တစ်လုံး

တည်းသော သကြားလုံးကိုထုတ်ပြပြီး တစ်ဝက်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်လုံး သန့်ဋ္ဌာန်ချခဲ့ကြပါတယ်။

အဆုံးမှာတော့ စနစ်တကျ လေ့ကျင့် ထားတဲ့ အီရတ်စစ်သားလေး ယောက် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ကနေပြီး တိတ်တဆိတ်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦးကို ဖြန့်ဝိုင်းရှာဖွေကြပါတယ်။ သူတို့ကို စတင်ပစ်ခတ်လိုက်မယ့်နေရာ ကို သူတို့က ဝိုင်းဝန်းချေမှုန်းကြမှာပါ။ အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ကြသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အနီးကိုတော့ သူတို့ရောက်လာကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စတင်လှုပ်ရှားကြပါတော့တယ်။ လယ်ကွင်း တွေ ကိုဖြတ်ပြီး မြစ်နဲ့မျဉ်းပြိုင်လျှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လယ်ထွန်ကြောင်းတွေ မြောက် ကတောင်ဆီ သွားနေတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချိုင့်တွေထဲ မှာ ရောက်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ပြီးတွားသွားယင်းရှေ့ဆက်ပြီး ချီ ဘက်နေခိုက်မှာ အမိန့်ပေးသံတွေ ပေါ်ထွက်လာပြီး ရန်သူတွေက ကျွန်တော် တို့တစ်ဝိုက်မှာ ပြေးလွှားနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ (၂၅) မီတာလောက် အကွာမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေကြတာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ မိနစ် (၂၀) ကြာ လောက် ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ရင်းတွားသွားခဲ့ကြပါတယ်။ မြေပြင်ကရေခဲလိုအေး နေပြီး လက်တွေကို ထုံကျင်ကိုက်ခဲလာစေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဝတ်တွေ ခွဲခွဲစုံစုံနေပါတယ်။ သေနတ်ပစ်သံတွေ၊ အော်သံတွေနဲ့ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝန်းကျင်က ဘယ်လိုထွက်ရပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အကြံဉာဏ် စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို စောင့် ကြည့်ရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။

အီရတ်တွေလယ်ကွင်းထဲမှာရှိနေဆဲပါ။ ကျွန်တော်တို့မြစ်ကမ်းနဖူးအတိုင်း အရှေ့ဘက်ဆီဦးတည်ပြီး ထွက်သွားကြပြီလို့ သူတို့ထင်မှတ်သွားပါစေ လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီညအတွင်းမှာ နယ်စပ်ရောက်ရေးသာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာရှိနေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခြံစည်းရိုးလေးဆီ ရောက်လာကြပါတယ်။ လယ်ကွင်း ချင်း ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့စည်းရိုးပါ။ သစ်ပင်ငယ်လေးတွေနဲ့ ချုံပုတ်တွေက နှစ်ပေလောက် အမြင့်ထိ စည်းရိုးကလျောက်မှာ ပေါက်နေကြပါတယ်။ ဒီ စည်းရိုးကိုဖြတ်ပြီး အရှေ့ကအနောက်ဆီ ခရီးဆက်ကြဖို့ပါ။ အရင်ကလို တောင်နဲ့မြောက်ခရီးကို သွားစရာမလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ယာဘက်ကနေ ပြီး အသံတွေကြားလာရပါတယ်။ ခြံစည်းရိုးနောက်မှာ ရန်သူတွေ ပိုများနေပါ တယ်။ ဒါ့အပြင် တောင်ဘက်ကလည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုသံတွေနဲ့ မီးရောင် တွေ ပေါ်ထွက်နေပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခြံစည်းရိုး ဒီဘက်ခြမ်းကနေပဲ ဝဲဘက်ဆီရွေလျားခဲ့ကြပါတယ်။

တွားသွားရင်း အသံလုံ မယ့်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ရှာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်စပြီး တွန်းမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းတစ်ခြားဖက် ထွက်ပြု လိုက်ပါတယ်။ “ရပ်ဘယ်သူလဲ” ဆိုတဲ့အသံရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ အော်သံကိုမတ်စံက အလျင်အမြန်တုံ့ပြန်လိုက်တာမို့ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာပဲ ရန်သူခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ပစ်ခတ်လမ်း ဝုံးတွေဖောက်ခွဲပြီး တစ်ပြေးတည်း ပြေးခဲ့ကြပါတယ်။

ရှေ့မှာတော့ ကုန်းမြင့်ကြီးပါ။ အောက်ခြေမှာက မီးတွေထိန်ထိန်ပြီး နေတဲ့ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ပါ။ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး မပြေးချင်တာ ကြောင့် အထင်းသားမြင်နေရတဲ့ ရေမြောင်းအတိုင်း ပြေးခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေ့မှာ ဘာနဲ့တိုးမယ်ဆိုတာကိုလည်း မမှန်းဆနိုင်ပါ။

ခြံစည်းရိုးတန်းက ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာပါ။ ခြံစည်းရိုးအောက်ကကွယ်ပြီး မြောင်းထဲကတစ်ဆင့် တောင်ဘက်ဆီ ဦးတည်ခဲ့ကြပါတယ်။

အရေးပေါ်ကြုံခဲ့ရတဲ့ရန်သူတွေကြားက လွတ်လောက်ပြီထင်တာ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မပြေးကြတော့ပဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကြပါတယ်။ ရှေ့မှာလည်း အရှေ့နဲ့အနောက် ဖောက်ထားတဲ့လမ်းကို မြင်နေရပါတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ယာဉ်တွေအပြည့်သွားလာနေကြပါတယ်။ အချို့ယာဉ်တွေ က မီးတွေပိတ်ထားကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ လမ်းဆုံရှိနေတာတော့ သေချာပါ တယ်။ မော်တော်ကားမီးတွေ လမ်းကြောင်းပြောင်းကုန်တာ မြင်နေရပါတယ်။ အင်နဲ့အားနဲ့ အလုံးအရင်းစစ်ဆင်ရေး ဆင်နွှဲနေကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက် ခွေးတစ်ကောင်စီနဲ့ တပ်လှန့်နေပုံရပါတယ်။ အဖွဲ့ရေးတပ်သားတွေ လှည့်ဝင် လာလေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆီးရီးယားတို့က ကျူးကျော်လေသလားလို့ သူတို့တွေ တွက်ဆထားပုံရပါတယ်။

ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်မှာတော့ ဧရာမဗလီကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်တန့်ပြီး လမ်းကို လေ့လာကြပါတယ်။ ထရပ်ကားတွေ၊ လင်ချရဖာတွေနဲ့တင့်ကားတွေရဲ့မီးတွေကို ကျွန်တော်တို့နီးနီးကပ်ကပ်မြင်နေ ကြရပါပြီ။ စကားပြောသံတွေကော ရေဒီယိုဖွင့်သံတွေကိုတောင် ကြားနေရပါ တယ်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ သုံးနာရီခရီးဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ်နှစ်နာရီ ခွဲလောက်ဆိုရင် အလင်းရောင်ပေါ်လာတော့မှာမို့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေလှုပ်ရှား နေပါတော့တယ်။

အနိမ့်ပိုင်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့လဲလျောင်းနေခဲ့ ကြပါတယ်။ စွတ်စိုအေးခဲနေကြပါတယ်။ ခြံစည်းရိုးကနေပြီး ဘယ်လိုထွက်ရမလဲဆိုတာ ကြံဆနေတာပါ။ နှစ်ယောက်လုံးလည်း ချမ်းအေးပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြပါ တယ်။ ကျည်ဆံလည်း ကုန်ခါနီးနေပါပြီ။ ကားမီးတွေဖြတ်အသွားကို စောင့်နေ ကြရပါတယ်။ ကားမီးတွေအပြတ်မှာ ဖြတ်ကြမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ လယ်ကွင်းကိုစပြီး ဖြတ်ကြပါတယ်။ ကားမီးပေါ်လာ တာနဲ့ မြေပြင်မှာ ပြန်ဝပ်ချခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကားတွေကြားက အမြန်ဆုံးဝေးဝေးဆီ ရောက်အောင် မြေဖို့ကိုပဲ စိတ်စောနေမိပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ဘာတွေရှိနေ တယ်ဆိုတာ မသိကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လုံးဝထည့်မထွက်ကြတော့ပါ။

ကားလမ်းပေါ်မှာ သုံးပေလောက်ယာဉ်တွေက မြင့်တက်နေပါတယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးက အမြင့်ဆုံး သံဆူးကြိုးစည်းရိုးကလည်း သုံးပေလောက်မြင့် တာပါ။ ယာဉ်တွေကို လှည့်ပတ်ရှောင်တိမ်းပြီးတာနဲ့ အဲဒီသံဆူးကြိုးစည်းရိုး ကျော်ကြရပါမယ်။

မတ်မုတ်တမ်းမှာစံချိန်တင်ထားတဲ့ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးသည်းထိတ်စာရုပ်

Goosebumps

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

အပေါ်မှာ ကင်းဘတ်ကြီးတွေ အုပ်ထားတဲ့ ထရပ်ကားနှစ်စီးကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်စကြရပါတယ်။ ခြံစည်းရိုးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကျွန်တော် တွယ်တက်ပြီး မတ်စ်ကို ကွယ်ပေးပါတယ်။ မတ်စ်က သံဆူးကြိုးတွေကို ရှင်းပစ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလေးကြောင့် သံဆူးကြိုးခတ်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ ရန်သူတစ်ယောက်က မသိမကွဲပလုံးစတွေ စကား စပြောရင်းသူ့ခေါင်းကို ကားပြုတင်းအပြင်ဘက်ထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့နဲ့ကျွန်တော် တည့်တည့်ကြီး တိုးနေပါတော့တယ်။ သေနတ်ပြောင်းဝကို သူ့ဆီချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တော့ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ် ကတော့ ကားတန်းကြီးရဲ့ယာဘက်ကို ပစ်ပါတော့တယ်။ တစ်ခြားကားတွေ ပေါ်မှာ ရန်သူတွေပါ မပါတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ထပ်ပစ် သွင်းလိုက်ပြီး မတ်စ်ဆီကို ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပါတယ်။ ကျည်ဆံကုန်တဲ့ထိ ကျွန်တော် တို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း ပစ်ခတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ငါးစက္ကန့်လောက်ပဲ ကြာပါတယ်။ တစ်ခါသေနတ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျည်ဆံကုန်သွားပြီမို့ အသုံးမဝင်တော့ပါ။ အမှောင်ထုကိုသာ အားကိုးပြီး ပြေးကြရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်ခတ်ခဲ့ကြတာကြောင့် အီရတ်တွေ ချက်ချင်း လိုက်မလာခဲ့ကြတော့ပါ။ မိတာ (၃၀၀) လောက် ကျွန်တော်တို့ ပြေးခဲ့ ကြပါတယ်။

□ အောင်သန်းချစ်

(ရှေ့လဏတ်သိမ်း)

BURMESE CLASSIC .COM

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁) လွှာ ပထမထပ်၊

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရုပ်ဆွဲ)

ကျောက်တံတားခြံနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုန်း - ၃၈၃၆၆၆